

TẮM VẢI ĐỎ

Tác giả: Hồng Nương Tử

Thể loại: Kinh Dị

Dịch giả: Nguyễn Thanh An

Biên soạn: Gió

Số trang: 283

December-2014

<http://isach.info>

LỜI MỞ ĐẦU

“... Con à, mẹ con mình ra phiến đá nghỉ ngơi, uống nước đi!” - Người phụ nữ trung niên lên tiếng. Giọng bà ta trầm ấm, bà mặc bộ đồ quần áo đen, đầu đội khăn trắng. Bà nhìn cô con gái đang nhẹ nhàng đặt bó thuốc xuống, mắt chan chứa yêu thương rồi khẽ khàng nhật lá cây trên tóc con. Bà lấy ra một chiếc lược gỗ rồi nói với con gái:

- Hái thuốc mới có nửa ngày mà tóc tai đã rối bời thế này rồi, ngồi xuống để mẹ chải đầu cho, - Cô bé ngoan ngoãn ngồi xuống. Bà mẹ chải đầu cho con bằng chiếc lược đen. Mái tóc đen mượt của cô bé tung bay trong gió. Bà mẹ trầm ngâm không nói gì. Cô con gái chăm chú ngắm con kiến đang bò trên chiếc lá dưới thân mình. Mọi thứ chìm trong yên tĩnh. Con đường núi này được phát hiện khi hai mẹ con cô đi tìm thuốc, ngày thường rất ít người qua lại. Núi rừng yên tĩnh, chốc chốc lại vẳng lên tiếng chim kêu, đằng sau họ là một cây hòe rất to, rễ của nó đan chéo, bò lan trên một khoảng đất rộng.

Khi cô bé đang riu rít nói về chuyện hái thuốc thì đột nhiên cảm thấy có luồng khí lạnh ngắt sau lưng, định ngoảnh lại xem có chuyện gì thì bộp một cái, cô bé bị giáng mạnh vào đầu, ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Một luồng gió lạnh thổi tới làm cô tỉnh lại, lúc này trời đã chập choạng tối. Cô cựa quậy và phát hiện ra mình đang bị trói rất chặt bằng cành cây dưới gốc hòe. Cô cẩn thận quan sát xung quanh rồi sợ hãi kêu to: mẹ, mẹ ơi, mẹ ở đâu?

Cô bé nghe văng vẳng bên cạnh mình có tiếng mài dao, định quay đầu sang xem nhưng đầu đau nhức quá; lúc này cô mới nhận ra mình không chỉ bị trói trên cây mà tóc còn bị chia ra làm hai phần buộc vào cây hòe, chẳng trách mà đầu cô không cử động được.

Sợ hãi tột độ, cô thét lên:

- Mẹ ơi, mẹ, mẹ đang ở đâu, mau cứu con với!

Cô lại nghe thấy giọng nói quen thuộc của mẹ:

- Ngoan nào, đừng hét lên thế, một lát nữa là hết đau ngay thôi.

Nghe thấy tiếng mẹ, cô quên hết sợ hãi, càng gọi to hơn:

- Mẹ, mẹ ơi, mau tới coi trói cho con, con đau quá.

Tiếng mài dao vẫn rõ mồn một, từng nhát, từng nhát. Trong rừng vọng lại tiếng mẹ cô rất mạnh mẽ:

- Ngoan nào, chịu khó một chút nữa thôi, mẹ sắp xong rồi.

- Mẹ, mẹ muốn làm gì vậy? Sao mẹ lại trói con? - Cô bé khóc không ra tiếng.

Lúc này, trong màn lệ nhòa, cô đã nhìn thấy mẹ mình; trong tay bà là chiếc xẻng nhọn đào thuốc đã được mài sáng choang, bà cười lạnh, tay mân mê cái xẻng sắc nhọn.

- Ta đã mài rất lâu rồi, cũng muốn mài nhanh lắm chứ, bởi ta biết, dao sắc, đâm người sẽ chóng chết lại không đau.

Cô bé nhìn mẹ mà không thể tin được.

- Mẹ, mẹ muốn giết con?

- Con gái à, lẽ ra con không nên có mặt trên đời này, do con có mắt như mù mà đầu thai nhầm; sự việc đã đến nước này rồi thì nói nhiều cũng vô ích, con cứ yên tâm mà đi thôi.

Người đàn bà giơ cao cái xẻng nhọn, khoét mắt đưa con gái tội nghiệp. Khoét xong, bà hét lên: do mày có mắt không trông nên đừng trách tao, đừng trách!

Mặt trắng trợn vào tầng mây, dường như nó cũng không muốn chứng kiến cảnh tượng hãi hùng này. Tiếng kêu cứu thảm thiết, tuyệt vọng của cô bé làm bầy chim hoảng loạn, rừng rậm xộc lên mùi máu tanh kỳ dị; cô bé lúc này với khuôn mặt đầm đìa máu chỉ còn thoi thóp thở, đôi mắt cô giờ đã biến thành hai hốc máu, máu tươi cứ trào ra đầm đìa.

Người đàn bà dùng chiếc khăn trên đầu cẩn thận gói con mắt lại, nhẹ nhàng đặt vào lòng, chậm chậm thu dọn tay nải rồi quay người xuống núi, sau lưng bà còn vọng lại tiếng nói yếu ớt của cô gái: "tôi sẽ trả thù, sẽ trả thù, trả thù...".

CHƯƠNG 1: TÂY TRẦN

Một ngày đẹp trời, trên chiếc giường đơn của khu dân cư, Tần Cẩm đang mơ màng thưởng thức hương bị ngọt ngào của giấc mộng đẹp.

Đột nhiên, tiếng điện thoại réo, cô vớ lấy di động, hai mắt vẫn nhắm nghiền, cô mắng: "Ai vậy, đã quá nửa đêm rồi không để cho người ta sống nữa hay sao?"

Đầu máy bên kia vọng lại một giọng nữ the thé: "Quá nửa đêm? Mặt trời đã lên sau ngọn tre rồi, thưa bà bạn yêu quý. Dậy mau! Sang nhà mình chơi đi! Mình về rồi."

Tần Cẩm đã tỉnh ngủ. Hóa ra là Đường Thi Thi, cô bạn thân của mình.

Cô liền mắng lại: "Đồ chết tiệt, bà đi vắng thì thiên hạ thái bình. Hễ cứ về là như ôn dịch xuất hiện, náo loạn tất cả! Mà bà về thì về chứ chẳng lẽ bắt tôi phải sang tiếp đón hay sao?"

Máy điện thoại đã tắt ngấm, Tần Cẩm ngồi đờ ra nghĩ, Đường Thi Thi là loại người ghê gớm, không dễ dây vào, nếu mà chơi nó thì sau này cũng khó sống lắm đây.

Một con mèo đen nhảy phắt lên giường, mắt nhìn cô đau đầu, lại vùi ăn sáng!

Cô vuốt ve con mèo, nhẹ nhàng nói: "Hắc Bảo, Hắc Bảo, chào mày, hôm nay chúng mình phải đi gặp bà chằn Thi Thi rồi."

Hắc Bảo là cục cưng của Tần Cẩm, nó vốn là mèo hoang được Tần Cẩm nhặt về bên thùng rác, trong một đêm đông. Bây giờ nó đã sướng lắm rồi, thức ăn, ổ nằm, đồ chơi các loại, toàn là hàng hiệu mới oách chứ.

Sau khi tắm rửa, trang điểm xong xuôi, trong gương xuất hiện một người đẹp, vóc dáng cao ráo, quần áo vừa vặn, cổ cao ba ngón, phong cách quý phái. Tần Cẩm thở dài luyến tiếc, một người có đầy đủ điều kiện như vậy mà giờ vẫn chưa tìm được bạn trai, không biết do cô yêu cầu cao quá hay đàn ông tử tế đã không còn trên thế gian này nữa?

Đường Thi Thi là tiểu thư con nhà giàu, sản nghiệp đủ lớn để cho cô hoang phí, bao trai, chu du khắp nơi, không làm việc, vào các câu lạc bộ cao cấp, vừa rồi chẳng phải cô đã đi một chuyến du lịch dài ngày đầy thoi. Cứ chán đời là cô lại lái xe rong chơi, lái đến đâu thì chơi đến đấy, chẳng có kế hoạch gì cả, mỗi lần về lại lôi về một đồng quà, cô thích tất cả các thứ của ngon vật lạ trên đời.

Tần Cẩm phải đi qua một vườn hoa đẹp, mới tới được phòng khách của nhà Thi Thi. Lúc này, trong phòng khách rộng rãi đã có ba người ngồi. Tần Cẩm lấy Hắc Bảo từ trong làn ra đưa cho Đường Thi Thi, cô nàng luôn mồm gọi cục cưng.

Lam Kỳ đứng dậy, đưa cốc nước cho Tần Cẩm. Lam Kỳ có phong cách độc đáo, hợp thời trang; nhìn cách ăn mặc và trang điểm của cô là biết được bây giờ đang sốt loại mốt nào. Lục Anh Kỳ đang chơi món đồ bằng bạc trong góc phòng, nhìn thấy Tần Cẩm, cô cười tươi, tuy chỉ là em họ của Đường Thi Thi nhưng ở cô lại toát lên phong thái của con nhà quyền quý, lúc nào cũng nhẹ nhàng đúng mực, thanh nhã, đúng là thực nữ.

Đường Thi Thi vừa về là mọi người lại tụ tập với nhau. Tần Cẩm vừa nhấm nháp đầu tây trong phòng ăn rộng rãi vừa nghe Thi Thi kể những chuyện mắt thấy tai nghe trên đường. Mọi người đều bị cuốn hút bởi cách kể chuyện lôi cuốn hấp dẫn và rất truyền cảm của cô.

- Đợt này mình đi Tương Tây, ngoài đường xá đi lại vất vả ra, mọi thứ ở đó đều tuyệt vời. Một nơi đẹp và yên tĩnh vô cùng. Buổi tối, khi gió thổi tới, tưởng như gió tay ra có thể chạm tới các vì sao. Lúc hoàng hôn, có thể nhìn thấy các cột khói bốc lên từ các ngôi nhà trong xóm. Lần sau các bạn phải đi cùng mình một chuyến mới được, nơi đó đúng là thiên đường.

Kể được một lát thì mọi người đòi quà. Thi Thi thích nhất thời điểm này. Cô đem hết những đồ mình mới mua ra khoe với mọi người.

Ba người ngồi quanh sofa, thấy Thi Thi háo hức lôi ra một cái hộp lớn rồi từ từ rút sợi dây lụa buộc hộp ra. Mọi người đều chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của cô, trông cô thật nghiêm túc. Mọi cặp mắt đổ dồn vào chiếc hộp. Sau khi hộp được mở, chỉ thấy một bao giấy, cô tiếp tục bóc dần từng lớp giấy ra, đến lớp cuối cùng, Thi Thi dùng dao rạch,

giống như rạch ra một trời mây đỏ, cả căn phòng bỗng chốc lung linh, rực rỡ, đến Lam Kỳ là người quen với các sự kiện lớn cũng mở to mắt để nhìn.

Tần Cẩm trấn tĩnh nhìn lại, hóa ra là một mảnh vải đỏ. Vải đỏ thì không hiếm, điều kỳ lạ ở chính cái màu đỏ ấy, đẹp không tả xiết. Bốn người sững sờ nhìn tấm vải.

Sự im lặng bị phá vỡ khi Hắc Bảo đột nhiên nhảy khỏi lòng Tần Cẩm, kêu lên một tiếng làm cả bọn giật mình; thoáng chốc, nó đã nhảy tót ra ngoài cửa sổ.

Tần Cẩm phản ứng nhanh nhất, cô nhào ra cửa sổ nhưng chỉ nhìn thấy Hắc Bảo đang ở phía cuối con đường, lông của nó dựng đứng cả lên. Cô gọi to: "Hắc Bảo à, đừng chạy nữa! Chị tới bế em đây." Khi cô chạy ra đường thì Hắc Bảo đã biến mất.

Tần Cẩm suýt khóc, nhưng cô cố kìm nén.

Mảnh vải đỏ đã được mở ra, nằm im lìm trên sofa, màu sắc ấm áp, giống như ánh sao trên trời, khiến người ta không thể không chú ý.

Lục Anh Kỳ thốt lên:

- Không thể tin nổi lại có màu đẹp đến thế!
- Thi Thi, cậu kiếm được bảo bối này ở đâu thế?

Đường Thi Thi tự đắc nói:

- Mình nhìn thấy nó ở một thị trấn nhỏ, chỉ có một mảnh này, lúc đó đang mắc trên nhà của người ta; thấy quá đẹp, mình quyết lấy cho bằng được.

Họ cùng ngồi xuống vuốt ve tấm vải, nhẹ nhàng, cẩn thận cứ như vuốt ve con của mình vậy; chất vải mát, lại rất mịn.

- Là vải lụa à? Mịn như thế này, không biết người ta dệt kiểu gì mà khít thế, sờ vào thật "sướng tay"!
- Đặt tay lên rồi thì không muốn rời ra nữa, sao mà dễ chịu thế!

Đường Thi Thi không ngờ là mảnh vải này lại được các bạn khen đến

vậy. Khi ba cô bạn vốn chưa bao giờ thống nhất được ý kiến còn đang mãi mê tranh luận thì cô lạnh lùng tuyên bố:

- Mình định dùng mảnh vải này để may một chiếc xường xám thật tốt, nếu còn dư thì mấy cậu chia nhau nhé. Tấm vải to thế này chắc sẽ thừa nhiều lắm đấy.

Thế là tấm vải đỏ đã xen vào cuộc sống của họ, giống như nhát cắt nhẹ nhàng của một cây dao vậy.

CHƯƠNG 2: TỪ CHỐI MAY

Phụ nữ bây giờ không thấy mấy khi đi may đo, bởi quần áo trong các shop đã quá đủ để họ thoải mái lựa chọn. Có những loại y phục có thể làm cho chủ nhân của chúng đẹp mê hồn; ai cũng cần có một bộ "tủ" như vậy. Nó có thể tôn vinh nét đẹp của chủ nhân. Sự có mặt của nó giống như viên bạch kim quanh viên kim cương - làm nổi bật vẻ đẹp rực rỡ của viên kim cương.

Người phụ nữ nào cũng cần một bộ như thế.

Đường Thi Thi đã có trong tay bản vẽ của nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thành phố nhưng lại phải cùng bọn Tân Cẩm lái xe về thị trấn nhỏ tìm người may. Cô cảm thấy bất mãn, vừa lái xe vừa nói:

- Sao lại phải mò tới thị trấn nhỏ để tìm người cắt may kia chứ? Thật là phiền phức quá! Tại sao người giỏi lại cứ trốn vào nơi thâm sơn cùng cốc? Thật chẳng ra làm sao cả!

- Khi thành công người ta hơi lập dị một chút, không hay giao thiệp với mọi người, do vậy cũng không thể làm ăn phát đạt được. - Lam Kỳ tỏ vẻ từng trải đáp lại.

Tân Cẩm chỉ nghĩ về con mèo, không nói năng gì. Hắc Bảo là cục cưng của cô. Cảnh vật ngoài kia có đẹp đến đâu cũng không thể thu hút sự chú ý của cô. Cô nghĩ thầm, lẽ nào Hắc Bảo cũng chỉ là một khách qua đường trong cuộc đời cô!

Thị trấn vắng lặng; có lẽ mọi người đang ngủ trưa, chỉ có vài đứa trẻ con là đang chơi trong ngõ sâu, tiếng chân lúc gần, lúc xa, cứ "lẹp bẹp" đập vào con đường đá.

Ở thị trấn nhỏ bé này, chỉ cần đi qua vài ngõ là đã đến được hiệu cắt may nhỏ. Trong cửa hiệu treo đầy những mảnh vải xanh xanh, đỏ đỏ, chỗ nào cũng thấy vải vụn, một chiếc kéo to đặt trên máy khâu cũ.

- Đây chính là nơi mà cao thủ ẩn dật hay sao? - Thi Thi không tin nổi

vào mắt mình nữa.

Cửa vừa mở, mọi người ngẩng đầu nhìn vào bên trong, thấy có một người đàn ông trung niên hói đầu, da hơi đen, trông rất thật thà, ăn mặc giản dị. Đây chính là nhân tài may mặc mà họ phải lặn lội một đoạn đường dài để gặp hay sao?

Họ lấp bấp trình bày lý do có mặt tại đây rồi lấy bản thiết kế cho ông xem, nhưng người đàn ông chỉ xem qua loa.

- Tôi họ Hồ, trước khi cắt may, cho tôi xem vải trước đã. - Người đàn ông cứng nhắc yêu cầu.

Lam Kỳ đắc ý mở hộp, cẩn thận mở bao giấy; cô phát hiện biên của tấm vải động đậy giống như một thế tay có sức sống muốn tự mình mở ra. Cuối cùng tấm vải đã được trải rộng ra.

Ông Hồ như bị làm phép, đứng lặng hồi lâu. Lam Kỳ càng khoái trí, xem ra mảnh vải đặc biệt này cũng làm cho một người vốn dạn dĩ với các loại vải như ông Hồ cũng không rời mắt ra được.

Bốn người nhìn nhau cười, lòng cứ sướng rơn lên.

Ông Hồ đem mảnh vải ra xem dưới ánh sáng đó giống như đồ trang sức trên rốn của vũ nữ múa bụng khi cô ta đang nhảy điệu mê hồn, nó có sức hấp dẫn ma mị đối với đàn ông. Ông ta cầm tấm vải, trầm ngâm như đang hình thành ý tưởng thiết kế; có lẽ ông ta đã quên đi sự tồn tại của bọn họ.

Lục Anh Kỳ hỏi nhỏ:

- Hình như ông ấy thích tấm vải đỏ rồi?

- Vờ vờ! - Ba người còn lại đồng thanh trả lời.

Lục Anh Kỳ cụt hứng, tò mò đi vào phía tối của căn nhà. Qua cửa tối om, cô nhận thấy đồ đạc vút lung tung trên sàn. Hai bên lối đi là căn phòng gỗ. Do căn phòng đó không thiết kế giếng trời nên rất tối tăm. Cô vẫn cứ dò dẫm vào. Nhìn thấy các đồ dùng của người dân trong thị trấn nhỏ, cô cảm thấy rất lạ lẫm, vì từ nhỏ cô đã là một đại tiểu thư, làm gì có dịp để đến chơi những nơi như thế này. Ngay cả cái bàn trang điểm ở đây cũng lạ. Do vậy, khi nhìn thấy bàn trang điểm ở phòng nhỏ phía

ngoài cùng, cô liền đi tới. Trong phòng bày rất ít đồ đạc, chỉ có một cái giường cũ kỹ, mặt gương phủ một lớp bụi mờ, xem ra đã lâu không có ai lai vãng tới đây. Nhìn thấy trước gương có một chiếc ghế nhỏ, cô liền ngồi xuống, ngắm nhìn chiếc bàn trang điểm cũ kỹ này một lúc. Nó làm từ gỗ lim và được khắc họa rất đẹp, to mà chắc, gương hình tròn, bên trên để một chiếc lược. Nhìn thấy tóc mình hơi rối, cô liền cầm lấy lược chải đầu. Tóc của cô rất đẹp, vừa đen vừa bóng, dài chấm ngang vai. Từ nhỏ, cô đã rất thích khuôn mặt đẹp của mình mờ mờ, ảo ảo trong gương thật quyến rũ, cô liền mỉm cười.

Nụ cười chưa kịp tắt trên môi; chợt cô nhìn thấy một bóng người thoáng hiện trong gương. Tuy chỉ lướt qua song vẫn nhận ra đó là một bà già đã còng, mặc bộ đồ đen, đầu đội khăn trắng, đầu cúi thấp, không nhìn rõ mặt, đi từ cửa vào.

Cô sợ hãi cầm chiếc lược lên; nhưng khi quay lại thì không thấy ai cả. Cô đuổi theo song chỉ thấy một cơn gió lạnh phả vào mặt. Làm gì có bóng người nào? Cô càng hoang mang, sợ hãi, định quay người chạy ra ngoài. Chạy gần đến cửa thì có một bàn tay nhăn nheo thò ra từ tấm cửa gỗ; cô đứng khựng lại. Không thể tin được ở mắt mình nữa. Đứng trước cô bây giờ chính là bà già thoáng thấy trong gương lúc trước, chiếc khăn trắng buộc thấp trên đầu làm cô nhìn không rõ mặt bà ta. Bà già chậm chạp lê bước về phía cô.

Lục Anh Kỳ sợ quá, đầu óc trở nên trống rỗng, cứ đứng bất động ở đó. Bà già giơ bàn tay trái nhăn nheo về phía cô rồi cất giọng yếu ớt: "Trả lại cho ta, trả cho ta!"

Cô kêu to lên một tiếng rồi ngồi bệt xuống đất.

Ông Hồ nghe thấy ồn ào liền bỏ tấm vải xuống, chạy vào trong xem. Bọn Tân Cẩm ở ngoài cũng chạy bổ vào, nhanh chóng dìu Anh Kỳ dậy.

Ông Hồ đi vào trước, nhẹ nhàng nói với mẹ:

- Mẹ à, mẹ ra ngoài làm gì thế?

Bà già vẫn cố chấp giơ tay về phía Anh Kỳ, nói:

- Trả lại cho ra!

- Mà y là cái thá gì kia chứ, mau trả lại cho ta!

- Cháu không có. - Anh Kỳ hoang mang trả lời trong tiếng khóc.

Tân Cẩm chú ý thấy tay Anh Kỳ đang khua khua một chiếc lược, cô liền lấy lược ra rồi hỏi:

- Cái này từ đâu ra?

Anh Kỳ trả chiếc lược vào tay bà già đáng sợ kia rồi vội vàng rút tay lại. Đường Thi Thi trừng mắt nhìn cô.

Lục Anh Kỳ vội thanh minh:

- Mình nhìn thấy chiếc gương trên bàn trang điểm ấy bám đầy bụi nên cho rằng không ai sống trong phòng đó nữa.

- Mắt của mẹ tôi không được tốt lắm, không nhìn được gì đâu, do vậy cô Lục mới bị hiểu nhầm, không có gì cả. Nào mọi người đừng chen chúc ở lối vào nữa, mau dìu cô Lục ra nghỉ ngơi định thần chút đi! - Ông Hồ giải thích.

Mọi người đi vào trong, bà già cũng chậm chạp bước theo họ.

Trở vào phòng, Lục Anh Kỳ ngồi trên ghế dựa, bà già không nói không rằng, cứ sò sẫm xung quanh rồi cất bước nặng nề về phía góc phòng.

Để an ủi mẹ, ông Hồ nâng tấm vải đi về phía bà nói:

- Mẹ à, mẹ sò thử xem, tấm vải này đẹp thật đấy, từ trước đến giờ con chưa từng thấy tấm vải nào đẹp như vậy.

Một giọng nói đanh thép vang lên:

- Bỏ nó xuống!

Mọi người đều giật mình nhìn bà lão ở góc phòng không ngờ bà lại tiếp tục hét lên:

- Bỏ xuống ngay! Bỏ tấm vải xuống cho mẹ!

Ông Hồ vội vàng hỏi:

- Tại sao?

Bà lão đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra một bộ mặt nhăn nheo đầy hận thù

với đôi mắt trắng dã. Ánh mắt của bà như ra lệnh: "Trả lại cho họ!"

Bốn người sợ quá đứng chụm vào một góc, bà già quả là rất đáng sợ.

Ông Hồ nghẹn ngào nói:

- Mẹ à, mẹ không nhìn được, mẹ không biết được là tấm vải này đẹp đến mức nào đâu. Chất liệu này có thể nói là độc nhất vô nhị, chỉ cần vào tay con, con sẽ biến nó thành bộ y phục đẹp nhất. Mẹ à, để con nhận tấm vải này đi!

Bà già nhắc lại từng chữ một:

- Bỏ nó xuống, trả lại cho họ đi! - Vừa nói, bà vừa mò mẫm từng bước vào phòng trong.

Ông Hồ ngắc ngư nói:

- Từ trước tới giờ, mẹ tôi chưa bao giờ ra đây, cũng chưa bao giờ can thiệp vào việc làm của tôi, hôm nay không biết tại sao lại làm thế, lạ thật!

CHƯƠNG 3: TÌM MÈO

Đường Thi Thi trả tiền thù lao cao hơn nhưng ông Hồ vẫn từ chối. Bên ngoài họ lái xe về nhà, không ai nói năng gì, tự thấy thật xui xẻo.

Tần Cẩm xuống xe trước cửa nhà. Đứng trên đường cái, cô lại chợt nhớ tới Hắc Bảo. Cô nghĩ, nó chơi chán ở ngoài rồi cũng chạy về nhà thôi, có lẽ nó đang ở đâu xung quanh đây. Thế là cô xách cái làn mèo màu xanh da trời lên, miệng kêu "meo, meo"; cô lật các thùng rác bên đường để tìm kiếm, dáng vẻ như kẻ thất tình vậy.

Đúng lúc cô đang chăm chú tìm kiếm thì thấy xuất hiện một đôi giày trắng sáng cứ lắc lư theo nhịp 2/2 trước mắt.

Cô ngẩng đầu lên xem cái người đàn ông "nhịp 2/2" đó, gã đang nhìn đắm đuối.

Tần Cẩm liếc gã "nhịp 2/2" đó, gã đang nhìn cô đắm đuối.

- Tần mèo con, đúng không?

Tần Cẩm chờ người ra; cô như đang nhớ lại ác mộng thời thơ ấu của mình.

Đã rất lâu rồi không có ai gọi cô bằng cái tên này. Lúc nhỏ cô rất thích mèo, cả ngày nói chuyện với chúng. Từ đó tới khi trưởng thành cô bị người ta gán cho biệt hiệu "Tần mèo con". Sau này, cô cảm thấy biệt hiệu đó thật nhục nhã. Mèo con, mèo con. Cô không muốn người khác động vào nỗi đau của mình. Nó nhắc cô nhớ ra mình dậy thì chậm. Nghĩ tới đây, cô liền ưỡn ngực, hỏi sẵn:

- Anh là ai?

Cái gã "nhịp 2/2" vội vuốt tóc ra đằng sau đáp:

- Anh là ai ấy à? Em nhìn kỹ lại xem, đã nhớ ra chưa?

Tần Cẩm nhìn lại gã một lần nữa; trong đầu cô chỉ có đúng một suy

ngũ - gã thật lố bịch. Công bằng mà nói, nếu tách riêng từng phần trên khuôn mặt thì gã cũng khá đẹp trai, nhưng khi ghép các bộ phận này với nhau thì thật là khó coi. Quần áo của gã xem ra rất đẹp nhưng khi khoác lên người thì trông chẳng khác gì mớ giẻ lau.

Vóc dáng to cao, nhưng Tần Cẩm cho rằng "ngu si tứ chi phát triển".

Tại sao mình lại có ác cảm với gã? Loại đàn ông khiến cho cô ghét không nhiều lắm. Đột nhiên, cô nhớ ra:

- Kha Lương, có đúng không?

Kha Lương hớn hờ; gã cười thật đáng ghét:

- Đúng vậy, đúng vậy! Anh chính là người trước kia hay cướp cặp sách của em, bỏ sâu róm vào hộp bút của em, lại còn hay lấy diêm đốt tóc em, hay mách cô em ăn quà vặt trong lớp, có lần khi đang thi, anh xì hơi rồi còn đổ điếu cho em nữa chứ...

Tần Cẩm chỉ muốn lấy chiếc chổi lông mèo nện vào mặt gã. Hồi tiểu học, hai người ngồi chung bàn, tưởng đã lâu như vậy thì gã sẽ quên đi chuyện cô hay bị gã bắt nạt, không ngờ gã lại nhớ chi li đến vậy; thật đáng ghét quá!

Dù gì thì cũng là bạn học cũ, gã lại chủ động chào cô trước, nên cô cũng lịch sự gật đầu chào.

Tần Cẩm đành phải nén giận.

Không ngờ gã không biết điều, lại còn buông ra một câu:

- Tần Cẩm ơi, em đang nhặt rác đấy à?

Trời ạ, không hiểu gã có vấn đề về mắt không? Chiếc váy dài cô đang mặc, tuy có màu đen hơi lạ một chút nhưng là loại hàng hiệu, không hiểu sao gã có thể nhìn thành đồ đồng phục nhặt rác được? Rất nhiều người khen cô mặc chiếc váy này kiêu sa mà. Đôi sandal cô đang đi cũng là đồ hiệu, trị giá 1.800 tệ. Còn chiếc làn mèo, trông có vẻ lập dị nhưng cũng là đồ đắt tiền, thế mà lại nghĩ đến cái sọt rác mới lạ chứ. Đúng là mù tịt về nghệ thuật. Ấy, lại còn mùi nước hoa tao nhã cô đang sức trên người nữa. Có nói với gã là hàng hiệu thì cũng vô ích; chắc lại đánh đồng với loại nước hoa rẻ tiền thôi.

Lẽ nào việc cô đi tìm mèo bị hấn tưởng nhầm là nhật rác?

Chết thật, đột nhiên cô nhớ ra khi sang nhà Đường Thi Thi, cô chưa kịp trang điểm. Có lẽ lúc này trông cô xấu lắm. Kiểu tóc xù mì của cô chắc cũng không vừa mắt cái gã trình độ "lùn" này, cho nên hấn mới hiểu nhầm như vậy. Không được, chả nhẽ bao nhiêu năm mới gặp lại để gã nghĩ mình là bà nhật rác sao?

Cô đứng thẳng người nói với gã đàn ông ngốc nghếch kia:

- Em đang tìm mèo đấy mà, tối qua nó mới bỏ đi.

- Tìm mèo? Ha ha... Em vẫn thích mèo thế cơ à? Em có còn nhớ hồi lớp Ba, em mang đến lớp con mèo ốm không? Nó thích chạy sang cặp sách của anh rồi em cứ meo meo gọi nó, lại còn cố gắng gọi thật nhỏ, chính vì vậy anh mới đặt cho em biệt hiệu Tần mèo con. - Kha Lương không biết rằng mình sắp lâm nguy đến nơi, cứ bô bô nói tiếp; những cái răng trắng muốt như đang muốn nói cùng Tần Cẩm: "Hãy đánh rụng tôi xuống đất đi!"

"Tần mèo con" - cái biệt hiệu này làm cô khốn khổ suốt cả thời niên thiếu. Cứ nghe thấy cái tên này là các bạn học lại hỏi: "Ai vậy? Sao lại gọi là mèo con?"; và lập tức sẽ có kẻ lảm chuyện trả lời: "Đó là công chúa thái bình, ngực phẳng lì như tấm gương. Cái tên mèo con thật hợp với nó."

Một cái tên làm cô đau khổ biết bao! Mà gã đàn ông thối tha kia lại chính là tác giả của nó. Trong đầu cô lờn vờn ý nghĩ "Đánh gã trước rồi giết hay giết rồi mới đánh đây?" Nghĩ mãi mà cô vẫn chưa có quyết định xong.

Đúng lúc này, Kha Lương lại nói tiếp:

- Sau này, em học ở trường đại học nổi tiếng phải không? Có thể nói em là người thành đạt trong số bạn học của chúng ta. Cái trường tiểu học tồi tàn cuối cùng cũng đã đào tạo ra một nhân tài. Nhưng cô bạn học của tôi ơi, hình như em khinh thường bọn anh hay sao mà chưa lần nào em đi họp lớp cả?

Tần Cẩm nhớ lại thời tiểu học của mình. Lúc đầu cô được học trong một ngôi trường vừa to vừa đẹp như một vườn hoa, nhưng do năm đó bố cô bị tai nạn ô tô, mẹ lại bỏ rơi cô để đi Anh nên cô phải sống cùng bà

ngoại và phải đi học ở ngôi trường tiểu học rách nát ấy. Chính vì vậy cô không muốn thăm lại nơi đây; nó khiến cô nhớ lại quãng thời gian vui vẻ trước kia của mình.

Dường như mỗi khi cô gặp ác mộng thì lại xuất hiện chiếc cổng lớn của trường tiểu học đó; nó đồng nghĩa với sự cô đơn, bơ vơ không nơi nương tựa của cô. Chỉ nghĩ đến đây, Tần Cẩm cảm thấy nhẹ cả người; may mà những ngày tháng vất vả đã qua rồi, hiện giờ cô sống rất thoải mái, dễ chịu.

- Đạo này anh làm gì? - Cô khách sáo hỏi xỏ. Không ngờ Kha Lương rút danh thiếp ra đưa cho cô, lại còn kiêu ngạo nói:

- Anh kế thừa tổ nghiệp, làm pháp sư, biệt danh của anh là Thiên đạo Đại sư; chuyên xem phong thủy, trừ ma, xem tướng, bói bát tự.

Tần Cẩm ngẩng cao đầu, ngạc nhiên nhìn anh ta. Vô cùng đặc ý, anh ta nói với cô:

- Tổ tiên anh rất nổi tiếng về nghề này. Gia tộc anh được biết tiếng với những pháp sư nổi đình đám, thiêng lắm cơ. Mà em có biết ông Kha Đạo không?

- Em chỉ biết một ông Kha Nam rất nổi tiếng, ngoài ra không biết thêm một người họ Kha nổi danh nào khác nữa. - Cô chằm chọc đáp lại.

- Kha Nam? Sao anh lại chưa nghe cái tên này bao giờ nhỉ? Chắc ông này cũng chẳng có tiếng tăm gì mấy. Ông nội Kha Đạo của anh là pháp sư có tiếng khắp vùng này. Ông là chuyên gia bắt ma đấy. Lúc nhỏ, anh còn thấy ông bắt ma, trông oách lắm, giống hệt hình tượng Lưu Đức Hoa trên phim ấy.

Tần Cẩm ngậm ngùi nghĩ thầm: "Giời ạ! Gã này chắc chưa xem tranh biếm họa bao giờ, thật hết thuốc chữa!"

- Đạo này anh bắt được nhiều ma lắm phải không? - Tần Cẩm hết kiên nhẫn hỏi.

- Đương nhiên rồi. Chỉ cần anh ra tay thì ma nào cũng bị trừ, nếu em có nhu cầu, anh bắt miễn phí cho. Anh nói thật đấy, miễn phí.

Tần Cẩm đã bước đi nhưng cái gã Kha Lương vẫn tru tréo tại chỗ:

- Nhớ danh thiếp của anh nhé - Thiên Đại Đạo sư, miễn phí.

Tần Cẩm về đến nhà, chỉ chực òa khóc. Lúc đi cô mang theo Hắc Bảo vậy mà lại để nó chạy mất, đi tìm người cắt may thì bị người ta từ chối, đi tìm mèo lại gặp phải gã dở người. Chưa kể gã chính là kẻ thù đặt biệt hiệu cho cô mà lúc nào cô cũng nghĩ tới. Thật không thể chấp nhận được khi cô ăn mặc trang điểm thế này mà bị hắn coi là bà nhặt rác.

Uế oải ăn cơm xong, cô uống một chút rượu vang. Tắm rửa xong xuôi, cô đứng trước cửa sổ gọi "meo, meo" tìm Hắc Bảo. Bao nhiêu năm sống độc thân, tưởng đã quen lắm rồi nào ngờ cô lại gắn bó với một con mèo; những tưởng người ta chỉ có thể gắn bó với một con người thôi, nhưng thực tế là với động vật cũng có sự gắn bó như vậy. Mọi vật đều tuân theo quy luật "lâu ngày thì sinh tình".

Lúc đi ngủ, cô không đóng cửa, hy vọng Hắc Bảo về có thể chui vào. Đêm hôm đó, Tần Cẩm ngủ trong bầu không khí nặng nề. Cô thấy cuộc sống của mình có nhiều thay đổi quá. Tuy không biết tại sao nhưng cô nhận thấy có gì đó xáo trộn; còn tại sao lại xáo trộn thì cô không giải thích nổi.

Đêm đã khuya, Tần Cẩm nằm co ro ở góc giường. Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy có tiếng động. Cô vội vàng mở mắt để xác định tiếng động từ đâu ra. Cô sợ hãi nghĩ, lẽ nào là kẻ trộm? Có đèn nên có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong phòng. Tuyệt nhiên không một bóng người, nhưng tiếng động vẫn đang dần dần áp sát cô.

Cô bắt đầu hoang mang. Hôm nay lúc đi tìm ông Hồ, nhìn thấy cảnh Lục Anh Kỳ bị dọa, cô cũng sợ chết khiếp. Không khí trong căn phòng đó kỳ dị không thể tả được; nó khiến người ta lạnh sống lưng. Cô nghe thấy tiếng động ở dưới gầm giường. Giường của cô là loại giường gỗ giả cổ, dưới gầm trống rỗng, bên trên chỉ có chiếc màn màu đỏ trang trí. Cô thò đầu ra khỏi màn xem có gì ở dưới gầm giường không.

Cô nắm chặt hai tay, tuy vẫn tự nhủ: "Đừng sợ, đừng sợ, trên đời này làm gì có ma kia chứ!", nhưng cô vẫn run lên. Nhìn thấy đôi dép lụa thêu hoa của mình, cô nghển cổ nhìn xuống gầm giường thì thấy một chiếc đầu người đen sì đang từ từ di chuyển. Không từ ngữ nào diễn tả hết sự sợ hãi của cô lúc đó. Đầu óc cô trống rỗng. Chiếc đầu người cứ to dần lên.

Tần Cẩm cắn chặt môi để mình không ngất đi, bởi dù thế nào, cô cũng không thể tin vào cảnh tượng trước mắt - một chiếc đầu người xoa tóc trên sàn nhà trắng phau cứ chầm chậm tiến về phía cô.

Cô hoảng sợ đến mức không thể kêu lên được. Đột nhiên, chiếc màn đứt, trước mắt cô là màu hồng phấn và chiếc đầu người xoa tóc nhìn không rõ kia. Nó lại đang ngo nguậy, tiếng động cô nghe thấy lúc nãy là do nó gây ra. Lúc cái đầu người di chuyển tới cầm cô thì nỗi sợ hãi của cô đã lên đến đỉnh điểm. Cô hét to lên, nhưng âm thanh tắc ở cổ, cô sợ tới mức mất cả tiếng...

Đáng sợ nhất là chiếc đầu người kia đang từ từ ngẩng lên, đôi mắt xanh lè sáng quắc của nó cứ nhìn cô chòng chọc. Tần Cẩm vẫn chưa ngất đi, bởi cô không thể tin vào sự thực này. Đối với một người được học hành tử tế như cô, thật không thể chấp nhận việc mình không tin là có thật lại đang diễn ra trước mắt. Tới khi chiếc đầu người kia lấy đà nhảy lên người cô đã hoàn toàn sụp đổ.

Chiếc đầu người nhảy bổ vào mặt cô. Chiếc lưỡi mềm mại, ướt át của nó liếm vào môi cô. Đôi mắt xanh lè vẫn nhìn cô chòng chọc.

Cảm giác này cực kỳ thân thuộc với cô. Tim cô bắt đầu đập bình thường trở lại. Một tiếng mèo kêu nhẹ nhàng khiến cô nhận thấy mình đã không dự đoán sai. Cô liềm linh kéo mớ tóc giả ra thì thấy Hắc Bảo thân yêu.

Tay chân lúc nãy lạnh cóng giờ như được hồi phục, máu lại lưu thông bình thường, cô tỉnh hẳn lên. Cô nhận ra sợ hãi quá thường tổn thọ.

Cô bế con mèo lên rồi òa khóc. Trong đêm thê lương tiếng khóc của cô như vỡ ra. Lúc thường trông cô rất cứng cỏi, kiên cường, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Bật đèn lên, cô quan sát kỹ mái tóc giả kia. Cô đoán khi Hắc Bảo chạy đi, nhảy vào thùng rác nên bị vướng vào nó. Hắc Bảo thương tích đầy mình, chắc là do bộ tóc. Cô nghĩ thầm: nếu nó về muộn hơn chút nữa, có lẽ mất mạng vì bộ tóc giả này mất. Chắc Hắc Bảo đã phải cố gắng lắm mới trốn về được để cô cứu nó.

Tần Cẩm bế con mèo vào phòng tắm để tắm rửa cho nó. Sau khi sấy khô, cô lấy cồn i ốt trong hộp thuốc ra sát trùng cho nó; dường như Hắc

Bảo cũng biết cô đang chữa trị cho nó nên ngoan ngoãn để cô làm.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của nó, cô không nỡ trách tội nó đã làm cô sợ, bởi nó đã cố về nhà để cầu xin cô cứu nó mà. Cô cảm thấy lạ bởi Hắc Bảo vốn dĩ rất thông minh, sao lại có thể bị quấn vào bộ tóc giả ấy; bộ tóc giả ấy rất có thể sẽ siết chết nó.

Cô lấy túi thức ăn cho mèo đổ hết vào bát của Hắc Bảo. Nhìn nó ăn ngon lành, cô vui vẻ ngồi trước máy vi tính. Tần Cẩm vừa trêu vừa đút thức ăn cho nó, song hình như con mèo chẳng vui vẻ chút nào, có lẽ do bị thương nên nó khó chịu chăng? Cô tiếp tục trêu nó nhưng đáp lại chỉ là những tiếng kêu meo meo vô tình. Sốt ruột quá, cô liền đứng dậy rót cho mình một cốc cà phê để tỉnh táo. Chính lúc quay người đi, trong chiếc gương đối diện không phản chiếu hình của Tần Cẩm mà là hình một người phụ nữ tóc dài, mặc áo xanh dài tay đang đứng sát vào lưng cô. Hắc Bảo đang nằm trong làn, bỗng kêu lên một tiếng rồi nhảy lên người cô. Tần Cẩm dịu dàng vỗ nhẹ vào nó rồi nhắc nhở: "Quá nửa đêm rồi em kêu như vậy sẽ làm hàng xóm sợ đấy." Nhưng dường như Hắc Bảo không để ý, ánh mắt nó cứ nhìn chòng chọc ra sau vai cô. Trong gương thay quần áo cách Tần Cẩm không xa là một bàn tay xanh xao với những móng tay dài, hình như nó đang sợ hãi gì đó nên dừng lại bất động trước cô khoảng vài phân.

Tần Cẩm ôm mèo rồi ngồi trước máy vi tính, cô bắt đầu gõ chữ. Hắc Bảo nhảy lên bàn vi tính, lấy thân mình che tấm gương. Trong gương bây giờ không phải khuôn mặt của Tần Cẩm mà là khuôn mặt không có mắt, đầm đìa máu đang nhìn về phía trước của người phụ nữ lúc nãy.

CHƯƠNG 4: VỤ GIẾT NGƯỜI TÀN BẠO

Tần Cẩm không thích buổi sáng sớm nơi thành thị bởi cô thuộc nhóm làm việc đêm. Đường Thi Thi luôn nói cô tuổi cú mèo, sáng ngủ tối làm việc. Công việc của cô là viết bản thảo cho một tạp chí định kỳ. Với công việc này, cô không kiếm được nhiều tiền. Trước đây, khi còn làm chủ nhiệm cho công ty quảng cáo lớn nhất thành phố, thu nhập của cô khá cao. Có lẽ một lúc nào đó, khi vào ngân hàng rút tiền bằng thẻ, cô sẽ ngỡ ngàng nhận ra bây giờ mình có thể nghỉ ngơi được rồi, không cần phải bôn ba kiếm tiền nữa, bởi số tiền cô đang có quá đủ để cô dưỡng già, trừ phi cô có ý định nuôi bồ nhí.

Sau khi bỏ công việc ở công ty quảng cáo đó, cô bắt đầu viết tiểu thuyết, không phải để trông mong vào số tiền thù lao ít ỏi hoặc sự hư danh khi có nhiều người hâm mộ. Điều quan trọng là cô muốn nghỉ ngơi một chút. Từ nhỏ đến lớn, cô đã quá quen với việc phải cố gắng một mình giống như dây cót đã được lên dây, lúc nào cũng phải quay về phía trước; giờ đây nó có thể tạm ngừng quay rồi.

Chuyện ban tối làm cô ngủ rất muộn. Lúc tỉnh lại thấy một loạt những cuộc điện thoại nhờ do để chế độ rung. Cô vội vàng gọi lại cho Đường Thi Thi, chỉ nghe thấy đầu máy bên kia là tiếng reo vui của một đám người. Nghe ngóng một lát, cô nhận ra giọng của Lục Anh Kỳ và Lam Kỳ. Đường Thi Thi háo hức khoe: "Mình đã may xong rồi, mau đến xem đi!"

May đã xong rồi ư? Sao mà nhanh thế, chưa tới nửa ngày mà đã may xong rồi. Đúng là "có tiền mua tiên cũng được". May nhanh như vậy, đủ thấy ba cô nàng sốt ruột tới mức nào.

Cô vội vàng đi. Nhìn con mèo đáng yêu đang nằm trong làn, cô nhẹ nhàng đóng cửa, không dám mang Hắc Bảo theo bởi nhờ nó lại chạy đi thì gay to.

Vừa đến nhà Đường Thi Thi, cô vội vàng chạy vào trong. Cô chợt cảm thấy có một sức mạnh vô hình đang sai khiến mình, bắt cô phải dành hết tâm trí cho bộ y phục đó. Cô hồi hộp đến mức nghe thấy tim mình đập thình thịch không ngừng, cảm giác giống như lần đầu hò hẹn với một ai đó vậy.

Vào phòng khách không thấy ai; đám người giúp việc mặc đồng phục trắng đưa mắt ra hiệu cho cô, mọi người đang tập trung trong phòng thay đồ. Cô vội chạy, quên cả gõ cửa. Cô xông vào giá treo quần áo ở giữa căn phòng. Trên đó, đang treo một chiếc sườn xám đỏ, sáng lấp lánh, rất hợp thời trang. Quay đầu lại, phía bên ngoài đang treo một chiếc áo yếm cũng rất thời thượng, một chiếc khăn đội đầu và chiếc khăn quàng cổ màu đỏ.

Đường Thi Thi háo hức gọi to:

- Tần Cẩm, cậu đã từng nhìn thấy bộ y phục nào đẹp như thế này chưa?
- Mau thay đồ đi để bọn mình ngắm với - Lục Anh Kỳ sốt ruột nhắc.

Lam Kỳ cười nói:

- Thi Thi cứ nhất quyết chờ cậu tới mới chịu thay đồ đấy, bởi cậu ấy muốn cậu là người đầu tiên được ngắm bộ sườn xám này, giờ Tần Cẩm đã đến, Thi Thi, mau thay đồ đi! Thay xong, mình có thể đi dự lễ khai trương quán rượu Jimmy, chúng mình tới đó cho thiên hạ lác mắt đi.

Tần Cẩm thấy hơi lo lắng bởi mọi việc diễn ra quá suôn sẻ, suôn sẻ tới mức không thể tin nổi. Cô cầm chiếc khăn quàng cổ. Do vải không đủ nên cô và Lục Anh Kỳ tận dụng vải thừa thiết kế khăn đội đầu và khăn quàng cổ. Áo yếm là của Lam Kỳ. Vải thừa không nhiều, nên như thế này là tận dụng tối đa rồi.

Mọi người ai lấy đồ của người nấy, trong lòng tự thấy hãnh diện lắm. Lúc Tần Cẩm cầm chiếc khăn quàng, cô cảm thấy xúc động khác thường, chỉ muốn quàng ngay chiếc khăn lên cổ. Cô có cảm giác như đang nắm vào một đôi tay mềm mại, chỉ muốn áp nó lên mặt; chất vải mượt láng làm người ta rất dễ chịu.

Đường Thi Thi là người đầu tiên bước ra từ phòng thay đồ. Đẹp tuyệt trần! Là bạn học bao nhiêu năm, kiểu trang điểm gì của Thi Thi, Tần Cẩm cũng thấy rồi. Nói không ngoa thì trên người Thi Thi có bao nhiêu

chiếc lông, cô cũng là người biết rõ nhất. Nhưng hôm nay trông Thi Thi khác hẳn, không giống như người phạm trần nữa.

Bộ sườn xám tuy ôm khít vào người, làm lộ các đường cong nhưng lại rất lịch sự. Dưới ánh đèn, cái màu đỏ đẹp mê hồn đó cứ tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu; do đó Thi Thi đi đến đâu thì chỗ đó lại sáng bừng lên, cứ như thể cô đem lại sắc màu cho căn phòng vậy. Khuôn mặt đa tình, chiếc áo sát nách làm lộ ra cánh tay ngọc ngà khiến cho ai nhìn thấy cũng muốn chạm vào.

Chưa kịp khen Thi Thi thì Lam Kỳ xuất hiện với chiếc áo yếm. Hai người bọn họ đi cùng nhau, toát lên vẻ đẹp Trung Quốc thời điển hình. Họ có nét đa tình giống như người đẹp thời xưa nằm trên giường, vừa nũng nịu vừa dịu dàng; một vẻ đẹp không diêm dúa lòe loẹt.

Tần Cẩm đùa:

- Nào các nàng tiên, các nàng định giáng trần ở đâu vậy?

- Đi đâu cũng được, diện đồ đẹp cốt để cho người ta ngắm mà. - Đường Thi Thi sốt ruột đến mức quên cả đi giày, vội vàng chạy ra ngoài cho thiên hạ ngắm.

Lam Kỳ ngắm mình trong gương rồi tự nhủ: "Không ngờ mình lại đẹp thế!"

Lục Anh Kỳ bất mãn nói:

- Tần Cẩm à, cậu giúp mình buộc chiếc khăn nhé! - Dưới sự phản chiếu của chiếc khăn, khuôn mặt cô sinh động hẳn lên.

Chỉ còn Tần Cẩm hơi buồn một chút vì quàng cổ thường chỉ dùng khi tiết trời se lạnh, lẽ nào đang mùa hè nóng bức thế này lại quàng khăn chứ!

Ba cô bạn biết được nỗi bức xúc của cô liền vây lấy giúp cô quàng chiếc khăn lên. Lúc đó, cô có cảm giác khác lạ, tự nhiên không muốn chống lại sự trêu đùa của các bạn. Đúng lúc này, bên tai cô văng vẳng tới một tiếng mèo kêu khe khẽ, cô nhanh nhẹn giơ tay ngăn không cho các bạn quàng khăn cho mình. Cô vội nói với họ: "Hắc Bảo đến đây tìm mình đây." Nói xong cô chạy ra ngoài tìm, nhưng chẳng thấy bóng con mèo đâu.

- Các cậu không nghe thấy tiếng mèo à?

- Chẳng nghe thấy gì, có lẽ cậu nhớ Hắc Bảo đến phát điên lên rồi phải không? - Thi Thi đáp.

- Đâu có, tối qua Hắc Bảo đã về nhà rồi.

- Về rồi, nó về thật rồi ư? Sao cậu không mang nó đi theo? - Lục Anh Kỳ hỏi.

- Tớ chẳng dại mang nó theo bởi nếu nó lại bỏ đi thì tớ tìm đến đứt hơi mất. Lúc đang đổ thùng rác để tìm Hắc Bảo, tớ gặp lại người quen, chính vì vậy mà gã tưởng mình là bà nhặt rác. Bọn cậu thấy có tức không chứ?

Cứ nghĩ tới gã pháp sư bắt ma này, Tân Cẩm lại tức tối.

Ba người họ sững ra một lúc rồi phá lên cười:

- Lại có nhân vật siêu đẳng nào dám nhìn Tân Cẩm của chúng ta thành bà nhặt rác kia chứ? Cậu nhớ phải dẫn bọn mình đi gặp hấn đấy nhá!

Tân Cẩm vẫn chưa hết tức:

- Gặp cái gì mà gặp, cái loại người vô học chỉ biết mỗi việc lừa lọc dối trá, giả thần giả thánh, bắt ma bắt quỷ, tốt nhất là tránh xa hấn ra.

- Tức đến mức ấy cơ à? Chắc là cậu có cảm tình với gã rồi, bằng không sẽ không tức đến mức ấy đâu. Gã có phải là người thương thầm nhớ trộm của cậu không đấy? - Đường Thi Thi đùa.

- Người thương thầm nhớ trộm? Mình có mù thì cũng không chọn gã. Thi Thi, cậu biết không, cái người đặt biệt hiệu cho tớ chính là gã đấy.

Nghe xong, Đường Thi Thi lặn đùng ra sàn nhà cười sặc sụa. Cô trêu Tân Cẩm:

- Hóa ra là kẻ thù từ kiếp trước của cậu, lại còn dám nói cậu nhặt rác; xem ra hai người đúng là có duyên với nhau đấy.

Tân Cẩm đá cô một cái rồi nói:

- Dậy đi, trời đã tối om rồi mà còn nằm ở đây cười người ta. Đi thôi, bây

giờ là lúc cậu thể hiện rồi đó.

Lục Anh Kỳ vừa cười vừa xách túi đi. Lúc đi ngang qua Lam Kỳ, cô chợt nghe thấy Lam Kỳ nói nhỏ với mình:

- Không hiểu sao mà mình thấy lạnh hết cả người.

- Ăn mặc phong phanh thế không lạnh mới lạ chứ? - Anh Kỳ nói đùa.

Bốn người họ cùng đi về phía quán bar.

Họ trang điểm kỹ lưỡng cứ như các dũng sĩ chuẩn bị ra trận vậy. Bầu không khí trong xe nặng nề và đầy sát khí. Họ thề sẽ "bắt, giết" bất cứ gã đàn ông háo sắc nào. Tần Cẩm không có vải đỏ làm nền cũng cảm thấy hơi tủi thân. Nhìn thấy ba người bạn cứ vô tư trang điểm rồi tán thưởng lẫn nhau, cô càng chán nản. Cô có cảm giác mình có mặt ở đây như làm nền cho họ vậy. Tuy nhiên, có bất mãn đến đâu thì cũng chẳng làm gì được, chi bằng cứ ngồi im vậy.

Lúc xuống xe, cuối cùng Tần Cẩm cũng biết được cảm giác được hàng trăm, hàng vạn ánh mắt dõi theo là thế nào. Chẳng trách mà không biết bao nhiêu người muốn làm minh tinh để được yêu mến và ngưỡng mộ. Cảm giác mình trở thành người của công chúng, trở thành tiêu điểm thật hay! Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ. Một động tác xoay người uyển chuyển của Lam Kỳ cũng làm cho bao người say đắm; chiếc sườn xám sát nách của Thi Thi làm người ta phải trầm trồ. Nói tóm lại, họ đã rất thành công. Họ đều có chung một suy nghĩ, được hâm mộ cuồng nhiệt thế này, cho dù chịu khổ bao nhiêu cũng đáng. Sự xuất hiện của họ khiến các quý bà nhìn không chớp mắt. Một vài bà chẳng giữ kẽ nữa, tiến về phía họ, hỏi:

- Các cô đặt mua bộ này ở đâu mà đẹp thế?

Bốn người mỉm cười, không trả lời. Lúc vào tới cửa, đàn ông giãn ra hai bên nhường đường, có mấy vị còn hăng hái làm vệ sĩ cho họ. Bốn người lại càng kiêu hơn. Lam Kỳ than thở: "Trước đây, mình mệnh danh là bà hoàng thời trang thật uống, chưa lúc nào được oai, được kiêu hãnh như thế này cả."

Số người đến ngắm họ ngày càng đông. Họ trở thành báu vật của nơi này; họ được ngắm ở mọi góc độ. Dường như quán bar này được khai trương dành cho họ vậy.

Cũng có những người đàn ông cẩn thận đánh giá bản thân mình, tự thấy không đủ tiêu chuẩn để theo đuổi các cô liền biết điều rút lui. Họ không muốn mình trở thành đối tượng truy sát của các quý ông còn lại. Những người kiên quyết không lùi bước đều thuộc loại không giàu thì sang hoặc là ít nhiều quen biết các cô. Bốn cô gái càng tươi như hoa.

Chỉ có Lam Kỳ không để ý tới điều này, bởi cô đã xác định được mục tiêu của mình - con mồi của cô đã nhắm từ lâu - đó là ngài chủ tịch hội đồng quản trị của hiệu kim cương lớn nhất thành phố này. Anh ta được kế thừa tổ nghiệp, lại trẻ trung tuấn tú, vừa lắm của lại đa tình, người đẹp nào chẳng muốn chặn con mồi này. Cô đã muốn chặn anh chàng này từ rất lâu rồi nhưng chưa có cơ hội. Loại đàn ông như anh ta cũng kiêu ngạo lắm, bình thường Lam Kỳ có đẹp đến cỡ nào thì cũng chỉ được anh ta ngó hai lần là nhiều.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống chờ anh ta, không ngoài dự tính, con mồi đã tiến về phía cô. Các ngón tay nhẹ nhàng lướt qua tấm lưng nõn nà của cô, móng tay sượt qua lưng làm cô hơi đau. Trong khoảnh khắc đó cô bị kích thích cao độ, giống như diêm quẹt vào vỏ bao vậy, vừa "xòè" một tiếng đã cháy bùng lên. Nhịp thở của hai người có vẻ loạn rồi. Anh ta đưa một cánh tay nhẹ nhàng vòng ra eo cô ôm rất chặt, rồi nói với cô bằng chất giọng rất quyến rũ của mình "Cẩn thận kéo ngã!"

Lời nói ấy sắc lạnh như một con dao làm Lam Kỳ tê liệt. Người đó lại nói tiếp: "Chỗ này không hợp với em, đông người quá, chúng mình tìm một nơi nào đó yên tĩnh đi!"

Cô bằng lòng đi theo anh, trong lòng ngập tràn hạnh phúc. Phút chốc nàng Lộ Lem biến thành công chúa. Cô vui bởi cuối cùng thì giấc mộng đẹp của cô đã thành sự thật. Cô bị thứ hạnh phúc này làm cho mê mẩn.

Cô nhẹ nhàng bước đi, bọn Tân Cẩm mãi vui quên không để ý đến bạn.

Tầng trên của quán bar Jimmy là khách sạn năm sao. Nhân viên phục vụ rất cung kính. Phòng Tổng thống tuyệt đẹp, Lam Kỳ và chàng công tử kia không kìm nén được dục vọng bùng cháy, họ lao vào, quần lấy nhau. Họ trao nhau những nụ hôn nóng bỏng; dục vọng đã khống chế họ. Khi cô định cởi bộ áo yếm ra thì chàng công tử không đồng ý, anh nói rằng cô rất quyến rũ trong bộ đồ đó.

Hai người lao vào nhau. Đạt được cao trào hết lần này đến lần khác, họ hưng phấn cao độ, hét âm lên. Cả căn phòng ngập tràn trong xuân tình, ở đó chỉ có tiếng rên rỉ và tiếng thở hổn hển.

Cuộc mây mưa kết thúc, chàng nhẹ nhàng trượt xuống khỏi người Lam Kỳ, nói trong tiếng thở gấp: "Từ trước đến giờ, chưa khi nào anh thấy đã như lúc này. Làm tình với em cứ như hòa nhập vào thể xác hai người đàn bà hoàn toàn khác nhau vậy. Em độc đáo lắm!"

Lam Kỳ cười mỉm. Xem ra chàng công tử này đã cắn câu rồi. Cô thấy làm chủ nhiệm công ty quảng cáo chẳng có ý nghĩa gì, ước vọng lớn nhất của cô là được gả cho một anh chàng giàu có.

Nhìn thấy gia cảnh Thi Thi giàu có như thế ai mà không đổ ky, không thèm muốn cơ chứ!

Lam Kỳ nhoen cười đắc ý rồi nhẹ nhàng sờ vào chiếc áo yếm. Cô nhận ra người phụ nữ mà xinh đẹp, cũng chẳng khác nào có được phép thuật phi thường. Cảm thấy vui, cô liền uống cạn cốc rượu vang để ở đầu giường rồi bước vào buồng tắm. Chàng công tử ngồi ở ngoài ngây ngất nhìn theo bóng cô.

Nước ở vòi hoa sen của khách sạn năm sao xối lên người rất mạnh, cảm giác dễ chịu. Cô không muốn cởi đồ ra. Chiếc áo ướt nhèm dính vào người. Cô có cảm giác dễ chịu như một lớp da mới hình thành, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc áo.

Lam Kỳ nghĩ không biết tự lúc nào mà mọi việc lại suôn sẻ đến vậy? Có lẽ là từ khi có tấm vải này? Cô nhận ra tấm vải có thể thay đổi vận may. Cô nhắm mắt nhớ lại bà già mù - mẹ của ông thợ Hồ may - thầm nghĩ: Nếu như được nhìn thấy bộ áo yếm đẹp thế này, chắc bà sẽ không phản đối quyết liệt đến thế.

Cô đứng dưới vòi hoa sen, nước từ trên xối xuống, cả phòng tắm mờ mịt, hơi nước chậm chậm vây lấy cô. Đột nhiên nước chuyển lạnh, cô kêu toáng lên, lùi lại phía sau; không kịp được, cô chửi thề một tiếng: "Thế này mà cũng gọi là khách sạn năm sao cơ đấy? Thật chẳng ra làm sao! Khách hàng đang tắm dở chừng, nước chuyển lạnh thế này. Lát nữa phải phản ánh bọn phục vụ không chu đáo mới được."

Lam Kỳ vừa tức vừa đi lấy khăn tắm. Chiếc áo yếm ướt làm cô lạnh. Lúc

quay người lại, cô nhìn thấy trong chiếc gương mờ hơi nước, hình như có một cái gì đó đang vắt trên người mình. Sợ hãi nhìn xuống, cô chỉ nhìn thấy chiếc áo yếm. Ngẩng đầu lên, nhìn vào gương, cô vẫn thấy một cái gì đó vắt lên người; nhìn kỹ lại, hóa ra là một người. Dường như có một luồng khí lạnh từ dưới dội lên. Kinh hoàng.

Cô đứng im tại chỗ; nước lạnh cứ xả xuống, làn hơi nước tan dần, cái bóng người trong gương dần hiện rõ. Một người phụ nữ tóc dài, tay của nó vắt lên cổ cô, hai chân ôm lấy eo cô, cả người nó đỏ lừ. Lam Kỳ chậm rãi giao tay sờ vào nó, không phải là ảo giác.

Cô cảm thấy bàn tay nó vừa ấm áp vừa mịn màng, vừa lạnh lạnh, lại rất đỗi quen thuộc.

"Người phụ nữ này chính là chiếc áo yếm màu đỏ?" - một câu hỏi đáng sợ vụt thoáng qua. Đúng vậy, cánh tay của nó là hai chiếc dải quai áo vắt trên cổ cô, hai chân nó ôm lấy eo cô, còn cái đầu rúc sâu vào ngực cô.

Chưa bao giờ cô sợ như lúc này, muốn kêu nhưng không thể bởi hai bàn tay của nó cứ siết chặt vào cổ làm cô nghẹt thở, muốn chạy lại không chạy nổi bởi hai chân nó quấn chặt vào chân cô. Cô tuyệt vọng cúi xuống xem thì thấy đầu nó đang rúc vào ngực cô, mái tóc dài của nó ướt đầm, trên làn da trần đỏ lừ của nó là máu tươi.

Vào lúc này, người đàn bà đang vùi đầu trong ngực cô dần dần ngẩng cao đầu. Cô không thể rời mắt khỏi nó, khuôn mặt vùi trong đám tóc đen dần lộ ra.

Máu tươi từ hai hốc mắt trào ra. Nó không có mắt.

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Lam Kỳ. Khuôn mặt đầm đìa máu kia đang nhếch mép cười với cô.

Tiếng nước chảy rào rào vẫn vọng ra từ nhà tắm. Chàng công tử ngồi đợi đã lâu vẫn chưa thấy Lam Kỳ đi ra, có vẻ sốt ruột. Sự hưng phấn khi cô gái kỳ lạ làm anh quay cuồng. Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng tắm, anh thấy Lam Kỳ đang mặc chiếc áo yếm ướt. Cô đang cúi xuống bồn rửa mặt rửa cái gì đó; mái tóc dài xõa xuống che lấp khuôn mặt, phần thân dưới không mặc gì.

Anh nhẹ nhàng bước tới sau lưng Lam Kỳ, ôm lấy eo cô. Lúc này, trông cô thật gợi cảm. Anh lại không cưỡng được ngọn lửa tình đang bùng

cháy.

Tiếp tục lần tay xuống dưới người cô, anh nói như mê sảng: "Cục cưng của anh, em đang làm gì thế?" Tay anh ta chạm vào vật gì hình tròn rất trơn, tò mò rút tay lại để xem là thứ gì, nhưng vừa nhìn thoáng qua anh đã cứng đờ cả người.

Một con mắt người. Phần lòng trắng bị xối vào súng tấy lên, con ngươi vẫn đen láy. Dưới ánh đèn ban ngày, nó sáng lên, nhìn anh căm hận. Anh thét lên khi nhìn vào tay của Lam Kỳ, trong tay cô là con mắt còn lại đang được rửa dưới vòi nước. Ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve con mắt ở trong bồn; dưới bàn tay cô và với sức nước dội, trông nó sống động lạ thường, cứ như đang ở trong hốc mắt vậy; tuy nhiên hai con ngươi cứ nhìn anh một cách thù hận.

Anh sợ hãi đứng như trời trồng; Lam Kỳ chậm chậm quay người lại, hai hốc mắt đang trào máu tươi, khuôn mặt đầm đìa máu cứ nhỏ giọt vào chiếc áo yếm. Vô cảm đến lạ lùng, cô chậm chậm giơ tay hướng về phía miệng anh rồi đáp: "Rửa mắt".

Con mắt trên tay cô trơn tuột, cứ chực trôi về phía môi anh. Anh không còn phản ứng gì nữa, chỉ biết rằng hai con mắt đã bị chính tay Lam Kỳ móc xuống cứ nhìn anh chăm chăm.

Lam Kỳ giơ tay phải lên, trong tay cô là chiếc bàn chải đánh răng, cô dùng sức bẻ nó ra làm hai.

Chàng công tử định bỏ chạy song lúc này đã quá muộn.

Anh không nhìn thấy chiếc áo yếm nữa, thay vào đó là người phụ nữ tóc dài, máu me be bét đang vắt lên cổ ngọc của Lam Kỳ. Hai cánh tay của nó vắt chéo sau cổ cô, chân bám chặt vào eo cô, đầu vùi sâu trong bầu ngực tròn của cô, tóc giống như cây mây, quấn vào người cô.

Nó giơ ngón giữa và ngón trỏ tay phải lên, không ngừng làm động tác móc mắt trong không trung.

Trong lúc kinh hãi, anh chợt cảm thấy đau nhói. Chiếc bàn chải đánh răng gãy trong tay Lam Kỳ đã chọc vào mắt trái của anh, máu tươi ồ ộc trào ra, anh ngã xuống đất. Lam Kỳ sấn tới, ngồi lên người anh, nhẹ nhàng khoét mắt anh, vừa khoét vừa nói chậm chậm theo nhịp "khoét, khoét, khoét".

Con mắt còn lại của anh nhìn thấy người phụ nữ bám ở trước ngực Lam Kỳ từ từ quay đầu lại. Anh nhận thấy nó cũng không có mắt, khuôn mặt đậm đà máu tươi của nó đang nhếch mép cười kỳ dị.

Sau đó, lại là cảm giác nhói đau, tất cả tối sầm, anh không thể nhìn thấy gì nữa.

CHƯƠNG 5: BÓNG MA

Tần Cẩm đứng giữa quán bar nhìn xung quanh nhưng không thấy Lam Kỳ đâu. Cô kéo Thi Thi, hỏi: "Không biết Lam Kỳ đi đâu rồi?"

Thi Thi bị tầng tầng lớp lớp đàn ông vây quanh nên không nghe thấy Tần Cẩm gọi. Tần Cẩm cảm thấy các bạn của cô giống như bị điên vậy. Thật lạ lùng! Tại sao khi khoác lên người bộ quần áo ấy, ai cũng thay đổi vậy? Tần Cẩm vừa lắc đầu vừa rảo bước ra ngoài. Không biết tại sao cô có một cảm giác bất an trong lòng, chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra? Cô phải đi tìm Lam Kỳ. Cô nghĩ có lẽ Lam Kỳ đang ngồi trên sân thượng, cô bước vào thang máy, cô thấy đã có một người phụ nữ tóc dài đang ngồi xồm trong đó. Cô ta ôm bụng, hình như là bị thống kinh. Không nhìn thấy mặt cô ta. Tần Cẩm định tiến lại gần hỏi xem cô ấy có cần giúp gì không nhưng trong thang máy lúc đó rất ngột ngạt, cô cảm thấy hơi lo lắng; rồi cô nghĩ lại, phụ nữ ai mà chẳng bị đau mấy ngày, chính bản thân cô cũng vậy, có lẽ cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏi thôi.

Cô ấn nút lầu thượng, thang máy "rầm" một tiếng rồi bắt đầu chuyển động lên trên. Cô thấy rất lạnh. Đột nhiên, cầu thang dừng lại, người phụ nữ chậm rãi bước ra khỏi thang máy, mái tóc xoa sau lưng. Tần Cẩm vẫn không nhìn thấy mặt cô ta. Cô tò mò nhìn vào tầng 13; bên ngoài đã có mấy người đang đứng chờ, dường như họ muốn đi xuống, tất cả đều dò dẫm nhìn cô. Tần Cẩm nghĩ thầm, không biết đây là nơi quái quỷ gì mà trông mọi người cứ như vô hồn vậy.

Người phụ nữ di chuyển rất chậm, cô phải liên tục ấn vào nút mở cửa thang máy để nó không đóng lại. Lúc sắp ra khỏi thang máy, đột nhiên, cô ta nghiêng người, cúi đầu nói nhỏ với cô: "Cảm ơn, chào mừng cô tới tầng 13 chơi." Tần Cẩm lịch sự mỉm cười đáp lại. Đôi mắt nhìn theo, không hiểu sao Tần Cẩm thấy cô ta rất quen.

Trên sân thượng vắng tanh, giờ này mọi người không biết đã biến đi đâu hết. Cô đứng vào chỗ trống, thầm chửi Lam Kỳ: "Con ranh chết tiệt này không biết ở đâu nữa đây?"

Cô chán chường nhìn vào các con số đang chuyển động trong thang máy. Đột nhiên cô phát hiện trong thang máy không có số 13. Tần Cẩm tưởng thang máy trục trặc gì đó liền buột miệng hỏi nhân viên khách sạn đi cùng mình trong đó:

- Tại sao thang máy ở đây lại không có số 13 nhỉ?

Nhân viên khách sạn nghi hoặc nhìn cô rồi hỏi:

- Tại sao cô lại nghĩ đến điều này?

- À, tôi vừa trông thấy một phụ nữ đi vào tầng 13. Nếu không có thang máy, tí nữa làm sao cô ta xuống được?

Người kia nhìn cô từ đầu đến chân, có vẻ rất kỳ quặc, giống như nhìn thấy quái vật hoặc anh ta vừa nghe thấy một câu nói dối trá vậy.

Tần Cẩm hoang mang, cô cẩn thận hỏi lại:

- Sao vậy?

Người kia lạnh lùng trả lời:

- Trước kia tầng 13 là một công ty, không biết tại sao công ty đó cứ như bị ma ám; một tháng mà chết mấy người liền, đều do nhảy lầu. Lãnh đạo cao ốc chúng tôi sợ quá, liền đóng cửa tầng 13. Để tránh cho quý khách nào không biết đi nhầm vào đó, chúng tôi đã quyết định bỏ số 13 trên thang máy.

Tần Cẩm liền nói:

- Nhưng lúc này tôi vừa trông thấy một phụ nữ lên tầng 13 mà, hơn nữa tôi còn thấy rất nhiều người ở trên đó nữa.

- Cô à, có lẽ cô gặp phải ma rồi, mau đi khám bác sĩ tâm lý đi! - Nhân viên khách sạn không ngần ngại nói.

Tần Cẩm thấy đau đầu. Rõ ràng cô trông thấy người phụ nữ đó đi lên tầng 13. "Tại sao những chuyện mắt thấy tai nghe lại bị coi là nói dối được?"

Vừa ra khỏi thang máy, cô thấy bên ngoài nhốn nháo; Tần Cẩm chợt dạ nghĩ: "Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói có người chết trong phòng khách sạn."

Cảm thấy bất ổn, cô liền gọi điện cho Anh Kỳ và Thi Thi cùng tới. Cô tranh thủ chạy lên nghe ngóng.

o O o

Lục Tử Minh tới hiện trường khách sạn thì hầu như tất cả cảnh sát giỏi trong Cục đã có mặt rồi. Một là, do nạn nhân là chủ tịch hội đồng quản trị cửa hàng kim cương lớn nhất thành phố này nên cảnh sát phải tới ngay cũng là điều dễ hiểu; hai nữa, đây là vụ án đâm máu. Lúc ở nhà, nghe giọng của Cục trưởng lạc đi khi kể sơ qua vụ án trong điện thoại, anh thấy nghi nghi; năm sau Cục trưởng sẽ về hưu, có kiểu gây án dã man nào mà ông ta chưa từng thụ lý, sao lần này lại kinh hãi đến thế?

Tới nơi, các đồng sự đều chào anh. Vẫn chưa tới ba mươi tuổi, song đạt được trình độ phá án như anh có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Tuy lập nhiều công lớn và giành được rất nhiều giải thưởng nhưng Lục Tử Minh lại là con người cố chấp; không coi trọng danh lợi, anh rất tâm huyết với nghề, chỉ mong phá được tất cả các vụ án.

Trong phòng sạch sẽ, không có dấu vết đánh lộn, thậm chí cũng không có vết máu nào. Hiện trường vụ án tàn bạo này khác xa so với những gì mà anh tưởng tượng được. Ánh đèn trong căn phòng rất ấm áp; mọi thứ ở đây đều yên tĩnh tạo cảm giác dễ chịu khi bước vào.

Nhưng trực giác nghề nghiệp mách bảo anh, đây không phải là hiện trường vụ án. Anh đi vào phòng tắm, nơi có rất nhiều người đang tập trung, nhân viên khám nghiệm tử thi đang ghi chép cái gì đó.

Người chụp ảnh, người lấy vân tay, còn nhân viên phục vụ phát hiện ra vụ án đâm máu này đang ngồi trên ghế sofa ở phòng ngoài, anh ta run rẩy, không trả lời được câu hỏi nào.

Đeo găng tay, anh bước vào phòng tắm. Trong đó có xác một người đàn ông nằm dưới đất và xác một người đàn bà đang dựa vào tấm gương. Mắt của hai người đều bị khoét. Hung khí giết người cách tay người đàn bà không xa - đó là chiếc bàn chải đánh răng đâm máu màu xanh da trời, trên đó còn dính rất nhiều miếng thịt nhỏ. Điều khiến anh ghê nhất chính là bốn con mắt bị khoét ra được ngâm trong bình nước của khách sạn. Sau khi bị khoét chúng xong, hung thủ còn rửa sạch sẽ dưới vòi

nước rồi mới bỏ ngâm trong bình nước này.

Chưa bao giờ anh có cảm giác khó chịu như lúc này. Lùi một bước, anh đụng vào Tiểu Ngô, đứng phía sau; anh chàng này lên tiếng:

- Anh thấy lạ không? Con mắt đó cứ như đang sống vậy, khiến chúng tôi sợ hết hồn, phải lùi hết ra ngoài. Nhân viên làm việc ở đây chẳng chịu được lâu, cứ một lát là lại có người chạy ra ngoài thở dốc, mà con mắt ấy cứ chuyển động chứ. Quả là đáng sợ!

Lục Tử Minh xua tay ra hiệu cho Tiểu Ngô đừng nói nữa. Anh lại bước vào phòng tắm.

Xác người phụ nữ úp mặt vào gương, có lẽ lúc chết cô đã kinh sợ lắm nên cơ thịt mới co cứng, tạo thành tư thế không đồ ngã như thế.

Một nhân viên pháp y nhẹ nhàng kéo xác nạn nhân xuống. Nhìn thấy phần ngực của cô, viên pháp y kêu lên kinh hãi; đến nhân viên pháp y còn thế thì chắc cũng không phải chuyện vừa!

Lục Tử Minh choáng váng. Anh nhìn thấy một chiếc áo yếm màu đỏ máu, không, đúng là máu thật; lớp da trước ngực của nạn nhân chỉ còn tro lại cơ thịt giống như da đã được cắt bởi vật gì đó thành hình chiếc áo yếm.

Nhân viên pháp y kiểm tra cẩn thận xong, suy đoán: "Nạn nhân nữ này khoét mắt của chính mình xong thì dùng bàn chải đánh răng khoét mắt người đàn ông, sau cùng thì cắt lớp da trước ngực mình. Hai người đều chết do mất máu. Tôi vẫn thắc mắc tại sao nạn nhân trong sự đau đớn tột cùng như vậy lại có thể làm được nhiều việc đến thế?"

Ảnh đã chụp rồi; camera trong khách sạn cũng không thấy ghi hình có người ngoài đi vào khu vực hiện trường. Điều này chứng minh kết luận tự sát của nhân viên pháp y là hoàn toàn chính xác.

Đang lúc Lục Tử Minh chuẩn bị thu quân để về đồn nghiên cứu tiếp thì có một người phụ nữ hốt hoảng đâm sầm vào. Anh đỡ cô dậy, nhìn vào đôi mắt đẹp đằm lệt của cô.

Nén sợ hãi, cô hỏi anh:

- Một vụ giết người đã xảy ra ở đây hả anh? Tên của nạn nhân là Lam

Kỳ phải không anh?

Anh dìu cô đứng dậy. Xem ra cô ta có quen biết với nạn nhân.

Sau lưng cô còn có hai người nữa gọi với theo:

- Tần Cẩm, đừng chạy nhanh thế! Cậu chẳng chịu chờ thang máy đã chạy một mình như vậy à?

Người còn lại nói:

- Hỏi kỹ chưa? Có phải đã xảy ra chuyện gì với Lam Kỳ rồi không?

Ba cô gái này ăn mặc rất hợp thời trang. Một trong số họ mặc một chiếc sườn xám màu đỏ sẫm rất đẹp khiến người ta không thể không ngắm nhìn.

Cô gái ngã vào lòng anh đứng thẳng dậy nói:

- Mình không biết đâu, đang hỏi cảnh sát mà.

Một cô nữa chạy tới làm anh hoa cả mắt:

- Có phải là Lam Kỳ không? Chúng tôi đều là bạn thân của Lam Kỳ. Chúng tôi cùng đi với nhau, được một lúc, cô ấy biến mất. Sau đó nghe nói khách sạn xảy ra chuyện, nạn nhân tên là Lam Kỳ, đúng không anh?

Một loạt câu hỏi được đặt ra làm anh nhất thời không trả lời được ngay. Trông nét mặt của các cô, tưởng như các cô đã biết trước sự việc sẽ phải xảy ra như vậy. Cô gái tên Tần Cẩm nhẹ nhàng nói với anh:

- Thôi anh chỉ cần nói với chúng tôi tình hình Lam Kỳ thế nào rồi?

Tuy không đành lòng nhưng anh cũng phải nói:

- Cô ta chết rồi. Cô gái đội khăn đỏ đứng bên cạnh ngã xuống bất tỉnh.

Hai cô kia sốt sắng chạy lại:

- Anh Kỳ, cậu sao thế?

May mà có xe cảnh sát ở dưới, anh vội bế Anh Kỳ đi bệnh viện. Tần Cẩm và Thi Thi theo sau.

CHƯƠNG 6: PHÁT ĐIÊN

Lục Anh Kỳ tỉnh lại, trước mắt cô là một màu trắng sạch sẽ, thoang thoang mùi nước khử trùng. Có ai đó nắm lấy tay cô, cô quay lại, thì ra là Tần Cẩm. Thi Thi đang đứng trước cửa sổ phòng bệnh, buồn bã dõi mắt nhìn ra xa.

Anh Kỳ vừa tỉnh, Tần Cẩm liền chạy tới hỏi han:

- Anh Kỳ, cậu đã tỉnh lại rồi ư? Có uống nước không?
- Đúng là Lam Kỳ, cậu ấy đã chết thật rồi. - Anh Kỳ đáp lại.

Tần Cẩm rung rung nước mắt. Đường Thi Thi ôm chặt Anh Kỳ an ủi:

- Đừng nghĩ ngợi nhiều quá, chỉ là tai nạn thôi mà.
- Ai đã giết Lam Kỳ?
- Không ai giết cậu ấy cả, cậu ấy tự tử. - Tần Cẩm đáp.
- Sao Lam Kỳ lại tự tử chứ? Lúc tụi mình tới quán bar, trông cậu ấy rất bình thường mà. Sao loáng cái lại tự tử kia chứ?

Một giọng đàn ông ấm áp vang lên bên tai cô:

- Đúng đấy. Bây giờ cô đã tỉnh rồi, liệu tôi có thể hỏi cô một vài điều được không?

Anh Kỳ ngẩng đầu nhìn, thì ra là người cảnh sát đã thông báo cho họ về cái chết của Lam Kỳ.

Anh tự giới thiệu:

- Tôi là Lục Tử Minh - tổ phó tổ trọng án. Hy vọng cô sẽ hợp tác giúp tôi tìm hiểu vụ án.

Anh Kỳ khẽ gật đầu.

Ghi chép xong xuôi, anh ra khỏi bệnh viện. Một cô gái đuổi theo anh,

ngoái lại nhìn, thì ra là Tần Cẩm - cô gái có đôi mắt to rất sáng đã đắm sâu vào anh trong khách sạn.

Hôm nay, cô mặc một bộ váy dài màu hồng phấn, mái tóc buông xõa. Trên mặt cô còn vương ngần lệ.

- Tôi muốn nhìn Lam Kỳ lần cuối, anh có thể sắp xếp cho tôi được không?

Lục Tử Minh nhìn vào đôi mắt to đầy khát khao của cô gái không nói gì. Tuy đã gần ba mươi tuổi, số lượng các cô gái theo đuổi anh có thể nói là nhiều không kể xiết. Cô gái này có sức hấp dẫn kỳ lạ buộc Lục Tử Minh phải lưu tâm. Anh nhìn cô gật đầu.

Trời rất lạnh. Bất ngờ với cái chết của bạn thân khiến Tần Cẩm chán chường chẳng buồn ngẩng đầu lên. Lục Tử Minh muốn phá tan bầu không khí nặng nề nên khi thang máy xuống, anh liền kể chuyện cười cho cô nghe.

"Trước đây, có một bác sĩ và một y tá cùng làm ca đêm, họ cùng đi thang máy về. Giữa chừng, thang máy dừng lại do có người muốn vào. Nhưng vị bác sĩ đóng ngay thang máy lại. Cô y tá hỏi tại sao, anh liền trả lời: "Cô không nhìn thấy à? Trên cổ tay người đó có buộc một sợi dây đỏ - trên tay các xác chết trong nhà xác của bệnh viện này cũng đều buộc sợi dây như thế". Nghe tới đây, cô y tá nói với bác sĩ: "Sợi dây giống thế này à?"

Tần Cẩm lặng lẽ nghe, đột nhiên cô giơ tay lên nói với anh: "Sợi dây giống thế này à?" Trên cổ tay trắng ngần của cô cũng có một sợi dây đỏ tươi. Sợ hết hồn, anh nhìn sợi dây rồi lùi lại phía sau. Tần Cẩm cười khẽ: "Từ nhỏ em đã đeo sợi dây này rồi, để tránh tà ấy mà."

Lục Tử Minh kể chuyện ma nhưng lại bị Tần Cẩm dọa cho một trận, tuy thế anh thấy rất sung sướng, bởi anh đã nhìn thấy cô cười. Nhưng nụ cười sớm tắt trên môi khi cô nhìn thấy xác của Lam Kỳ.

Tần Cẩm cũng là loại phụ nữ can đảm nhưng khi nhìn thấy xác của Lam Kỳ, cô sợ đến bủn rủn cả chân tay rồi ngã vào lòng Tử Minh. Lúc nhìn thấy áo ngực của Lam Kỳ, chỉ vào đám da bị mất đi, cô hét lên: "Áo yếm, chính là chiếc áo yếm đỏ".

Đúng vậy, chính là hình của chiếc áo yếm đỏ, còn chiếc áo yếm Lam Kỳ

mặt trên người đã được cởi ra cho vào đáy bình ngâm mát rồi. Cái bình đó vẫn cứ để ở chỗ khám nghiệm tử thi. Các sợi tơ màu máu cứ đập dềnh trong nước tạo ảo giác giống như tóc của phụ nữ, còn bốn con mắt thì bập bênh, đôi lúc lại đâm vào nhau, rồi như đang cười với nhau.

- Lẽ nào Lam Kỳ ra tay tàn nhẫn vậy ư?

- Đúng vậy. Tần Cẩm nhớ lại, Lam Kỳ vốn là cô gái nhí nhảnh, yêu đời, tự xưng là nữ hoàng thời trang. Sao bây giờ lại biến thành cái xác không hồn lạnh lẽo này?

- Hay cô ấy bị điên?

- Theo phân tích của chúng tôi, trước lúc xảy ra vụ án, cô ấy đang tắm. Đột nhiên, cô ấy bị rối loạn thần kinh rồi gây ra một loạt bi kịch như cô thấy đấy.

- Bao nhiêu năm quen biết, chưa bao giờ tôi nghe nói cô ấy mắc bệnh thần kinh cả. Tôi cũng không thấy cô ấy có biểu hiện bất thường nào.

- Đây chính là điều chúng tôi đang thắc mắc, bởi lẽ mọi ghi chép về việc khám chữa bệnh của Lam Kỳ đều không thấy tiền sử mắc bệnh thần kinh. Gia đình của cô ấy cũng không có tiền sử về bệnh này, không biết tại sao bỗng chốc cô ấy lại bị rối loạn thần kinh chứ? Hơn nữa cô ấy và ông chủ tiệm kim cương cũng không có thâm thù gì. Chúng tôi còn biết khi vào khách sạn, trông họ rất thân mật. Do vậy vẫn chưa tìm ra manh mối của vụ án.

Tần Cẩm trầm ngâm suy nghĩ, rồi như nghĩ ra điều gì, cô liền hỏi:

- Thế tại sao cô ấy lại cắt phần da trên người mình chứ?

- Đây cũng là điều mà chúng tôi muốn lấy lời khai của các cô. Chúng tôi rất muốn biết tại sao cô ấy lại cắt phần da thịt trên cơ thể mình thành hình chiếc áo yếm. Hình như cô ấy rất thích chiếc áo này.

- Đương nhiên rồi, Anh không thấy chúng tôi đều rất thích tắm vải ấy ư? - Tần Cẩm rút từ trong túi một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ rồi đưa cho Lục Tử Minh xem.

Anh cầm chiếc khăn rồi cũng như mê đi. Màu đỏ đó đúng là có sức hút ma mị làm người ta không thể rời mắt.

- Tôi, Lam Kỳ, Thi Thi, cả Anh Kỳ nữa, ai cũng có một món đồ làm từ mảnh vải này. Không ngờ vừa mới mặc chiếc áo đó thì đã xảy ra chuyện với cô ấy. Điều này làm chúng tôi rất đau lòng. - Tần Cẩm vừa nói vừa khóc.

Nước mắt cô vừa rơi xuống tấm khăn thì một thứ ánh sáng lóe lên làm cô như mê muội. Cô nhặt tấm khăn, bụi ngùi quàng lên cổ. Cô lại nhớ tới cảnh trước khi đến quán bar Lam Kỳ hào hứng giúp cô quàng khăn như thế nào. Lúc đó mọi người đều vui vẻ biết bao! Chỉ tiếc là quãng thời gian vui vẻ ấy đã qua, không bao giờ quay trở lại nữa.

Vẫn chưa kịp quàng khăn thì cô chợt nghe thấy tiếng của Đường Thi Thi:

- Tần Cẩm, mau tới chỗ Anh Kỳ đi! Cô ấy bắt đầu nói lung tung rồi.

Tần Cẩm nói với Lục Tử Minh:

- Anh đi cùng cô ấy hộ em nhé. Em muốn ngồi với Lam Kỳ một chút.

Anh liền kéo tay Thi Thi chạy lên gác bởi phòng bệnh ở bên trên.

Nguyên nhân Tần Cẩm muốn anh đi là do cô chợt nhận ra thi thể Lam Kỳ ở trong nhà xác rất giống với người phụ nữ mà cô gặp ở tầng 13 ban nãy, đặc biệt khi nhìn nghiêng thì không sai vào đâu được. Thảo nào cô thấy người ấy quen quen.

Thế nhưng lúc đó Lam Kỳ đã chết rồi, làm sao cô ấy lại xuất hiện trong thang máy được, hơn nữa lại có thể vào được tầng 13 mà thang máy không tới được nữa chứ?

Cô lấy hết dũng khí đi vào nhà xác rồi chậm chậm mở tấm ga che mặt Lam Kỳ ra, đập vào mắt cô là hai hố mắt đen ngòm. Tim cô bắt đầu đập loạn xạ, nhưng cô vẫn muốn nhìn lâu hơn một chút để xác định Lam Kỳ có đúng là người phụ nữ trong thang máy không. Đúng lúc này cô chợt thấy Lam Kỳ nhếch mép cười man rợ. Cô sợ hãi lùi về phía sau nhưng đã quá muộn. Lam Kỳ đã nắm chặt tay cô. Tần Cẩm sợ hãi, đầu óc trở nên trống rỗng, người lạnh toát.

Lam Kỳ ngồi xuống, dùng bàn tay cứng cong lạnh toát của mình bịt mồm Tần Cẩm lại rồi chậm rãi nói: "Chào mừng cậu cũng đến tầng 13 chơi." Mùi tanh trên mặt cô ta xộc vào mũi Tần Cẩm.

Tần Cẩm cố gắng hét lên, lùi về phía sau thì đụng vào một người.

Người đó ôm cô rồi dịu dàng nói:

- Không sao rồi, không có chuyện gì đâu, em đừng sợ!

Hóa ra là Tử Minh. Anh đưa mắt hỏi xem rốt cuộc việc gì đã khiến cô sợ đến thế.

Tần Cẩm không có cách nào giải thích cho anh rõ, đành kéo anh lên gặp Anh Kỳ.

Tới phòng Anh Kỳ, họ nhìn thấy cô đang chui đầu trong chăn nhất quyết không chịu ra, toàn thân run bắn lên.

Tần Cẩm nhẹ nhàng kéo chăn xuống rồi nói với Anh Kỳ:

- Anh Kỳ, mình là Tần Cẩm đây, đừng sợ nữa, cậu sao rồi?

Anh Kỳ thò đầu ra nhìn thấy Tần Cẩm liền hét toáng lên rồi ôm chặt lấy cô khóc nức nở:

- Mình đã nhìn thấy Lam Kỳ, đúng là cô ấy.

Tần Cẩm ôm chặt lấy cô khuyên nhủ:

- Đừng sợ nữa, có lẽ cậu hoa mắt thôi.

Thi Thi thở dài nói:

- Xưa nay em họ mình chưa từng trải qua cú sốc nào; việc này đối với nó quá khủng khiếp.

Anh Kỳ ngã vào lòng Tần Cẩm, nói:

- Đúng là Lam Kỳ, cô ấy ngồi trên đống máu trong nhà vệ sinh, chiếc áo yếm trên người cô ấy dẫm máu, cô ấy không có mắt nữa. Mình đã nhìn thấy cô ấy, đúng là cô ấy.

Thi Thi nhảy bổ tới nói:

- Trời ạ, mau tỉnh lại đi em, đừng nghĩ lung tung nữa. Nếu em có mệnh hệ gì thì chị biết làm sao đây?

Tần Cẩm vỗ vỗ vào lưng Anh Kỳ, an ủi:

- Đừng nghĩ quẩn, có lẽ chỉ là ảo giác thôi, không phải thật đâu; cậu đừng nghĩ ngợi nữa.

Tiêm một mũi an thần xong, Anh Kỳ chau mày rồi yên lặng chìm vào giấc ngủ chập chờn.

CHƯƠNG 7: GIẤC MỘNG ĐÊM

Lục Tử Minh chủ động đề nghị đưa Tần Cẩm về nhà; do quá mệt mỏi, cô đồng ý luôn. Cô nằm co vào một góc xe run rẩy. Cô không thể chấp nhận được sự thực người bạn đang sống sờ sờ lại lăn đùng ra chết một cách bí ẩn như vậy.

Cô nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau là trong buổi phỏng vấn tại công ty quảng cáo trước kia. Cô là người tuyển dụng. Các ứng cử viên cứ vào từng người một, chẳng có ai nổi bật, riêng Lam Kỳ đã để lại cho cô một ấn tượng sâu sắc. Cô ta đặt tác phẩm của mình lên bàn rồi nói: "Tôi thì chẳng có bằng cấp gì nhưng tôi có tài." Về sau, đúng là cô ấy đã chứng minh được sự ưu tú của mình, bất kể làm quảng cáo về lĩnh vực gì cô đều làm rất tốt. Lam Kỳ có khả năng thuyết phục được mọi khách hàng. Lắm lúc Tần Cẩm cũng thấy khó chịu bởi cô ấy là người bất chấp thủ đoạn. Thế nhưng đối với một cô gái đơn thương độc mã ở thành phố này, muốn đứng trên đầu mọi người thì chẳng có cách nào khác.

Về sau khi Tần Cẩm từ chức, vị trí khuyết đó đã thuộc về Lam Kỳ. Đúng như các cụ nói, "đánh nhau vỡ đầu mới nhận họ", họ trở thành bạn thân từ đó.

Bốn người họ sống thật vui vẻ và yên bình. Đùng một cái, Lam Kỳ chết, Anh Kỳ lại có vấn đề, tất cả cứ rối tung lên, trong phút chốc họ như rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Tần Cẩm nghĩ mãi không biết cuộc sống của họ bị đảo lộn từ lúc nào? Đây là cội nguồn của mọi tai họa?

Tần Cẩm chẳng biết làm gì hơn là vùi đầu vào băng ghế sau của ô tô, chẳng muốn suy nghĩ gì nữa. Thế nhưng dáng vẻ ẻo oải, mệt mỏi của cô không giấu được Lục Tử Minh khi anh quan sát qua kính chiếu hậu. Chưa bao giờ anh nhìn thấy mình lại đồng cảm với nỗi đau của người khác như lúc này.

Nhất cử nhất động của cô đều tác động đến anh. Chẳng lẽ đây chính là tình yêu sét đánh thường được nhắc đến trong tiểu thuyết hay sao?

Chẳng mấy chốc đã tới nhà cô, anh lưu luyến tiễn cô vào nhà. Ban đầu

anh định mời cô cùng đi ăn cơm nhưng thấy hơi đường đột nên lại thôi. Hơn nữa, vụ án này còn nhiều điểm chưa rõ nên anh quyết định về văn phòng để tìm hiểu những tài liệu liên quan.

Nhìn anh lái xe đi, cô cảm thấy trong lòng ấm áp.

Về tới nhà, vừa mở ra, một vệt đen thoảng qua rồi nhảy vào túi xách của cô. Nhìn kỹ lại, thì ra là Hắc Bảo. Con mèo xù hết lông lên như để đối phó với chiếc túi da thật của cô, hành động của nó như sắp chiến đấu với kẻ thù lớn nhất trong đời vậy.

Cô an ủi Hắc Bảo một lúc rồi đổ thức ăn cho nó, tiện tay vứt luôn chiếc túi vào góc phòng. Tới lúc đó Hắc Bảo mới bình tĩnh trở lại. Trời đã tờ mờ sáng, gần như thức trắng cả đêm, cô mệt mỏi ngã xuống giường ngủ say sưa.

Lúc cô tỉnh lại, trời đã chạng vạng tối. Tuy rất bi lụy song một ngày, một đêm không ăn uống gì khiến cô đói mềm. Cô mở cửa rồi đi sang quán ăn bên kia đường để chén một bữa no say. Lúc sắp ra khỏi nhà, Hắc Bảo nhảy lên người cô, nó cố kêu gào giống như muốn xin cô cho nó đi cùng vậy. Tần Cẩm nhìn con mèo nhỏ đáng yêu, tự nhiên thấy ấm áp trong lòng. May mà lúc này còn có nó bầu bạn. Cô quyết định bế nó đi cùng.

Lúc đi ngang qua một thùng rác trên đường đến quán ăn, cô lại chợt nhớ tới chuyện hôm gặp Kha Lương. Khuôn mặt đáng ghét của hắn lại xuất hiện trong đầu cô. Cô nghĩ thầm, hôm nay mình ăn mặc đẹp thế này, trên tay lại ôm một con mèo đẹp, trông quý phái như một quý cô. Nếu lúc này mà gặp gã thì hay biết mấy.

Đúng lúc này, con mèo trên tay cô lại nhảy vào thùng rác lúc nãy. Tần Cẩm sợ hãi gọi Hắc Bảo nhưng nó đã chui tọt vào bên trong. Cô ngậm ngùi thở dài rồi tiến đến đổ thùng rác ra, hy vọng tìm được con mèo búng bình. Khi cô đang mải mê làm việc đó thì trước mắt cô lại xuất hiện một đôi giày trắng mũi trong; nó đang lắc lư đánh nhịp 2/2. Việc bất hạnh nhất đối với cô lại xảy ra.

Tần Cẩm cười như mếu, ngẩng đầu lên; đứng trước cô lúc này lại là gã Kha Lương trời đánh thánh vật kia. Trông bộ dạng gã hết như kẻ bất cần đời, tay cầm một lon Coca, mồm nhay nhay cái ống hút.

Hắn nhìn cô chăm chăm rồi gọi to:

- Tần mèo con!

Cô cúi đầu giả vờ không nghe thấy.

Hắn lại tiếp tục réo:

- Tần mèo con!

Người đi đường nghe thấy cái tên lạ liền dừng lại nhìn cô.

Một bàn tay ấm áp đập vào vai cô.

Cô giật thót người, đúng là Kha Lương, cô gượng cười nói:

- Hay thật, lại gặp anh ở đây.

Kha Lương hớn hờ đáp lại:

- Xem ra chúng mình có duyên với nhau đấy, anh cũng sống ở gần đây.

Cô ấp úng nói:

- Xin lỗi, bây giờ em lại bận chút việc, em phải đi trước đây, có gì liên lạc sau nhé!

Lúc cô chuẩn bị đi thì gã lại kêu lên:

- Hôm nay nhặt được bao nhiêu vậy?

Trời ạ, cái gã trời đánh này vẫn nghĩ mình là bà nhặt rác. Chẳng lẽ trang phục trên người mình vẫn không làm cho gã nhận ra mình là người cao quý hay sao?

Cô cúi đầu nhìn lại mình, giật mình. Trên người cô bây giờ là bộ quần áo cotton vừa nhàu lại vừa bẩn. Một đêm không ngủ, cứ vật vờ làm cho bộ quần áo của cô biến thành thế này; hơn nữa, cô chưa kịp chải đầu lại sạch đi tìm mèo. Chả trách gã Kha Lương đáng ghét kia vẫn tưởng cô là bà nhặt rác. Đột nhiên cô nhận ra chính gã là khắc tinh của mình. Mỗi lần gặp gã, y như rằng có chuyện, mà lần nào trông cô cũng xấu tệ; cái gã trời đánh này lại có vẻ rất khoái chí quan sát mình nữa chứ. Cô tự an ủi, thực ra cũng có gì ghê gớm đâu, một đôi giày rách kết hợp với bộ quần áo thể thao, trông bộ dạng cứ như đi đánh bóng rổ vậy. Thời thanh niên, Kha Lương cũng có sở thích đánh bóng rổ, nhưng chắc gã chỉ tham gia vào các trận đấu hạng hai, tốt nhất không nên xem.

Kha Lương dương dương tự đắc, mặt đỏ ửng, gã nói:

- Mèo con à, gặp lại em hay thật đấy! Hay bọn mình đi uống nước đi!

Cô lùi lại mấy bước, lòng hồi hận tại sao trước kia không đi học võ kia chứ; loại hình thể dục này vừa trí tuệ lại có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Kha Lương tiến lên một bước, anh giơ tay lên giống với cảnh trong phim Cô gái bán hoa bị chàng trai tinh nghịch trêu đùa trước đây.

Đúng lúc đó Hắc Bảo nhảy ra khỏi thùng rác; Kha Lương sợ hết hồn rụt tay lại. Hắc Bảo ngồi trên nắp thùng rác. Chăm chú quan sát gã hồi lâu. Nhìn thấy vẻ sợ hãi của Tân Cẩm, nó liền nhảy lấy đà bổ vào người gã; động tác nhanh hết như tia chớp vậy, chỉ thiếu chút nữa Tân Cẩm đã vỗ tay khen hay.

Kết thúc sớm sự việc lại không giống như cô tưởng; Hắc Bảo thân mật thom lên môi của gã. Lúc đầu, cô tưởng nó sẽ cắn gã để bảo vệ cô nữa chứ. Nó nhẹ nhàng liếm khuôn mặt trắng trẻo của gã làm gã sợ hết hồn, cứng đờ người.

Trông điệu bộ con mèo cứ như gặp lại người tình đã lưu lạc từ lâu vậy, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng của gã. Gã hét to lên:

- Mèo, mèo, mau giúp anh gỡ nó ra.

Tân Cẩm gỡ con mèo ra rồi bế vào lòng. Kha Lương mồ hôi đầm đìa, tay vẫn thủ thế tránh con mèo.

- Thì ra anh sợ mèo.

Kha Lương cười gượng gạo rồi lại tỏ vẻ bất cần đòi nói với cô:

- Ai sợ mèo kia chứ? Chẳng qua là người ta không làm sao mà thích nôi các loại vật có lông thôi.

Tân Cẩm cười to, bởi cô trông thấy một giọt mồ hôi đang từ từ lăn trên mặt gã; cô cười ngặt nghẽo rồi bế Hắc Bảo đi. Thật đã quá, cuối cùng thì cô cũng rửa được hận nhưng Hắc Bảo có vẻ như đang luyến tiếc không muốn rời, cứ nhìn theo bóng Kha Lương vẫn còn bất động vì sợ hãi.

Vào quán ăn, cô khoái chí nhớ lại cảnh tượng buồn cười lúc nãy; đột

nhiên chuông điện thoại reo.

- Chào em, Tần Cẩm, anh là Lục Tử Minh.

- Chào anh, xin lỗi, có chuyện gì thế anh?

Anh tỏ vẻ buồn rầu, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

- Anh vừa đến bệnh viện, bạn em - Anh Kỳ, lại có chuyện rồi.

- Cô ấy đang ở đâu hả anh? - Cô lo lắng hỏi lại

- Bệnh viện tâm thần.

Nghe tới đây, dường như không chịu được sự kích động này, cô dựa người về phía sau.

- Anh biết vì sao không?

- Cô ấy luôn mồm nhắc tới người bạn đã chết kia; hơn nữa, lại liều mình móc mắt của mình, nói là để trả cho Lam Kỳ. Thực sự bọn anh chẳng có cách nào hơn liền trối cô ấy lại rồi đưa cô ấy về khoa chuyên ngành để điều trị. - Giọng của anh có vẻ không kiên nhẫn thêm được nữa, bởi lúc anh đến nơi thì cô gái tên Anh Kỳ đã phát điên rồi. Cô ấy cứ cố hết sức để móc mắt mình ra; nếu như y tá không kịp thời phát hiện, e rằng không giữ được đôi mắt.

Lúc đưa đi bệnh viện, cô còn luôn mồm nói "móc". Ngón tay hồng hồng đã nhuộm máu, nhưng cô vẫn cố móc mắt. Điều đáng sợ nhất là cô cứ nhổ tóc của mình giống như có người muốn bóc da đầu cô vậy.

Một cô gái dịu dàng đến thế mà khi lên cơn điên lại đáng sợ như vậy; dạn dĩ Lục Tử Minh khi nhìn thấy cũng lạnh cả sống lưng. Anh đã nhìn thấy rất nhiều sự việc đáng sợ nhưng chưa lần nào anh có cảm giác lạ lùng như lần này; anh lạnh toát cả người. Nhìn thấy cô gái chảy máu đầm đìa, mắt lại bị cào rách, anh chỉ muốn trốn chạy.

Anh thầm cười nhạo sự nhút nhát của mình.

Lúc này trực giác mách bảo anh đây không đơn thuần là một vụ tự sát; rõ ràng có người ngấm ngầm hãm hại Lam Kỳ và Anh Kỳ, nhưng tiếc rằng chẳng có manh mối nào cả.

Anh nhú mày suy nghĩ. Khi Tần Cẩm đề xuất ý kiến muốn đi thăm Anh Kỳ, anh từ chối nói rằng không nên đi với lý do lúc này tâm trạng cô ấy không ổn định, không nên tới làm phiền. Sự thực là anh không muốn Tần Cẩm lại bị kích động lần nữa. Nếu bây giờ cô nhìn thấy Anh Kỳ, chắc cô còn đau lòng hơn cả khi nhìn thấy xác Lam Kỳ.

Tần Cẩm buồn bã rời khỏi quán ăn rồi lầm lũi bước đi trên con phố lung linh ánh đèn.

Cô lại nghĩ tới Thi Thi, liệu có việc gì xảy ra với cô ấy không? Lam Kỳ chết thê thảm. Anh Kỳ đã vào bệnh viện tâm thần. Cô thần thờ nghĩ, có lẽ mình không thể cười được nữa, may mà còn có con mèo nhỏ này làm bạn với mình.

Cô cúi đầu, lầm lũi đi về nhà; đoạn đường đó rất tối, đèn đường lại bị hỏng, đáng nhẽ ban quản lý phải kịp thời sửa chữa chứ!

Đột nhiên, con mèo nằm trong tay cô cứ thò đầu ra ngoài để nhìn xung quanh. Nó cố hết sức để nhảy ra khỏi tay cô. Chính cô cũng cảm thấy hình như sau lưng có ai đó, thế nhưng khi ngoảnh lại thì không một bóng người. Cô hồi hộp; bao nhiêu việc đã xảy ra làm cô trở nên nhạy cảm khác thường. Cô cảm thấy có một thế lực nào đó đang muốn truy sát mình.

Từ nhỏ, cô đã có giác quan thứ 6 rất tốt, lúc sắp xảy ra chuyện gì, cô thường có linh cảm mơ hồ. Lúc này cô cảm thấy nguy hiểm rình rập xung quanh mình; chẳng lẽ đoạn đường này có kẻ trộm?

Hôm nay, đoạn đường này cũng rất lạ. Trời vừa tối đã không thấy một bóng người, hơn nữa khắp nơi lại phảng phất mùi máu tanh. Cô sợ hãi chạy về nhà.

Tuy không nghe thấy tiếng chân chạy sau mình, song Hắc Bảo cũng sợ hãi giống cô, lông dựng đứng hết cả lên. Cô cảm thấy một áp lực kè bên.

Bỗng chốc mắt cô mờ đi, nhìn vào mọi vật cứ đen sì sì. Cô dụi mắt, càng dụi càng chẳng có tác dụng gì. Hình như có con gì đó bay vào mắt làm cô ngứa không chịu nổi, thậm chí còn muốn quăng Hắc Bảo xuống đất để dụi mắt thật mạnh cho đỡ ngứa. Nghe thấy tiếng kêu của Hắc Bảo, cô ý thức được mình không nên làm như vậy. Con mèo như cũng không muốn rời khỏi lòng cô, nó cứ cố gắng cọ người vào mặt cô để ngăn

không cho cô sờ mắt.

Nhưng càng lúc mắt cô lại càng khó chịu. Đúng lúc cô định bỏ con mèo thì áp lực đó mất đi, mắt cô dễ chịu hơn hẳn. Cô cố gắng mở to mắt, dưới ánh trăng mờ ảo, cô lại nhìn thấy đôi giày quen thuộc đánh đánh nhịp 2/2.

Lần đầu tiên cô cảm thấy cái gã "nhịp 2/2" này không đáng ghét chút nào. Cô ngẩng đầu lên nhìn, gã đang khinh bỉ nhìn cô rồi nói:

- Tần mèo con, em thật chẳng ra làm sao; con gái con đưa gì mà giờ này mới về nhà hả? Con mèo nhà em lúc này rất đáng yêu, anh không sợ nó đâu; anh cần phải giải thích cho em rõ, nếu không em lại hiểu nhầm anh là loại nhát gan thì chết. Dòng họ nhà anh, ba đời đều là pháp sư nổi tiếng đấy.

Gã vừa lắc lắc người nhắc đi nhắc lại để giải thích, bỗng chốc tâm trạng buồn bã của cô tan biến.

"Đáng đời! Ai bảo anh lại cứ cố ý coi tôi là bà nhặt rác kia chứ", Tần Cẩm nghĩ thầm.

Cô quyết định không quan tâm đến anh chàng này, lầm lũi một mình đi về nhà. Thế nhưng cái anh chàng Kha Lương này cứ lẻo đẹo theo cô, rồi nói như súng liên thanh. Cô tức quá liền giơ Hắc Bảo ra dọa, anh ta sợ hãi, vừa lùi lại vừa nói: "Anh chỉ bị dị ứng với mèo mà thôi chứ ai lại sợ nó kia chứ?"

Hắc Bảo cũng bình tĩnh trở lại, thậm chí nó còn có vẻ nóng vội muốn nhảy lên người Kha Lương. Cũng khó trách được, mèo mà lại; hơn nữa, trông Kha Lương cũng bảnh đấy chứ!

Kha Lương đi theo cô đến tận cổng nhà.

Tần Cẩm chạy vội vào nhà. Cô khóa chặt cửa nhưng vẫn nghe thấy tiếng Kha Lương vọng từ bên ngoài "miễn phí, miễn phí". Thật không thể chịu nổi cái gã lưu manh này, pháp sư pháp sãi gì kia chứ, chỉ giỏi giả thần thánh.

Tắm rửa xong xuôi, cô lên giường ngủ. Vất vả cả ngày thần kinh suy nhược, điều cốt yếu bây giờ là làm sao thư giãn được một chút. Thoáng chốc, cô đã lăn ra ngủ mê mết.

Trong lúc hoảng hốt, cô nhìn thấy mình đi vào một khu rừng sâu, đầu đó vọng lên một thứ âm thanh bí hiểm.

Cô đi về phía trước, lá cây cứ phát ra tiếng xào xạc; ánh trăng mờ ảo; con đường núi rất khó đi nhưng thứ âm thanh đó vẫn réo rắt.

Bước đi trong tiếng nhạc, cô nhìn thấy một cây cổ thụ. Dưới ánh trăng mờ ảo, cây cổ thụ trông rất đẹp, dường như tiếng nhạc được phát ra từ đó thì phải.

Đúng lúc cô định tiến lại gần thì văng vẳng bên tai một tràng tiếng mèo kêu rú rít.

Cô chợt tỉnh giấc, thì ra đó chỉ là giấc mơ.

Lúc quay đầu lại, thấy một con vật lông lá rậm rạp nằm ngay bên gối, cô sợ hãi hét toáng lên. Tiếng kêu của cô làm kinh động con vật lông lá kia; nó cựa mình, thì ra là Hắc Bảo. Cô tức giận ngồi dậy, lườm con mèo đáng ghét một cái.

Hắc Bảo mở to mắt nhìn khiến cô không nữa giận nữa, đành mặc kệ cho con mèo muốn làm gì thì làm.

CHƯƠNG 8: CÔNG MA

Tần Cẩm dậy sớm để đi thăm Thi Thi; đúng là "người buồn cảnh có vui đâu bao giờ", bầu trời u ám hết như tâm trạng của cô vậy. Lúc ra khỏi cửa, con mèo cứ nằng nặc đòi đi theo, cô đành cho nó vào làn rồi xách đi. Cô nghĩ thầm, mang theo con mèo cũng hay, để cho Thi Thi thấy con vật cưng, chắc cũng được an ủi phần nào.

Xe taxi dừng trước cửa nhà Thi Thi. Một người giúp việc nghe thấy tiếng chuông liền ra mở cửa cho cô. Vừa nhìn thấy Tần Cẩm, cô ta liền nói:

- Cô đến thật đúng lúc. Hôm nay cô chủ không được khỏe lắm. Tối qua cô ấy không ngủ chút nào, thật kỳ quặc!

Sau khi đưa cái làn mèo cho người giúp việc, Tần Cẩm bế Hắc Bảo rồi đi thẳng vào phòng riêng của Thi Thi.

Cả căn phòng ngập chìm trong bóng tối, rèm cửa được kéo chặt, đèn cũng không bật. Bước vào trong, cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cô chợt chau mày.

Trong bóng tối, cô nhìn thấy một bóng người ngồi trên ghế sofa.

Cô biết đó là Đường Thi Thi. Cô lại gần cửa sổ định kéo cửa ra.

Thi Thi uể oải nói với cô:

- Đừng mở, mình không muốn nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Cô không kéo nữa, đi về phía Thi Thi rồi ngồi xuống phía đối diện. Cô ấy đang hút thuốc, khói thuốc mù mịt. Mắt Tần Cẩm đã dần thích nghi với bóng tối; cô thấy trên mặt Thi Thi còn vương ngấn lệ, son môi đã rửa sạch; nhìn thấy bọng mắt, Tần Cẩm biết tối qua cô ấy đã thức trắng đêm.

Cô ấy chẳng nói chẳng rằng bởi là bạn thân bao nhiêu năm nay, cô đã quá hiểu tâm tư tình cảm của Thi Thi, mọi lời an ủi lúc này đều vô

dụng. Cô cảm thấy mình thua cuộc.

Vấn đề là ở chỗ: Họ đã bị đánh bại bởi cái gì?

Đang yên đang lành thì một cô bạn chết bất đắc kỳ tử, một cô nữa lại phát điên, làm sao họ có thể chấp nhận được chuyện này cơ chứ?

Cô giờ tay nắm lấy tay trái của Thi Thi, chợt thấy lạnh thấu xương.

- Thi Thi à, cậu bật điều hòa lạnh thế?

Thi Thi thở dài nói:

- Có lẽ là lòng mình lạnh lẽo đó thôi. Tại sao những việc tai bay vạ gió này lại rơi vào bọn mình kia chứ? Nói ra kể cũng lạ, tự nhiên hôm nay mình cảm thấy lưng rất lạnh, giống như có một cục đá đặt trên đó vậy.

Tần Cẩm lúc này mới chú ý đến việc Thi Thi vẫn chưa thay bộ đồ sườn xám; trong khung cảnh mờ ảo, bộ đồ hắt ra một thứ ánh sáng kỳ dị.

- Cẩm à, chắc cậu vẫn chưa thấy bộ dạng Anh Kỳ khi lên cơn điên nhỉ? Cậu ấy cứ túm ngược tóc lên, giống như có một người vô hình đang treo tóc cậu ấy lên vậy. Cậu ấy luôn mồm gọi tên Lam Kỳ, lại còn nói Lam Kỳ muốn mượn mắt cậu ấy nữa chứ. Thật đáng sợ!

Nói xong, cô khóc òa lên rồi ngã vào lòng Tần Cẩm, run rẩy nói:

- Cẩm à, thực sự mình rất sợ hãi, không biết tại sao nhưng mình cảm thấy người tiếp theo gặp nạn sẽ là mình. Mình sợ lắm!

- Cậu nói linh tinh cái gì thế? Tại sao người tiếp theo sẽ là cậu? Lam Kỳ tự sát, chẳng nhẽ cậu muốn giống cô ấy à?

- Không phải vậy, cậu đừng quên mình có giác quan thứ sáu rất nhạy. Từ nhỏ mình đã có thể cảm nhận được sự việc sắp xảy ra; đây chính là nguyên nhân khiến cho bọn mình trở thành bạn tốt của nhau. Mình thực sự cảm nhận được người tiếp theo sẽ là mình.

Tần Cẩm cảm thấy rối bời. Lam Kỳ vừa chết, Anh Kỳ bị điên, bây giờ đến Thi Thi cũng có biểu hiện bất bình thường. Tự nhiên đang yên lành lại nhắc đến giác quan thứ sáu. Tần Cẩm chỉ muốn mắng ông trời sao lại cứ bắt cô chịu nhiều đau khổ thế.

Đường Thi Thi òa khóc. Có lẽ cô ấy chịu nhiều sức ép quá!

Tần Cẩm không biết làm gì hơn là liên tục vỗ vào vai bạn an ủi. Cô muốn khóc to, nhưng nếu bây giờ đến cô cũng suy sụp thì lấy ai để bảo vệ Thi Thi chứ?

Đường Thi Thi chậm chậm dựa vào người cô. Đúng thời điểm đó, Hắc Bảo đang nằm trong lòng Tần Cẩm bỗng nhảy dựng lên.

Tần Cẩm gọi: "Hắc Bảo"

Hắc Bảo nhìn Thi Thi một cách hần học, miệng gừ gừ đe dọa; trông hành động của nó như đang muốn bảo vệ cho cô vậy.

Tần Cẩm cúi đầu xuống để trêu con mèo như đang uất ức phát cáu lên, vừa ôm nó cô vừa nói: "Sao vậy Hắc Bảo, em tức cái gì? Em không được phép cắn người lung tung biết không?"

Đang cố gượng cười để trêu Hắc Bảo thì đột nhiên cô khựng lại.

Cô nhìn thấy cái gì đó trong mắt Hắc Bảo.

Hắc Bảo là một con mèo đẹp. Nó có một đôi mắt to; điều đặc biệt ở chỗ một con mắt của nó màu xanh, mắt kia màu hồng phấn. Con mắt hồng phấn rất đặc biệt, nó toát lên thứ ánh sáng làm mê hồn người. Đây cũng chính là màu sắc mà cô ưa thích nhất. Thế nhưng lúc này, màu sắc ấy lại trở thành ác mộng đối với cô.

Trong con ngươi bên mắt màu hồng phấn có bóng Thi Thi. Đáng sợ ở chỗ không phải chỉ có một mà là tới hai bóng người, bóng kia đang nằm trên vai Thi Thi, đầu nó gác lên đầu cô, còn hai tay nó đặt trên vai cô.

Bóng của một người phụ nữ tóc dài.

Cô sợ hãi ngẩng đầu nhìn Thi Thi, chỉ thấy một mình cô ấy đang ngồi nghiêm chỉnh trên sofa dụi dụi mắt. Cô lại cúi đầu xuống nhìn vào con mắt màu hồng phấn của Hắc Bảo thì vẫn thấy có hai bóng người.

Cô sợ đến mức không thở được nữa, cứng đờ cả người, đầu óc trở nên trống rỗng. Cô chỉ còn biết ôm chặt Hắc Bảo mà thôi.

Cái bóng của Thi Thi trong mắt Hắc Bảo càng lúc càng rõ hơn. Thi Thi cúi người xuống quan sát Hắc Bảo. Tần Cẩm không dám nhìn Thi Thi

nữa, cô vừa run rẩy vừa nhìn vào mắt Hắc Bảo.

Đúng là Đường Thi Thi đang cõng một người phụ nữ tóc dài. Máu của người phụ nữ ấy đang nhỏ từ cánh tay trắng nõn xuống, nhưng cô không nhìn rõ mặt cô ta. Mái tóc dài của cô ta xòa tới mắt của Thi Thi, có sợi còn chọc vào mắt cô ấy.

Sợ toát mồ hôi, Tần Cẩm đứng im bởi người phụ nữ mà Thi Thi đang cõng trên lưng bắt đầu hành động. Cô ta đang từ từ giơ tay lên, chĩa hai ngón tay giữa và ngón trỏ lên không trung làm động tác "móc mắt".

Cứ như bị ma làm, Thi Thi bắt đầu nói nhảm:

- Mắt của con mèo này thật kỳ lạ, mình chỉ muốn móc ra xem.

Không biết tự lúc nào cô ấy đã vớ lấy chiếc dao gọt hoa quả để trên bàn.

Tần Cẩm sợ đến mức tay chân bủn rủn. Cô thấy Hắc Bảo nhảy vọt lên, đâm bổ vào Thi Thi làm cô ấy sợ hãi tránh qua một bên.

Hắc Bảo lại nhảy vào lòng Tần Cẩm.

Tần Cẩm sợ hãi nhìn Thi Thi, cô lấy giọng bình tĩnh cố gắng lên tiếng:

- Bây giờ cũng đã muộn rồi, hơn nữa mình lại có chút việc, mình về trước nhé.

Đường Thi Thi không giữ cô, mặt mũi nhợt nhạt, cô ta đáp lại:

- Lúc này thật kỳ lạ, tại sao mình lại có ý nghĩ móc mắt con mèo chứ? Xem ra mình cũng bị điên rồi, thật dã man quá!

Thi Thi đứng thẳng dậy, sờ vào lưng rồi nói:

- Mình cảm thấy lưng rất lạnh, mà lại rất nặng nữa. Thôi mình đi vệ sinh đây.

Trước khi Thi Thi bước vào nhà tắm, cô ta còn liếc Hắc Bảo một cái. Hắc Bảo cứ nhìn cô chăm chăm không rời. Trong con mắt màu hồng phấn của nó, cái bóng kê đầu lên trên đầu Thi Thi, hai tay nó ôm lấy cổ cô.

Cô vội ngồi thẳng lên, không dám nhìn vào mắt con mèo nữa. Cô ngẩng đầu nhìn Thi Thi, cô ta quay đầu lại nói:

- Chẳng hiểu sao hôm nay mình thấy ngứa mắt lạ, giống như bị con gì đó bay vào mắt vậy, mình chỉ muốn lấy mắt ra rửa sạch thôi.

Nói xong cô liền cười rất khó hiểu rồi đi vào nhà vệ sinh.

Nhìn thấy cô ta khóa cửa nhà vệ sinh xong, Tần Cẩm thở phào nhẹ nhõm; cô ôm mèo lên rồi chạy như bay ra ngoài. Lúc cô mở cửa thì đụng phải người giúp việc đang bung cà phê. Cô cũng chẳng cần lấy làn mèo nữa, chạy bán sống bán chết ra ngoài.

Cô chạy bạt mạng, chẳng kể đèn xanh đèn đỏ; mãi tới khi bị Hắc Bảo cào một cái đau điếng trên mặt cô mới tỉnh lại. Máu tươi từ mặt cô chảy xuống trông giống như giọt nước mắt màu đỏ. Nếu Hắc Bảo không nhắc nhở cô thì giờ này cô đã bị xe trên đường đâm chết rồi; chính Hắc Bảo đã cứu cô.

Cô đứng trên đường, run lẩy bẩy. Lúc còn bé, bà ngoại cô thường kể biết bao chuyện kỳ lạ, nên từ nhỏ cô đã tin trên thế giới này tồn tại rất nhiều việc có vẻ phi lý. Thế nhưng tin là một chuyện còn chính mắt nhìn thấy lại là chuyện khác; hơn nữa, lúc này giác quan thứ sáu mách bảo cô rằng Thi Thi đang gặp nguy hiểm và cô cũng sẽ chịu chung số phận.

Cô không dám quay lại cứu Thi Thi, bởi cô cảm thấy rất sợ; cô chẳng còn chút sức lực nào nữa. Cô chỉ biết gọi điện cho người giúp việc của Thi Thi dặn dò phải cố gắng để mắt trông nom cô ấy.

Cô ôm con mèo - ân nhân cứu mạng của mình rồi bắt taxi về nhà. Cô nhớ tới anh chàng gõ nhịp 2/2 - anh chàng pháp sư chuyên bắt ma quỷ đáng ghét - Kha Lương.

CHƯƠNG 9: TIẾNG CƯỜI

Tần Cẩm lục tung nhà để tìm danh thiếp của Kha Lương, cuối cùng cũng tìm thấy trên ghế sofa. Đúng là có bệnh thì vái tứ phương; điện thoại thông rồi, cô chỉ nói được đúng hai tiếng đơn giản "Kha Lương". Đầu máy bên kia vọng đến một chất giọng the thé: "Mèo con, cuối cùng em đã gọi điện cho anh. Bây giờ em đã tin anh không sợ mèo rồi đúng không?" Cô cảm thấy không tin tưởng lắm vào anh chàng này; lẽ nào anh ta lại thuộc dòng dõi pháp sư có truyền thống bắt ma nổi tiếng? Xem ra lần này mình nguy thật rồi. Một lát sau, anh ta đã tới nhà cô.

Vừa nghe thấy tiếng chuông, cô liền chạy ra mở cửa.

Bên ngoài là một anh chàng khá bảnh, đeo kính đen rất oách, mặc bộ complet màu đen được là chấy li, tay xách một chiếc túi to.

Tần Cẩm vừa lắc đầu vừa mở cửa cho anh ta vào rồi nói:

- Em mời anh đến để bắt ma chứ không mời anh đến để trình diễn phong cách xã hội đen; lẽ ra anh không cần phải khoa trương đến thế.

Vừa bỏ kính xuống anh ta vừa phân trần:

- Bắt ma chỉ là sở thích nghiệp dư của anh. Nghề chính của anh là làm anh chàng đẹp trai mà.

Cô nghĩ thầm, không hiểu anh ta là loại người gì mà vô sỉ thế! Tuy chưa hết tức nhưng cô vẫn mở tủ lạnh lấy ra một lon Coca mời anh ta; cô ngồi xếp bằng trên ghế sofa rồi tường thuật tỉ mỉ mọi chuyện kỳ quặc đã xảy ra trong mấy ngày qua cho anh ta nghe. Bắt đầu từ chuyện Thi Thi trở về mời mọi người sang chơi, rồi cô ấy mang mảnh vải đỏ đỏ đi may sườn xám, đến cái chết của Lam Kỳ, Anh Kỳ phát điên, và hiện tại Đường Thi Thi đang bị ma điều khiển, cuối cùng là chuyện chính cô cũng cảm thấy rất nguy hiểm.

Kha Lương chăm chú lắng nghe hết mọi chuyện. Không hổ danh là pháp sư gia truyền, anh bắt đầu phân tích vấn đề:

- Em cảm thấy có bất ổn từ lúc nào?
- Rất khó xác định; nhưng đúng là từ lúc Thi Thi trở về em đã cảm thấy không bình thường. Các sự việc xảy ra sau đó đều rất lạ.
- Nói thật với em, anh thấy rất đơn giản, anh nghĩ mọi chuyện đều liên quan đến tấm vải đỏ đó.

Tần Cẩm nghĩ thầm, đương nhiên là mình cũng biết tấm vải đỏ có vấn đề. Một sự suy đoán đơn giản như vậy chỉ cần đọc qua mấy quyển tiểu thuyết trinh thám cũng có thể suy đoán được rồi.

Lúc nhìn thấy bóng người trên vai Thi Thi trong mắt Hắc Bảo, cô đã biết tấm vải đó không bình thường.

Cô nghĩ tới bà già - mẹ của ông Hồ cương quyết không cho con trai mình thiết kế tấm vải đỏ, rồi một loạt chuyện xảy ra từ lúc mọi người mặc trang phục làm bằng tấm vải đỏ đó. Bản thân cô chưa gặp chuyện gì nguy hiểm bởi cô vẫn chưa quàng chiếc khăn lên người. Việc cấp bách bây giờ là làm sao giúp Thi Thi, làm thế nào để đuổi được con ma nữ kia.

Tần Cẩm châm chọc Kha Lương:

- Chỉ cần thông minh một chút thôi cũng có thể suy đoán được như anh. Đừng tưởng chúng tôi đều là bọn ngốc không biết điều này, còn phải nhờ anh khoe mẽ trình diễn này nọ hay sao?

Kha Lương cũng không để ý đến lời châm chọc của cô, anh chỉ nói một câu:

- Bây giờ nói gì cũng vô nghĩa, chúng mình mau đến nhà bạn em đi! Có lẽ cô ấy đang gặp nguy hiểm đấy.

Cô liền ôm Hắc Bảo; Kha Lương chạy như bay, vừa chạy vừa nói:

- Sao em lại mang mèo theo, anh dị ứng với chúng.
- Anh mang nó đi! Con mèo này rất thần kỳ đấy, nó đã cứu em nhiều lần.
- Anh không mang nó đâu, anh bị dị ứng, em tự mang nó đi!

Kha Lương lái đến một chiếc xe rất đẹp đến.

- Kha Lương à, anh ăn cắp chiếc xe này ở đâu vậy?

- Đâu có, xe của anh mà.

Hừ, chắc tay này lại mượn xe của bạn để khoe mẽ thôi; bộ dạng gã thì có xe đạp là tốt lắm rồi - cô thầm nghĩ.

Chẳng mấy chốc, họ đã tới nhà Đường Thi Thi.

Tần Cẩm và Kha Lương vội bấm chuông, một người nữ giúp việc mở cửa cho họ. Khuôn mặt cô ta bình thản khiến Tần Cẩm yên tâm phần nào, bởi nếu Thi Thi có chuyện gì thì người giúp việc kia cũng không thể bình tĩnh đến thế. Thế nhưng những điều người giúp việc nói ra sau đó khiến bọn họ chẳng biết phải làm gì nữa.

- Nửa tiếng trước cô chủ đã ra khỏi nhà, cô ấy nghe điện thoại xong thì đi.

- Ai đã gọi cho Thi Thi vậy?

- Giọng một ông già; ông ấy bảo tôi gọi cô chủ ra nghe máy, cô ấy nghe xong liền đi luôn.

Bọn Tần Cẩm ngồi đợi Thi Thi tại phòng khách. Họ không biết tại sao cô ấy lại ra ngoài. Đột nhiên Tần Cẩm như nghĩ ra được điều gì đó liền hỏi cô giúp việc:

- Lúc ra ngoài cô ấy mặc trang phục gì vậy?

- Cô chủ vẫn mặc bộ sườn xám đỏ. Cô ấy không muốn cởi nó ra.

Nghe xong câu trả lời, Tần Cẩm bủn rủn ngã xuống thềm nhà. Nếu cô ấy vẫn đang mặc bộ y phục đó thì ắt sẽ gặp nguy hiểm. Mình phải báo cảnh sát ngay.

o O o

Lúc gọi điện cho Lục Tử Minh thì anh đang xem một tập ảnh; anh muốn tìm ra manh mối gì đó từ vụ tự sát của Lam Kỳ. Nghe thấy tiếng cô khóc nghẹn ngào trong điện thoại, lòng anh quặn đau.

Anh quyết định tới nhà Đường Thi Thi.

Tân Cầm đón anh ở cửa, rồi cùng Kha Lương liền thoảng kể cho anh nghe về việc Thi Thi công ma và hiện tại cô ấy đã mất tích.

Nghe xong câu chuyện của cô, khác với Kha Lương, anh không suy đoán nguyên nhân liên quan đến tấm vải. Anh nắm tay cô kéo ra ngoài.

- Anh định đưa em đi đâu đấy?

- Đi đến bác sĩ tâm lý. Có lẽ em đã chịu quá nhiều sức ép nên xuất hiện ảo giác.

Đột nhiên cô tỉnh lại, cô nhận ra người đàn ông này không tin mình.

Anh ấy là người bình thường, hơn nữa, cũng là người học hành nhiều năm giống như cô, bản thân lại là cảnh sát, làm sao có thể tin chuyện cô nhìn thấy ma chứ?

Nói ra chuyện này chỉ thiệt cho cô mà thôi, nghĩ tới đây cô liền trấn tĩnh lại.

- Anh không tin cô ấy à? - Kha Lương nói với Tử Minh thay cô.

Lúc này Lục Tử Minh mới nhận ra mình đã xử sự sai, đáng nhẽ anh phải nói những lời động viên người con gái đã tin tưởng mình mới đúng. Nhưng cũng không thể trách anh vì anh là người có lý trí, không dễ bị tình cảm chi phối.

Nét mặt của cô rất khó coi, cô mím chặt môi, chớp chớp đôi mắt bị tổn thương.

Có lẽ những điều cô nói là đúng, nhưng việc này quả là thật quá kỳ lạ, không thể tin nổi.

Nhưng dù sao đi nữa thì Tử Minh cũng không bỏ qua vụ án này, bởi bây giờ chính anh cũng tin rằng nhất định có người đang đứng đằng sau tạo ra sự sợ hãi lan truyền này; không chừng kẻ đó lại chính là cô gái mất tích Đường Thi Thi cũng nên.

Tân Cầm quyết tìm Đường Thi Thi, nhưng vấn đề ở chỗ thành phố này quá rộng, biết tìm cô ấy ở đâu bây giờ?

Ngồi đợi tại phòng khách cả ngày, chỉ có mỗi Kha Lương là thoả mái

nhất, anh ta mãi mê ngắm nghía căn nhà, một lát sau thì bị con mèo trên sofa đuổi ra ngoài, chốc nữa lại lôi chiếc máy tính xách tay trong túi ra.

- Anh cũng thuộc thể hệ pháp sư thời kỹ thuật số đấy nhỉ? - Tần Cẩm châm chọc khi thấy anh ta lấy máy tính ra chơi điện tử.

- Anh chơi điện tử để luyện kỹ năng bắt ma đấy.

"Đúng là có vấn đề, chơi điện tử để luyện kỹ bắt ma", Tần Cẩm ngán ngẩm nghĩ thầm.

Chờ tới tối, Lục Tử Minh liền rút điện thoại ra lệnh cho cấp dưới đi tìm Đường Thi Thi. Anh đã vi phạm nội quy bởi tính đến thời điểm đó, vẫn chưa đủ thời gian để xác định là cô mất tích hay không. Lòng anh càng lúc càng hoang mang. Ngồi tại nhà Đường Thi Thi, anh có cảm giác nơi đây rất âm u, dường như có ai đó đang thổi một luồng khí lạnh sau gáy.

Điện thoại đã gọi rồi, người thì cũng đã bắt đầu tìm kiếm, thế nhưng tin tức về Đường Thi Thi vẫn bật vô âm tín.

Tần Cẩm mệt mỏi ngủ thiếp trên ghế sofa. Kha Lương ăn tối xong thì cũng ngả người trên chiếc ghế sofa khác.

Lục Tử Minh nhìn thấy hai người ngủ ngon lành. Điều đáng nói nhất là khi Tần Cẩm vừa ngủ thì Hắc Bảo liền nhảy lên nằm cạnh đùi cô, tạo cho người ta cảm giác ấm áp. Lục Tử Minh cũng không kiên trì được lâu, một lát sau, anh ngả người trên sofa ngủ thiếp đi.

Ngủ tới nửa đêm thì Tần Cẩm nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Tần Cẩm giơ tay ra với điện thoại; cô chỉ nghe thấy một tràng cười. Trong đêm tĩnh lặng, tiếng cười giòn giã khiến người ta sớn gai ốc.

Tiếng cười của một đám người. Tiếng cười rất nhẹ nhàng, không giống với kiểu cười ré lên hoặc thứ tiếng âm u "Trả mạng cho ta!" của loại ma treo cổ trong phim kinh dị. Tuy nhiên nó cũng khiến Tần Cẩm cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Một giọng cười khàn khàn, Tần Cẩm thấy rất quen. Đúng rồi, đó là giọng cười của Đường Thi Thi. Cô nhớ những lúc mình bị bắt nạt là Đường Thi Thi lại vui vẻ cười như thế.

Điệu cười nhỏ, nhất định là của Lục Anh Kỳ, cô ấy luôn thích bịt mồm

khi cười. Gặp chuyện vui đến đâu cô ấy cũng chỉ cười như vậy, không bao giờ cười to.

Còn giọng cười lạnh lớt, vui tươi đích xác là của Lam Kỳ. Chỉ cô ấy mới có điệu cười vui vẻ đến vậy, đã cười là cười thoải mái luôn. Tần Cẩm thường trêu điệu cười của cô giống như sự vui mừng ngây ngô của con gà mái đã đẻ xong trứng.

Những tiếng cười đó khiến cô sợ hết hồn. Bọn họ đang cười vui quá, ba người - hai người sống và một người chết.

Đột nhiên, cô nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng đang gọi tên cô mà trước đây chưa từng nghe qua: "Tần... Cẩm..." Sợ hãi tột độ khiến cô mất cả lý trí, tự nhiên cô thấy giọng nói đó thật quen thuộc và dễ nghe biết bao!

Mắt cô bắt đầu mờ đi, cô vội vàng cầm chiếc điện thoại. Thoáng chốc, cảnh sắc xung quanh cô đã thay đổi, trước mắt cô là một rừng cây. Điều kỳ lạ là cô không thấy Lục Tử Minh và Kha Lương nữa. Giọng nói đó rất gần cô. Con đường núi này cô đã đi qua. Chẳng mất nhiều sức lắm cô đã tìm được con đường nhỏ. Giọng nói đó phát ra ở đây; chỉ cần men theo con đường này lên núi thì sẽ đến nơi.

Cô cứ bước từng bước một theo giọng nói đó; đã rất gần rồi, giọng nói đó thật dịu dàng, vui tai biết bao! Lúc nó gọi tên cô sao mà ma mị đến vậy!

Càng lúc càng gần rồi, chần chú lắng nghe, thì ra là giọng đàn bà, bà ta đang gọi cô: "Tần... Cẩm... lại đây mau..." Tần Cẩm đi thẳng tới đó, trước mặt cô là một cây cổ thụ, lá cây xào xạc; ánh trăng sáng đến mức khiến người ta run sợ.

Đúng lúc Tần Cẩm định đi vào thì cô nghe thấy một tiếng mèo kêu ré lên; cô thấy mặt mình nhói đau liền ngồi thụp xuống.

Cô mở mắt ra, cảnh sắc xung quanh lại biến thành nhà của Đường Thi Thi. Kha Lương và Lục Tử Minh đang ở bên cạnh cô. Cô đã đi tới mép sân thượng, dưới đó là mặt sân đen sì. Cô nhìn thấy dãy hàng rào nhọn hoắt vẫn chưa làm xong đang lóe sáng giống như một bầy sói nhe nanh chỉ chờ Tần Cẩm ngã xuống là xoi tái cô.

Bình tĩnh trở lại, cô thấy Hắc Bảo đang nhìn mình. Cô thấy mặt mình rất

đau, sờ vào thì thấy đang chảy máu.

Kha Lương đứng ở đó không ngừng ghi chép, vừa vẽ bùa vừa niệm chú; anh ta không nói gì, nhưng cô cảm nhận được anh ta đang an ủi cô.

Yên lặng hồi lâu, Tần Cẩm run rẩy, cô chậm rãi nói từng chữ một:

- Em nghe thấy tiếng cười của Đường Thi Thi và Lục Anh Kỳ, họ đang ở cùng Lam Kỳ.

Kha Lương vừa bước xuống từ sân thượng liền hỏi:

- Lam Kỳ có phải là cô bạn đã chết rồi không?

- Đúng vậy! - Lục Tử Minh đáp. Anh không thích Kha Lương lắm. Trực giác của người đàn ông mách bảo với anh rằng lý lịch của tay Kha Lương giả thần giả thánh này không rõ ràng chút nào.

Kha Lương có một ưu điểm là không bao giờ để ý đến nét mặt của những người xung quanh; anh ta nghiêm túc hỏi Tần Cẩm:

- Trong điện thoại, em nghe thấy tiếng cười của ma phải không? Thú vị thật đấy! Tiếc là bọn anh không nghe thấy điện thoại reo.

Tần Cẩm nhìn vào đôi mắt to của anh ta, trong lòng thật sự hoang mang.

Ba người bọn họ, mỗi người nghĩ một kiểu, không ai dám ngủ tiếp nữa bởi họ sợ rằng lại nghe thấy tiếng điện thoại bí ẩn kia. Cú điện thoại đáng sợ ấy thiếu chút nữa đã cướp đi sinh mạng của Tần Cẩm.

Đêm dài rồi cũng qua. Ngày mới tuy không tươi sáng lắm nhưng dù sao vẫn có một chút ánh nắng đủ để người ta yên lòng.

CHƯƠNG 10: THĂM BỆNH

Trời đã sáng hẳn. Tự thấy có tiếp tục ngồi ở đây cũng không giải quyết được vấn đề gì, Lục Tử Minh tiếp tục về đồn để truy tìm tung tích của Đường Thi Thi, Kha Lương và Tần Cẩm quyết định đến bệnh viện tâm thần thăm Lục Anh Kỳ.

Chẳng mấy chốc Kha Lương và Tần Cẩm đã tới bệnh viện tâm thần lớn nhất thành phố. Sau khi nói rõ lý do đến thăm với phòng tiếp đón, họ được nhận một tấm thẻ. Người phụ trách đưa khách vào thăm dẫn đường cho họ. Họ thấy phía trước có hai cô y tá rất đáng yêu, có lẽ mới được phân công tới bệnh viện này. Họ đoán vậy bởi nét mặt của hai người ấy vẫn chưa thấy vẻ đặc trưng của những người làm ở đây lâu năm.

Hai bên đường đi là các phòng bệnh trắng toát với những bệnh nhân điên khùng. Một bệnh nhân nữ xấu như dạ xoa nhìn Kha Lương rồi hét tướng lên: "Anh chàng đẹp trai ơi, em yêu anh, em đã yêu anh say đắm rồi." Cô y tá và Tần Cẩm không nhìn được cười.

Cô y tá nói:

- Bệnh nhân này cứ gặp đàn ông là lại hét lên câu đó.

Có vẻ như Kha Lương rất được các bệnh nhân ở đây hâm mộ. Ba người vừa nói vừa cười vừa đi về phía trước. Họ dừng lại trước một phòng bệnh, sau khi đã đi qua một cánh cổng sắt và một hành lang dài hun hút.

Cô y tá sợ hãi nói với Tần Cẩm:

- Tốt nhất chị nhìn cô ta qua cửa sổ nhỏ này, bởi cô ta rất hung dữ, cô ta đã đánh rất nhiều bác sĩ; cứ được ra là cô ta lại tìm mọi cách móc mắt của mình, do vậy chúng tôi chẳng có cách nào hơn là trói gô cô ta lại.

Nhìn qua chiếc cửa sổ nhỏ, Tần Cẩm thấy một bóng người đang dờ dờ nằm dờ ngời. Người đó đã ngồi dậy nhưng do bị trói vào các song sắt của

giường bệnh nên không thể xuống giường được.

Lục Anh Kỳ đó ư? Lạy trời cô ấy vẫn còn sống.

Thế nhưng chỗ này quá xa để có thể nhìn thấy rõ được, Tần Cẩm yêu cầu cô y tá cho cô vào trong. Cô y tá miễn cưỡng đồng ý, nhưng chỉ cho phép một mình Tần Cẩm vào bởi nếu Lục Anh Kỳ nhìn thấy đàn ông, cô ấy sẽ điên loạn.

Đặt làn mè xuống, Tần Cẩm bế Hắc Bảo ra. Cẩn thận xoay quả đấm cửa, cô cố ôm Hắc Bảo chặt hơn chút nữa.

Vừa gọi tên Anh Kỳ, Tần Cẩm vừa bước về phía giường bệnh. Anh Kỳ đang ngắm chiếc giường một cách vô hồn, chẳng để ý tới gì khác nữa.

Anh Kỳ cứ nhìn chăm chú vào chiếc giường, chẳng tỏ vẻ hứng thú gì khi thấy Tần Cẩm tới, thậm chí chẳng thèm nhìn cô nữa. Nhìn bạn cứ ngây ngây ngô ngô hết như một con búp bê đồ chơi, Tần Cẩm trào nước mắt; thật khó có thể diễn tả hết tâm trạng đau đớn của cô lúc đó. Hắc Bảo bỗng chốc lại thấp thỏm thò đầu ra khỏi tay Tần Cẩm để nhìn Anh Kỳ.

Tần Cẩm cảm thấy trong lòng bất an, cô lùi về phía sau, không muốn ở lại căn phòng này thêm một chút nào nữa. Thế nhưng đúng lúc đó Anh Kỳ lên tiếng:

- Lam Kỳ đang ở trong nhà vệ sinh.

Tần Cẩm sợ hãi ngó vào cửa nhà vệ sinh đang đóng hờ bởi cô không dám đi vào trong.

Lúc quay người chuẩn bị đi ra, vô tình nhìn vào con mắt màu hồng phấn của Hắc Bảo, Tần Cẩm nhìn thấy một hình người lộn đầu trong nhà vệ sinh. Một bàn tay xanh xao xò ra, đang kẹp trong khe cửa mà móng tay của nó lại nhọn một cách kỳ quái. Cái kiểu móng tay nhọn kỳ quặc như vậy chỉ có thể là của Lam Kỳ. Cô ấy là bà hoàng thời trang nên kiểu móng tay cũng khác với mọi người.

Tần Cẩm không dám quay lại, cũng không dám thét lên; cô nhẹ nhàng vặn quả đấm cửa. Thứ ánh sáng mờ mờ trước mắt đột nhiên biến thành vô số vòng sáng, giống như vô số ánh mắt đang dõi vào lưng cô vậy. Cùng lúc với động tác quay người, cô nhìn thấy trong mắt của Hắc Bảo

hình ngược của Anh Kỳ trên giường.

Một người đang đứng trên đầu cô ấy.

Đó là một phụ nữ tóc dài, toàn thân đẫm máu, mùi máu tanh lan khắp phòng. Con ma nữ đó đang ngồi trên đầu Anh Kỳ, còn trong nhà vệ sinh là tay của Lam Kỳ.

Tần Cẩm đẩy mạnh cửa chạy ra ngoài. Đập vào mắt cô đầu tiên là nụ cười tinh nghịch của Kha Lương; tim cô đập loạn xạ cứ như sắp sửa ngất đến nơi.

Nhìn thấy sắc mặt của Tần Cẩm, Kha Lương biết có chuyện chẳng lành; anh ta lập tức kéo cô chạy ra ngoài. Cô y tá vẫn ngồi ngoài phòng bệnh một cách khó hiểu. Vừa chạy Tần Cẩm vừa nhìn vào mắt Hắc Bảo; nó cũng đang quay đầu nhìn về phía sau. Bóng cô y tá nằm gọn trong mắt nó. Trong hành lang dài hun hút dưới ánh đèn mờ mờ, ảo ảo, cô thấy sau lưng cô y tá kia có ba người. Ba bóng người đó đang lượn lờ trên không trung vây cô, chính là bọn Lam Kỳ.

Ra khỏi bệnh viện tâm thần, chạy một đoạn đường dài mới tới xe của Kha Lương. Mãi tới khi ngồi lên xe, Hắc Bảo mới thôi không tự vệ nữa, ngoan ngoãn chui vào làn.

Tới lúc này, Tần Cẩm mới thấy máu trong người tuần hoàn bình thường.

Thở một hơi dài, cô nói với Kha Lương:

- Lam Kỳ, Anh Kỳ đều ở chỗ đó, còn có một ma nữ nữa, nhưng em vẫn không thấy Thi Thi đâu.

Mắt Kha Lương thoáng một vẻ hoang mang, nhưng anh ta trấn tĩnh lại ngay.

- Bây giờ chúng mình đi đâu vậy? - Đang nói dở thì đột nhiên cửa xe bị người ta kéo mạnh, mấy người mặc áo đen xuất hiện. Bọn chúng hẳn học nhìn Kha Lương. Kha Lương đánh trúng vào mặt một tên trong số bọn chúng đồng thời đẩy Tần Cẩm ra khỏi xe. Anh ta xách làn mèo nhảy theo sau. Anh ta chạy vòng vèo, lắt léo; xem ra anh chàng này cũng dày dặn kinh nghiệm đây.

Họ trốn sau một thùng rác. Cuối cùng cũng cắt được đuôi bọn người mặc áo đen. Kha Lương cẩn thận kéo Tần Cẩm ra khỏi chỗ nấp, chạy lại chỗ xe, không thấy bóng dáng bọn người áo đen quay lại. Anh vội khởi động xe. Tần Cẩm đờ đẫn cả người, mấy tháng này thường xuyên bị ma ám, bây giờ đã ổn ổn lại gặp phải bọn người đâm thuê chém mướn.

Kha Lương vừa lái xe vừa trơ trên giải thích:

- Bọn họ tới đòi nợ ấy mà. Anh không có tiền phải trốn thôi.
- Anh cũng có kinh nghiệm trốn đấy, xem ra anh nợ người ta rất nhiều phải không? - Tần Cẩm cười khẩy, châm chọc anh ta.

Mặt anh ta thoáng buồn. Trong chốc lát, Tần Cẩm tự nhiên thấy thương thương anh bạn của mình. Cô thầm nghĩ: "Mình phải trả tiền công cho anh ta thôi, thật ra anh ta rất đáng thương".

- Bây giờ đi đâu hả em? - Kha Lương hỏi tiếp.

Tần Cẩm nghĩ ngợi hồi lâu, cô thấy mọi việc xảy ra gần đây đều liên quan đến tấm vải đỏ đó. Từ lúc Thi Thi mang nó về đã xảy ra một loạt các vụ việc. Chắc phải có ai đó biết lai lịch của tấm vải này; người đó chính là bà mẹ của ông Hồ cắt may.

Đúng vậy, phải đi gặp bà ta để hỏi cho rõ ràng xem rốt cuộc thì đã có chuyện gì. Thà làm như thế còn hơn ngồi ở đây chờ chết, cô quyết định liều một phen để đấu với con ma nữ.

Con người là như vậy đấy; một khi sự việc vẫn chưa rõ ràng thì đẩy họ vào vực sâu tuyệt vọng, nhưng khi đã có chút hy vọng thì lại bắt đầu tìm cách phản kháng.

Lúc này Tần Cẩm không yếu đuối như vẻ bề ngoài của mình nữa. Bao nhiêu năm lăn lộn mưu sinh đã biến cô thành một người cứng cỏi. Lần này bất luận thế nào, cô cũng phải hỏi cho rõ lai lịch của tấm vải đỏ. Cô phải tìm được Thi Thi, phải đuổi được con ma nữ kia, quan trọng hơn là ngăn không cho nó tiếp tục giết người nữa.

Cái khát vọng cứu rỗi thế giới của cô lại tan thành mây khói khi cô tới nhà của ông Hồ cắt may.

Trong nhà ông Hồ cắt may treo đầy vải trắng; một cỗ quan tài đen đặt ở

giữa nhà. Xung quanh quan tài bày rất nhiều đồ cúng, tiền giấy bay rợp trời. Tần Cẩm suýt rơi lệ khi nhìn vào di ảnh u ám của bà lão. Bà ấy đã chết thật rồi. Nghe hàng xóm kể lại, bà ấy chết trên giường cách đây mấy hôm. Ông Hồ không chịu nổi mất mát lớn lao đã phát điên. Những người hàng xóm trong thị trấn của ông Hồ - trước kia nợ ân tình của ông đã tự nguyện giúp ông an táng cho bà cụ.

Một chuỗi sự việc vừa có chút manh mối giờ đã đứt đoạn bởi một người chết, một người điên.

Trên di ảnh của bà cụ, cô thấy mắt bà rung rung ngấn lệ, lưng còng xuống. Chẳng lẽ bà cụ cũng bị con ma nữ kia ám hại. Xem ra người tiếp theo gặp nạn sẽ là cô rồi. Nghĩ tới đây, ý chí phải sống của cô trở dậy mãnh liệt. Cô thấy mình còn rất nhiều việc chưa được như mong muốn. Nói tóm lại, được sống trên đời là may mắn lắm rồi, đến con kiến nhỏ nhoi còn muốn sống, huống hồ là người.

Bây giờ cô phải làm sao đây?

Mắt cô tối sầm. Cô đã hoàn toàn tuyệt vọng.

CHƯƠNG 11: GỌI HỒN

Tiệm cắt may rất bừa bộn, vải vụn vương vãi khắp nơi. Chiếc quan tài trông thật thê thảm.

Tần Cẩm dựa vào một góc nhà, nhìn người ta đi qua đi lại. Kha Lương đứng bên cạnh cô không nói năng gì. Điều đó cũng đủ để kết luận anh ta là kẻ lừa đảo. Tuy vậy cô vẫn ôm hy vọng hão huyền hỏi anh ta:

- Bây giờ mình phải làm gì đây?

Kha Lương nhắm mắt, trầm tư hồi lâu rồi trả lời:

- Bây giờ chỉ còn chiêu cuối cùng.

- Người thì đã chết rồi, còn cách nào nữa đây?

- Em thử gọi hồn đi, bởi nếu đã có ma thì bà lão kia chết đi thì cũng biến thành ma; tại sao mình không gọi hồn bà ta lên hỏi thì sẽ xong thôi.

Trong giây lát, Tần Cẩm bưng tỉnh. Nếu như quan hệ giữa họ từ trước đến giờ vẫn tốt đẹp thì có lẽ cô đã vui vẻ ôm chầm lấy anh ta mà thom. Rốt cuộc vẫn còn một chút hy vọng, người tuy đã chết nhưng manh mối không phải đã hết. Điều cấp thiết bây giờ là phải gọi được hồn của bà lão ấy lên, nhưng gọi hồn thế nào đây?

- Làm thế nào ấy à? Thì cứ làm này làm nọ một tý là xong thôi mà.

Nhìn nét mặt của Kha Lương, cô biết ngay anh ta cũng chẳng biết gọi hồn. Cô không tranh cãi với anh, chỉ suy nghĩ tìm cách giải quyết.

Ngày nay, con người hiện đại nếu gặp phải vấn đề gì chưa hiểu hoặc cần tìm cách giải quyết thì sẽ tìm đến một công cụ rất hữu hiệu là mạng internet.

Cô lấy máy tính xách tay của anh ra, lên mạng không dây tìm vào địa chỉ các diễn đàn về chủ đề tâm linh. Tin tức trên mạng chỉ nói chung chung, cũng không thể tin hoàn toàn được. Họ nhanh chóng tổng hợp

lại mọi thông tin.

Đầu tiên phải gọi hồn vào thời điểm mười hai giờ đêm (dường như ma rất thích mười hai giờ?).

Bước tiếp theo: Phải chuẩn bị một chiếc gương(đến ma mà còn thích làm dáng đến vậy!).

Bước sau nữa: Phải thành tâm.

Phương pháp gọi hồn thì chỉ có ba bước này, nhưng còn cần một bàn trang điểm nữa. Việc cuối cùng phải làm là chờ đến mười hai giờ thôi.

- Kha Lương à, anh về trước đi!

- Sao thế? - Kha Lương thắc mắc hỏi lại.

- Việc này rất nguy hiểm, hơn nữa anh là người ngoài chưa nhìn thấy tấm vải ấy, do vậy anh sẽ không gặp nguy hiểm gì. Từ lâu em đã nhận ra anh không biết bắt ma, đừng nên chỉ vì kiếm được một chút tiền mà bỏ mạng như vậy không đáng đâu, em nói thật đấy.

Cô đã quyết định làm việc này một mình, nếu vì lý do nào đó mà hai người vẫn hợp tác với nhau thì số người chết vì con con ma nữ này sẽ tăng lên mất. Tuy rằng Kha Lương đáng ghét nhưng cũng chưa đến mức phải chết.

Nét mặt Kha Lương buồn buồn vì Tân Cẩm đã không tin tưởng anh. Cô cười buồn rồi bảo anh ta nhìn vào con mắt màu hồng phấn của Hắc Bảo.

Nhìn vào đó, anh ta không chỉ thấy bóng của ông Hồ cắt may mà còn thấy bóng của một bà lão đứng bên trái ông ta. Cô đã sớm phát hiện ra trên nét mặt bà lão không có vẻ gì đe dọa nên Hắc Bảo mới không tháo chạy.

Kha Lương sợ xanh mặt, mắt trợn ngược, lưỡi cứng lại, mồ hôi chảy ròng ròng, toàn thân tê liệt. Nếu lúc đó là buổi tối và không có người qua lại, có lẽ anh ta đã bất tỉnh nhân sự rồi.

Đưa tiền cho anh chàng Kha Lương đáng thương bị ma dọa đến đờ đẫn kia, cô ôm Hắc Bảo rồi đi vào phòng thờ. Cô phải đợi ở đây tới mười hai giờ.

Trong phòng thờ tối om. Bên ngoài vọng vào tiếng kinh siêu độ cho người quá cố. Nhưng những tiếng lầm rầm đó cũng không thể xua tan bầu không khí ngột ngạt của căn phòng.

Tìm tòi hồi lâu, cô đã thấy bàn trang điểm trong gian nhà nhỏ trong cùng. Tiếng gió thổi vào cửa sổ làm rách giấy bảo dán ở đó tạo nên tiếng sột soạt rất đáng sợ. Cô hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh nhưng cứ tê đi từng hồi, đầu óc vẫn rất căng thẳng. Một sự sợ hãi bao trùm, dường như nó muốn khuyên cô hãy bỏ ý đồ gọi hồn hoang đường này đi. Nhưng nếu lần này không làm rõ chân tướng sự việc thì tai học không chỉ giáng vào đầu cô trong nay mai, mà còn Anh Kỳ điên dại và Thi Thi đang mất tích kia nữa.

Lòng đã quyết, có sợ thì cũng sợ rồi, cô lấy hết dũng khí xông vào căn phòng nhỏ đó. Sinh thời bà lão bị mù, do vậy trong phòng không bày biện nhiều đồ đạc. Chính vì nguyên nhân này nên rất dễ dàng tìm ra cái bàn trang điểm đó.

Bụi bặm đã phủ lên chiếc gương trước bàn trang điểm một lớp dày. Cô ngồi xuống chiếc ghế con mà trước đây khi còn sống bà lão thường ngồi. Cô nhìn Hắc Bảo đang nằm trong lòng; cô không dám nhìn vào gương, bởi sợ rằng bà lão đang ở trong đó nhìn cô.

Cô nhìn vào chiếc lược mà Anh Kỳ đã từng cầm, trên đó còn vương mấy sợi tóc bạc. Chiếc lược đó không có gì khác biệt song nó lại rất tinh xảo. Cô cầm chiếc lược lên ngắm, Hắc Bảo lim dim ngủ trong lòng cô. Đêm đã về khuya, hồi ức thuở nhỏ lại hiện về.

Lúc nhỏ, cô ở với bà ngoại do bố bị tai nạn ô tô, mẹ lại bỏ rơi cô để đi Anh. Bà ngoại yêu quý giờ đã rời xa. Tự nhiên cô nghĩ, nếu bây giờ mình chết đi, chắc sẽ chẳng có ai thương xót.

Cô nhớ đến vẻ mặt tươi cười của Lục Tử Minh, nụ cười tự tin của anh làm lòng cô ấm áp hẳn lên.

Cô lại nhớ tới Kha Lương, không biết giờ này anh ta đã trả tiền cho bọn áo đen chưa? Nếu chưa trả, anh ta sẽ liên tục bị bọn chúng truy đuổi thì nguy. Hy vọng anh ta không trở thành một người xấu; thực ra bản chất anh ta cũng tốt đấy chứ.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Tân Cẩm ngồi bất động tại chỗ, tay

nắm chặt chiếc lược.

Kim giờ của chiếc đồng hồ dạ quang sắp chỉ đến con số 12. Cô lấy nến thơm đã chuẩn bị từ trước ra rồi đốt trước cửa phòng; trên mạng nói đó là mùi hương gọi hồn - làm như vậy cô mới có thể gọi được hồn bà lão từ chỗ anh con trai bị điên của bà. Tiếp theo, cô đốt hai cây nến con trước bàn trang điểm. Mới làm đến đây, tim cô đập thình thịch; vừa quay người nhìn vào gương, cô vừa tưởng tượng cảnh bà lão đòi lược.

Vào lúc đếm ngược thời gian, cô cắn chặt môi, xoa tóc soi gương, chải đầu. Ánh nến phập phù làm bóng cô lúc mờ lúc tỏ. Hắc Bảo nằm trong lòng cô bắt đầu nhấp nhồm không yên.

Tóc cô rất mượt. Cô nhìn thấy khuôn mặt thất sắc của mình trong gương. Động tác lóng ngóng, cô chờ đợi bà lão xuất hiện.

Căn phòng nhỏ cách biệt với thế giới bên ngoài, sự tối tăm của nó càng đáng sợ.

Có tiếng chân chập chập lê bước ở đầu hành lang, giống như tiếng bước chân đi sên sệt của người ốm đang đến gần.

Tim đập thình thịch, tay run bần, cô quên cả việc gọi hồn. Một thứ mùi như tiền giấy đã đốt thoảng qua mũi cô. Hắc Bảo bỗng nhảy phắt lên bàn trang điểm, mắt nhìn chăm chập vào cánh cửa. Trong con mắt màu hồng phấn của nó, cô nhìn thấy một bóng người đang chậm chậm đi vào.

Đúng là bà lão trong di ảnh đặt ở linh đường, Tân Cẩm đã gọi được bà đến, cô sợ hết hồn. Bà cụ ở trong gương, đầu đội khăn trắng giống như khi còn sống vẫn cúi thấp, không nhìn thấy mắt đâu. Khuôn mặt già nua đang nhai một cái gì đó, quai hàm cứ giật giật.

Bà lão giơ bàn tay khô như củi ra, nói vọng lại từ phía sau:

- Trả lại cho ta!

Tuy sợ hết hồn, song cô vẫn nắm chặt chiếc lược, dùng nốt chút lý trí còn sót lại, cô hỏi bà lão:

- Tấm vải đỏ là thế nào? Tôi cần phải làm gì bây giờ?

Bà lão trong gương đứng sau cô, không để ý đến những gì cô nói, bà

tiến thêm một bước, nhắc lại:

- Trả lại cho ta!

Khoảng cách giữa bà và cô rất gần, đủ để cô nhìn thấy bà rõ hơn qua mặt gương mờ ảo. Bà đang cầm trong tay loại nến Nguyễn Bảo màu đỏ; thứ bà đang nhai cũng chính là loại nến đó.

Cô càng sợ hơn. Bà già giơ tay ra từ phía sau vai cô để giật lại chiếc lược.

Chính trong lúc này, cô thấy gương mặt bà già hốt hoảng giống như đang nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ vậy. Bà hét lên một tiếng "Ca Bạng" rồi biến mất.

Tần Cẩm đứng dậy, cô muốn tìm lại linh hồn của bà lão. Nhưng phía sau cô không có ai nữa. Cô thắc mắc không biết cái gì đã khiến linh hồn bà lão sợ đến thế? Chẳng lẽ là Hắc Bảo ư?

Cô lại ngồi xuống, tiếp tục chải đầu để gọi hồn bà lão. Đúng lúc này, cô lại phát hiện một chuyện còn đáng sợ hơn cả việc nhìn thấy hồn bà lão.

Ở trong gương lúc này không phải là bóng của cô.

Mọi vật trong gương vẫn y nguyên, chỉ có khuôn mặt của cô là thay đổi.

Trong gương là một cô gái, nhưng không phải là cô. Tần Cẩm sờ vào khuôn mặt mình, cô gái trong gương cũng làm như vậy. Cô gái đó khoảng chừng mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt thanh tú, lông mày lá liễu, đôi mắt bồ câu, nói tóm lại cô ta rất xinh đẹp.

Tần Cẩm đứng bật dậy, cô tưởng mình hoa mắt. Cô bước lại gần chiếc gương thì phát hiện cô gái tươi tắn kia không phải là mình. Đột nhiên, cô gái trong gương không cười nữa, cô ta lấy chiếc lược khoét mắt mình ra. Tần Cẩm hét to rồi lùi lại phía sau. Lúc này cô gái đó đã khoét xong, máu tươi trào ra.

Tần Cẩm nhìn thấy mặt gương đang phẳng bỗng chốc rung lên rồi rạn nứt, từ chỗ kẽ nứt chảy ra một thứ chất lỏng đỏ tươi như máu.

Mùi máu tươi quen thuộc lại ngập tràn căn phòng.

Vết nứt trong gương càng ngày càng to. Hắc Bảo đang nằm trên bàn trang điểm nhảy vào lòng cô, nó cố gào to lên như nhắc cô mau chạy đi.

Vừa định chạy thì cô cảm thấy chân mình như bị cái gì đó trói chặt lại, cô đổ nhào xuống đất. Nhận thấy không đủ thời gian đứng dậy, cô gắng gượng lùi ra ngoài cửa. Cô vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc gương. Bỗng vết nứt trong gương rơi ra hai con mắt, ngay cạnh tay cô, trong ánh nền hai con người cứ nhìn cô chòng chọc.

Hắc Bảo điên cuồng nhảy tới nơi con mắt rơi xuống, nó cố gắng không cho Tần Cẩm tiếp tục nhìn vào con mắt đó. Một cánh tay thò ra từ trong gương. Hình như có người đang giấu mình trong đó. Hiện giờ người đó đang muốn phá gương để ra ngoài.

Lại một cánh tay nữa xuất hiện, hình như con ma đó đang cố hết sức để bò ra ngoài, cái đầu của nó đã chui ra ngoài rồi.

Không biết tại sao lúc đó Tần Cẩm lại có được một sức mạnh bí ẩn, cô đứng dậy ôm lấy Hắc Bảo rồi chạy bán sống bán chết về phía cuối hành lang.

Phía trước cô lại có một bóng người, càng lúc càng gần, gần đến mức cô đã nhận ra bóng người ấy là ai.

Lam Kỳ, đúng Lam Kỳ, nhưng là hồn ma của Lam Kỳ. Cô ta đứng ở đó, đang mỉm cười với Tần Cẩm.

Tần Cẩm hét to lên một tiếng rồi quay đầu lại chạy thục mạng. Hành lang bỗng chốc sâu hun hút, dường như cô đã quên đi con ma nữ đang cố gắng phá gương để ra ngoài lúc nãy. Cô chỉ biết Lam Kỳ đang đứng đón lỏng cô ở phía sau.

Cô chạy hụt hơi, tiếng kêu của Hắc Bảo càng lúc càng thê lương. Trong đầu cô chỉ tồn tại duy nhất một ý nghĩ: "Trốn thoát"; cô không thể chết, hơn nữa lại không thể chết ở đây được.

Mở bừa một cánh cửa, cô nhìn thấy máu chảy ra từ chiếc bàn trang điểm, chiếc đầu đó đã chui ra được quá nửa.

Cô chạy đi xem các căn phòng khác, mọi thứ diễn ra hết như vậy. Cô đành phải chạy về phía trước; không kịp rồi, phía trước lại có một bóng người.

Lần này cô đã nản thật sự. Nơi này giống như một mê cung, còn cô giống như một con muỗi rơi vào mạng nhện, cho dù có cố gắng vẫy

vùng thế nào cũng vô ích.

Cái bóng trước mặt lao về phía cô nhanh khủng khiếp. Cô đứng trân trân tại chỗ, tay vẫn ôm chặt Hắc Bảo, chẳng mấy chốc, cái bóng đã ôm gọn cô vào lòng.

Cô nghe thấy tim của người đó đập mạnh, cảm thấy một cơ thể nóng ấm. Đầu óc cô trở nên trống rỗng rồi ngất lịm đi.

CHƯƠNG 12: ĐÀO MỘ

Tần Cẩm mở choàng mắt ra, trước mắt cô là khuôn mặt thân quen của Kha Lương.

- Ôn trời! Em đã tỉnh lại, em đã bất tỉnh rất lâu rồi.

Hắc Bảo cũng kêu lên một tiếng như để chào đón cô đã tỉnh lại.

- Người ta đã chôn mẹ ông Hồ chưa hả anh?

Tần Cẩm thở dài, cô nghĩ có lẽ không bao giờ có thể gọi hồn bà lão được nữa. Người ta đã chôn bà rồi, tốt nhất nên để cho bà được an nghỉ.

- Hôm đó anh đã cứu em à?

- Không, hôm đó, nghe thấy tiếng Hắc Bảo kêu rất thảm thiết, anh không yên tâm về em nên quyết định quay lại tìm. Lúc anh tới, em đã ngất xỉu trên thềm.

Cô băn khoăn không biết ai cứu mình? Tần Cẩm vẫn còn nhớ cảm giác ấm áp khi bàn tay của ân nhân cứu mạng chạm vào lưng; nếu như không có người ấy ra tay cứu giúp thì cô đã bị con ma nữ kia giết rồi.

o O o

Kha Lương lái xe đưa Tần Cẩm về thành phố. Trên đường đi, mọi người trầm ngâm không nói năng gì, người nào cũng mãi mê theo đuổi ý nghĩ riêng của mình.

Về đến thành phố, Kha Lương hốt hoảng kêu lên: "Có người đuổi theo chúng ta."

Tần Cẩm cũng nhận thấy có hai chiếc xe con màu đen đang bám theo họ.

Tần Cẩm hồi hộp; những chuyện này xảy ra trong mấy ngày qua khiến cô suy nhược thần kinh.

Đột nhiên, hai chiếc xe tăng tốc vượt lên trước rồi ép họ vào lề đường. Mặt Kha Lương tái xanh. Lúc nhìn thấy biển xe của bọn họ, anh ta liêu mình mở cửa nhảy ra ngoài trốn. Thế nhưng người trong chiếc xe kia còn nhanh hơn; có một cái gì vụt qua, trúng vào mặt anh ta.

Kha Lương ôm mặt, ngồi phịch xuống đất. Người kia nhảy bổ tới, cầm hung khí đập mạnh vào đầu anh. Kha Lương ngồi im ôm đầu.

Tần Cẩm vội vã nhảy ra. Cô đẩy người kia một cái để bảo vệ Kha Lương. Sững sờ. Người đánh Kha Lương là một phụ nữ khoảng 40 tuổi, rất đẹp. Bà ta nhìn cô không chớp mắt.

Hung khí đánh Kha Lương hóa ra là đôi giày cao gót màu đỏ.

Anh chàng đáng thương Kha Lương đứng dậy rồi nhìn về phía người đàn bà đó gọi to: "Mẹ"

Tiếng gọi của Kha Lương làm cô sợ hãi ngã phịch xuống.

Người đàn bà hung dữ này là mẹ anh ta ư?

- Mà còn dám gọi mẹ à? Đã mấy ngày nay mà không đến công ty rồi? Mà tranh thủ đợt bố mày đi công tác nước ngoài để trốn ra ngoài chơi cho đã đời hả? Làm sao nhà họ Kha lại sinh ra một đứa phá gia chi tử như mày chứ? Mày chỉ biết mỗi việc giả thần giả thánh. Bảo mày đến công ty làm thì mày không nghe. Mày trốn ra ngoài đã ba ngày nay, lại còn láo dám đánh cả tay vệ sĩ tao cử đi nữa. - Người đàn bà chửi một hồi.

Kha Lương, công ty, phá gia chi tử, mấy tiếng đó cứ ong ong trong đầu cô.

Đúng lúc đó, một trợ lý đứng sau đưa cho bà ta chiếc di động. Cô nghe thấy bà nói: "Xin chào, tôi là phu nhân Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Phi Hồng. Chúng tôi sẽ mở một cuộc họp vào chiều nay. Không có vấn đề gì đâu."

Tập đoàn Phi Hồng? Tập đoàn tài chính lớn nhất thành phố này? Kha Lương là phá gia chi tử của nhà này ư?

Cái tay lưu manh luôn gõ nhịp 2/2, lúc nào cũng giả thần giả thánh hóa ra lại là thiếu gia của một gia đình nhà giàu có bậc nhất thành phố.

Kha Lương nhìn thấy mẹ mà thái độ như là gặp phải ma vậy!

- Nghe cho rõ đây, tối nay phải về nhà, nếu không sẽ biết thế nào là lễ độ đấy! - Người phụ nữ ra thông điệp cuối cùng.

Bà ta bước tới trước mặt Tân Cẩm quan sát từ đầu đến chân, một lúc lâu sau mới gật gật đầu nói:

- Khá lắm! Người dám đẩy Nạp Lan Tĩnh ta cũng không đơn giản chút nào. Hãy làm con dâu ta đi! - Nói xong bà ta bỏ đi, để lại hai kẻ đang trở mắt chờ đợi trong vòng người hiếu kỳ đến xem.

Ngồi trong xe, không ai nói với ai câu gì.

- Anh đã lừa em.

- Đâu có, anh đã nói rồi, bắt ma chỉ là nghề phụ của anh thôi mà.

- Thế nhưng đến ma anh còn không trông thấy thì bắt cái gì, lại còn lừa người ta. Anh thấy vui lắm hả?

Nhìn nét mặt nghiêm nghị của cô, anh ta cắn môi rồi quyết định lái xe theo hướng khác. Càng đi càng hẻo lánh, rồi cuối cùng anh ta dừng xe trước một ngọn đồi nằm cách biệt, quanh đồi là các ngôi mộ. Thì ra đây là một nghĩa trang.

Tân Cẩm sợ run cả người, cô bế Hắc Bảo rồi đi theo anh chàng vào nghĩa trang. Họ bước thấp bước cao tiến sâu vào bên trong.

Cuối cùng Kha Lương dừng lại trước một ngôi mộ. Trên bia mộ là ảnh của một ông già râu trắng đang cười rất kiên nghị. Cô đọc thấy tên ông là Kha Đạo.

Đột nhiên cô nhớ ra Kha Đạo là ông nội của Kha Lương.

- Ông nội anh đấy à? - Cô lấp bắp hỏi.

- Đúng vậy, đây là ông nội anh. Hồi còn nhỏ bố mẹ mãi lo kiếm tiền nên anh ở với ông, anh rất quý ông. Ông là một pháp sư nổi tiếng đấy. Lúc nhỏ, anh nghĩ nghề pháp sư là nghề đáng nể nhất vì thế đến tận bây giờ anh vẫn muốn làm pháp sư.

Mặt Kha Lương buồn so.

- Nhưng bố anh lại là một doanh nhân, thuyết phục thế nào ông cũng không cho anh học nghề pháp sư của ông nội. Ông anh cũng nói anh cần phải có một nghề nghiệp đàng hoàng hơn rồi ông không dạy cho anh nữa. Sau khi ông nội mất, anh phải kế thừa sự nghiệp của bố, trở thành một doanh nhân. Anh chẳng thích nghề này chút nào.

Lúc này, trông Kha Lương yếu đuối như một đứa trẻ.

- Anh luôn mong muốn mình trở thành một pháp sư nổi tiếng như ông anh. Chuyện bắt ma cứu người. Gặp em, anh thực sự rất vui mừng, bởi anh cho rằng anh có thể giúp được em. Thế nhưng bây giờ anh đã nhận ra mình chẳng có chút tài cán nào cả.

Tần Cẩm ái ngại thay cho anh ta, cô nhẹ nhàng vỗ vai anh an ủi.

Anh chàng xấu hổ ôm mặt chạy mãi.

Tần Cẩm đứng chờ người ra ở đó, cô nghĩ rằng mình vừa xúc phạm một người có lý tưởng.

Đúng lúc cô đang áy náy thì Kha Lương trở về, tay cầm hai chiếc xẻng.

- Anh định làm gì thế? Chiếc xẻng này để làm gì?

- Chẳng làm gì cả, đào mộ thôi.

- Đào mộ ai cơ?

- Đương nhiên là mộ ông nội anh.

Cô nhìn xem anh có bị ấm đầu không.

- Tại sao lại phải đào mộ ông anh lên? Em không phải là kẻ đào trộm mộ.

- Khi ông anh chết, bố anh có trôn theo rất nhiều loại sách bắt ma bắt quỷ của ông. Nếu như có các loại sách ấy, anh có thể tự học được rồi.

- Bắt ma mà cũng có thể tự học được sao?

- Thử xem sao, với bây giờ cũng chẳng có cách nào hay hơn mà. Thôi đào đi, nếu ông anh biết được chúng mình đào mộ ông để cứu người, chắc ông không trách đâu.

Nhìn thấy Kha Lương đào xéng đầu tiên rồi lại nhìn thấy nụ cười ngây thơ của anh ta, cô cười theo. Cô khẩn nguyện một lúc rồi cũng bắt đầu đào.

Mộ của ông Kha Lương được xây rất kiên cố. Trời đã về chiều, mồ hôi hai người vã ra như tắm. Họ làm quên cả thời gian. Lúc trời tối, họ đã đào tới quan tài. Hai người cố gắng mở nắp quan tài. Đập vào mắt họ đầu tiên là cặp mắt mở rất to; hai người sợ hãi lùi lại vài bước. Người nằm trong quan tài là Kha Đạo - ông nội của Kha Lương - đang nhìn họ cười triu mến.

Kha Lương lấy hết dũng khí chạm vào cái xác lạnh cóng của ông nội. Tuy ông đã chết lâu nhưng vẫn chưa nhắm mắt.

Anh vẫy vẫy tay ra hiệu cho Tần Cẩm mang bó thuốc tới. Tuy ông không thuộc tướng người hung dữ nhưng Tần Cẩm vẫn rất sợ. Kha Lương cảm thấy đau lòng; ông anh khuất núi đã bao lâu rồi mà xác vẫn không bị thối rữa, cứ như người đang ngủ vậy.

Cô lạnh hết sống lưng, liên hồi nhắc Kha Lương mau nhặt sách lên.

Nhặt sách lên rồi Kha Lương lại thấy ông nội anh đeo một chiếc khuyên tai rất đặc biệt. Chiếc khuyên tai này đẹp và tinh xảo vô cùng. Lúc còn nhỏ, Kha Lương thường sờ vào nó, anh quyết định lấy nó làm vật kỷ niệm. Chính trong khoảnh khắc đó, một trận cuồng phong nổi lên, Hắc Bảo gào lên rồi nhảy vào lòng Tần Cẩm.

Cô sợ toát mồ hôi, Kha Lương bắt đầu run cầm cập. Anh kéo tay cô chạy thực mạng về hướng để xe. Thuốc đã tắt mà mãi họ vẫn chưa chạy tới nơi. Hai người chỉ còn cách nắm chặt tay nhau rồi chạy thực mạng dưới ánh trăng. May mà họ cũng tìm được xe của mình. Họ nhảy tót vào hàng ghế trước của xe.

Nhưng Hắc Bảo vẫn gào to, thậm chí còn nhảy cẫng lên rồi nhảy bổ về phía sau.

Họ nhận thấy cửa sau xe bị ai đó mở ra, "rầm" một tiếng thì đóng lại. Cả hai đều quay lại nhìn, song chẳng thấy gì cả. Kha Lương cắn chặt răng, nhấn ga rồi phóng xe như điên trên đường.

Hai người biết ghế sau của xe chắc chắn có một cái gì đó nhưng họ không dám lên tiếng. Tần Cẩm ôm chặt Hắc Bảo, tuy rất sợ nhưng cô

vẫn gượng đùa Kha Lương "Phong cảnh chỗ này đẹp thật đấy! Có lẽ lần sau phải quay lại đây mới được." Kha Lương bật đài lên nghe nhạc nhằm thư giãn một chút, nhưng vừa bật đài lên lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Tiếng khóc đó rõ ràng vọng ra từ phía sau xe. Tần Cẩm tắt đài đi nhưng tiếng khóc vẫn cứ luẩn quẩn trong xe.

Con đường trước mặt cứ dài lê thê. Đáng nhẽ lúc này họ đã phải ra đường cái rồi, thế mà vẫn đang loanh quanh trong đường núi. Nếu lúc này giờ sách của ông ra xem chắc cũng không kịp, Kha Lương băn khoăn không biết phải làm gì nữa.

Khi anh nhấn ga chạy về phía trước thì Hắc Bảo nhảy vào ghế sau. Lúc này, tiếng trẻ con khóc hòa với tiếng kêu của Hắc Bảo thành một thứ âm thanh rền rĩ đáng sợ. Kha Lương đã nhìn thấy đường lớn rồi, anh tăng ga về hướng đó.

Phía trước xe chợt xuất hiện một bóng người, Kha Lương hét toáng lên. Anh vội vã đạp phanh làm chiếc xe trượt hẳn về một bên. Lúc này họ không nghe thấy tiếng khóc nữa. Cảnh tượng trước mặt họ bỗng chốc biến thành một vách núi cheo leo. Nếu lúc này không kịp thời nhấn phanh, bây giờ hai người đã thịt nát xương tan rồi.

Bóng người đó đã cứu họ. Thế nhưng ở nơi vách núi hiểm trở này không thể có bóng người được; cái bóng đó đích thị là bóng ma.

Hai người vẫn chưa hoàn hồn. Lúc bọn họ nhìn ra ngoài cửa sổ hòng tìm con ma cứu mạng, Kha Lương cố ý trêu Tần Cẩm:

- Trông anh vẫn rất phong độ phải không? Kiểu tóc của anh vẫn ổn chứ?

Tần Cẩm đành phải quay ra nhìn Kha Lương, ngay lúc đó, mặt cô biến sắc.

Ánh mắt cô không nhìn vào Kha Lương mà lại dán vào cửa xe phía sau.

Kha Lương cũng nhận thấy có gì không ổn nên quay lại nhìn. Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao cô lại sợ hãi đến thế. Một người đang đứng ngoài cửa xe; kỳ lạ hơn nữa là anh ta trông giống hệt Kha Lương.

Chẳng có gì đáng sợ hơn việc nhìn thấy một người giống hệt mình

ngoài cửa xe nữa.

Hai người sợ hãi co vào một góc xe. Người bên ngoài lại ghé sát mặt vào cửa xe. Người đó giống Kha Lương như đúc, giống đến mức như là bóng của Kha Lương trong gương vậy.

Cửa xe từ từ mở ra, người kia liền leo lên xe. Hắc Bảo nhảy phắt lên hàng ghế trước, chui tọt vào lòng Kha Lương nằm cuộn tròn lại.

Hai người sợ chết khiếp, họ dùng hết sức mở cửa xe song không được. Họ đã bị nhốt ở trong không thể ra ngoài được nữa.

Người kia nói:

- Hai đứa bay cũng to gan lớn mật thật đấy! Đêm khuya thế này mà dám mò vào tận đây; thiếu chút nữa là bị ma giết chết đấy biết không?

Trông người đó không có ác ý gì, Kha Lương đánh bạo hỏi một câu:

- Ông là ai?

- Ta chính là ông nội của cháu.

- Sao ông không nói ông là tổ tiên của tôi cho xong đi. - Kha Lương tức giận nói.

Người kia tỏ vẻ không vui rồi đánh Kha Lương một cái:

- Cháu còn dám lấy trộm chiếc khuyên tai của ông, chính cháu đã đánh thức ông dậy. Nếu ông không kịp thời đuổi theo hai cháu, đánh đuổi bọn ác quỷ đã dẫn dụ các cháu đến đây, thì giờ này hai đứa đã thối nát xương tan rồi; lại còn ở đây mà nói hỗn với ông hả?

Hóa ra ông ấy đã cứu họ.

Tần Cẩm không khách sáo nói với ông:

- Ông đúng là ông nội của Kha Lương ư? Sao ông lại trẻ thế?

- Bây giờ ông đã là ma rồi; chẳng lẽ đã làm ma rồi lại còn bắt ông phải mang bộ mặt già nua như trước sao? Nếu thế trông ông chẳng hấp dẫn chút nào, đúng không?

- Ông nội, ông đúng là ông nội của cháu sao? - Kha Lương xúc động hỏi.

- Đương nhiên rồi. Cháu giống hệt ông hồi còn trẻ.

Đột nhiên, người đó quay lại hỏi Tân Cẩm:

- Trông ra rất phong độ phải không?

Tân Cẩm không còn sợ nữa, dưới ánh đèn cô chăm chú ngắm ông trẻ kia, phải thừa nhận rằng ông ta rất giống Kha Lương nhưng không thanh tú như anh.

Ông nội Kha Lương nhìn kỹ mặt Tân Cẩm xong, tự nhiên thốt lên:

- Sư muội!

Hai người họ vẫn chưa hết kinh ngạc thì ông nội Kha Lương đã biến mất.

Tân Cẩm và Kha Lương lặng người đi. Sự việc xảy ra quá bất ngờ và kỳ lạ, nhưng đã đến lúc họ phải về nhà rồi.

Đường về nhà tưởng xa xôi, nhưng thực ra không khó khăn chút nào.

CHƯƠNG 13: MƯỠN SÁCH

Lúc về tới thành phố thì đã quá nửa đêm. Chở cô về xong, Kha Lương sẽ phải về nhà gặp mẹ với bộ mặt như đưa đám.

Cái mồm cứ huyền thuyên không ngừng không nghỉ của anh ta cuối cùng cũng khép lại.

Ngày hôm nay anh ta đã gặp được ông nội, lát nữa phải gặp bà mẹ la sát còn hung dữ hơn ông nội gấp vạn lần. Tự nhiên Tân Cẩm thấy thương anh ta.

Về đến nhà, cô liền cho Hắc Bảo ăn no. Cô bật tất cả đèn trong nhà lên cho đỡ sợ. Cô định ghi lại mọi chuyện đã xảy ra vào máy vi tính. Một loạt các câu hỏi xuất hiện trong đầu cô. Đầu tiên cô không hiểu tại sao con ma nữ kia lại đeo bám bọn cô? Có phải là vì họ đã mặc quần áo làm từ tấm vải đỏ? Tại sao tấm vải đỏ lại có thể dẫn ma nữ tới đây? Lai lịch của tấm vải đỏ đó là như thế nào? Tại sao bà mẹ ông Hồ cắt may lại bị con ma nữ đó dọa chạy mất tiêu? Con ma nữ đó đáng sợ thế sao?

Bây giờ vẫn không rõ tung tích của Thi Thi. Hồn của Lam Kỳ và Anh Kỳ đều đã rơi vào tay con ma nữ đó rồi. Kỳ lạ hơn nữa, giờ lại xuất hiện ông nội của Kha Lương mà ông ấy lại gọi mình là sư muội mới lạ chứ!

Những việc kỳ lạ khó hiểu trong cuộc đời con người ta thật quá nhiều, Tân Cẩm chau mày.

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã mười hai giờ mười lăm phút đêm rồi. Cô chẳng buồn ngủ chút nào, cứ bần ghi ghi chép chép trên máy tính. Đột nhiên cô nhớ ra lúc mẹ ông Hồ bị con ma nữ dọa chạy mất tích có buột miệng nói "Ca Bạng". Không hiểu "Ca Bạng" là từ bà buột miệng nói ra khi sợ hãi hay nó còn có ý nghĩa gì khác?

Cô liền vào trang Google kiểm mọi thông tin có liên quan tới từ "Ca Bạng" này. Cuối cùng, cô đã tìm thấy thông tin có liên quan đến từ này trong một trang web của Hồng Kông; trong đó giải thích Ca Bạng là một lời nguyện cổ xưa; một lời nguyện vạn năng, một lời nguyện đáng sợ

nhất.

Cô cảm thấy thấp thỏm trong lòng. Cô nghĩ mình không nên vào trang web này nhưng sự hiếu kỳ lớn hơn cả nỗi sợ hãi khiến cô không cưỡng được ma lực của nó; cô quyết định mạo hiểm.

Vừa mở trang web ra, màn hình vi tính nháy lên vài cái rồi tắt ngấm. Chưa bao giờ cô nghe nói có loại virus nào có thể làm tắt máy tính như vậy.

Rồi máy tính cũng khởi động lại; nhưng đột nhiên đèn đóm trong nhà như bị ai đó tắt hết đi. Tần Cẩm hoang mang; lấy điện thoại ra xem thì đã mười hai giờ hai mươi chín phút.

Rất nhiều trang web về chủ đề ma quỷ đều nói một giờ rưỡi sáng là thời điểm bọn ma thích xuất hiện nhất. Họ còn nói rằng lúc ấy, nếu soi gương thì sẽ nhìn thấy hình ngược bất kỳ của con ma nào ở bên mình. Cô nhanh chóng lấy chiếc gương soi, đặt ngược nó trên bàn, rồi nghĩ thầm giả sử có ma thật thì cũng không thể dọa mình được nữa. Máy tính vừa khởi động xong, đang chuẩn bị vào trang chủ; đúng lúc đó, đồng hồ trên điện thoại nhích tới con số 1 giờ 30 phút. Màn hình máy tính tự nhiên mờ mờ ảo ảo. Tần Cẩm lại tưởng đó là do virus, cô nhìn chăm chăm vào bàn phím nhằm tìm biện pháp giải quyết.

Cô nhìn vào màn hình máy tính, thấy bóng mình trong gương đó. Màn hình vi tính bỗng chốc biến thành một chiếc gương soi. Cô hết hoảng không biết phải làm gì nữa. Xung quanh cô tối đen, chỉ có chiếc máy tính phát ra thứ ánh sáng yếu ớt chiếu vào cô.

Cô cố gắng tắt máy, rút ổ cắm nhưng chẳng có tác dụng gì. Chiếc màn hình vẫn cứ là mặt gương láng với khuôn mặt sợ hãi tột độ của cô.

Bỗng nhiên cô phát hiện trên lòng mình còn có một người nữa. Cái bóng bé nhỏ đang ngồi trên đùi cô, đầu của nó đang gục trên bàn máy tính.

Ai quý trẻ con cũng thích ôm chúng trong lòng, Tần Cẩm cũng là người như vậy, nhưng lần này cô thấy sợ chết khiếp. Cô vội cúi xuống nhìn vào lòng mình, chẳng thấy gì cả. Lại nhìn vào máy tính, rõ ràng là có hai người.

Đứa trẻ đó dường như cũng phát hiện ra cô đang tìm nó, nó liền khóc òa lên. Đúng là tiếng khóc ở trong xe hôm đi đào mộ ông Kha Lương.

Tân Cẩm sợ nổi da gà, cô đưa mắt tìm Hắc Bảo nhưng chẳng thấy nó đâu.

Quay đầu lại cô thấy Hắc Bảo đang ngồi trên bục cửa sổ nó xù lông lên cứ như đang chuẩn bị chiến đấu với vật gì ngoài cửa vậy. Hắc Bảo đã không thể lo nổi cho cô nữa rồi. Cô nghẹt thở. Tiếng khóc của đứa bé đó càng lúc càng gần cô hơn.

Cô sợ đến cứng cả người lại, muốn đứng dậy mà chân bủn rủn không nhấc lên nổi.

Đứa bé đó từ từ ngẩng đầu lên.

Cô đã nhìn thấy mặt đứa bé. Nó khoảng ba, bốn tuổi. Điều đáng sợ nhất là máu đang chảy rùng rùng từ hai hốc mắt nó. Nó không có mắt. Mắt của nó đã bị ai đó móc ra. Máu tươi đang chảy xuống mặt nó, chảy cả vào tay cô.

Rồi đứa bé đó bắt đầu cựa quậy. Nó quay cổ đúng một vòng 360° nhưng người không hề động đậy. Con ma nhỏ nhìn cô rồi cất tiếng: "Chị ơi, hừ hừ hừ, mắt em đau quá, chị có thể cho em mượn mắt của chị được không?"

Nó nhòai người lên, mặt nó vẫn đối diện với cô. Cô không dám nhìn nó qua màn hình vi tính nữa bởi nó sắp tới gần mắt cô; cái lưỡi đó thè ra như muốn liếm con mắt của cô.

- Chị à, em cần có mắt.

Khoảng cách giữa cô và nó đã gần tới mức cô cảm nhận được sự ướt át của lưỡi nó cứ lướt qua lướt lại trước mắt cô. Cô gần như tuyệt vọng hoàn toàn.

Mí mắt cô đau nhói, có lẽ con ma nhỏ đã bắt đầu hành động rồi.

Chính trong lúc này mọi sức ép đều giảm đi, ánh sáng đã tắt từ lâu bỗng rọi vào mặt cô. Cả người cô lại bùng lên sức sống mãnh liệt.

Cô nhìn thấy trong màn hình máy tính một người đang lơ lửng trong không trung.

Nhìn thấy người đó, niềm hy vọng hiện ra trong mắt cô.

Đó là Kha Đạo - ông của Kha Lương. Hai tay ông chắp lại, trên ngực ông là một tấm bùa. Dáng vẻ khua tay của ông rất sành điệu. Chính ông đã đuổi con ma nhỏ kia, chính ông đã cứu cô thoát chết.

Ông bay lại gần rồi thân mật nói với cô:

- Sư muội à, thật vui được gặp em.
- Ông à, cháu không phải sư muội của ông.

Cảm giác phải gọi một người trẻ trung, đẹp trai như Kha Lương bằng ông chẳng dễ chịu chút nào. Cô thấy ánh mắt của ông trẻ kia cũng rất phong tình. Đúng là ông nào cháu nấy. Cô cảm thấy ấm ức trong lòng.

- Sư muội, muội vẫn còn giận sư huynh à? Lúc trước muội bỏ đi, huynh và sư phụ rất đau lòng. Huynh và sư phụ không trách muội đâu. Vì sao muội bỏ đi vậy?

Tần Cẩm thắc mắc lẽ nào ma cũng bị thần kinh ư?

- Sư muội à, mỗi ngày sư huynh chỉ được xuất hiện trên dương gian một lần, mỗi lần chỉ kéo dài ba phút. Sư huynh vừa tới đúng lúc muội gặp nguy hiểm; bây giờ muội kể cho sư huynh nghe đầu đuôi câu chuyện đi!

Ba phút nhanh chóng trôi qua, trước lúc biến mất ông nói với cô:

- Sư muội hãy đến thư viện lớn nhất thành phố này rồi tìm quyển Lời nguyện toàn tập, tìm mục từ Ca Bãng, trong đó sẽ có đáp án. Sư muội phải tìm được nó; nhưng phải cẩn thận đấy; xung quanh sư muội đầy rẫy những nguy hiểm. Sư muội phải nhớ đi cùng Kha Lương đấy nhé!

Ông trẻ dần tan biến trong không trung.

Tần Cẩm hờn dỗi, một ngày xuất hiện ba phút, chẳng bỏ chút nào!

Đêm hôm đó cô trần trọc mãi, sau mệt quá, không biết thiếp đi từ lúc nào. Hắc Bảo vẫn đang trông nom cô.

Trời vừa sáng, cô liền chạy đi tìm Kha Lương, gọi điện cho anh thì chỉ nghe thấy một giọng nói mệt mỏi:

- Tần Cẩm à, em cứ chờ anh ở nhà, chốc nữa anh qua.

Một lúc lâu sau mới thấy chuông cửa, chạy ra mở cửa thấy Kha Lương áo quần xộc xệch, thở phì phò cứ như bị chó dại đuổi vậy.

- Anh làm sao thế?

- Mẹ anh thả rất nhiều mèo ở trước cửa. Lúc anh xông ra ngoài tí nữa bị dị ứng. Bà ấy thật ghê gớm! Nhưng bà đã nhầm, cho dù bà có sử dụng chiêu này đi nữa thì anh vẫn trốn ra ngoài được.

Nhìn thấy Kha Lương mặt mày ướt đẫm mồ hôi, cô cảm động không nói nên lời.

Cô kể lại chuyện tối qua cho anh nghe, hai người lập tức đi đến thư viện.

Ở đâu cũng thế, thư viện luôn nằm ở vùng hoang vu hẻo lánh. Hai người họ cứ đi về phía trước, cô nhìn thấy một bên mặt anh đỏ lừ vẫn hằn in hình bàn tay.

- Mẹ đánh anh phải không? Anh còn đeo cả khuyên tai của ông nội đấy à?

- Mẹ đánh anh như cơm bữa ấy mà. Mỗi lần bà tức gì lại lôi anh ra xả stress, đánh cho lên bờ xuống ruộng, do vậy anh quen rồi. Em thấy anh đeo đôi khuyên tai có đẹp không?

Tự nhiên cô bật cười, nhớ tới ông trẻ vui tính hay gọi cô là sư muội.

- Hình như ông nội anh có một sư muội thì phải?

- Sao em biết điều đó? Ông nội anh là một pháp sư nổi tiếng, hồi đó môn phái của ông cũng mạnh lắm.

Kha Lương lại bắt đầu khoe khoang rồi, cô giả bộ buồn nôn để trêu anh. Hai người bọn họ đã không còn sự đối địch và ghét nhau như lúc đầu mới gặp nữa, tuy nhiên, chốc chốc họ lại đấu khẩu với nhau.

Dừng lại trước thư viện, họ thấy nơi đây thật lạnh lẽo và vắng vẻ. Tân Cẩm co rúm người lại, nói:

- Sao nơi đây lạnh lẽo thế nhỉ?

Kha Lương liền bế Hắc Bảo đặt vào lòng Tân Cẩm.

Hai người đi sát bên nhau, nhằm hướng tầng hai thư viện. Đó là phòng đọc những tư liệu quý.

Ai cũng thích đồ quý hiếm nhưng đối với sách thì trái lại; phòng đọc lạnh lẽo đến phát sợ. Cả phòng rộng lớn chỉ có tiếng nói chuyện rì rầm của hai nhân viên thư viện, vừa nói họ vừa đan áo len. Xem ra chỉ cần đưa giấy tờ tùy thân ra là có thể vào được.

Hai người chia nhau ra tìm. Tần Cẩm có cảm giác nơi đây không bình thường chút nào; lạ hơn nữa là những chuyện hai nhân viên quản lý kia đang nói lại cứ lọt vào tai cô.

Trong phòng đọc bạt ngàn sách: sách địa lý, sách cổ văn, rồi các thể loại sách bình luận, tiểu thuyết hiện đại... nhưng họ vẫn chưa tìm thấy cuốn Lời nguyên toàn tập.

Đúng lúc định hỏi nhân viên quản lý thư viện, cô chợt nghe thấy một giọng nữ cao vọng lại, âm thanh đó càng lúc càng gần. Lẽ nào họ đang tới, vừa hay mình có thể tranh thủ hỏi luôn, nhưng cô lại thấy Hắc Bảo hốt hoảng, lông nó dựng đứng cả lên, mồm thì gừ gừ đe dọa.

Tần Cẩm nhìn thấy sự thay đổi của Hắc Bảo, cô đoán sắp có chuyện chẳng lành. Cô nhanh chóng trốn vào giá sách để tìm xem âm thanh đó bắt nguồn từ đâu. Cô nhìn thấy một cánh tay cầm con dao tĩa hoa quả, đầu dao đang nhỏ máu mới khiếp chứ.

Cô thầm kêu lên: "Hồng rồi!", rồi nhẹ nhàng ôm Hắc Bảo lùi về phía sau.

Âm thanh đó đã tắt hẳn. Đúng nấp trong giá sách, cô nhìn thấy bàn tay đó cứ khua đi khua lại giống như nó không xác định được phương hướng. Cô cúi dấp, đi dấp trên nền thư viện lạnh lẽo, nhẹ nhàng rút lui về phía sau.

Cô nghĩ chắc đó không phải là ma, bởi nếu là ma thì nó đã giết cô rồi.

Lẽ nào họ bị ma nhập?

Cô không biết phải làm sao báo cho Kha Lương để anh mau chóng rời khỏi cái thư viện đáng sợ này.

Cô vừa lùi vừa tìm cách tránh lưỡi dao đâm máu kia. Cô phải đi tìm Kha Lương; trong đầu cô lúc này chỉ còn mỗi một ý nghĩ là phải gọi

được anh để cùng rời khỏi đây.

Cuối cùng, cô cũng nhìn thấy Kha Lương. Anh đang ngồi ở hàng ghế phía trước xem một cuốn sách. Cô không dám gọi, vội vàng chạy về phía đó. Chạy gần tới nơi cô phát hiện Kha Lương không chỉ ngồi đó một mình, bên cạnh anh còn có một người nữa. Cô nghĩ đó là nhân viên quản lý thư viện. Cô ta đang xoa tóc, toàn thân đầm máu. Máu ở trên lưỡi dao có lẽ là của cô ta.

Tay cô ta đang cầm cái gì đó.

Lại là một đôi mắt; tròng đen của đôi mắt đó cứ nhìn Tần Cẩm rất lạ. Điều khiến Tần Cẩm sợ hơn nữa là kiểu móng tay của người đó.

Lam Kỳ! Người phụ nữ này là Lam Kỳ; lẽ nào cô ta muốn giết Kha Lương sao? Tần Cẩm chợt nhận ra Kha Lương chẳng hay biết gì bởi anh đang chăm chú đọc sách. Cô đang định gọi to thì lại nghe thấy giọng nữ cao đó cất lên; người phụ nữ cầm dao đang tiến lại gần chỗ này; bây giờ nếu cô gọi to để bảo cho Kha Lương, sợ lại thu hút sự chú ý của Lam Kỳ. Cô liền bỏ Hắc Bảo xuống, cố ném nó về phía Kha Lương, ít ra Hắc Bảo cũng có thể bảo vệ Kha Lương. Cô chạy về phía sau giá sách để thu hút sự chú ý của giọng nữ cao kia.

Lúc này, sức ép dồn lên cô lớn bởi bùa hộ mệnh duy nhất của cô là Hắc Bảo thì đã đi rồi. Lần này chết chắc rồi. Hãy còn ông trẻ nữa, không được rồi, sáng nay ông đã xuất hiện rồi mà.

Kha Lương sẽ ra sao đây? Nếu cô chết liệu Kha Lương có bị chết nữa không? Cô cảm thấy hối hận, nhẽ ra cô không nên nghe theo lời của ông trẻ gọi Kha Lương cùng đi; có lẽ ông cũng không lường trước được, con ma nữ đó còn điều khiển được bọn người bị ma nhập.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng trẻ con ở cuối phòng.

Không biết đó có phải là tiếng của đứa trẻ tối qua đòi mắt cô hay không? Cô đã không còn thời gian để suy nghĩ nữa; giọng nữ cao dường như đang từng bước, từng bước tiến gần tới chỗ cô.

Kha Lương à, Kha Lương, mau tỉnh lại đi anh, cái thư viện này bị ma ám rồi anh, anh mau rời khỏi nơi này!

Không kịp trốn nữa rồi, người quản lý thư viện đã đuổi tới rất gần cô.

Phía trước lại không còn đường nữa. Trước mặt là một dãy tủ, cô đành trốn tạm vào đây. Cô vội vàng đẩy một cánh tủ, bên trong rất rộng; cô vội vàng tiến vào trong đó.

Cô nghe thấy tiếng bước chân chậm lại. Nó đang tìm mình đây, nó đang lê bước chầm chầm tới gần.

Tần Cẩm không còn nghĩ được gì nữa, cô chỉ mong sao Kha Lương chạy thoát. Bản thân cô chắc không xong rồi, cô cố thu mình vào một góc tủ, nín thở, hy vọng nó không nghe thấy gì.

Tiếng trẻ con càng lúc càng gần, có lẽ nó cũng sắp tới cánh tủ cô đang trốn.

Cô nhắm mắt lại, giọng nữ cao dừng lại trước cánh tủ cô đang nấp, tay nó đã sờ vào tay cầm của tủ rồi.

Đúng lúc này, cô thấy một cánh tay lạnh ngắt thò ra từ trong tủ; bàn tay đó nhẹ nhàng nắm lấy tay cô rồi kéo cô vào trong. Hóa ra chiếc tủ này rộng, nó thông với một gian phòng khác. Cô không thể hét lên bởi mồm cô đã bị bịt chặt.

Lúc cánh cửa tủ mở ra, cô đã bị cánh tay bí mật kia kéo vào một gian phòng khác.

CHƯƠNG 14: CA BẰNG

Tần Cẩm bị lôi vào một căn phòng khác. Lúc này cô sợ đến nỗi không nói được gì nữa. Cô cố trấn tĩnh nhìn lại người kéo mình, thì ra là một ông lão gầy guộc, tóc bạc trắng. Ông bịt chặt miệng cô, ra hiệu cho cô không được hét. Ông úp mặt vào tường để nghe xem có động tĩnh gì không rồi chậm chậm kéo cô đi, Tần Cẩm không chịu đi bởi Kha Lương đang ở trong đó.

- Anh ta không sao đâu. Anh ta có xích hoàn bảo vệ, không gì có thể làm hại được anh ta. - Ông lão nói cứ như đọc được ý nghĩ của Tần Cẩm vậy.

- Đi nhanh thôi, bởi nếu chúng nó đuổi kịp tôi cũng không thể nào đấu lại chúng được. Nhanh lên, chúng ta phải tranh thủ lúc chúng bị xích hoàn khống chế.

Tần Cẩm cố gắng đứng dậy, chạy thục mạng ra ngoài. Dọc đường đi cô thấy rất nhiều xác chết, lúc mới đến chưa xảy ra chuyện này.

Chỗ này đã bị lũ ma điều khiển từ lâu, chúng chỉ chờ cô tới chui đầu vào rọ.

Cô chạy ra khỏi cái thư viện ma quái đó bằng cầu thang nhỏ ở cửa sau. Bây giờ, cô mới nhận ra trời đã sập tối. Hóa ra thời gian ở trong thư viện cũng bị bọ ma đảo lộn bởi cô cảm thấy mình vừa vào một lúc, thật ra đã rất lâu rồi.

Cô đã bước vào một không gian khác; thời gian, con người và cảnh sắc ở đó khác hẳn thế giới cô đang sống.

Ông lão không để ý đến cô, ông cứ chạy, chạy mãi về phía trước.

Cô cố gắng bám theo ông.

- Bác ơi, anh ta chắc không sao chứ?

- Ý cô là người yêu của cô trong đó phải không? Anh ta đương nhiên

không sao rồi bởi anh ta là con cháu nhà họ Kha, hơn nữa anh ta lại có xích hoàn tránh tà do vậy không ai có thể làm hại anh ta được; đến tôi cũng khó tiếp cận anh ta nữa là.

Nghe ông lão trả lời, mặt cô nóng bừng; không hiểu sao ông ta lại nghĩ rằng Kha Lương là người yêu của cô kia chứ? Cô hỏi tiếp:

- Bác ơi, bác là ai thế?

Ông lão không trả lời, cứ tiếp tục chạy.

Hai người cứ chạy mãi, rẽ qua một vài khúc ngoặt thì tới một khu hầm mộ rất yên tĩnh. Tân Cẩm cảm thấy nơi này rất quen thuộc, cô chợt nhớ ra đây chính là khu hầm mộ nhà Đường Thi Thi. Lúc còn nhỏ, Thi Thi hay dẫn cô ra đây chơi. Khu hầm mộ này rất đẹp, an nghỉ trong đây đều là người họ Đường. Ông lão này chắc chắn là bác Lý - người canh hầm mộ. Nhưng cô nhớ rằng khi đó bác ấy đã rất già rồi, bao nhiêu năm trôi qua bác ấy chẳng thay đổi chút nào, chả trách lúc cô nhìn thấy bác ấy lại có cảm giác thân thiết như vậy.

Bỗng cánh cổng hầm mộ mở ra, cô và bác Lý liền đi vào. Cánh cổng hầm mộ được thiết kế rất kín đáo, người thường không thể vào được. Lúc trước, cô và Thi Thi thường trốn học vào đây chơi. Họ rất thích các loại hoa thơm cỏ lạ ở đây. Tuy là hầm mộ song nó lại không có vẻ đáng sợ của nghĩa trang, trái lại rất dễ chịu. Hơn nữa bác Lý đối xử với họ rất tốt.

Đứng ở nơi lúc nhỏ đã từng đến chơi, rồi nhớ lại ngày tháng thơ ngây vô tư lự, nhớ đến tiếng cười hồn nhiên sáng khoáy khi họ cùng chơi đùa dưới ánh mặt trời, tự dưng cô xúc động òa lên khóc.

Khóc thoải mái một hồi, cô thấy nhẹ cả người.

Ông Lý dẫn cô vào phòng canh mộ rồi rót cho cô một cốc trà nóng.

- Bác à, bác luôn sống trong này, tại sao bác biết cháu gặp nguy hiểm mà tới cứu vậy?

- Tôi tuy chỉ là một người canh mộ, một người hầu bình thường của nhà họ Đường, nhưng tôi lại là nguyên lão của nhà họ. Lão gia đối với tôi ân trọng hơn núi. Trước khi khuất núi, ông đã gửi gắm Thi Thi cho tôi chăm sóc; bởi ông biết khi còn trẻ tôi đã học Phép thuật. Mấy hôm trước,

tự nhiên tôi thấy trong hầm mộ nồng nặc mùi máu tanh, tôi đoán chắc có chuyện không hay rồi, nhưng khi tôi vào nhà, Thi Thi đã bị con ma kia quẩn lấy rồi. Chẳng biết làm gì hơn, tôi đành phải dùng bùa để bảo vệ cơ thể cô ấy rồi đưa cô ấy đến đây.

- Bác đã đón Thi Thi đến đây ạ?

- Đúng vậy, tôi đã đem cô Thi Thi tới hầm mộ này. Thật không ngờ con ma nữ kia lại ghê gớm như vậy; linh khí của bao nhiêu người trong nhà họ Đường vẫn không đủ sức chống lại nó. Bất đắc dĩ tôi đành phải mời người nhà họ Kha tới cứu cho Thi Thi. Khi tôi đưa được người nhà họ Kha tới đây thì may mắn gặp cô.

Tần Cẩm xúc động nói:

- Hôm đó bác đã cứu cháu ở nhà ông Hồ cắt may trong thị trấn nhỏ phải không?

Ông ta gật đầu cười. Đột nhiên, ông tỏ vẻ không vui:

- Tôi cứ tưởng cô ở bên cạnh người nhà họ Kha sẽ không gặp nguy hiểm; nào ngờ cái tay Kha Đạo lại không truyền nghề cho hậu nhân. Thật không thể tin nổi là đến đời ông ấy nhà họ Kha lại thất truyền! Cái thằng ranh đó chẳng biết làm gì cả.

- Vậy là Thi Thi vẫn còn sống hả bác?

- Đúng vậy, tôi đã đặt cô ấy nằm giữa hầm mộ nơi tập trung linh khí nhà họ Đường; có nhiều người bảo vệ như vậy, tạm thời ác quỷ vẫn chưa thể tiêu diệt Thi Thi.

- Ác quỷ nào hả bác?

Ông liền đứng dậy rồi dẫn Tần Cẩm đi vào trung tâm của hầm mộ. Ánh trăng rọi xuống hầm mộ một thứ ánh sáng dìu dịu

Đi mãi, đi mãi, cuối cùng cô cũng nhìn thấy Thi Thi đang nằm trên đất.

Rất nhiều đom đóm lập lòe đang vây quanh cô. Điều đáng sợ nhất là Thi Thi vẫn đang mặc bộ sườn xám màu đỏ ma quái kia.

Nhìn thấy nỗi sợ hãi ánh lên trong mắt cô, ông Lý thở dài rồi nói:

- Bác cũng không tài nào bỏ được bộ sườn xám đó ra. Rất nhiều người nhà họ Đường đang đấu với con ma nữ đó. Xem ra oan khí của nó nặng quá, có lẽ cũng bó tay thôi.
- Mọi việc xảy ra đều liên quan đến chiếc sườn xám đó phải không bác?
- Thế các cháu đã tìm ra tấm vải đó ở đâu vậy?
- Thi Thi đã kiếm được nó ở một xóm nhỏ tên gọi là Tương Tây.
- Thế thì đúng rồi. Đây chính là lời nguyện Ca Bãng - lời nguyện độc địa nhất trong các lời nguyện. Người đặt ra lời nguyện chắc phải có mối thâm thù không đội trời chung với thế giới này.
- Cháu không hiểu đang xảy ra chuyện gì? Bạn cháu bị giết chết không rõ nguyên nhân, còn cháu thì bị ma truy sát.

Lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên ánh sáng lập lòe của đom đóm bỗng tối dần, còn Thi Thi bắt đầu rên rỉ.

- Hông rồi! Chúng tôi đã không khống chế được con ma nữ này nữa; nó đang muốn giết Thi Thi. Nhanh lên! Bây giờ tôi đến làm phép thì cô nhanh chóng xé bộ sườn xám đó nhé!

Trong bóng tối lờ mờ, cô nhìn thấy một bóng người đang bò trên người Thi Thi. Đó chính là bộ sườn xám.

Đầu ngón tay của ông Lý phát ra một thứ ánh sáng màu lam nhạt, ông chỉ thẳng vào con ma nữ đó. Ngón tay của con ma nữ kia đã lần lên mắt Thi Thi. Tần Cẩm liêu mình, không thể để mất thêm một người bạn nữa; cô bắt đầu hành động. Cô cắn chặt môi, nhặt một cành cây trên đất rồi lấy hết sức bình sinh chọc vào mắt con ma nữ kia. Con ma nữ loạng choạng, ngã xuống bên cạnh Thi Thi, nhanh như một mũi tên, Tần Cẩm lao lên xé tan bộ sườn xám kia. Ánh sáng đom đóm đột nhiên sáng bừng lên, con ma nữ biến mất.

Tần Cẩm thở hồng hộc; ông Lý chạy lại bế Thi Thi lên. Tất cả đom đóm cứ bao quanh Thi Thi.

Về tới căn phòng nhỏ, thay cho Thi Thi bộ quần áo của ông Lý xong, Tần Cẩm tưới chút chè nóng lên người Thi Thi. Cuối cùng cô ấy cũng tỉnh lại.

Cô sợ hãi nép vào Tần Cẩm rồi bật khóc nức nở.

Hóa ra cô biết hết mọi việc chỉ có điều bất tỉnh mà thôi. Cô nhận ra Tần Cẩm đã liều mình cứu cô.

Hai người dần dần bình tĩnh trở lại, họ bắt đầu hỏi ông Lý về lời nguyện Ca Bãng.

- Ca Bãng là lời nguyện ác độc nhất trong các loại lời nguyện. Những người tạo lời nguyện đều sống trong rừng sâu. Chỗ họ ở thường có cây hòe cổ nghìn năm. Cây hòe là loại cây âm nhất trong các loài cây, do vậy cấu tạo từ này là chữ mộc ghép với chữ quý. Nếu dùng loại cây này để nguyện rửa, sẽ có được oan khí của ác quỷ, chính vì vậy lời nguyện khó có thể bị phá.

- Người ta làm thế nào để tạo ra lời nguyện?

- Bác cũng chỉ được nghe qua truyền thuyết hàng trăm năm trước rằng những người muốn tạo lời nguyện phải trói người có quan hệ huyết thống gần nhất và là người mình yêu quý nhất dưới gốc cây hòe cổ, rồi khoét mắt của người đó ra, để mặc người đó chết vì mất máu. Cây hòe cổ sẽ hút hết máu của người chết. Trong vòng một năm, cây hòe sẽ hấp thu thiếu nữ đó vào thân thể nó.

- Thiếu nữ ư?

- Đúng vậy, người được chọn để tạo ra lời nguyện phải là thiếu nữ còn trong trắng, nếu không cây hòe cổ sẽ không hấp thu được oan khí.

- Vậy thì người tạo lời nguyện phải giết người thân nhất của mình?

- Đúng vậy, thường thì họ phải giết chính con gái của mình.

Tần Cẩm và Thi Thi sợ hãi lùi về phía sau. Họ cảm thấy cách tạo lời nguyện này quá tàn nhẫn. Người tạo lời nguyện phải khoét mắt đứa con gái thương yêu nhất do chính mình đẻ ra, sau đó trói lên cây để mặc cho nó đau đớn mà chết. Cách tạo lời nguyện này thật dã man!

- Sau đó họ phải làm gì hả bác?

- Người tạo lời nguyện phải chờ đến mùa xuân năm sau, họ trở lại nơi có cây hòe cổ rồi đào gốc nó lên. Chỉ cần đào phạm vào rễ của cây hòe này sẽ chảy ra thứ chất lỏng đỏ như máu. Người đó dùng thứ chất lỏng

này để nhuộm vải; đó chính là cách tạo lời nguyền Ca Bãng.

- Những đồ bọn cháu mặc trên người đều làm từ mảnh vải như thế ư? - Đường Thi Thi sợ hãi hỏi.

- Đúng vậy, đây là một lời nguyền độc địa. Thường thì trong quá trình nhuộm vải, người đó phải đọc lên mong ước của mình, đồng thời đọc cả tên của người bị nguyền rủa; chưa có ai thoát khỏi lời nguyền Ca Bãng này.

- Thế tại sao chúng cháu cũng liên quan tới lời nguyền này vậy?

- Đến giờ bác cũng không hiểu tại sao Ca Bãng lại vô duyên vô cớ giết hại các cháu? Có lẽ oan khí của lời nguyền Ca Bãng lần này quá nặng, do đó lời nguyền đã mất điều khiển chẳng? Cũng có khả năng oan quỷ đã háo máu điên cuồng, do vậy bắt đầu lạm sát người vô tội. Vấn đề nghiêm trọng này, bác không thể giải quyết nổi. Tần Cẩm à, con phải nhờ Kha Lương giúp đỡ, họ Kha có truyền thống bắt ma rất giỏi. Dù gì các cháu cũng đã tình cờ gặp được nhau. Điều đó chứng tỏ ông trời không muốn tuyệt đường sống của các cháu. Các cháu nhất định phải phá được lời nguyền tai quái đó thì mới có cơ hội cứu sống chính mình và cứu cả Anh Kỳ nữa.

- Anh Kỳ? Cô ấy vẫn sống ư? - Thi Thi ngạc nhiên hỏi.

- Vẫn còn sống tuy rằng ma nữ đã điều khiển hồn nó, nhưng tạm thời nó vẫn được an toàn. Điều cốt yếu là các cháu phải nhanh lên, bởi các bác đã bắt lặc với lời nguyền này rồi. Các cháu phải nhớ rằng, cứ giết xong một người thì sức mạnh của ma nữ lại tăng lên gấp bội. Hiện tại nó có thể sai khiến được các hồn ma khác như con ma nhỏ đã truy sát Tần Cẩm, nếu tà phép của nó còn tăng lên nữa, có lẽ Hắc Bảo cũng khó có thể bảo vệ cháu được.

- Tại sao Hắc Bảo lại bảo vệ cho cháu chứ? - Tần Cẩm hỏi.

- Hắc Bảo là sứ giả âm phủ. Nói chung thì mọi loại ma ghê gớm đều không thể làm tổn thương đến nó. Thế nhưng con mèo này sẵn sàng bỏ mạng để cứu cháu đấy. Chắc giữa nó và cháu có một mối gắn kết bí ẩn nào đó. Bác sẽ tìm hiểu chuyện này, có lẽ điều này sẽ ít nhiều giúp cho các cháu phá được lời nguyền này.

- Bác ơi bây giờ chúng cháu phải làm gì?

- Đi tìm Kha Lương, anh ta có lời giải đó. Bác chỉ là người canh mộ nhà họ Đường, không được phép rời xa hầm mộ quá lâu. Nhưng bác sẽ đưa cho các cháu vật báu của bác, ít ra cũng có thể tránh tà được. Kỳ thực bác đi theo các cháu cũng chẳng giúp gì được, mà lời nguyện cũng không phá được; các cháu đành phải tự tìm cách thôi. Nói rồi ông đưa một chiếc vòng tay hồng ngọc cho Thi Thi. Chiếc vòng đó phát ra màu đỏ trong hầm mộ tối om. Các cháu mau đi đi, các cháu cũng không còn nhiều thời gian nữa đâu. Con ma nữ kia bây giờ đang điên cuồng tàn sát người vô tội, nếu các cháu không kịp thời tìm ra biện pháp khống chế nó, thì không chỉ các cháu mà còn rất nhiều người vô tội nữa sẽ bị nó hãm hại. Các cháu phải nhắc nhở thằng ranh họ Kha sớm học phép thuật đi, nếu không đến xích hoàn cũng không bảo vệ được cho nó đâu.

- Bác à, xích hoàn là cái gì? Tại làm sao mà anh ta có được xích hoàn vậy? - Tần Cẩm tò mò hỏi.

- Xích hoàn chính là cái khuyên tai - bảo bối quý giá trong giới pháp sư. Có được nó, ma không có cách nào tiếp cận được anh ta. Nhưng bác cũng không chắc xích hoàn có tác dụng đối với Ca Bãng hay không? Tốt nhất hãy bảo anh ta đeo nó.

Cuối cùng thì họ cũng ra khỏi hầm mộ. Hai người bạn đã thoát khỏi cái chết trong gang tấc cùng đi ra, sau lưng họ là ánh mắt lưu luyến không muốn rời của ông Lý. Họ cầm chắc tay nhau bước ra ngoài hầm mộ.

CHƯƠNG 15: TOÀ CAO ỐC

Tân Cẩm hồi hả phóng về thư viện. Đường Thi Thi thấy lạ hỏi:

- Sao lại đi về đó, bà chẳng phải mới trốn ra khỏi đó sao?
- Vẫn còn có người trong đó mà, mình phải đi xem sao, hơn nữa trời đã sáng rồi.
- Gọi Lục Tử Minh cùng đi, có lẽ an toàn hơn.

Tân Cẩm quay lại tò mò nhìn Đường Thi Thi. Dường như Đường Thi Thi rất quý Lục Tử Minh thì phải. Trong lúc nguy hiểm nhất, người phụ nữ thường nhớ tới người đàn ông mà mình thích. Đường Thi Thi bị bạn nhìn thấu tâm can, cô ngượng ngùng nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn; chẳng phải bà cũng đang cuống lên đi cứu người tình của mình hay sao?
- Người tình nào cơ? Chẳng qua mình không muốn tên phá gia chi tử ấy chết vì mình mà thôi. - Tân Cẩm hồi hộp nghĩ thầm, làm sao mà mình có thể thích cái gã đó kia chứ, trông gã thật đáng ghét.

Lúc hai người đến thư viện, thấy rất nhiều xe cảnh sát đang đậu ở ngoài. Mấy người cảnh sát nói trong thư viện có người chết, họ có mặt tại đây để phong tỏa hiện trường.

Tân Cẩm bủn rủn chân tay, lẽ nào anh chàng Kha Lương ấy tử nạn rồi? Anh ta là hậu duệ của pháp sư nổi tiếng kia mà, sao lại dễ dàng bị chết như thế được?

Đường Thi Thi vội an ủi cô:

- Đừng vội, hỏi cho rõ ràng đã.

Đúng lúc đó họ thoáng thấy bóng của Tử Minh, hai người liền gọi to:

- Tử Minh, Tử Minh.

Nhìn thấy họ, Lục Tử Minh vui ra mặt. Anh liền chạy tới kéo tay Tần Cẩm nói:

- Trời ạ, anh lo cho em quá! Khi nghe thấy Kha Lương báo án là em bị mất tích, cả đội bọn anh đã đi tìm đấy.

- Kha Lương vẫn còn sống hả anh?

- Đương nhiên rồi, người tốt thì đoán mệnh còn kẻ xấu lại sống dai mà.

Thấy không ai quan tâm tới mình, Đường Thi Thi sị mặt ra. Vừa nhìn thấy sắc mặt cô, Tử Minh liền hỏi thăm:

- Ôn trời, em đã về rồi. Thế nào? Em có bị thương chỗ nào không? Em đã ở đâu thế?

- Bây giờ cũng không có thời gian để kể rõ cho anh. Thôi anh dẫn bọn em đi gặp Kha Lương đi! - Tần Cẩm nói.

Kha Lương đang bị lấy khẩu cung trong căn phòng nhỏ. Vừa nhìn thấy Tần Cẩm, anh chàng cuống lên chạy nhào về phía cô, không cần thận vấp vào ghế ngã bổ chửng xuống đất.

- Tần mèo con, em vẫn chưa chết à?

- Có anh chết thì có, em lại dễ dàng chết thế sao?

- Nói thật lúc này anh lo quá.

- Anh báo án khi nào?

- Lúc đang xem sách, đột nhiên không thấy em đâu. Rồi anh nhìn thấy hai người thủ thư, một người chết trước bàn máy vi tính còn người kia thì ngã ở dưới đất. Thế là anh liền báo cảnh sát bởi anh nghĩ em lành ít dữ nhiều.

Đường Thi Thi bất mãn nói:

- Hai người cứ lo đấu khẩu như vậy đến lúc nào mới kết thúc đây? Để Lục Tử Minh nói xem sao nào.

Lục Tử Minh cười cười rồi trình bày:

- Hai người đó khi chết giống hệt với người bạn của hai em - Lam Kỳ.

Mắt của bọn họ bị móc ra rồi được ngâm vào nước. Cảnh sát bọn anh đang nghi đây là kiểu vụ án giết người hàng loạt. Hung thủ là một người rất tàn ác hoặc bọn chúng là tín đồ của một tổ chức tà giáo nào đó.

Nhân viên khám nghiệm tử thi đi ra, họ gật đầu chào Tử Minh.

Lục Tử Minh nói tiếp:

- Thôi, chúng ta về đồn cảnh sát đi, anh làm xong việc ở đây rồi.

Bốn người họ cùng lên xe cảnh sát về đồn, trừ Lục Tử Minh ra, ba người còn lại đều có vẻ sợ hãi tột độ. Tần Cẩm ôm chặt Hắc Bảo. Nó bị thương nhẹ, chân không đi được bình thường, do vậy, nó trốn vào lòng Tần Cẩm nằm, nhẹ nhàng dựa đầu vào cô. Tần Cẩm âu yếm vuốt ve bộ lông mượt mà của nó.

Đồn cảnh sát ở trong một cao ốc. Bốn người cùng đi lên.

Lục Tử Minh cứ khẳng khẳng cho rằng đây là một vụ án mưu sát chứ không phải tự sát.

Cuối cùng, dường như không kiên nhẫn được nữa, Thi Thi liền cãi lại:

- Tử Minh à, không phải vậy đây, thủ phạm vụ án này không phải là người đâu.

- Không phải là người gây ra, chắc là ma làm à? - Lục Tử Minh hỏi đùa.

Câu đùa của anh vô tình làm cho ba người bọn họ đờ đẫn cả người, mặt ai nấy trắng bệch ra. Người nào cũng tưởng tượng ra cái kết cục đáng sợ sẽ rơi xuống đầu mình.

Nhìn thấy nét mặt của ba người, Lục Tử Minh cảm thấy không vui.

- Mọi người đều được học hành tử tế, không những thế lại có trình độ cao nữa, sao lại mù quáng tin vào những chuyện vớ vẩn như vậy được?

- Không đúng đâu Lục Tử Minh, chuyện này nghiêm túc đấy.

- Cái gì có thật cơ? Chẳng lẽ trên thế giới này có ma hay sao?

- Tử Minh à, anh không nhìn thấy không đồng nghĩa với không tồn tại - Tần Cẩm bực mình. Người đàn ông này bướng bỉnh không tin những

điều cô, Thi Thi và Kha Lương đã nói.

- Tần Cẩm à, không phải là anh không tin em, nhưng có điều anh không thể chấp nhận chuyện này trong ngày một ngày hai được. Chẳng lẽ em muốn một cảnh sát như anh lại tin rằng đối thủ của mình là một hồn ma hư ảo hay sao?

- Không phải là hư ảo, nó đang tồn tại đấy - Đường Thi Thi cũng nổi cáu lên bởi cô rất tức con ma nữ đó. Câu trả lời của cô đúng là thêm dầu vào lửa.

- Được rồi, được rồi, mọi người tin, tôi cũng không tranh cãi nữa, tôi lên trên lấy một ít tài liệu đây. Mọi người làm ơn đừng nói dối nữa được không? - Lục Tử Minh đã làm cho mọi người giận nên anh tạm rút lui trước.

Giận dữ bước ra khỏi phòng, anh cảm thấy không thể hiểu nổi ba người kia. Kha Lương chăm chăm nhìn Tần Cẩm nói:

- Em không sao chứ? Không ngờ bạn trai em lại cố chấp đến vậy.

- Ai bảo anh ta là người yêu em? Anh lại luyên thuyên rồi. - Tần Cẩm tức trào nước mắt.

Gã Kha Lương trời đánh này thật lắm chuyện quá.

Đường Thi Thi ôm lấy Tần Cẩm an ủi. Thi Thi đưa mắt nhìn hai người, họ đúng là một cặp trời sinh. Lục Tử Minh sao có thể là người yêu của Tần Cẩm cơ chứ?

Lục Tử Minh đang chờ thang máy, anh vẫn đang nghĩ về vụ án giết người đó.

Vừa bước vào thang máy thì vang lên tiếng chuông báo quá tải, anh tức giận quát to: "Loại thang máy ròm này mới dùng được mấy ngày lại đã dở chứng rồi."

Cái thang dường như cố gắng "kèn kẹt" đóng lại. Nó cứ chầm chậm lên cao mặc dù trong thang chỉ có mỗi một mình Lục Tử Minh. Anh tức tối nhớ lại gương mặt đáng ghét của gã Kha Lương chết tiệt đó, đúng là đồ lưu manh. Không biết tại sao Tần Cẩm lại tin hẳn đến thế kia chứ?

Hóa ra anh đang ghen với Kha Lương. Những ngày này, anh bám trụ

trong đồn mong tìm ra manh mối gì đó trong vụ án Lam Kỳ để còn nói chuyện với Tần Cẩm. Chẳng ngờ cái gã lưu manh Kha Lương lại tranh thủ thời gian tán tỉnh Tần Cẩm của anh. Anh cảm thấy ánh mắt cô nhìn anh không còn thân mật như xưa nữa.

Đột nhiên thang máy dừng lại. Lục Tử Minh hết gõ vào cửa thang máy lại nhấn nút lên, nhưng nó vẫn không nhúc nhích. Anh nhận ra có gì không ổn. Anh gõ vào cửa thang máy nhưng không có tiếng vọng lại; dường như anh đang gõ vào thứ gì mềm nhũn chứ không phải là cánh cửa thang máy nữa. Nhấn vào nút của thang máy lại có cảm giác nhấn vào vật gì đó nhũn nhũn và rất trơn, cứ như thể nhấn phải nước mũi chùi chưa sạch vậy. Anh thấy ghê ghê.

Trong không khí phảng phất mùi gì đó rất lạ song anh không thắc mắc nhiều bởi một số nhân viên khám nghiệm tử thi thường mang chân tay của người hoặc động vật chết vào thang máy. Nhưng rõ ràng là hôm nay rất nặng mùi.

Anh chau mày rồi tặc lưỡi không để ý đến chúng nữa.

Thang máy lại tiếp tục đi lên, chẳng mấy chốc đã tới văn phòng của anh. Ra khỏi cửa thang máy anh liền đi vào nhà vệ sinh để rửa tay.

Đột nhiên anh đau bụng dữ dội. Lấy vội mấy tờ giấy vệ sinh trên bục, anh đi nhanh vào trong. Lúc cởi quần ngồi xuống, anh cảm thấy rất lạ. Anh nhìn xuống dưới bồn cầu; không thể tin nổi vào mắt mình nữa, những gì nhìn thấy làm anh sợ hết hồn. Toàn là mắt người trong đó.

Kỳ lạ ở chỗ số mắt đó không dính tí máu nào; những con mắt tròn xoe, trắng nhợt cứ nhìn anh chằm chằm. Anh cũng nhìn lại chúng trong mấy giây rồi dường như đã tỉnh táo, anh hét toáng rồi vội vã kéo quần lên.

Đứng bên cửa nhà vệ sinh, anh thềm chửi không biết thằng cha pháp y thất đức nào lại đổ một đống mắt xuống bồn cầu rồi không chịu xối nước.

Thực ra anh biết rằng chẳng có nhân viên pháp y nào lại vô trách nhiệm như thế cả, anh nói như vậy chỉ để trấn an mình mà thôi. Nghiêng người đi vào trong, nhìn đống mắt người lù lù, anh sợ nổi da gà song vẫn cố gắng xối nước.

Kéo cần gạt, nước xối ào ào nhưng mùi hôi lúc nãy lại càng nồng nặc. Anh chợt nhận ra đó không phải là nước mà là máu. Một thứ máu đỏ tanh tươi được dội xuống những đôi mắt vẫn không bị trôi đi, cứ lật lờ trong bồn cầu, các con người giống như đang nhìn anh giễu cợt.

Cảm thấy không ổn anh liền đi ra. Lúc tới đây không có ai, vậy mà lúc này anh thấy la liệt người ngồi dưới đất, lạ hơn nữa là ai cũng cúi đầu. Anh không dám nhìn lâu, cứ lồm lũi đi ra. Thực ra trên hành lang chẳng có ai cả.

Anh định chạy xuống dưới nói cho bọn Tần Cẩm biết. Vừa chạy ra thang máy, định ấn nút thì anh phát hiện ra bên ngoài nút thang máy đang rỉ máu. Cái nút thang máy nhấp nháy một lúc, hóa ra đó là mắt người.

Chả trách lúc anh ấn vào lại thấy ướt ướt, trơn trơn.

Lục Tử Minh không hổ danh là cảnh sát giỏi trong đội hình sự, anh bình tĩnh rút súng ra rồi đi về phía cầu thang bộ, chỉ nghe thấy tiếng chân và tiếng tim đập thình thịch của mình.

Vừa rẽ vào cầu thang bộ, anh thấy bóng của một người. Người này đang nằm trên đất, tay ôm đầu, bộ dạng giống như mắc trọng bệnh. Anh nắm chặt súng, tiến về phía trước. Bóng người ấy là một bà lão. Có lẽ bà ấy bị ngã khi ra khỏi thang máy.

- Bà làm sao thế?

Bà già nằm úp mặt trên sàn nhà, người cứ giật liên hồi; bà ấy đau đớn đến mức không nói gì được. Anh cố gắng lật bà dậy để xem vết thương của bà thế nào. Bà già che mặt bằng bàn tay nhăn nheo, máu tươi cứ chảy ra từ kẽ tay của bà. Anh kéo tay bà già ra, chỉ thấy trên khuôn mặt bà là hai hố mắt đen sì sâu hoắm. Mắt của bà già ấy đã không còn nữa.

Anh sợ hãi lùi về phía sau, chợt anh nghe thấy bà già nói bằng giọng rất thảm thương:

- Sao lúc nãy mày cứ chọc vào mắt của tao? Sao mày cứ chọc mạnh vào mắt của tao thế?

- Cháu không làm thế.

- Lúc trong thang máy ấy, máy cứ cố chọc vào mắt tao.

"Ma" - anh sợ hãi nghĩ. Bất động. Bà già bắt đầu trườn về phía anh, vừa trườn bà ta vừa nói:

- Sao mày lại chọc mù mắt tao? Trả mắt cho tao! Mau trả mắt cho tao!

Anh lùi về phía sau. Quay đầu lại nhìn, đằng sau anh là vô số những bà già đang trườn dưới đất, trên trần nhà, trên tường. Anh đã bị vây ở giữa. Những bà già ấy giống nhau một cách kỳ lạ, họ đều bị chảy máu và đồng thanh hét tướng lên: "Trả mắt cho tao! Mau trả mắt cho tao!"

Nhìn thấy lũ ma càng ngày càng xích lại gần mình, anh liều mạng bóp cò súng. Tiếng súng làm kinh động tất cả mọi người.

Bọn Tần Cẩm đang cãi cọ ôm tởi thì nghe thấy tiếng súng nổ. Hắc Bảo kêu ré lên, Tần Cẩm cảm thấy có điều gì không ổn liền nói: "Mau đi thôi, Lục Tử Minh có chuyện rồi."

Hắc Bảo đi trước dẫn đường, ba người bọn họ phóng theo sau. Lúc tới nơi, chỉ thấy Lục Tử Minh đứng trên cửa sổ đang cố gắng lùi về phía sau.

Hắc Bảo kêu lên một tiếng, Lục Tử Minh thoáng dừng lại. Tranh thủ lúc đó, Kha Lương nhanh chóng leo lên cạnh Tử Minh. Đúng lúc đó cánh cửa sổ rơi xuống, Lục Tử Minh rơi xuống cùng cánh cửa. Nhanh như sóc, Kha Lương nằm úp xuống, nắm vội được một cánh tay của Lục Tử Minh.

"Rầm" một tiếng, cánh cửa đã đập mạnh xuống đất.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Tần Cẩm và Thi Thi chỉ biết há hốc mồm đứng nhìn. Một lúc sau mới hoàn hồn, họ nhanh chóng trèo lên để cùng Kha Lương kéo Tử Minh. Lục Tử Minh đang bị treo lơ lửng trên cửa sổ tầng mười mấy của tòa cao ốc. Kha Lương mặt đỏ tía tai, Tần Cẩm ôm chặt lấy anh, Thi Thi ôm chặt lấy Tần Cẩm. Ba người họ cố hết sức để kéo Lục Tử Minh lên.

Kéo được Tử Minh lên, cả bốn người ngã vật ra đất. Kha Lương trêu Tử Minh:

- Cảnh sát nhân dân à, đã đến lúc anh phải giảm béo đấy.

Lục Tử Minh vẫn chưa hoàn hồn, mắt anh mở trừng trừng. Thi Thi vội đứng dậy động viên cả bọn:

- Chúng mình phải nhanh chóng, rời khỏi chỗ này, em thấy ở đây rất nguy hiểm.

Bốn người họ cố hết sức rời khỏi nơi quỷ quái này, càng nhanh càng tốt.

Giờ đây, Lục Tử Minh ngồi xuống ở một góc ghế sofa, mấy người kia nhìn anh với ánh mắt thông cảm.

Chiếc cốc trong tay anh không còn run lên nữa. Một hồi lâu sau, anh mới thở hắt ra một cái rồi nói:

- Sao lại có thể có chuyện như vậy kia chứ? Tôi phải đi gặp bác sĩ tâm lý thôi, tôi bắt đầu nhìn thấy ảo giác rồi.

Ba người còn lại không hẹn trước liền ném những thứ có trong tay: tạp chí, dép lê rồi cả báo... vào người Lục Tử Minh. Họ đồng thanh hét to:

- Anh đúng là hết thuốc chữa rồi.

- Lục Tử Minh à, anh suýt nữa bị ma giết chết, vậy mà còn ngồi đây nói là bị ảo giác. - Thi Thi nói với vẻ trách móc giống như cô đã nhìn nhầm anh là một người có chỉ số IQ cao vậy.

- Được rồi, kệ anh ta, cứ để anh ta gặp bác sĩ tâm lý đi. - Tần Cẩm lên tiếng.

Cả bọn đều đồng ý rồi quyết định rời khỏi tòa cao ốc.

Lục Tử Minh tội nghiệp lên tiếng: "Thôi được rồi, cho tôi xin lỗi đi mà. Tội mình tiếp tục cùng nhau phá án đi." Mọi người vui vẻ hoan hô.

Cả bọn về nhà Thi Thi. Tuy mấy ngày trước họ đã tới đây nhưng mọi người đều cảm thấy lâu lắm, cứ như đã qua một thế kỷ vậy. Ngồi thoải mái trên chiếc sofa êm ấm, ai nấy đều có cảm giác hạnh phúc, họ thầm nghĩ: "Tạ ơn trời, tới giờ phút này vẫn còn được sống trên thế giới này, thật hạnh phúc biết bao!"

Bọn họ ngồi ăn với nhau. Tần Cẩm vừa ăn vừa kể cho mọi người nghe những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua. Sắc mặt mọi người càng lúc càng nặng nề song dù gì đi nữa cũng không ngăn nổi ý chí quyết đấu

của họ.

- Gia đình mình nổi tiếng vì tài bắt ma. Mình quyết bắt được nó, không thể để nó tiếp tục hại người nữa.

- Là một cảnh sát, mình quyết phá vụ án này cho dù hung thủ có là ai chẳng nữa. Mình quyết không thể để nó nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật được.

- Mình phải phá lời nguyền đó, không thì chính mình cũng sẽ bị chết.

- Mình phải cứu bản thân mình và các bạn nữa. Mình không thể để con ma nữ đó tiếp tục làm hại bất cứ người nào mà mình yêu quý nữa.

Bốn người nắm chặt tay nhau, quyết tâm tìm ra giải pháp phá lời nguyền Ca Băng.

Mọi người cùng nhìn ra cửa sổ, tuy trời rất tối nhưng họ vẫn nhìn thấy một chiếc xe địa hình rất hào hoa, sang trọng đang dừng trước cửa nhà.

Thi Thi và Lục Tử Minh sợ quá ngồi phịch xuống ghế bởi có một người đang lơ lửng trong không trung.

Người xuất hiện trước cửa nhà trông rất đẹp trai. Anh ta cứ liên hồi gửi những chiếc hôn gió cho người ở trong.

Tần Cẩm nhìn Kha Lương cười gượng; ông nội Kha Lương lại xuất hiện rồi.

Phút chốc ông đã xuất hiện trước mặt mọi người. Ông cầm một quả táo lên ngửi rồi nói với Tần Cẩm:

- Sư muội à, một ngày không gặp được muội dài tựa ba năm vậy. Sư huynh làm tặng sư muội một bài thơ đây.

Kha Lương hốt hoảng kêu lên:

- Ông ơi!

Anh mở to mắt ngạc nhiên. Không lẽ nào ông nội mình lại đang tán tỉnh Tần Cẩm, cứ đà này, sớm muộn gì cô ta cũng trở thành bà nội của mình mất.

Thi Thi và Tử Minh cũng phần nào hiểu ra câu chuyện. Họ biết rằng

người mới xuất hiện là ông nội đã chết của Kha Lương. Hai người bọn họ chui ra từ bàn ăn.

- Sư muội à, trước kia muội thích nhất nghe ta đọc thơ đấy. Muội có còn nhớ sư huynh đã đọc cho muội nghe đoạn "đâu giòng ánh trăng rọi" không? Lúc đó muội rất vui đấy.

Ông trẻ lại sử dụng ba phút quý giá trong ngày để tán chuyện vớ vẩn chẳng ra sao cả.

- Ông à, cháu không quen biết ông. Xin ông, cháu và ông tuổi tác cách xa như vậy, làm sao cháu lại biết ông chứ?

Ông trẻ nghe xong, cũng thấy có lý. Nhưng ông liền biện hộ:

- Nếu sư muội đã khuất núi nhiều năm rồi, và nếu được đầu thai có lẽ cũng lớn bằng này rồi cũng nên.

- Thế nhưng cháu lại không biết những việc của kiếp trước; hay ông nhắc lại cho cháu nghe được không?

Hai người, một người một ma, một nam một nữ, cứ xoay quanh chiếc bàn. Một người thì kiên quyết mình không phải là sư muội, còn người kia lại khẳng khẳng cho là như thế. Những người còn lại cúi đầu, cảm thấy chuyện này thật khó tin.

Chẳng mấy chốc, ba phút đã sắp hết. Ông trẻ dường như rất đau lòng, ông cảm thấy tuyệt vọng:

- Chả trách mà người xưa nói chuyện đau lòng nhất trên đời là dù đã gặp được nhau song lại không nhận ra nhau. Xem ra muội đã quên hết những chuyện ngày xưa rồi. Thôi được, huynh đi đây. Huynh sẽ cho muội xem giấc mộng ký ức, trong đó là những hồi ức đẹp giữa ta và muội. Các cháu cùng xem nhé! Xem xong, các cháu sẽ biết được ta đã từng là một chàng trai si tình và hào hiệp nhường nào.

Nói xong, từ bàn tay ông bay lên một làn khói màu tím, sau khi khói tan, ông trẻ đã biến mất.

Lục Tử Minh chau mày bình phẩm:

- Đúng là ông nào cháu nấy!

Thi Thi thấy Kha Lương đang toát mồ hôi hột thì cười to, Tần Cẩm chẳng biết phải làm gì nữa. Đúng lúc này, mọi người còn nghe rõ hai tiếng "sư muội", rồi tất cả lạc vào một giấc mộng.

Tần Cẩm mơ hồ nhìn thấy một tấm gương to, trong đó có bóng người đang di chuyển. Tiến lại gần, cô nhìn thấy rõ hơn, thậm chí còn nghe được những người trong đó đang trò chuyện nữa. Cô quyết định ngồi trước tấm gương to như một bức tường đó. Bên cạnh cô còn có ba người - Lục Tử Minh, Kha Lương và Thi Thi. Mọi người ngồi thành hàng như đang xem phim vậy. Vào lúc này, họ không nghĩ là mình đang nằm mơ, lại tưởng rằng mình đang xem phim. Do vậy, họ cứ nhìn nhau cười khúc khích.

CHƯƠNG 16: NGHE HÁT TRONG VƯỜN

Trong gương dần dần hiện lên con đường Giang Ngạn trong tiết tháng 3.

Mưa bụi giăng mắc không gian. Một gia đình giàu có vừa khóc lóc thảm thiết vừa bê ra một cỗ quan tài. Tiền giấy bay đầy trời càng làm tăng thêm vẻ thê lương cho cảnh sắc ảm đạm này. Người qua đường liếc nhìn rồi bình luận, người con gái đó đúng là mệnh khổ. Mới hai mươi tám tuổi đầu mà đã chết yếu. Nghe nói là do mắc bệnh hiểm nghèo mà chết. Nhưng một người chưa từng bước chân ra cửa sao lại chết vì bạo bệnh kia chứ?

Một người nói: "Nghe nói cô ta bị ma nam bám riết nên mới chết."

Tuy người đó nói rất nhỏ song vẫn bị ba người ngồi uống nước bên đường nghe thấy.

Ba người bọn họ ăn mặc như nông dân. Một ông già - chắc là bố của hai người còn lại, một nam một nữ. Người con trai trông rất đàn ông, lông mày rậm, mắt to, còn cô gái thì khỏi phải nói - xinh đẹp tuyệt trần. Vẻ đẹp của cô khiến bao người trên đường cứ trở mắt ra nhìn. Người con gái ngượng ngùng mặt đỏ bừng lên, e lệ tựa như một bông hoa đào còn thắm đẫm sương đêm.

Người con trai có vẻ khó chịu; anh nói nhỏ với cô:

- Sư muội à, không phải tức giận làm gì. Huynh sẽ đánh bọn chúng.

Ông cụ can thiệp:

- Đạo nhi, ta đã nhắc con không được gây sự rồi phải không?

- Nhưng bọn chúng cứ nhìn sư muội.

- Hiểu Nguyệt vốn xinh đẹp, đương nhiên làm cho người ta phải chú ý.

Chẳng lẽ con muốn móc hết mắt của họ ra mới được à?

Người con trai bị mắng xong, tức tối quét ánh mắt thù hận vào bọn người háo sắc kia nhưng cũng không dám nói gì thêm nữa. Ông cụ tiếp tục quan sát hướng đi của chiếc quan tài đằng xa.

Đột nhiên, ông vụt bỏ bát xuống rồi chạy. Hai người liền đuổi theo sau. Trong lúc hoảng loạn, người con gái vẫn không quên trả tiền cho người bán nước đậu.

Ông già lướt về phía trước, nhanh như một luồng gió. Hai người cố gắng bám theo sau; sau cùng họ dừng lại trước một chiếc cổng lớn màu đỏ. Trên cổng đề chữ "Thính viên". Nơi đó vốn là một nhà hát cũ - nơi người ta thường biểu diễn Kinh kịch.

Thời kỳ Dân quốc tuy chính trị loạn lạc, song loạn thì loạn mà chơi vẫn cứ chơi. Số lượng người nghe hát và đi hát rất đông. Và giống như một quy luật, thời thế càng loạn thì người ta lại càng ham vui, bởi không ai biết được ngày mai sẽ thế nào, do vậy mà nhà hát này kinh doanh rất tốt.

Ông cụ cười mỉm rồi nói:

- Chính là nơi này.

Đạo Nhi lên tiếng:

- Sư phụ à, là chỗ này sao?

- Đúng vậy, sư phụ vừa thấy hồn người con gái ấy bay vào đây, do vậy thầy cứ đuổi theo sau. Chính mắt thầy thấy cô ta bay vào. Xem ra, lại là một cô gái si tình, đã làm ma rồi mà vẫn không quên tìm gặp người tình.

Vào thời đó, hầu hết người con gái nào cũng có một người tình trong mộng là những kép hát nổi tiếng. Họ trở thành những kẻ mộng du, lúc nào cũng như mê như say vậy. Vì vậy khi chết đi họ đều mong muốn thực hiện tâm nguyện cuối cùng của mình là gặp được tình lang.

Ông cụ liền rút bùa giấy ra dán xung quanh cửa rồi cười to: "Rốt cuộc ta đã giam được cô ta ở đây."

- Sư phụ à, tại sao chúng ta lại phải bắt con ma nữ ấy? Cô ấy có hại ai

đâu? - Cô gái không nén nổi nữa bèn lên tiếng.

- Haha, Hiếu Nguyệt à, con ngây thơ quá! Đối tượng mà pháp sư chúng ta cần bắt không phải là cô ta, bởi cô ta chỉ đến đây để thỏa tâm nguyện của mình mà thôi; hơn nữa cô ta còn phải xuống tuổi vàng để tiếp tục đầu thai nữa chứ. Chúng ta và cô ấy không liên quan tới nhau, ai đi đường nấy thôi. Ta cần bắt là bắt con ma đã làm cho cô ấy chết cơ.

- Thế cô gái ấy bị ma hại chết ư?

- Nếu thầy không tính nhầm thì cô gái đó không phải chết vì bạo bệnh mà bị ma bám riết khi tới đây nghe hát, sau đó chết do cạn nguyên khí. Con ma làm đó lại trốn trong nhà hát này. Được rồi, Hiếu Nguyệt, giờ con đã mười bảy tuổi rồi, đã đến lúc phải hành sự một mình thôi. Sư huynh của con đã làm việc độc lập từ lâu rồi. Nếu cứ không chịu bắt ma một mình thì nhà họ Kha cũng không thể giữ con lâu hơn nữa. Con nên tìm lấy một tấm chồng tử tế, không nên tiếp tục theo cái nghề pháp sư này.

Người con trai dường như không còn kiên nhẫn lâu hơn được nữa, anh hét toáng lên:

- Cha à, sao cha lại bắt Hiếu Nguyệt lấy chồng kia chứ?

Ông cụ lườm anh ta một cái, ông thầm mắng đứa con trai khờ dại của mình:

- Đồ ngốc, ta làm thế cũng là tốt cho con thôi mà.

Người con gái này, lúc nhỏ đã bị bỏ rơi trước nhà họ Kha. Thấy đứa trẻ đáng thương, hơn nữa trông mặt mũi cũng sáng sủa, ông liền quyết định nuôi dưỡng nó. Ông còn dạy cho nó kỹ năng bắt ma; nhưng cô gái bản tính nhút nhát, lại rất sợ ma. Tuy học nghề đã lâu, nhưng chưa bao giờ cô tự mình bắt được một con ma nào. Ông nhận thấy con trai ông có cảm tình với cô gái này nên quyết định chọn chiêu này để ép cô bỏ nghề rồi lấy con trai ông. Song ông không dám nói thẳng ra, bởi cô gái rất bướng bỉnh. Nếu nói thẳng là cô không có năng lực bắt ma, cô gái sẽ tức giận rồi gây họa mất. Do vậy, ông chọn cách này ép cô thấy khó mà tự rút lui. Đúng như ông dự đoán, nghe xong lời sư phụ, cô sợ hãi, tái mét cả mặt, kiếm báu trong tay cô rung lên. Bình thường, cô còn rất sợ bóng tối. Tuy đã cùng sư phụ bắt được rất nhiều ma song cô thuộc loại người

càng bắt được nhiều ma thì càng thêm sợ ma. Thế nhưng cô vẫn nhận lấy bùa của sư phụ đưa cho rồi lặng lẽ quay đầu nhìn vào nhà hát tối tăm kia.

Màn đêm buông xuống, cô nghe thấy hai cha con họ cãi nhau ngoài sân. Sư huynh nhất định không cho cô đi một mình và anh ta đang cãi lý với cha.

- Tuy sư muội học nghề đã nhiều năm nhưng thực ra muội ấy chưa có nhiều kinh nghiệm thực tế. Chuyến này bắt muội ấy đi một mình e rằng lành ít dữ nhiều.

- Con thì biết cái gì? Đến loại ma đào hoa này mà còn không bắt được thì gọi gì là pháp sư thứ thiệt nữa, thà sớm lấy chồng cho xong chuyện.

Hiếu Nguyệt nhẹ cắn môi; cái tính khí bướng bỉnh không chịu thua của cô trỗi dậy. Cô lén cầm bảo kiếm và bùa pháp rồi nhảy qua cửa sổ đi vào nhà hát.

Trí nhớ của cô rất tốt, các khẩu quyết của sư phụ đã dạy, cô thuộc lòng. Vừa đi cô vừa niệm chú. Lúc này, người đến xem hát đã về hết, chỉ còn sân khấu trống trơn.

Người cô nhẹ như chim yến, chỉ cần lác mình một cái là đã vào trong vườn.

Vừa tới nơi, cô thấy một cô gái đang ngồi trong góc vườn. Cô ta đang dò dẫm nhìn lên sân khấu. Hiếu Nguyệt thầm nghĩ nếu vì chuyện bắt ma mà vô tình làm cô ta bị thương thì phải làm sao đây? Thế là cô nhẹ nhàng đi về phía cô gái kia rồi nói:

- Cô à, kịch đã hết rồi, sao cô vẫn còn ngồi đây?

- Tôi còn chờ Giang lang lên sân khấu.

- Giang lang là ai vậy?

- Là Giang Ngạn Hoa, một kép hát nổi tiếng đó! Anh ấy hát vở Nhị Lang cứu mẹ cực hay. Cô chưa nghe anh ấy hát bao giờ à?

Cô gái mê hát kia liền ngâm nga mấy câu.

Hiếu Nguyệt đứng bên cạnh lo lắng, chỉ sợ tiếng hát của cô ta sẽ làm

kinh động đến con ma đào hoa kia. Nó mà tới bất ngờ thì cô cũng khó xoay sở đây.

Cô kia hát mãi rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì, cô liền đứng dậy hỏi:

- Cô cũng thích Giang Lang phải không?

- Đâu có, tôi chưa từng nghe thấy anh ấy hát bao giờ.

- Anh ấy hát rất hay, cô mà xem thì sẽ mê thôi. Không được, không thể để cho cô xem được, chi bằng tôi móc mắt cô để cô vĩnh viễn không thể thấy được Giang lang của tôi.

Cô gái kia liền quay đầu lại. Trong ánh trăng bọt bọt, Hiếu Nguyệt nhìn rõ khuôn mặt cô ta, thấy rất quen nhưng không biết đã gặp ở đâu rồi.

Hiếu Nguyệt bỗng nhớ ra, cô ta chính là người trong bức di ảnh mà sáng nay cô nhìn thấy khi đang uống nước đậu.

Cô lùi lại thì bị vướng vào ghế liền ngã lăn ra. Ngẩng đầu nhìn lên bức màn đỏ trên sân khấu, cô thấy rất nhiều cô gái khác đang treo mình trên đó; cô nào cô nấy cũng trợn mắt nhìn mình.

Hiếu Nguyệt sợ hết hồn. Cô biết chỗ này có ma nhưng không ngờ lại nhiều đến thế. Cô vừa lùi lại vừa cố nhớ các khẩu quyết đã được sư phụ truyền dạy. Con ma nữ kia dường như đã coi cô là tình địch của mình, kiên quyết đòi móc mắt của cô. Tội nghiệp cho cô vừa lùi vừa khua khua bảo kiếm rồi nhắm tịt mắt lại.

Một cánh tay ôm chặt lấy cô. Một mùi thơm dễ chịu lan tỏa.

Cô từ từ mở mắt, hóa ra mình vẫn chưa bị mù. Cô nhìn lên trần, không thấy lũ ma nữ đi giày thêu hoa đâu nữa. Một anh chàng tuấn tú đang cười, đôi mắt dài nhìn soi mói vào ngực cô.

Cô hét toáng lên rồi đẩy anh chàng háo sắc một cái làm anh ta ngã lăn xuống đất. Cô cảm thấy mình hơi quá tay với ân nhân cứu mạng, do vậy cô lí nhí nói: "Cảm ơn anh!" Cô không dám đỡ anh ta dậy mặc dù biết rằng anh ta ngã rất đau, anh ta cứ rên ư ừ. Cô cảm thấy hối hận vô cùng liền ôm lấy anh ta để xem tình hình vết thương của anh ta thế nào.

Nào ngờ anh chàng láu cá kia hết rên rỉ ngay, liền úp mặt vào ngực cô như một đứa trẻ. Hít một hơi dài, anh chàng thổ lộ:

- Người em có mùi hương hoa đào, chắc em còn là trinh nữ.

Cô vội buông tay, giận dữ nhìn hắn. Hắn ngồi trên đất, trông thật đa tình. Cô cảm thấy người hắn lạnh toát. Hắn cười nhạt rồi châm chọc cô:

- Con gái con đũa mà nửa đêm canh ba mò vào nhà hát này làm gì?

- Thế anh là người trông coi nơi này phải không? Thôi, tôi không nói với anh đâu, bởi sợ rằng nói ra lại làm anh sợ tới vãi cả ra quần mất. Ngày mai tôi lại tới.

- Việc gì có thể dọa được anh vậy?

Hiếu Nguyệt nghĩ một chốc rồi quyết định sẽ nói cho anh ta hay bởi cô thấy anh chàng này cũng dễ dãi. Cô sợ rằng nếu mình không nói cho anh ta hay thì rất có khả năng anh ta sẽ bị bọn ma nữ kia bức hại mất.

- Anh không nên làm ở đây, chỗ này bị ma... ám đấy.

Nói xong, cô rùng mình vì sợ.

Người đàn ông đó chẳng tỏ vẻ sợ sệt gì, anh ta còn vặn lại cô:

- Thế sao em lại không sợ, em tới đây làm gì thế?

- Em ấy à? Em tới đây để bắt ma. Sư phụ nói nếu em bắt được con ma hoành hành ở đây thì em sẽ chính thức được làm pháp sư rồi.

Anh ta cười to tỏ vẻ không tin.

- Em? Em mà đòi bắt ma sao? Trông bộ dạng em lúc này liệu có bắt được ma không?

Hiếu Nguyệt cay mũi, chạy nhanh ra ngoài. Cô hạ quyết tâm sẽ làm mọi cách để bắt được con ma ở nhà hát này, để anh chàng này thấy được bản lĩnh của cô cao cường đến mức nào. Cô cũng muốn chứng tỏ cho sư phụ và sư huynh thấy mình đã thực sự trưởng thành rồi, không còn là trẻ con nữa.

Khi một cô gái vội vàng muốn chứng minh bản thân với một ai thì rõ ràng, cô đã có cảm tình với người đó rồi.

Về tới nhà, cô lẩm nhẩm khâu quyết siêu độ cho bầy ma nữ đáng

thương kia mặc dù họ rất hung hãn. Siêu độ xong thì tốt rồi bởi họ cũng đã hại ai đâu; không nên đuổi đánh họ tới địa ngục để mãi mãi không được đầu thai.

Ngày hôm sau Hiếu Nguyệt ngủ rất sớm. Cô chờ sư phụ và sư huynh vừa ngủ là nhảy vọt ra ngoài. Vào tới nhà hát, cô hít dài một hơi, tay cầm chắc bảo kiếm rồi xông vào trong. Không biết lũ ma nữ đã đi đâu hết, chỉ còn tro bụi sân khấu trống trải. Cô vừa đi vừa nhấc mình không được sợ.

Cầm chắc bảo kiếm trong tay, chốc chốc cô lại nhìn lên trên xem có những đôi giày thêu hoa không. Hôm nay nhà hát không có vẻ âm u như hôm trước. Trăng tròn hơn và rọi ánh bạc xuống hồ nước rất đẹp - nơi những người giàu có nghe hát xong đến chơi. Nhìn từ cửa sổ của nhà hát cô thấy những búp sen hé nở trong ánh trăng lên trên mặt hồ. Thật làm cho người ta xao xuyến, rung động.

Tuy Hiếu Nguyệt theo học nghề pháp sư, nhưng cô lại là một cô gái rất ngây thơ, lãng mạn. Nhìn cảnh đẹp mê hồn đó, cô như quên đi thực tại, hòa hồn mình vào những đợt sóng nhấp nhô ánh bạc trên hồ.

Một giọng nói nhỏ nhẹ phảng phất bên tai phải khiến nửa người cô như tê dại.

- Pháp sư lại đến bắt ma à?

Quay đầu lại thấy người con trai đã cứu mình tối qua đang nhoẻn cười, cô nóng bừng mặt. Cả đời cô chưa khi nào đứng gần đàn ông như thế cả. Rõ ràng là anh chàng đó tới trêu cô. Cô hơi ngượng một chút nhưng vẫn cố trả lời mạch lạc:

- Lũ quỷ tối qua đều bị tôi dọa cho chạy mất dép rồi.

- Có đúng thế không? Em cũng lợi hại thật đấy nhỉ!

- Điều đó thì liên quan gì tới anh?

- Đương nhiên là không liên quan rồi. Nhưng bản chất anh nhút nhát. Biết rằng hôm nay thế nào em cũng tới, tuy rằng rất sợ nhưng anh sẽ trốn sau em nhé. Nếu thực sự có ma, có quỷ như em nói thì mình em đối phó với chúng thôi.

- Sư phụ tôi nói rằng chúng tôi bắt ma là để bảo vệ những người đang sống, do vậy tôi sẽ bảo vệ anh. Tại sao anh cứ để tay vào eo tôi thế nhỉ?

- Thực ra, anh chỉ muốn biết số đo vòng hai của em thế nào để còn giúp em may một bộ phục trang biểu diễn. Chúng mình lên sân khấu hát đi! - Anh chàng nhũn nhặn nói.

- Công việc của tôi là bắt ma chứ không phải là ca hát, tôi cần cái thứ phục trang ấy làm gì?

- Dù gì thì em đã tới đây rồi, cũng phải chờ ma đến, vậy tranh thủ lúc này ta cùng vừa hát vừa chờ. Cũng là một cách để giết thời gian ý mà. Sư phụ em dặn khi không có ma thì không được phép hát hò à?

- Điều này...

- Được rồi, đi theo anh! Bây giờ, chúng mình lên sân khấu hát, chỗ nào em không biết anh sẽ dạy cho.

Nụ cười của anh chàng kia như có ma lực vậy, cô ngoan ngoãn đi theo anh ta lên sân khấu. Đứng giữa sân khấu, anh ta làm mặt ma dọa cô rồi chạy tọt vào cánh gà. Trước đây Hiếu Nguyệt đã từng ngồi dưới khán giả xem hát; thỉnh thoảng cô cũng ngân nga mấy câu nhưng chưa bao giờ cô dám tưởng tượng mình lại có thể đứng giữa sân khấu cả.

Bên dưới khán đài vắng tanh khiến cô phấp phỏng, lo âu.

Chẳng mấy chốc anh chàng kia chui ra khỏi cánh gà, anh ta đã thay trang phục biểu diễn, hóa trang xong xuôi. Trông anh ta lúc này thật quyến rũ. Cô quay mặt đi, ra hiệu mình không muốn hát. Anh chàng kia bắt đầu cất tiếng hát, tiếng hát của anh làm cô sững sờ. Chưa bao giờ cô được nghe ai hát hay và thê lương đến thế.

Anh ta hát đoạn hoàn hồn trong vở Mẫu đơn tình. Người con gái trong vở kịch sống lại rồi kết thành phu phụ với chàng công tử nọ. Anh ta hát vai nữ nhưng còn hay hơn đào hát rất nhiều. Nhìn vào mắt anh ta, cô đọc được nỗi vui mừng sau khi sống lại của nhân vật nữ và tình yêu mãnh liệt của cô đối với chàng công tử. Niềm vui và tình yêu đó làm con người ta say mê.

Hiếu Nguyệt đứng trên sân khấu, cảm thấy như thời gian đang quay ngược trở lại. Dường như cô đang sống ở một thời xa xôi nào đó. Còn

anh ta, cho dù hát ở vai nam hay vai nữ cũng đều hay cả. Hát xong câu cuối trong đoạn kịch, hai người nhìn nhau đăm đúi không nói nên lời.

Rất lâu sau, Hiếu Nguyệt mới thốt lên:

- Anh hát hay thật! Nếu được lên sân khấu, chắc anh sẽ là một kếp hát có tiếng đấy.

Người đó cười rồi nhìn cô như muốn nói: "Anh chính là một kếp hát nổi tiếng đấy chứ, có điều em không biết đó thôi."

Hai người cứ tán gẫu bên mép sân khấu. Chờ mãi, nhưng không thấy bóng dáng con ma nữ nào, cô quyết định đi về.

Người con trai tiễn cô ra tới cổng. Cô cứ luôn miệng nhắc anh phải cẩn thận.

- Anh tên gì?

- Giang Ngạn Hoa. Thế còn em?

- Hiếu Nguyệt, Liễu Hiếu Nguyệt.

Hai người chia tay trong ánh trăng. Đã vào tới hẻm nhỏ, cô vẫn còn nghe thấy tiếng hát của anh. Cô mỉm cười, bước về phía trước. Ánh trăng đẹp quá làm cô xao xuyến. Một cơn gió nhẹ mơn man khuôn mặt cô.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng mèo kêu thảm thiết. Một bày chó đang vây quanh một con mèo đen, nó chỉ còn biết sợ hãi kêu cứu.

Hiếu Nguyệt vốn rất sợ chó, định bỏ đi, nhưng nhìn thấy mắt con mèo long lanh ngấn lệ, cô thương quá. Cô liền xông lên phía trước để cứu nó. Bầy chó hung dữ nhảy chồm xông tới. Hiếu Nguyệt liền ôm con mèo lên, lăn tròn trên đất mấy vòng làm thủng một lỗ to trên quần áo. Thật nguy hiểm biết bao! Cô dùng khinh công phóng lên tường. Con mèo run bắn lên trong lòng cô. Bầy chó dưới đất tức tối nhìn cô, dường như chúng đang trách kẻ lảm chuyện. Cô và con mèo cứ đứng trên tường thi gan với bày chó một hồi lâu.

Lũ chó cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nữa, chúng bỏ đi. Cô nhẹ nhàng đặt con mèo xuống bờ tường. Có vẻ nó cũng biết đã được cô cứu sống nên thè lưỡi ra liếm vào tay cô để cảm ơn. Nó nhanh chóng biến

mất vào bóng đêm nhưng chốc chốc lại ngoảnh đầu nhìn cô.

Hiếu Nguyệt vui mừng trở về nhà, ngủ một giấc ngon lành. Tuy cô dậy rất sớm nhưng sư phụ đã đi đâu mất. Cô cùng sư huynh Kha Đạo đi lượn phố để mua một chút đồ lễ về siêu độ cho đám ma nữ kia.

Sư huynh đối với cô rất tốt, cô nói gì anh cũng nghe theo. Hai người mãi miết đi, rất xa, cuối cùng mệt quá, họ nghỉ chân tại một quán trà. Cô nghe thấy ông già xách lồng chim ở bàn bên cạnh than vãn:

- Kép hát bây giờ chẳng được như xưa, sánh sao nổi với Giang Ngạn Hoa chứ.

- Đúng vậy, Giang Ngạn Hoa là một kép hát thứ thiệt. Giọng hát cũng như cách nhả từ của anh ta đúng là độc nhất vô nhị. Chỉ cần nghe anh hát một lần, rất nhiều cô gái sẵn sàng chết vì anh ta.

- Giang Ngạn Hoa là ai vậy? - Một người còn trẻ hỏi họ

Ông cụ thấy có người quan tâm tới chuyện của mình liền hăng hái trả lời:

- Nói đến tên Giang Ngạn Hoa, lớp người thời chúng tôi không ai là không biết. Lúc đó, anh ta là kép hát số một. Thời đó, mỗi lần tới nghe anh hát, người ta phải xếp hàng dài mấy dặm ấy chứ. Đến màn quây nhà hát cũng bị rách lỗ chỗ do người ta chen lấn nhau để được ngồi nghe nhân vật này hát đấy.

- Sao lớp chúng cháu lại không biết tới kép hát này nhỉ?

- Ôi giời, nói ra thì kép hát này đúng là số khố; một phần cũng tại anh ta quá tài nên bị nhiều người ghen ghét. Trong một lần biểu diễn, bọn họ đã tráo đao giả thành đao thật. Khổ thân anh ta, lần diễn đó máu me tóe ra khắp sân khấu. Nghe nói lúc đó số lượng các cô gái hâm mộ anh ta tự tử theo nhiều đến mức bằng cả số người trong cái nhà hát này đấy.

- Ông lại nói phét rồi, làm gì có kép hát nào như thế?

- Chàng trai trẻ à, cháu không sống trong thời bọn ông nên không biết đến Giang Ngạn Hoa cũng phải. Anh ta có thể sắm cả vai nam lẫn nữ. Nếu đóng vai nam, anh ta hát rất hùng dũng, có uy, còn đóng vai nữ thì lại si tình nhỏ nhẹ. Đúng là sinh ra chỉ để làm kép hát. Thật đáng tiếc,

đáng tiếc!

- Lại có người nói rằng phu nhân nhà họ Lô thích anh ta, nằng nặc đòi bỏ trốn cùng nên mới gây ra cái họa sát thân đó.

Những người ở bàn đó cứ tiếp tục bàn luận về Giang Ngạn Hoa. Hiểu Nguyệt nghe xong, lạnh toát chân tay rồi lão đảo ngã xuống bất tỉnh

Lúc cô tỉnh lại trời đã tối, sư phụ và sư huynh đang lo lắng nhìn cô.

- Sư muội, muội yếu lắm đấy. Hôm nay ra phố, đi hơi nhanh một chút mà đã bị say nắng rồi hôn mê luôn. Muội phải nghỉ ngơi nhiều đấy!

- Hiểu Nguyệt à, con cứ nghỉ ngơi cho khỏe, không cần phải lo việc nhà đâu. Thôi con ngủ đi, bọn ta ra ngoài đây.

Nhìn thấy Hiểu Nguyệt đã tỉnh lại, hai người đàn ông mới yên tâm ra ngoài.

Cô thần thò nhìn về phía xa, lòng căm hận nghĩ tới tay Giang Ngạn Hoa kia.

Hóa ra hấn chính là con ma mà mình phải bắt.

Cô lại quyết tới nhà hát đó lần nữa. Tới nơi cô lưỡng lự hồi lâu, không mở cửa để đi vào.

Lòng cô cứ rối bời, nửa muốn gặp Giang Ngạn Hoa nửa lại thôi. Cô phân vân, cũng có thể người đó chỉ muốn dọa cô nên mới giả danh mình là Giang Ngạn Hoa vẫn chưa chết thật. Tóm lại, cô viện ra đủ lý do để phủ nhận người đó là con ma mà mình phải bắt.

Cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí đẩy cửa bước vào. Bên trong vắng lặng như tờ. Giữa nhà hát là một người ngồi trên ghế tựa. Ánh trăng rọi qua cửa sổ chiếu vào người đó, một người không có bóng. Cô sững sốt nhận ra đó chính là anh chàng mà cô đã gặp.

Cô muốn quay đầu chạy trốn nhưng lại cố gắng cầm kiếm tiến về phía trước. Tay cô run lẩy bẩy; cô cũng không rõ lúc này cô đang giận, oán trách, đau khổ hay sợ hãi nữa. Bắt được con ma này, cô sẽ trở thành một pháp sư thực sự, và sẽ cứu được rất nhiều người. Sẽ không còn cảnh những cô gái mù quáng chết ở đây nữa. Hơn nữa, đám ma nữ cũng sẽ không lưu luyến chốn này để còn đi đâu thai kiếp khác.

Cô nhích từng bước, từng bước tới gần Giang Ngạn Hoa. Mũi kiếm của cô đã chạm vào người anh ta. Cho dù cố hết sức cô cũng không đâm anh được. Lưng của người đó cứ mờ đi. Cô uất ức trào nước mắt.

Người đó cũng không cần quay đầu lại, hỏi:

- Sao em khóc? Sao không đâm anh một nhát cho xong đi? Chẳng lẽ em sợ rồi à?

- Anh chính là Giang Ngạn Hoa sao?

- Đúng vậy.

Anh quay lại nhìn sâu vào mắt cô.

- Tôi đến đây để bắt anh đây.

- Anh biết rồi, ngày đầu tiên đến đây em đã nói thế.

- Nhưng tại sao anh lại không giết tôi? Lại còn cứu sống tôi nữa chứ?

Nếu hôm đó anh cứ mặc cho bọn ma nữ giết cô thì hôm nay cô đã không phải đối mặt với tình huống phức tạp này.

Giang Ngạn Hoa bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn cảnh đẹp ngoài khung cửa sổ rồi nói nhỏ:

- Em đã bao giờ nếm mùi cô đơn chưa? Một người cứ phải ở mãi một chỗ, một năm, một trăm năm, một ngàn năm. Một phong cảnh đẹp như thế này nhưng lại chẳng có ai ngắm cùng. Một bài hát hay, một giai điệu đẹp không có ai nghe cùng. Em có cảm thấy cô đơn không?

Hiếu Nguyệt lặng im không nói gì. Từ trước đến giờ, cô chưa bao giờ phải ở một mình, bởi nếu không có sư phụ thì đã có sư huynh ở bên bầu bạn rồi.

- Em chưa bao giờ cô đơn đúng không? Em không thể biết được cảm giác đau lòng khi mình anh đứng trước một sân khấu dài đầy người, hát những khúc ca hay nhất song chẳng có ai vỗ tay hoan hô bởi họ có nhìn thấy mình đâu.

- Chính vì thế anh đã giết những cô gái kia để họ tới xem anh biểu diễn ư?

- Anh đâu có giết họ. Họ nghe anh hát xong thì vì anh nguyện chết đấy chứ. Anh có giết họ đâu. - Giang Ngạn Hoa giận dữ trả lời.

- Thế nhưng những người đó vì anh mà chết, bởi anh đã hiện hình hại họ tới nông nỗi này.

- Thế thì làm sao? Chính em cũng muốn thu phục anh, muốn giết anh, muốn đẩy anh xuống mười tám tầng địa ngục mà? - Giang Ngạn Hoa càng lúc càng lạnh lùng, anh bắt đầu gần giọng với cô.

- Tôi, tôi, tôi...

Hiếu Nguyệt bị hỏi dồn dập, cô không trả lời, chỉ lùi về phía sau.

- Em thì sao? Đến kỹ năng sơ đẳng để giết một con ma tầm thường em còn không nắm được? Sao em có thể bắt được anh? Đến cả sư phụ em cũng chưa phải là đối thủ của anh. Năm xưa ông ta có đến bắt anh, may nhờ anh niệm tình trước kia cũng có quen biết với nhà họ Kha, nếu không anh đã sớm tiêu diệt ông ta rồi.

- Anh nói lung tung gì thế? Không có con ma nào lại không bị thu phục dưới tay sư phụ tôi. Anh đang run sợ phải không?

- Ha ha ha...

Một ánh sáng lóe lên, bỗng chốc bảo kiếm trong tay cô đã nằm trong tay Giang Ngạn Hoa.

- Đến giờ em đã biết anh không nói khoác phải không? Em còn chẳng đấu nổi một chiêu với anh thì làm sao giết được anh?

- Tôi quyết không để cho anh tiếp tục hại người nữa. - Hiếu Nguyệt nghiêng chặt răng, cô cương quyết nói.

Đột nhiên anh ta biến đi. Góc tường tự nhiên xuất hiện vô số những cánh tay thò ra. Những cánh tay đó tóm chặt lấy cô rồi kéo cô về hai phía. Cô cảm thấy đau nhói tưởng mình đã bị xé làm hai mảnh vậy. Gã Giang Ngạn Hoa lại dựa vào cửa sổ nhìn cô cười nhạt.

- Em hãy cầu cứu đi! Anh sẽ bảo bọn chúng tha cho em.

Cô nhìn sâu vào đôi mắt lạnh lùng của anh ta rồi vẫn cố giãy đạp. Càng

giấy đập, cô lại càng đau. Đột nhiên mặt mũi tối sầm lại, cô bất tỉnh. Tỉnh lại, cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Mở mắt ra nhìn, cô thấy mình đang nằm trong vòng tay của Giang Ngạn Hoa dưới ánh trăng.

- Em thà chết chứ không cầu xin anh cứu em sao? - anh ta chua xót nói.

Hiếu Nguyệt lạnh lùng quay mặt đi:

- Anh muốn giết cứ giết, không cần lảm lòi. Tuy tôi không phải là đối thủ của anh nhưng nếu tôi chết ở đây, sư huynh tôi chắc sẽ tới báo thù cho tôi.

- Sư huynh? Người tình trong mộng của em à? - Giọng Giang Ngạn Hoa lạnh lùng trở lại.

- Điều đó không liên quan tới anh. Nói tóm lại, sư huynh của tôi tốt hơn anh hàng trăm, hàng vạn lần. Tuy anh ấy không biết hát Kinh kịch nhưng anh ấy đang sống sò sò chứ không như anh đâu.

Hiếu Nguyệt thấy vai mình nhói đau. Giang Ngạn Hoa dùng hai bàn tay cứng như sắt bóp mạnh vào vai cô, dường như anh muốn bóp vụn cô ra vậy.

Cô thầm nghĩ chắc anh ta tức thật rồi. Cô vội vàng đẩy anh ra rồi vung bảo kiếm đâm vào ngực anh ta. Hiếu Nguyệt kinh hãi tái cả mặt, cô trừng mắt nhìn vào tay mình và vết thương trên người anh ta. Thực ra cô không cố ý bởi cô quên mất tay mình đang cầm kiếm.

Giang Ngạn Hoa cúi đầu nhìn vào vết thương của mình, dường như anh không tin vào mắt mình nữa:

- Em thực sự muốn giết anh sao? - Anh ta chau mày khó hiểu.

- Không... không... không phải vậy đâu, chỉ là... em... giết... - Hiếu Nguyệt lắp bắp nói.

Giang Ngạn Hoa khua tay, một trận gió to nổi lên, thanh bảo kiếm từ từ chảy ra trên người anh ta. Trông anh ta lúc này thật đáng sợ.

Anh vòng tay ôm lấy người cô đang cứng đờ vì sợ, hung dữ há miệng định ngoạm một miếng vào bên phải cổ cô.

Dưới ánh trăng, cổ cô trắng hồng, mịn màng.

Cô chống cự một cách yếu ớt, mái tóc tung bay quật cả vào mặt anh ta.

Anh ta bỏ ý định cắn cô.

Hai người cứ ôm nhau hồi lâu trên sân khấu. Trông hành động đó vừa thân mật lại vừa đáng sợ. Cuối cùng anh đẩy cô ra rồi nói:

- Em đi đi, đừng bao giờ đến đây nữa! Bởi em không thể giết anh được, còn anh cũng không thể bị giết chết đâu. Đi đi em!

Anh ta biến mất, bỏ lại Hiếu Nguyệt giữa nhà hát vắng lặng này.

Về tới nhà, cô gặp sư phụ đang đứng chờ ở đó.

Sư phụ chỉ nói mỗi một câu:

- Bỏ đi con! Sư phụ không muốn mất con.

Hiếu Nguyệt úp mặt vào lòng sư phụ òa khóc; cô cảm thấy mình không còn tí sức lực nào nữa. Cuối cùng, cô cũng quyết định từ bỏ ý định giết Giang Ngạn Hoa.

Dường như sự việc này dần trôi vào quên lãng. Cô lại tiếp tục giúp sư phụ và sư huynh đi bắt ma cho người ta. Chỉ có điều bây giờ cô không được vui vẻ như trước, ít cười, ít nói, trông cô lúc nào cũng đăm chiêu.

Một ngày nọ có hai người khách tới nhà. Sư phụ vui ra mặt, vội sai Hiếu Nguyệt rót trà mời khách rồi đi chợ mua đồ ăn ngon đãi khách.

Mới bước ra cửa, cô phát hiện mình quên không mang tiền liền quay lại lấy. Đi ngang qua cửa sổ phòng khách, cô nghe loáng thoáng tiếng sư phụ:

- Cảm ơn hai vị đã nhận lời xuống núi giúp đỡ.

- Không có gì. Chúng ta không thể tiếp tục nương tay với loại ác ma đó mãi được. Không hiểu sao pháp thuật của hấn lại cao cường đến vậy.

- Nghe người ta nói, trước khi chết hấn đã có bản lĩnh thần thông, lẽ nào hấn là một dị nhân trời sinh.

- Đáng tiếc thay! Nếu hấn còn sống có thể trở thành cao nhân một thời đó.

- Bây giờ nói gì cũng vô dụng mà thôi. Hai vị chịu xuống núi giúp một tay là tốt lắm rồi. Mười năm trước tôi đã từng thất bại dưới tay hấn. Bây giờ lịch sử lại tái diễn đối với đồ đệ nữ của tôi. Bản thân tôi cũng hoàn toàn không muốn khử hấn bởi hấn chết cũng thật thương tâm. Nhưng bảy ngày trước, lại có một cô gái chết trong nhà hát của hấn. Hấn đã cướp đoạt mạng sống của rất nhiều người, do vậy tôi quyết định không thể để cho loại ác quỷ này tiếp tục hoành hành nữa. Nếu không làm được việc này, tôi cũng không xứng là pháp sư nhà họ Kha nữa.

Lòng Hiếu Nguyệt quặn đau, cô quay đầu đi luôn.

Cô trốn trong nhà hát chờ tới tận tối nhưng vẫn chưa thấy Giang Ngạn Hoa xuất hiện. Cô lo sợ không biết lúc nào sư phụ và hai vị cao nhân sẽ xông vào đây. Giả sử hai bên có giao chiến thật, cô cũng không biết mình mong ai thắng. Trong lòng cô vẫn biết sư phụ làm như vậy là đúng nhưng cô lại không muốn Giang Ngạn Hoa bị đánh cho hồn xiêu phách tán.

Chờ mãi tới khi trăng lên cô mới thấy Giang Ngạn Hoa, anh ta đang dựa vào cửa sổ im lặng nhìn cô.

Hai người họ vẫn như mọi lần, một người đứng trước cửa sổ, một người ngồi trên ghế tựa. Ánh trăng vẫn rọi vào cửa sổ, cả hai - một người, một ma, cùng lặng lẽ ngắm trăng sáng.

- Anh có thể ngừng giết người được không?

- Vậy em có thể đừng rời xa anh được không?

Nói xong họ lại chìm vào trầm tư.

- Sư phụ em đã gọi người đến thu phục anh đấy. Anh mau chạy đi.

- Anh còn có thể đi đâu nữa đây? Không phải anh sợ bọn họ bởi cho dù bọn họ có hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của anh.

Giang Ngạn Hoa bay tới trước mặt Hiếu Nguyệt, nhìn thẳng vào mắt cô, anh nói tiếp:

- Kỳ thực, để giết anh cũng rất đơn giản, bởi tử huyệt của anh nằm ở hai mắt.

Hiếu Nguyệt cũng không hiểu tại sao anh ta lại nói với cô điều này. Cô

đang nghĩ miên man thì anh đã đặt trên môi cô một nụ hôn nồng cháy. Thời gian không thể dừng lại được nhưng hồi ức của họ giống như sự hòa quyện giữa trời và đất. Hiếu Nguyệt như tan đi trong niềm hạnh phúc.

Đột nhiên, ngoài cửa vọng lên tiếng của sư phụ:

- Hiếu Nguyệt à, sao con dám...

Cô sợ hãi đẩy anh ra.

Hai ngón tay đã được tẩm tinh chất hoa phượng tiên đỏ tươi chọc vào mắt của Giang Ngạn Hoa. Trông anh ta lúc này giống như một miếng ngọc bị vỡ, cứ từ từ rơi xuống rồi biến mất trên mặt đất. Cô không nhìn được nét mặt anh ta, thậm chí không kịp nhìn vào mắt anh ta; do vậy cô không biết anh có muốn trăng trời điều gì? Cô ghen ngào không nói năng gì rồi quỳ xuống đất. Cô cứ điên loạn lần mò trên đất để tìm anh. Mặt đất thô ráp làm mười ngón tay trắng mịn của cô rỉ máu song cô vẫn tiếp tục tìm kiếm.

Một con ma làm sao có thể dễ dàng bị giết như thế được? Hơn nữa anh ta có phép thuật cao siêu lắm mà? Sao lại có thể dễ dàng bị giết kia chứ?
- Cô thâm nghĩ.

Chính cô đã giết anh ta, chính cô tự tay phá tử huyết của anh ta.

Không thể chịu đựng lâu hơn nữa, cô ngã ra đất bất tỉnh. Sư phụ cô đã tiến hai cao nhân lên núi. Sư huynh Kha Đạo trông nom cô. Cứ nhắm mắt lại cô lại thấy khuôn mặt của Giang Ngạn Hoa hiện ra trước mặt, không còn cười thì giận, hoặc coi khinh, hoặc làm mặt quỷ.

Anh ta không những là ma mà còn là ác ma; giờ đây anh đã biến mất thật rồi.

Cô tự trấn an anh ta là ác ma nhưng cũng chẳng có ích gì, cô mất hết lý trí. Cô cũng không biết tự lúc nào, cô đã phải lòng anh ta. Cô cũng chẳng hiểu tại sao mình lại yêu một con ma. Chờ tới khi cô biết được thì mọi chuyện đã quá muộn.

Anh ấy sẽ mãi mãi không bao giờ trở lại?

Cô cứ gào thét trong tim.

Không, không, nhất định phải có cách nào đấy để cứu anh chứ? Đã là nhà họ Kha, đương nhiên phải có cách rồi. Cô trốn trong góc xép rồi lật mọi loại sách ra xem. Lúc còn nhỏ cô nhớ có lần sư phụ nói với cô rằng, chỉ cần lập đàn tế mời sư tổ đến thì có thể giải quyết được khó khăn trong nhân gian. Xem hết cuốn sách đã ố vàng trong góc xép tối tăm, Hiếu Nguyệt nở một nụ cười mãn nguyện.

Trời đã khuya, cô vội khoác lên mình bộ quần áo đẹp nhất rồi cầm đồ cúng tế đi. Đi tới nhà hát đó, cô vòng vào phía sau chỗ hồ sen rồi lập đàn tế tại đó. Cô bắt đầu làm phép.

Đột nhiên ai đó ngăn cô lại.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là sư huynh.

- Sư muội à, muội không nên làm thế, có thể muội sẽ chết đấy. Chỉ vì một con ma mà phải chết có đáng không?

- Đáng.

- Anh ta là một con ma. Cho dù muội làm phép cho anh ta sống lại thì anh ta vẫn chỉ là ma thôi; muội cũng không thể sống cùng anh ta được mà.

- Muội chẳng quan tâm đến việc anh ta là người hay là ma, là người tốt hay xấu hoặc có thể sống cùng nhau không. Điều quan trọng là muội cần anh ấy tồn tại trên thế gian này, để muội có thể cảm nhận được là tốt rồi.

- Dụng đài tế là việc tối kỵ của nhà họ Kha. Lập đàn tế xong, mời được sư tổ, đương nhiên muội sẽ được toại nguyện nhưng muội có biết muội sẽ phải đi qua cửa lửa, cửa côn trùng và cửa dao. Không những thế, muội còn phải mất thứ đẹp nhất, quý giá của mình để đổi cho sư tổ. Phải hy sinh nhiều như thế mới có thể được như ý. Nhưng cũng có khi muội phải trả giá bằng cả mạng sống của mình, muội biết không?

- Sư huynh à, muội không sợ chết, muội cũng chẳng sợ ma, muội chỉ sợ cô đơn thôi, huynh có biết không? Nếu bắt muội một mình ở mãi một chỗ một năm, một trăm năm, một ngàn năm. Cảnh đẹp như thế này lại chỉ có một mình muội ngắm. Muội không thể ở cùng người muội yêu thương nhất bởi anh ấy đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa. Đến cả ánh trăng đẹp đẽ kia anh ấy cũng không thể chia sẻ với muội. Nếu

phải sống như thế, muội thà chết còn hơn.

Nhân lúc sư huynh không để ý, Hiếu Nguyệt nhanh tay điếm huyết sư huynh. Cô lại cầm bó hương lên, lần này lại một cánh tay nữa xuất hiện nắm chặt tay cô. Cô không dám ngẩng lên nhìn bởi cô đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc của Giang Ngạn Hoa.

- Anh vẫn chưa tiêu tan ư? - cô khẽ hỏi.

- Anh nghĩ rằng làm thế sẽ khiến em vui lên một chút.

- Tử huyết của anh không nằm ở mắt?

- Anh làm gì có tử huyết chứ; em chính là tử huyết của anh.

Cô ngẩng cao đầu, lần đầu tiên dưới ánh trăng cô chăm chú nhìn anh, nhìn cả lông mày, mắt và cả nét biểu cảm trên khuôn mặt anh nữa; cô muốn ghi hình ảnh thân thương này vào tận nơi sâu thẳm nhất trong trái tim ngây thơ của mình.

- Em biết rằng em sẽ không có cơ hội để được nhìn anh dưới ánh mặt trời rạng ngời. Tuy thế em nguyện trả mọi giá cho việc anh được nhìn thấy mặt trời. - Hiếu Nguyệt chậm rãi nói từng từ.

- Cho dù em có hy sinh bản thân mình để cầu cứu sư tổ rửa sạch tội lỗi cho anh, để anh có cơ hội được đầu thai làm người thì cũng có nghĩa lý gì? Bởi anh có thể phải mất em mãi mãi, do anh không biết em đang lưu lạc ở đâu. Nếu không có em thì làm ma hay làm người đối với anh có gì khác biệt đâu?

- Khác biệt nhiều lắm chứ. Nếu anh làm ma em sẽ rất đau lòng, bởi em biết anh vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh mặt trời. Còn nếu anh làm người, cho dù em không được ở cùng anh thì em vẫn biết anh sẽ được quen với rất nhiều người. Chỉ cần biết được điều đó em đã rất vui rồi. Cho dù kiếp này hay kiếp sau cũng không quan trọng nữa, điều quan trọng nhất là em biết rằng anh được bình an.

Hương cúng đã rơi vào trong hương án.

Lửa tế đã cất lên, không ai có thể ngăn chặn được nữa. Giang Ngạn Hoa và sư huynh như bị một sức mạnh vô hình đẩy ra ngoài đài tế.

Hai người đàn ông chỉ biết giương mắt lên nhìn người con gái yêu quý

của mình đi chân trần trên lửa, rồi hăng hà sa số những con côn trùng từ đầu rơi xuống người cô, gặm nhấm da thịt cô. Mọi thứ đã quá muộn để cứu vãn rồi.

Cuối cùng, sư tổ cũng xuất hiện. Đó là một ông lão râu tóc bạc phơ. Ông uể oải nhìn Hiếu Nguyệt ở dưới đài tể.

- Con gọi ta đến để làm gì?

- Con chỉ muốn cầu xin sư tổ giúp cho Giang Ngạn Hoa được siêu độ, được đầu thai làm người.

- Dễ ợt, thế con có gì đổi cho ta?

- Thế sư tổ cần gì?

- Con xinh đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn thế kia, ta cần vẻ đẹp của con, con đồng ý không?

- Con sẵn lòng.

- Thôi ta không cần lấy mạng của con nữa. Chúng ta cam kết: vật đổi vật; ta chỉ cần vẻ đẹp của con là được rồi. Nay con, tại sao người nhà họ Kha lập đàn đều là để cầu xin cho người khác vậy?

Ông lão ca cầm một hồi rồi chỉ vào Giang Ngạn Hoa, chỉ thấy anh ta cứ dần dần trong suốt như thủy tinh.

Hiếu Nguyệt chạy về phía đó, hai người họ cứ lặng lẽ nhìn nhau.

Anh ta nhìn thấy cô dần dần xấu xí đi, cô nhìn thấy anh càng lúc càng trong suốt.

Cô không khóc mà nở một nụ cười mãn nguyện, bởi cô tình nguyện làm việc này.

- Từ trước đến giờ, anh chưa biết yêu một người lại đau khổ thế này!

- Bây giờ, em đã biết yêu một con ma lại hạnh phúc đến thế!

Một giọt nước mắt rơi xuống từ trên không trung, Giang Ngạn Hoa đã hoàn toàn biến mất. Ngọc bội trên cổ Hiếu Nguyệt tự nhiên rơi xuống đất.

Cô cúi xuống nhặt miếng ngọc bội lên rồi chậm chậm bỏ đi. Bóng cô khuất xa dần. Nhìn đằng sau, trông cô già lụ khụ. Ánh trăng mờ rọi xuống con đường trước mặt cô lặng lẽ, quạnh hiu.

CHƯƠNG 17: ĂN CẤP VẢI

Tân Cẩm nhìn cái bóng bé nhỏ, đáng thương cứ mờ dần trong gương rồi biến mất. Chiếc gương cũng không còn nữa. Cô tỉnh táo quan sát xung quanh thì thấy mặt trời đã mọc trên cao. Bốn người đều đã tỉnh. Họ không hiểu đây là giấc mơ hay là mộng ký ức ông Kha Đạo gửi cho họ trước khi ông biến mất. Họ muốn hỏi cho rõ ràng nhưng lại ngại ngùng không dám lên tiếng.

Buổi sáng hôm đó, mọi người cứ theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, Kha Lương không thể kiên nhẫn lâu hơn được nữa, anh chạy tới trước mặt Tân Cẩm, nói:

- Tân Cẩm à, em đừng nói gì nhé! Quả thực em rất giống với cái cô Liễu Hiểu Nguyệt đó, thảo nào ông anh nhận lầm em là phải.

Hai người kia cũng chạy lại tán theo:

- Đúng vậy, đúng vậy, trông cậu giống cô Liễu Hiểu Nguyệt như lột. Có lẽ cậu là đầu thai kiếp sau của cô ấy cũng nên. Nếu đúng như vậy, kiếp trước của cậu cũng hoành tráng đấy nhỉ! Câu chuyện tình đó nếu được quay thành phim, có lẽ sẽ trở thành tác phẩm cũng nên.

Tân Cẩm tức giận ôm Hắc Bảo chạy vào trong phòng khóa chặt cửa lại. Ba người kia bắt đầu thảo luận về các tình huống trong mộng ký ức, giống như thể các fan hâm mộ điện ảnh bình luận các tình tiết trong một bộ phim hay vậy.

Cô đứng bất động trong phòng hồi lâu. Cô đang nghĩ về hai nhân vật xuất hiện trong đó là Liễu Hiểu Nguyệt và Giang Ngạn Hoa. Bất kể có phải là chuyện tiền kiếp của mình hay không, nhưng đúng là mối tình ấy rất cảm động. Nếu như mình đúng là kiếp sau của Liễu Hiểu Nguyệt, vậy Giang Ngạn Hoa đang ở chỗ nào đây?

Biên người đông đúc, nếu quả thật có tồn tại kiếp trước thật, lúc này không biết anh ấy đang lưu lạc ở phương trời nào và biết dựa vào cái gì để nhận nhau kia chứ?

Bỗng nhiên Đường Thi Thi gõ cửa: "Tần Cẩm, mau ra đi. Bọn mình đã tìm được cách phá lời nguyền rồi."

Dù gì vẫn phải đặt việc phá lời nguyền lên hàng đầu. Các chuyện yêu đương nam nữ phải gác sang một bên. Bây giờ, đến tính mạng còn khó giữ nổi, nói gì đến chuyện tình yêu!

Lúc cô đi ra mọi người đang vây quanh chiếc bàn; trên đó là một chồng các loại sách bắt ma lấy từ mộ của ông nội Kha Lương.

Trong một cuốn có một hàng chữ in nghiêng: "Chỉ cần đốt tấm vải đó thì sẽ phá được lời nguyền Ca Bằng".

Xem xong cuốn sổ ghi chép đó, mọi người đều cảm thấy nghi ngờ. Chẳng lẽ phá lời nguyền tai quái này lại đơn giản đến thế ư? Tuy không đáng tin lắm song trước mắt có còn biện pháp nào khả dĩ hơn đâu; thế là họ quyết định vẫn làm như vậy.

Nhận thấy không thể trì hoãn lâu hơn được nữa, mọi người vội vã chia nhau đi tìm bốn tấm vải đó. Tần Cẩm về nhà, Lục Tử Minh đến bệnh viện, còn Đường Thi Thi được phân công tới bệnh viện tâm thần lấy tấm vải ở chỗ Anh Kỳ. Cảm thấy không yên tâm lắm, Tần Cẩm bảo Kha Lương đi cùng Thi Thi để bảo vệ cô, vì Thi Thi vừa mới hồi phục, hơn nữa trong phòng bệnh lại có hai con ma. Cô nhận thấy mình vẫn chưa quàng cái khăn đó nên ít nhiều cũng đỡ nguy hiểm hơn Thi Thi.

Bốn người cùng ra ngoài một lúc, ai đi xe của người đó. Họ hẹn nhau tối sẽ gặp lại tại nhà Thi Thi.

Tần Cẩm gọi taxi về nhà. Đã lâu không về nên vừa mở cửa, mùi ẩm mốc xộc lên. May mà trong nhà cô không trồng cây gì, nếu không lúc này chắc đã chết ngoẻo rồi. Đây chính là lý do vì sao người sống độc thân không thích hợp với việc nuôi súc vật hoặc trồng cây cảnh trong nhà.

Cô cho Hắc Bảo vào lồng mèo. Lấy đồ ăn của mèo trong tủ lạnh ra, cô đổ vào ca cho Hắc Bảo. Cô bắt đầu bới tung căn nhà lên để tìm cái túi xách đựng chiếc khăn ma quái.

Nhìn ánh nắng chiếu rọi vào cửa sổ, cô cảm thấy đỡ buồn hơn. Dù gì thì cô đang còn trẻ, nếu lúc nào cũng nghĩ tới cái chết thì chẳng vui chút nào. Nếu đúng là phải chết thật, chi bằng cứ ăn uống, chơi bời vui vẻ

như bây giờ có phải tốt hơn không?

Chiếc túi màu đen thò ra một chiếc quai khỏi gầm giường do trước đó bị Hắc Bảo lôi vào. Cô vui mừng kéo ra nhưng không được, dường như nó bị mắc vào cái gì thì phải.

Cô dùng hết sức kéo mạnh chiếc túi ra, đồ trong túi văng tung tóe trên sàn nhưng không thấy chiếc khăn đó đâu.

Thật vô lý! Cô nhớ rõ ràng đã nhét chiếc khăn vào túi rồi mới về mà, sao bây giờ lại không thấy mới chết chứ?

Hắc Bảo ở sau lưng cô tựa lưng kêu lên hốt hoảng rồi nhảy phốc lên bậc cửa sổ. Cô vội vàng chạy ra ngoài cửa thì thấy một bóng người đứng dưới cái cây đang hướng về cửa sổ nhà cô vẫy tay. Người đó đang quàng chiếc khăn đỏ. Cô giật mình nghĩ bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy lại chiếc khăn đó, không thì uổng công mọi người mất.

Sau một loạt các vụ việc xảy ra gần đây, Tần Cẩm đã trở nên dửng dưng. Khát vọng được sống của cô còn lớn hơn cả nỗi sợ hãi. Cô vội vàng ôm Hắc Bảo rồi chạy nhanh ra ngoài.

Dưới bóng cây chẳng có ai cả. Cô nhìn quanh bốn phía, rồi lại thấy bóng người bí ẩn đó đang vẫy tay với mình tại một cửa sổ của một cao ốc phía xa. Cô vẫn nhìn thấy trên cổ nó quàng chiếc khăn quái quỷ đó.

Cô tiếp tục đuổi theo.

Trên đường đến bệnh viện tâm thần, Thi Thi và Kha Lương không ai nói với nhau câu gì. Kha Lương vẫn nhớ đến câu chuyện về hai con ma Tần Cẩm kể cho anh khi vào cái bệnh viện này. Mặc dù là ban ngày nhưng anh vẫn sợ đến dựng cả tóc gáy. Đường Thi Thi thì lộ rõ vẻ lo lắng bởi đã rất lâu cô chưa gặp em họ của mình rồi.

Họ nhanh chóng tới bệnh viện tâm thần. Cô y tá trẻ nhận ngay ra Kha Lương, cô cứ chớp chớp mắt nhìn anh. Cửa đáng tội anh chàng cũng khá đẹp trai mà.

Đi trong hành lang nhỏ hẹp hai bên vọng lên những tiếng kêu ú ớ của bệnh nhân tâm thần, người thì đang đọc thơ, người lại đang ca hát búa xua. Kha Lương liền hỏi cô y tá trẻ:

- Cô không sợ sao?

- Có gì đáng sợ đâu; họ đều là bệnh nhân mà.

Họ đã tới phòng của Anh Kỳ. Nhìn từ ô cửa sổ, họ nhìn thấy Anh Kỳ đang ngoan ngoãn nằm trên giường, cô dường như chẳng có phản ứng gì, cứ y như người thực vật vậy.

Đường Thi Thi cảm thấy chiếc vòng ngọc trên tay cô bắt đầu nóng lên. Chiếc vòng này bác Lý tặng cô để tránh tà, xem ra phòng bệnh này không bình thường chút nào.

Tuy vậy hai người vẫn cố lấy can đảm đi vào trong. Đường Thi Thi sốt sắng vào thẳng chỗ Anh Kỳ nằm.

- Anh Kỳ, Anh Kỳ à, em mau tỉnh dậy đi, chị là Thi Thi đây.

Anh Kỳ ngoan ngoãn mở mắt ra nhìn. Mắt cô mở to song cứ lơ đờ. Cô nhìn thẳng vào Thi Thi rồi hỏi:

- Thi Thi à, cái người đàn bà đang ngồi trên lưng chị là ai vậy?

Thi Thi lùi lại về sau mấy bước, cô hoảng hốt nhìn sau lưng mình, chẳng thấy gì cả. Cô đưa ánh mắt cầu cứu Kha Lương, anh cũng chẳng nhìn thấy gì.

Mồ hôi Thi Thi vã ra như tắm:

- Anh Kỳ à, nói cho chị hay, em để chiếc khăn đội đầu ở đâu?

- Thì em vẫn đội trên đầu đây này. Chị sờ đi, nó vừa mềm mại vừa mát lạnh, dễ chịu lắm!

Mặc dù đã lường trước mọi việc sẽ rất đáng sợ song Thi Thi vẫn tái cả mặt. Đứng trong phòng bệnh nói chuyện một cách tỉnh táo với Anh Kỳ đang nằm trên giường, cô cảm thấy nỗi sợ hãi đó vượt quá mức chịu đựng của người bình thường.

Không có cách nào hơn để Anh Kỳ tỉnh lại, cô liền tới gần chỗ Anh Kỳ tát cho cô ta mỗi bên má một cái như trời giáng. Dường như Anh Kỳ có tỉnh lại đôi chút, cô nói đúng được một câu: "Chị gái em lấy đi rồi.", rồi lại lăn ra ngủ thiếp đi.

Thi Thi bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, thở dốc.

Chị gái của Anh Kỳ sao? Người đàn bà giàu có, coi tiền là trên hết, lại khinh người, nhìn ai cũng bằng nửa con mắt, bà ta vẫn đối xử cực tệ với Anh Kỳ; vậy mà hôm nay ma xui quỷ khiến thế nào lại mò vào thăm cô em gái mới lạ chứ.

Cô đứng bên ngoài gọi Kha Lương ra. Nhìn thấy cô vẫn lãnh lặn nhưng mặt mũi xanh xám, anh đoán chắc cô đã bị ma dọa cho sợ hết hồn đây. Cô nói ngắn gọn cho anh hay chiếc khăn đội đầu đó đang ở chỗ chị gái Anh Kỳ. Họ liền mau chóng tới chỗ chị ta để tìm thôi.

Vừa ra khỏi bệnh viện, họ thấy một đứa bé đang đội chiếc khăn màu đỏ vụt thoáng qua. Đứa bé cứ nhảy chân sáo ở đằng trước. Thi Thi bỗng cảm thấy chiếc khăn đó trông rất quen mắt, dường như đã thấy ở đâu rồi. Rồi cô chợt nhận ra đó chính là chiếc khăn của Anh Kỳ. Họ liền sai bước chạy ra ngoài.

Loáng một cái đã không thấy đứa trẻ ấy đâu. Trong lúc hai người đang thất vọng thì họ lại nhìn thấy chiếc khăn đó lấp ló ở phía góc đường trước mặt.

Hai người cố đuổi theo sau. Đứa bé cứ y như cố ý dẫn họ tới một địa điểm đã định sẵn nào đó.

o O o

Lục Tử Minh đến bệnh viện. Anh vẫn nhớ cái áo yếm đỏ được ngâm trong bình thủy tinh cùng với hai cặp mắt. Bệnh viện lúc đó vô cùng lạnh lẽo, anh men theo hành lang đi vào trong. Đáng nhẽ vật chứng của vụ án phải để trong đồn cảnh sát, song do hai đôi mắt đó ngâm trong nước máy lại không bị thối rữa, do vậy người ta đã chuyển chúng tới bệnh viện để kiểm tra. Chẳng ai dám động đến những đồ đó, thậm chí cái áo yếm ngâm trong đó cũng không ai lấy ra.

Đã nhiều lần anh ghé qua bệnh viện này nhưng chưa lần nào anh gặp ai cả. Rút kinh nghiệm từ vụ đi thang máy lần trước, anh men theo hành lang đi vào. Có lẽ không bao giờ anh dám đi thang máy nữa!

Đi xuống các tầng hầm, ở đó để rất nhiều tiêu bản; nhà xác ở bên trái. Chỗ này lúc nào cũng lạnh lạnh, đáng sợ. Anh vịn tay cầm cửa phòng tiêu bản rồi mở ra. Cảm thấy rất lạ, song không có thời gian để suy nghĩ

nữa, anh lách mình tiến vào trong.

Một cô y tá đẩy một xác chết ngang qua cửa. Ghé mặt nhìn qua khe cửa, anh thấy mặt cô ta lạnh như tiền. Người đó có lẽ chết vì tai nạn giao thông nên máu cứ chảy rờn rờn ra thềm nhà. Một dãy hành lang trắng toát tung tóe máu.

Nhà xác bên trái được mở ra, rồi "rầm" một tiếng, đóng sập lại. Tiếng dép quệt nặng nề trên sàn xa dần. Lục Tử Minh thở phào rồi bắt đầu đi tìm chiếc áo yếm. Đáng lẽ việc tìm chiếc áo yếm đó rất dễ dàng nhưng do bị lẫn với rất nhiều tiêu bản ở đây nên cũng hơi khó tìm một chút. Chỗ này đầy rẫy những óc người, chân tay người gãy. Bình thường anh có thể bình tĩnh nhìn chúng; nhưng giống như con chim đã đậu cành cong, anh cảm thấy lo lắng liệu những cái chân tay đó có thể động đậy rồi kéo anh xuống dung dịch phoocmon đáng sợ kia không?

Cuối cùng thì anh cũng tìm thấy nó. Anh nhẹ nhàng động vào chiếc bình, bỗng chốc những con mắt kia lượn lờ rồi quay ra nhìn thẳng vào anh.

Thật ghê tởm!

Bỗng đằng sau anh có tiếng động.

Quay lại nhìn, không thấy gì. Tiếng động đó ở bên ngoài cửa. Tiếng động phát ra từ lối đi. Anh nhanh chóng rút súng ra rồi nấp vào cửa quan sát.

Lối đi yên lặng dễ sợ. Tiếng động bí ẩn lại chuyển sang nhà xác.

Ai thế nhỉ? Muộn thế này còn có ai vào nhà xác chứ?

Anh rón rén bước tới nhà xác. Vừa đến nơi, cửa nhà xác tự động mở ra. Anh ngó nhìn qua khe cửa.

Một bà già đang nằm sấp trên sàn và đang di chuyển ra ngoài.

Bà già đó ngẩng đầu lên rồi quay về phía anh. Lục Tử Minh rùng mình. Chính là bà già anh đã gặp ở cao ốc.

Ý nghĩ duy nhất trong đầu anh lúc này là tìm cách bỏ trốn. Lối ra lại chỉ có một, chính là hành lang này. Anh thở hắt hắt; tiếng động đó càng ngày càng gần.

"Rầm" một tiếng, cánh cửa mở toang.

Một bóng người nhảy bổ vào, anh hét to rồi chĩa súng vào người đó. Thật may anh đã không nổ súng, nếu không người bị giết sẽ là Tần Cẩm. Cô thở hốt hốt rồi hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

- Thế còn em? Sao em cũng tới đây?

- Em đuổi theo người quàng chiếc khăn đỏ tới đây.

- Đuổi kịp không?

- Em đuổi tới phòng này thì không thấy nó đâu. Em quyết định chạy vào thì gặp anh.

Khó khăn lắm, Tử Minh mới lên tiếng:

- Anh ở đây suốt chẳng thấy ai cả. Anh bị con ma nữ ở ngoài kia chặn lại.

- Bên ngoài cửa? Lúc tới đây, trong hành lang có thấy ai đâu.

Hai người kinh hãi nhìn nhau. Họ cùng vịn nắm đấm cửa nhưng cửa đã bị khóa.

Thi Thi và Kha Lương đuổi theo sát đưa bé đội khăn đỏ kia. Tới một tòa nhà lớn thì mất dấu.

- Đây chính là bệnh viện người ta đã chở xác Lam Kỳ tới mà. - Thi Thi nói.

- Đừng để ý linh tinh nữa, mau đuổi theo đưa bé đó.

- Đừng vội, để em gọi điện cho Lục Tử Minh xem tình hình thế nào. Em cảm thấy nơi này không bình thường chút nào.

- Đừng sợ, có anh ở bên, không ai có thể làm hại em được.

Thi Thi lườm anh chàng một cái, thực lòng cô không tin tưởng anh chàng Kha Lương này lắm. Cô liền gọi điện cho Lục Tử Minh, chờ máy rất lâu vẫn không thấy anh trả lời.

Chẳng có cách nào hơn, cô liền gọi to: "Tử Minh."

Đột nhiên một giọng nói già nua vang lên từ di động của cô: "Đây là nhà tang lễ của bệnh viện."

Thi Thi kinh ngạc nghĩ thầm, lẽ nào cô gọi nhầm, nhìn lại số điện thoại đã gọi, đúng là số của Tử Minh. Cô gọi lại, chỉ nghe thấy các tiếng cười quái đản.

Thi Thi sợ hãi đánh rơi cả di động xuống đất. Kha Lương hỏi:

- Sao thế?

- Đi thôi, bên trong có chuyện rồi.

Hai người vội chạy về hướng bệnh viện; tới nơi, họ lại thấy đứa bé đó đang nhảy chân sáo theo họ.

- Bệnh viện rộng thế này, biết tìm Tử Minh ở đâu?

- Thì cứ đến nơi nào âm khí nặng nhất mà tìm.

- Nhà xác!

Thang máy hỏng. Họ đành phải đi theo biển chỉ dẫn vào thang bộ. Chiếc cầu thang ấy sâu hun hút giống như không có điểm tận cùng vậy. Hai người đều sợ nhưng không dám nói ra bởi sợ người kia sẽ mất tinh thần. Thế là họ cứ liều mình đi xuống.

Tân Cẩm và Lục Tử Minh bị nhốt trong phòng tiêu bản.

Họ có rất nhiều điều thắc mắc nhưng vào lúc này lại không chịu nói ra.

Lục Tử Minh hỏi:

- Hắc Bảo đâu?

- Lúc nãy nó nhảy từ tay em xuống rồi chạy theo, có lẽ nó không chạy vào đây. May mà nó đã không vào.

- Được rồi, em đừng nghĩ ngợi lung tung nữa; anh sẽ bảo vệ em. Trước tiên bọn mình lấy chiếc áo yếm đó ra đi.

Họ cùng hít một hơi dài rồi đi về phía chiếc bình đó. Không biết tại sao

họ lại sợ lẫn nhau, giống như đối phương là người xa lạ vậy. Tại sao lại có cảm giác kỳ lạ này thì họ không thể giải thích nổi. Dù sao có hai người vẫn hơn, trừ phi người kia phát điên thì hỏng việc.

Lục Tử Minh lấy một chiếc kim sắt trên bệ xuống nhúng vào bình nước để cặp chiếc áo ra. Họ bỏ chiếc áo yếm vào phong bì rồi đeo trên người. Đúng lúc này hai người nghe thấy tiếng động phát ra ở phía sau.

Họ chạy ra cửa xem đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng ngoài những cái xác không toàn thân ngâm trong dung dịch phoocmon ra thì trong phòng chẳng có gì cả.

Họ lắng nghe lần nữa thì nghe thấy tiếng động trầm thấp ấy phát ra từ trong bể phoocmon.

Họ nhìn vào bể xác, thì ra một con thạch sùng nhỏ không biết làm sao lại rơi vào trong đó, tiếng động sột soạt lúc này là do nó cứ giãy giụa tìm đường sống.

Họ cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tử Minh nói đùa:

- Anh em mình bây giờ cứ như bị suy nhược thần kinh vậy, mặc dù không có ma nhưng vẫn có thể làm cho mình sợ hết hồn.

Tân Cẩm cười theo. Hai người nhận thấy trong hoàn cảnh này, người ta bỗng trở nên nhút nhát. Điều này đương nhiên dễ hiểu thôi bởi nếu ai đó một mình ở nơi đây rầy rầy những xác chết cụt đầu, cụt chân tay thế này, không sợ mới lạ. Hai người dìu nhau đứng dậy đi ra ngoài cửa. Đúng lúc họ dìu nhau đứng dậy thì đột nhiên những cái xác trong bể mở to mắt.

Họ đập mạnh vào cửa với hy vọng ai đó ở ngoài sẽ nghe thấy tiếng kêu cứu sẽ tới giúp họ mở cánh cửa nặng nề này ra.

Vừa đập cửa họ vừa nói chuyện để đỡ sợ. Họ không biết chính trong lúc ồn ào đó, con thạch sùng đang giãy giụa trong bể xác bị một cái miệng há to trôi lên khỏi mặt nước nuốt chửng.

Rất nhiều những cánh tay trôi lên khỏi mặt nước. Các xác chết lũ lượt trèo lên bể.

Bốn con mắt đưng trong bình trên chiếc tủ cách bề xác không xa đột nhiên hung dữ hẳn lên, nó cứ xoay chuyển không ngừng trong nước, sống động cứ như đang còn ở trong hốc mắt người vậy.

o O o

Kha Lương và Thi Thi mệt đứt cả hơi, Thi Thi bắt đầu oán trách: "Cái bệnh viện rách nát! Tầng hầm của nó chắc phải một trăm tầng mất. Bọn mình đi xuống bao nhiêu tầng rồi, sao vẫn chưa tới nơi nhỉ? Lạ nữa là chẳng có biển chỉ dẫn gì cả, bực quá đi mất!"

Kha Lương cũng cảm thấy kỳ quặc, bởi nếu tính thời gian cũng như tốc độ họ đi thì lẽ ra giờ này phải tới được nơi cần đến rồi. Có lẽ nào tầng hầm của bệnh viện này được thiết kế dưới lòng đất.

Thi Thi lấy ra một phong kẹo sao su, nhét vội vào miệng một cái rồi đưa cho Kha Lương một chiếc nữa, cô phân trần:

- Lúc nước sôi lửa bỏng thế này, mình phải tăng lực một chút mới được.

Vừa cầm chiếc kẹo, Kha Lương vội xé làm đôi rồi vút ngay đi. Anh giải thích:

- Ăn cái thứ vớ vẩn này có thể tăng lực được ư?

- Anh thật chẳng ra làm sao, chẳng biết giữ vệ sinh nơi công cộng chút nào. Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa, bọn mình tiếp tục xuống đi.

Tiếp tục đi xuống mấy tầng nữa, hai người cảm thấy thất vọng tràn trề. Kha Lương không thể chịu được lâu hơn nữa liền lên tiếng:

- Bỏ đi, chúng mình đừng lãng phí sức lực nữa, hóa ra từ nãy đến giờ mình vẫn đang quanh quẩn ở chỗ cũ.

Thi Thi nghiêm nghị nói:

- Anh phát hiện ra điều này lúc nào? Em cũng đã nhận ra nhưng lại không dám nói, sợ làm anh hoang mang.

- Lúc nãy anh cố tình vút vỏ kẹo xuống, mục đích là để làm dấu.

Anh chỉ cho cô xem, quả nhiên chiếc vỏ kẹo đó vẫn đang nằm trên bậc thang.

- Em nhai xong kẹo cao su rồi dính lên tường làm dấu. Bây giờ em đã thấy nó, đúng là tự tay em dính lên.

Mặt hai người tái xanh. Ngẩng đầu nhìn lên phía trên là vô số những bậc cầu thang, nhìn xuống dưới tình hình cũng không sáng sủa gì hơn. Cho dù cứ đi tiếp chẳng nữa thì họ vẫn chỉ quanh quẩn ở một chỗ.

Họ đã bị giam chặt ở đây.

o O o

Tân Cẩm đang nói chuyện với Lục Tử Minh thì đột nhiên im bật. Cô sợ hãi nhìn chằm chằm về phía sau anh. Tử Minh quay đầu lại nhìn, mắt anh như bị giãn ra.

Một cánh tay xanh xao thò ra từ bể xác, không phải một mà là rất nhiều những cánh tay đang giơ thẳng lên. Tiếng nước "ì oạp" cứ như có ai đang tắm trong đó vậy.

Tử Minh dựa vào cửa rồi rút súng chĩa thẳng vào bể xác, bên ngoài lại vọng lên tiếng liếm máu soàn soạt của bà già bò trên đất lúc này. Tiếng liếm máu lúc này giống như hàng ngàn hàng vạn con mọt đang đục vào tai họ, càng lúc càng to.

Chỗ này không an toàn rồi, hai người dựa vào góc khác của căn phòng. Đúng lúc này, Tân Cẩm hét toáng lên, cô nhìn thấy những xác chết trong bể xác đang mở to mắt nhìn mình chòng chọc. Đường như trong căn phòng này, mọi xác chết đều sống lại, chúng cứ nhìn họ chằm chằm, như thể họ đã xâm phạm vào lãnh địa của chúng vậy.

Các xác chết tranh nhau trèo ra ngoài. Cánh cửa lúc này giống như bị ai đó đẩy mạnh. Tử Minh nhìn thẳng về phía cánh cửa, anh nổ súng vào khe cửa đang dần nứt ra.

o O o

"Pằng!" Đường Thi Thi và Kha Lương cùng giật mình ngẩng đầu lên.

Liên sau đó là một loạt tiếng "bịch, bịch, bịch..." - tiếng bóng da đập vào sàn nhà ở tầng dưới.

Có người! Đường Thi Thi rạng rỡ hẳn lên. Họ đang bị nhốt ở trên còn

phía dưới lại có người chơi bóng da.

Trong thâm tâm Kha Lương và Thi Thi đều hiểu rằng không thể có ai ở đây được. Tuy nhiên để an ủi đối phương họ cố nhìn nhau cười, đây có lẽ là nụ cười giả tạo và khó coi nhất trong đời Kha Lương. Họ đưa mắt nhìn nhau rồi không ai bảo ai, hai người chạy như bay xuống tầng dưới.

Bất luận là người hay ma thì cũng phải xuống xem, bởi việc quan trọng nhất bây giờ là làm sao thoát khỏi chỗ ma quái này; nếu không thì không những không cứu được bọn Tần Cẩm mà còn khó giữ nổi tính mạng của họ.

Tầng dưới vắng tanh vắng ngắt, Kha Lương sợ nổi da gà.

o O o

Lúc này Lục Tử Minh cứ bắn bừa vào các xác chết kia. Tuy bị bắn trúng nhưng bọn chúng cứ trơ ra, trên thân thể chúng chỉ thấy chảy ra một thứ nước thuốc trong vắt. Tần Cẩm nấp sau lưng Tử Minh, cô đang tưởng tượng cảnh Kha Lương đến cứu cô, có lẽ xích hoàn pháp bảo của anh có thể ngăn chặn được bọn quỷ. Giả như Kha Lương không đến được thì lúc này có Hắc Bảo cũng hay, chắc nó sẽ ngăn chặn được bọn ma. Nhưng không ai có thể cứu được họ nữa rồi, bởi thứ nước thuốc trong vắt trên người bọn kia bỗng chốc biến thành máu người rồi chảy tung tóe xuống sàn nhà. Cánh cửa nhà xác bật ra, bà già lúc nãy lại xuất hiện, bà ta đang lần theo dấu máu rồi liếm. Tiếng "soàn soạt" càng lúc càng rõ hơn.

Tử Minh đã bắn hết đạn nhưng vẫn không ngăn nổi bọn ma kia, Tần Cẩm thất vọng hét toáng lên.

Bỗng nhiên Kha Lương nghe thấy âm thanh "soàn soạt" và tiếng thét quen thuộc của Tần Cẩm.

Những âm thanh đó vọng từ dưới lên. Thi Thi cũng nghe thấy cô nói:

- Em biết rồi, chúng ta đang bị ảo giác đấy. Chúng ta đã ở tầng dưới từ lâu rồi, những gì anh em mình nhìn thấy đều là ảo giác cả thôi. Chúng ta đã tới nhà xác, Tần Cẩm đang ở ngay cạnh chúng ta

Không đợi Thi Thi đồng ý, Kha Lương liền nhắm chặt mắt lại rồi kéo cô xông thẳng vào bức tường trước mặt. Bức tường vỡ ra, họ vẫn quyết

tâm dẫm trên những mảnh vỡ đi thẳng vào trong. Cảnh tượng xung quanh bỗng chốc thay đổi, trước mặt họ lúc này là hàng loạt xác chết. Chúng cứ đang xoay tròn quanh nhà xác.

Những cánh tay phủ khăn trắng giơ thẳng lên trần nhà, nhưng Kha Lương và Thi Thi không để tâm đến chúng. Họ nghe thấy tiếng kêu từ phòng bên, Kha Lương lo lắng bởi đó đúng là tiếng của Tần Cẩm. Anh nhanh chóng chạy ra ngoài rồi một mình xông thẳng vào phòng tiêu bản bên cạnh nhà xác. Anh nhìn thấy Lục Tử Minh đang chĩa súng vào mình; anh ta đứng lùi vào góc phòng; sau lưng anh ta là Tần Cẩm đang run cầm cập.

Thi Thi nhìn thấy mắt của Tử Minh lờ đờ. Tất cả những gì Tử Minh nhìn thấy lúc này chỉ là những xác chết đang nháy múa. Chỉ còn duy nhất một viên đạn, anh không muốn tùy tiện bắn bởi anh muốn giữ nó lại để bảo vệ Tần Cẩm.

Kha Lương phát hiện ra Tử Minh đang chĩa súng vào mình; anh cho rằng có lẽ do mình xông vào hơi đường đột nên đã làm Tử Minh sợ. Vừa tiến lên phía trước anh vừa trình bày:

- Không sao rồi, mọi thứ anh nhìn thấy chỉ là ảo giác mà thôi.

Kha Lương đi về phía Tần Cẩm, ánh mắt lờ đờ khó hiểu. Nhìn dáng điệu sợ sệt của cô, anh đau lòng vô cùng, chỉ muốn ôm cô vào lòng để an ủi cô phần nào.

Thi Thi nhận thấy hai người kia không bình thường, cô cố gắng ngăn Kha Lương:

- Kha Lương à, đừng đi, nguy hiểm lắm đấy! Họ điên hết cả rồi, anh đừng tới chỗ họ nữa.

Thi Thi đã không ngăn nổi anh chàng Kha Lương cứng đầu cứng cổ này, cánh tay của anh đã chạm vào vai Tần Cẩm. Tử Minh siết chặt cò súng.

Bỗng "choang" một tiếng, mọi người đều nhìn về phía sau.

Một con mèo đen đang ở trên nóc tủ, nó đẩy chiếc bình đựng mắt xuống đất. Chiếc bình vỡ vụn, bốn con mắt lập tức mất đi sự sống. Lục Tử Minh tỉnh lại, các xác chết vụt biến mất. Anh thấy mình đang chĩa súng

vào đầu Kha Lương.

Tần Cẩm mở to mắt, bà già đang tiến tới sò vào người cô bỗng biến mất. Trước mắt cô lúc này là ánh mắt Kha Lương đang nhìn cô trù mến, xúc động quá cô sà vào lòng anh khóc nức nở. Thi Thi tiến về phía trước cất súng của Tử Minh đi.

Lục Tử Minh sợ hãi ngồi xuống sàn nhà, anh nghĩ nếu Hắc Bảo không kịp thời đánh vỡ chiếc bình để đánh thức anh, thì giờ này Kha Lương đã chết bởi phát đạn của anh rồi.

Hắc Bảo nhảy vào lòng Tần Cẩm, cô ôm chặt lấy nó. Vừa thoát chết trong gang tấc. Tần Cẩm nói:

- Hắc Bảo à, lúc này em đã đi đâu làm chị sợ hết hồn.

Con mèo chớp chớp mắt, con mắt màu hồng phấn của nó long lanh nước mắt. Con mắt to cứ nhìn cô như muốn nói mình đã phải chịu khổ thế nào.

Tới lúc này Tần Cẩm mới phát hiện Hắc Bảo bị thương, dường như nó đã bị ai đó ném xuống đất. Một chân nó không cử động bình thường được, khi nó đi cứ xiêu xiêu, vẹo vẹo.

Tần Cẩm đau lòng ôm Hắc Bảo lên rồi nói:

- Hắc Bảo à, hãy nói với chị ai đã làm em bị thương thế?

Trong lúc đó, Kha Lương lại đang đấu khẩu với Tử Minh:

- Thiếu chút nữa anh đã giết tôi rồi, anh có biết không? Từ lâu tôi đã biết anh không thích tôi. Hừm, nếu Hắc Bảo không kịp thời ngăn chặn, có lẽ anh đã ra tay rồi.

- Ai bảo anh giống với xác chết?

- Cái gì? Anh dám bảo tôi giống xác chết à; có anh giống ý. Trông bộ dạng sợ hãi của anh lúc đó thật buồn cười.

- Nói như vậy hóa ra lúc này anh không sợ sao? Không sợ mà mồ hôi đây người thế này.

- Tôi mồ hôi nhễ nhại thế này là do lúc này chạy cầu thang bộ đấy chứ.

Thi Thi đứng bên cạnh, không chịu nổi hét lên:

- Thôi đi các ông tướng, các ông còn cãi cộ gì nữa không biết? Hắc Bảo đang bị thương đây này.

Họ tập trung nhìn Hắc Bảo, cùng thảo luận xem nên chữa trị cho nó như thế nào. Đúng lúc này ngoài cửa vọng lại tiếng đập bóng da.

Hắc Bảo nhắm tịt mắt lại, kêu lên một tiếng "meo" rồi nhảy tọt vào lòng Tân Cẩm trốn.

Vừa thư giãn được một chút, lại nghe thấy tiếng đập bóng da đến từ hành lang. Từng tiếng, từng tiếng rõ ràng, đúng là âm thanh mà Thi Thi và Kha Lương nghe thấy lúc nãy.

Bốn người từ từ ngó ra nhìn, trong hành lang không có ai. Tiếng đập bóng da vẫn tiếp tục vang lên, lúc này âm thanh đó đang phát ra từ nhà xác.

Kha Lương xông vào trước tiên bởi anh rất tò mò muốn biết thực hư ra sao. Thi Thi nắm tay Tử Minh khuyên: "Chúng ta đi thôi, đừng quan tâm đến nó nữa." tuy vậy họ vẫn tiến vào nhà xác. Lúc này các cánh tay của xác chết đã hạ xuống, âm thanh đập vào bóng đó vọng lại từ dãy cuối của nhà xác.

Bốn người chầm chậm bước vào phía cuối nhà xác, họ nhìn thấy chiếc khăn đội đầu màu đỏ đang rõ dần lên. Tân Cẩm kêu to: "Khăn quàng cổ màu đỏ cũng ở đây."

Quả nhiên trên cổ đứa bé đó có quàng chiếc khăn đỏ. Cái thứ màu đỏ ma quái đó không lẫn vào đâu được, nó làm người ta không rời mắt ra được vừa thấy lạnh cả sống lưng.

Một bóng người đang dần hiện rõ giữa màu trắng của tấm vải đậy xác chết. Bốn người nhìn thấy một đứa trẻ nhỏ đang chơi bóng đỏ.

Thi Thi chỉ vào đứa nhỏ nói:

- Chính nó đã dẫn tụi tôi tới bệnh viện này.

Tân Cẩm ngạc nhiên không kém, nói:

- Mình cũng đuổi theo nó nên mới tới đây.

Đó là một bé gái mặc váy trắng, chân đi giày đỏ. Nó cứ lo đập bóng không để ý xung quanh. Nó khoảng ba bốn tuổi, bên mép có một nốt ruồi đỏ.

Khăn đội đầu đỏ cũng như khăn quàng đều ở trên người nó, ngoài ra còn có áo yếm trong chiếc bình võ lúc nãy và chiếc áo sùn xám mà Thi Thi để trong hòm mộ nhà họ Đường nữa. Thế là đủ bộ rồi; nhưng vấn đề ở chỗ làm sao có thể cởi được những thứ này khỏi người con bé đây?

Lục Tử Minh khẽ hỏi:

- Bé ơi, sao em lại ở đây chơi bóng một mình vậy?

Đứa bé không ngoảnh đầu lại trả lời:

- Em có chơi một mình đâu, đang có rất nhiều người chơi với em đấy chứ.

Bốn người sợ hãi nhìn những xác chết im lặng xung quanh.

Kha Lương hỏi:

- Thế bố mẹ em đâu?

Nghe thấy tiếng Hắc Bảo kêu, đứa bé quay ngoắt lại nói:

- Đánh chết con mèo hư này, lúc nãy đang đánh thì mày lại trốn mất.

Hóa ra chính con bé này đã làm cho Hắc Bảo bị thương, Tân Cẩm hiểu rằng làm Hắc Bảo bị thương như thế, con bé chắc hẳn phải có một sức mạnh bí ẩn nào đó.

Lúc Thi Thi nhìn thấy đứa bé dễ thương nhưng rất xanh xao này, cô thét lên: "Đình Đông, sao lại có thể là Đình Đông chứ?" Nói rồi, cô chạy tới chỗ con bé cởi bỏ hết khăn đội đầu, khăn quàng... rồi ôm chặt lấy nó nựng:

- Đừng sợ nhé Đình Đông, dì Thi Thi đây mà. Bây giờ dì bế con đi nhé, đừng chơi nữa, dì cháu mình cùng đi!

Đứa bé ngoan ngoãn nghe lời Thi Thi. Trông cô lúc này còn hoảng loạn hơn cả khi gặp ma; ôm chặt đứa bé, cô vội vã chạy ra ngoài. Tử Minh nhặt các thứ lên rồi cùng mọi người ra khỏi bệnh viện. Lúc đi qua nhà

xác, đưa bé còn vậy tay chào rồi nói: "Tạm biệt, mọi người tự chơi với nhau nhé!"

Thi Thi chạy như bay ra ngoài, ba người còn lại cố đuổi theo sau. Ánh nắng vàng lan tỏa khắp nơi, nhưng Thi Thi lại thấy lạnh run người, cô ra hiệu lái xe về hướng bệnh viện tâm thần. Kha Lương ngạc nhiên hỏi:

- Thi Thi à, sao lại phải đưa đứa bé này đi gặp Anh Kỳ? Cô ta biết nó à?

Thi Thi không nói không rằng, cô ta đang trầm tư suy nghĩ. Xe lao nhanh về hướng bệnh viện tâm thần.

- Tần Cẩm à, chúng mình không thể chậm trễ nữa. Nếu như bọn mình không mau phá lời nguyện này, sớm muộn gì từng người chúng ta sẽ bị nó ám mất thôi; càng chần chừ sẽ càng có nhiều người vô tội bị hại đó. - Thi Thi nói.

Tần Cẩm ôm Hắc Bảo, nói:

- Vậy chúng ta mau khởi hành tới nơi mà cậu đã tìm được tấm vải này đi. Chúng ta không thể chần chừ lâu hơn nữa. Bây giờ chúng ta tới thăm mộ nhà cậu để gửi Đinh Đông đã.

- Đừng vội, bây giờ mình muốn đi gặp Anh Kỳ, có một số chuyện cô ấy có quyền được biết.

Đứa bé ngoan ngoãn nằm ngủ trong lòng Thi Thi. Lúc ngủ, trông nó thật đáng yêu; thế nhưng cứ nghĩ tới cảnh hôm nay suýt nữa nó đã hại chết mọi người, Kha Lương lại rùng mình sợ hãi.

Dường như nhớ ra điều gì, Kha Lương nói to: "Cô y tá nói chị gái Anh Kỳ đã lấy chiếc khăn đội đầu rồi mà? Tại sao bây giờ nó lại xuất hiện trên đầu cô bé này? Lẽ nào cô bé này là con của chị gái Anh Kỳ? Cô bé đã đội nó lên rất có thể cũng bị trúng lời nguyện độc ác này rồi ư?"

Mặt Thi Thi càng ngày càng tái đi.

Họ nhanh chóng đi vào phòng bệnh của Anh Kỳ. Cô y tá lúc trước lại dẫn đường. Vừa trải qua một phen sợ thừa sống thiếu chết, bọn Tần Cẩm cứ túm tụm nhau, không chịu rời xa, họ chen nhau bước vào phòng bệnh của Anh Kỳ.

Thi Thi vẫn ôm đứa bé vào lòng, cô nói với anh Kỳ - im lặng như cái xác

không hồn:

- Chị và Đình Đông tới thăm em đây.

Anh Kỳ vẫn im lặng nhìn lên trần nhà.

Thi Thi cười buồn, cô quay ra hỏi mấy người đang còn ngo ngác không hiểu gì:

- Mọi người có muốn nghe chuyện không?

Kha Lương không thể kiên nhẫn thêm được nữa; anh đã cố nhịn không nói gì khi Thi Thi đòi đến bệnh viện tâm thần này. Bây giờ cô ả dờ hơi lại đòi kể chuyện nữa chứ? Anh nghĩ thầm, lúc này không lo đi phá lời nguyện lại còn có tâm trạng kể chuyện nữa cơ đấy.

Tân Cẩm lườm Kha Lương một cái, bởi cô quá hiểu tính bạn mình, bình thường Thi Thi không bao giờ giấu cô điều gì cả.

Thi Thi bắt đầu kể: "Trước đây có một cô gái gốc nghệch, cô ta vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, gia đình lại giàu có. Gia đình cô mời rất nhiều gia sư tới dạy cô học. Đáng tiếc là cô gái đó đã đem lòng yêu thầy giáo dạy mỹ thuật mà không để ý tới sự chênh lệch tuổi tác quá lớn giữa họ. Rồi điều gì đến đã phải đến, cô hiến dâng cho ông thầy đó cái quý giá nhất của đời con gái. Thế nhưng ông thầy đó lại là một gã họ Sở, hắn vốn đã có vợ con ở quê. Không chịu được sự lừa dối, cô quyết định quỳn sinh, ngắt nôi lại mang thai. Sau đó cô sinh ra một bé gái; vì nghĩ tới danh dự gia đình, cô trao đứa con đứt ruột đẻ ra cho chị gái nuôi và nói dối mọi người đứa bé đó là con của chị. Chính bản thân cô cũng không hề ngoi ngoai về mối tình tội lỗi nên kể từ đó, chưa bao giờ cô gặp lại đứa bé."

Tân Cẩm đã hiểu hết. Cô nhận thấy đứa bé tên Đình Đông này rất giống Anh Kỳ.

Cô gái gốc nghệch kia chính là Anh Kỳ, chả trách trông cô ấy lúc nào cũng buồn buồn. Đứa trẻ này chính là con đẻ của Anh Kỳ và được chị gái cô nuôi dưỡng. Chị gái của Anh Kỳ lấy chiếc khăn đội đầu đó làm kỷ niệm cho đứa cháu gái; bà ấy không ngờ hành động này lại mang ác mộng đến cho cháu gái của mình.

Mọi người đều bất ngờ khi biết Anh Kỳ có một đứa con tên Đình Đông; càng không thể tưởng tượng nổi đứa trẻ đó lại đang trúng lời nguyện

Ca Bằng.

Kể đến đây, Thi Thi xúc động quá, cô ôm lấy đứa bé rồi quay người đi ra. Vừa đi tới cửa thì bỗng nghe thấy Anh Kỳ cất tiếng yếu ớt: "Cầu xin mọi người!" Mọi người bất ngờ ngoảnh đầu lại xem thì thấy Anh Kỳ đang cố van nài: "Cầu xin mọi người hãy cứu lấy đứa trẻ tội nghiệp này, hãy cứu lấy nó!"

Tần Cẩm cảm động rơi nước mắt. Tuy đã bị ma nữ khống chế nhưng Anh Kỳ vẫn cố gắng chiến thắng nó trong chốc lát để thỉnh cầu họ cứu lấy con gái của mình.

Thi Thi quay người lại, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Anh Kỳ, cô gật đầu đồng ý: "Chị sẽ cứu được cháu, em yên tâm đi."

Mọi người chợt nhận ra Anh Kỳ rất yêu đứa trẻ, bởi lẽ trong lúc đầu sôi lửa bỏng như thế này, cô không hề cầu xin mọi người cứu mình mà là đứa bé.

Rời khỏi phòng bệnh, Thi Thi nhìn thấy ánh mắt cảm thông của cô y tá. Ánh mắt họ cùng như muốn nói: "Hãy yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ Anh Kỳ."

Vừa về tới nhà, Thi Thi chọn ngay chiếc xe địa hình tốt nhất; người giúp việc đã giúp cô chuẩn bị đầy đủ những vật dụng tốt nhất cho một chuyến đi xa. Tử Minh lái xe, Thi Thi ngồi ghế trước, Tần Cẩm và Kha Lương ngồi phía sau cùng Hắc Bảo. Chiếc xe chuyên bánh, bắt đầu một hành trình mới.

CHƯƠNG 18: RUNG ĐỘNG

Rời khỏi thành phố, chiếc xe bon bon trên đường quốc lộ. Phong cảnh hai bên đường giống như một bức tranh sơn dầu khổng lồ cứ lướt qua cửa xe. Trong xe chỉ nghe thấy tiếng đầu khẩu của Kha Lương và Tử Minh. Thi Thi đã chuyển xuống ghế sau nằm với Tần Cẩm. Hắc Bảo nhẹ nhàng nằm trên đầu Tần Cẩm. Màn đêm bắt đầu buông xuống, mọi thứ chìm trong bóng tối. Mọi người đều mệt mỏi và buồn ngủ.

Lục Tử Minh chuyển tay lái cho Kha Lương rồi thiu thiu ngủ.

Kha Lương vừa lái xe vừa nghe đài. Lái xe đường dài, khó nhất là lúc tối trời bởi nếu không có ai nói chuyện phiếm thì rất dễ mất tay lái. Khổ thân Kha Lương, ai cũng mệt mỏi, ngủ khì hết rồi, chẳng có ai bầu bạn với anh cả.

Bỗng nhiên một cánh tay giơ lên từ ghế sau rồi nhẹ nhàng chạm vào môi anh.

- Ăn không? Đói rồi hả?

Là giọng của Tần Cẩm, cô đút một miếng socola cho Kha Lương, anh cứ cầm cúi ăn. Ăn hết, môi anh chạm vào ngón tay Tần Cẩm, khoảnh khắc ngắn ngủi đó giống như bị điện giật vậy, tim họ đập loạn xạ, hồi hộp. Bỗng nhiên họ nghe thấy một tiếng thở dài nhỏ, cả hai cùng nhìn theo hướng phát ra tiếng thở dài thì thấy một bóng người ở ngoài cửa xe.

Lúc đầu hai người sợ hết hồn, định thần kỹ, hóa ra là ông Kha Đạo. Kha Lương giật dỗi nói:

- Ông à, sao lúc nào ông cũng xuất hiện rùng rợn đến thế? Thật chẳng ra làm sao!

Tần Cẩm đỏ mặt rút tay lại, cô hành động cứ như thể vừa làm việc xấu bị người ta bắt tại trận vậy.

Thoắt cái, ông trẻ chui tọt vào xe. Mọi người đều tỉnh lại, gương mặt nhìn vị khách không mời mà đến này.

Ông trẻ dịu dàng nói với Tần Cẩm:

- Sư muội à, muội vẫn khỏe đấy chứ?

Tần Cẩm bẽn lẽn không lên tiếng. Kha Lương cướp lời:

- Ông à, thiên tình sử của ông bọn cháu đều biết cả rồi, có điều Tần Cẩm không phải là sư muội của ông. Ông thật phiền phức quá đi! Tần Cẩm chỉ bằng tuổi cháu thôi mà.

Dứ nhẹ một cái lên đầu Kha Lương, ông trẻ nói tiếp:

- Thật chẳng có phép tắc gì cả, dù gì ông cũng là ông nội của cháu, thôi được rồi, ông cho phép cháu yêu cô ta nhưng cũng phải cho ông cái quyền được ngắm người đẹp chứ?

Thi Thi và Tử Minh nghe đến đây, không ai nói với ai câu gì. Họ đưa mắt nhìn nhau ái ngại.

Ông trẻ hỏi Thi Thi:

- Cháu có nhớ được đường đến xóm nhỏ đó không?

- Cháu vẫn nhớ đi như thế nào. Cháu mới đến đó không lâu mà, không thể quên nhanh thế được.

- Thế thì tốt; lần này các cháu quyết chí ra đi, nhất định phải tìm cho ra gia đình đã bán cho cháu tấm vải đó. Các cháu cố gắng hỏi cho rõ chân tướng sự việc nhé!

Thi Thi tự tin trả lời:

- Không có vấn đề gì đâu ông. Đoạn đường này ngắn mà, chúng cháu sẽ đem trả tấm vải này cho họ là xong thôi.

Ông trẻ chau mày, lúc này trông ông giống hệt Kha Lương.

- Sự việc có lẽ không đơn giản như các cháu nghĩ. Ông cho rằng lời nguyện Ca Bãng không dễ phá bỏ như vậy, nếu không người ta đã không gọi nó là lời nguyện ác độc. Nhưng ông lại không thể giúp gì được các cháu bởi ở đó có mo thuật của dân tộc Mèo, người theo đạo như ông không hiểu lắm. Người Mèo rất ghét bị xâm phạm lãnh thổ bởi họ chỉ sinh sống trên phần đất tổ tiên của mình. Ma thuật không lưu

truyền ra ngoài nên ông cũng không có cách nào phá được nó; tốt nhất các cháu tìm mọi cách để tranh thủ được sự giúp đỡ của một ông thầy mo ở đó thì ổn nhất.

Kha Lương láu táu:

- Ông à, chỉ cần mất tí tiền có lẽ ổn thôi.

Kha Lương bị ông nội gõ một phát vào đầu:

- Vớ vẩn thật đấy! Cháu tưởng cứ có tiền là làm gì cũng được à? Không đúng đâu. Tôn chỉ làm việc của các ông thầy mo người Mèo là bảo vệ chính dân tộc họ, họ không bao giờ giúp đỡ người ngoài vì tiền hoặc quà cáp. Lần này các cháu đi, ắt sẽ đắc tội với rất nhiều thầy mo đấy, bởi họ tưởng các cháu tới để xâm phạm lãnh thổ của họ. Các cháu phải tuyệt đối hòa nhã, hãy nhớ rằng các cháu chỉ có duy nhất một mục đích là phá được lời nguyền tai quái Ca Bãng. Mọi việc vụn vặt trên đường đừng nên xía vào là hơn.

Tân Cẩm gật đầu hưởng ứng.

Ông trẻ nói tiếp:

- Bây giờ cơ hội để ông hiện thân không nhiều nữa, nhưng ông sẽ cố gắng hết sức để ngăn chặn Ca Bãng không kêu gọi được những linh hồn xấu xa nơi này tới tấn công các cháu. Ông vẫn phải dặn các cháu thêm một lần nữa, tuyệt đối không được tách ra bởi thế lực của Ca Bãng bây giờ rất lớn mạnh, cả đứa nhỏ, bà già, và người bạn đã chết của các cháu đều đang bị nó điều khiển đấy.

Nói tới đây thì ông trẻ biến mất. Mọi người đều sợ hết hồn. Kha Lương lẩm bẫm một mình: "May mà một ngày ông chỉ xuất hiện ba phút, nếu không thì phiền phức to rồi."

Lục Tử Minh lại có cơ công kích Kha Lương:

- Đúng thế đấy, nếu không lại trợ giúp cho ông cháu họ Sở mặc sức tán gái.

- Anh nói ai họ Sở đấy?

- Ai giống thì tự biết chứ.

- Té ra anh đang ghen tị vì thiếu gia đây đẹp trai hơn hả?

- Anh đẹp trai ư? Nhìn lại mình đi, trông điệu bộ eo lá như thế giả thử qua cầu có lẽ cũng bị gió thổi bay mất dạng thôi.

Tần Cẩm lắc đầu ngán ngẩm. Càng ngày cô càng nhận ra khắc tinh của Tử Minh là Kha Lương. Cứ khi nào Kha Lương xuất hiện y như rằng Tử Minh mất hết lý trí rồi cả hai bắt đầu đấu khẩu với nhau như trẻ con vậy.

Đột nhiên Thi Thi hét lên:

- Đúng là chỗ đó rồi.

Xe phanh kít lại, Thi Thi chỉ vào ánh đèn đằng xa nói:

- Đúng là chỗ đó rồi. Em còn nhớ khi đi qua đó có một trường học mới xây. Em nhận ra cái cổng trường đó. Lần trước em tới đây lúc ban ngày, em còn chia rất nhiều quà cho các em nhỏ, sau đó em đi bộ xuống núi rồi tìm được cái xóm nhỏ đó.

Kha Lương nhìn Thi Thi rồi nhìn con đường nhỏ, trước mặt:

- Tốt rồi, trước tiên chúng ta tới trường học nghỉ đêm, sáng mai vòng ra sau núi tìm xóm nhỏ kia được không?

Mọi người đều đồng ý, lái xe đường núi thật không dễ dàng chút nào, may mà xe của Thi Thi có nhiều chức năng kết hợp với tay lái lựa của Kha Lương; cuối cùng, mọi người cũng an toàn tới được trường học.

Dưới ánh trăng, ngọn núi trông thật tĩnh mịch. Vào hạ, núi rừng có một vẻ đẹp khác lạ, tiếng ếch kêu "ôm ộp" suốt đêm. Tới cửa trường, họ chỉ nhìn thấy trên đó treo một chiếc đèn xách tay.

Kha Lương định đập cổng trường xem có ai ở trong không, Thi Thi gạt tay anh nói:

- Đừng, mọi người trong trường đã ngủ say rồi. Trong xe của em có túi ngủ, lều, chúng mình dựng lều lên ngủ, đừng làm phiền họ nữa.

Lục Tử Minh gạt đầu tán thành:

- Hay đấy, dừng xe ở đây đi. Chúng ta dựng lều ở thảm cỏ cạnh trường

học.

Lục Tử Minh và Thi Thi đúng là hai tay lão luyện hay đi du lịch, họ phối hợp với nhau rất ăn ý, chẳng mấy chốc đã dựng xong lều. Bốn người nằm trong một chiếc lều to đếm sao trời, tuy không ai nói ra nhưng họ đều hiểu rằng lúc này không thể tách rời nhau.

Đã lâu lắm rồi họ chưa được thoải mái như thế. Có lẽ là do sắp tìm được ngôi làng đó nên mọi người cảm thấy rất phấn khích. Do từng đến nơi này một lần nên Thi Thi rất thông thuộc con người và vùng đất nơi đây.

Kha Lương hỏi:

- Đây là đâu?

- Em cũng không biết nữa. Em hay đi du lịch theo ngẫu hứng, ít khi nhớ địa danh mình đến. Cảm thấy chỗ nào vui thì chơi vài ngày, thế thôi. - Thi Thi trả lời.

Tần Cẩm tò mò hỏi lại:

- Thế nơi này có gì vui chứ? Mình vừa quan sát ngôi làng đó dưới ánh trăng, cũng chẳng thấy gì đặc biệt cả.

- Lý do mình lưu lại đây mấy ngày là tụi trẻ rất đáng yêu. Chúng không có trường học mà phải đi học ở một ngôi miếu cũ. Năm ngoái, có một thương nhân thành đạt tên Lý Ngưu đã quyên góp rất nhiều tiền xây một trường học ở đây. Ông dự định phát triển giáo dục cho nơi hoang vu hẻo lánh này. Đúng là một người hảo tâm!

- Chắc em hứng quá nên nhận lời làm cô giáo dạy mấy ngày phải không? - Lục Tử Minh hỏi đùa.

- Em làm gì có bản lĩnh làm giáo viên cơ chứ, chẳng qua em ở lại chơi với bọn trẻ mấy ngày thôi.

CHƯƠNG 19: TIÊU NGU

Trời đã tờ mờ sáng, mọi người lại tiếp tục lên đường. 1 đêm không ngủ nhưng ai cũng tỉnh táo, mắt long lanh. Kha Lương lại lái xe theo con đường Thi Thi đã chỉ.

Càng ngày đường càng hẹp, cây cối 2 bên đường rậm rạp hẳn lên; Kha Lương khó nhọc lái xe về phía trước". Một lát sau, anh quay lại hỏi Thi Thi:

- Hình như em chỉ sai đường rồi.

Mọi người không ai bảo ai, đồng thanh kêu lên "Đồ ngốc", bởi lẽ ở sau trường học chỉ có duy nhất con đường này mà thôi.

Tâm Cầm hỏi:

- Có thật là tự bạn lái xe từ chỗ này vào làng không?

Thi Thi mở to mắt trả lời:

- Đúng là tự mình lái, con đường này thông vào làng mà. Ngôi làng này cũng lạ lắm cơ, chẳng có ai cả. Mình nhìn thấy mảnh vải này treo trên tường 1 ngôi nhà, mình gõ cửa hỏi mua. 1 đứa bé ra mở cửa, mình trả nó 1.000 tệ rồi mang tấm vải đi. À, đứa trẻ đó bị mù.

- Bị mù ư? - Tâm Cầm ngạc nhiên hỏi lại.

- Đúng vậy. Đứa trẻ đó khoảng 5, 6 tuổi, nó có gương mặt rất thanh tú, lại rất trắng nõn. Lúc mình đưa tiền cho nó, nó lại chẳng nói năng gì, mình sợ nó không đồng ý, thế là vội nhét tiền vào tay nó rồi cầm tấm vải đi. - Lúc đó Thi Thi nghĩ rằng mình vớ được món hời; cứ ngỡ kiếm được bảo bối rẻ, nào ngờ lại là tấm vải bị nguyên rửa. Xem ra các cụ nói "sướng quá hóa rồ" cấm có sai.

Kha Lương lườm Thi Thi 1 cái, lại giơ tay như như ý muốn nói: "Vẫn còn ở đây mà dương dương tự đắc, mọi tai họa là do cô gây ra cả đấy."

Bất lực trước con đường hiểm trở, Kha Lương liền dừng xe lại, nói:

- Hay là bọn mình tìm đường khác vào làng đi.

Mọi người ngừng tranh cãi, xe đã không thể tiến vào sâu hơn nữa.

Không khí âm đạm, không ai biết phải làm gì. Thi Thi là người đầu tiên nhảy ra khỏi xe, cô đề nghị:

- Em dám khẳng định ngôi làng ở phía trước. Bây giờ em không nhớ nổi trước đây làm thế nào mà em đã lái xe vào đó được nhưng em có thể khẳng định đúng là con đường này. Nếu giờ xe không vào được thì chúng ta đi bộ vậy.

Hắc Bảo kêu lên 1 tiếng rồi nhảy ra khỏi xe, Kha Lương kinh ngạc phát biểu:

- Đến mèo cũng còn dám xuống xe, vậy chúng ta sợ gì mà không xuống chứ?

Tần Cẩm và Tử Minh mỉm cười rồi xuống xe, xách theo hành lý. Nhân lúc trời còn sáng, họ tranh thủ lên đường ngay.

Đây giống như chuyến du lịch về ngoại ô, 2 nam 2 nữ trông rất thân mật, đeo ba lô đi đường núi; lại còn có 1 con mèo đen rất đẹp dẫn đường. Cảnh đó, nếu phối thêm tiếng nhạc trữ tình dịu dặt vào thì đúng là bối cảnh điển hình trong phim dài tập của Quỳnh Dao. Nhưng thực ra họ chỉ đang cố làm ra vẻ bình tĩnh, thư giãn mà thôi.

Trên lưng họ như đang mang 1 vật rất nặng, tuy vậy không ai bảo ai, cũng không ai dám ngoảnh đầu về phía sau, bởi sợ rằng có người không chịu nổi sẽ hét toáng lên làm kinh sợ tất cả,

Con đường trước mặt sâu hun hút. Cây cối um tùm, rậm rạp 2 bên. Thi Thi và Hắc Bảo đi đầu, Tần Cẩm đi giữa, Kha Lương thứ 3, Lục Tử Minh cầm súng đi cuối cùng.

Màn đêm dần buông xuống, Thi Thi đề nghị quay lại nhưng Kha Lương gạt đi bởi nếu quay lại, sợ không tìm được nơi này nữa. Họ lại quyết định dựng lều, ăn lương khô qua đêm. Khi ngôi sao nhỏ đầu tiên lóe lên trên bầu trời, Thi Thi hét toáng lên, đánh thức cả bọn đang chán chường. Cô chỉ vào ánh sáng đằng xa, nói:

- Em dám khẳng định đúng là chỗ đó rồi. Trời ạ! Đúng là tìm thấy rồi, em đã nói rồi mà, đi như vậy không sai đâu.

Mọi người vui vẻ ôm chầm lấy nhau. Họ cứ ngỡ chỉ cần trả lại mảnh vải cho chủ của nó, thì lời nguyền độc ác và con ma nữ đeo bám họ lâu nay sẽ tan biến đi ngay.

Ánh đèn nhỏ nhoi đó trở thành tia hy vọng cuối cùng của họ.

Thi Thi lại bắt đầu khóc thút thít. Tần Cẩm ôm lấy cô an ủi. Thi Thi hồi hận nói:

- Nếu như em không mang mảnh vải quý quái này về thì có lẽ Lam Kỳ đã không phải chết, An Kỳ không bị điên và cũng không xảy ra quá nhiều chuyện với chúng ta như vậy.

Kha Lương đứng bên cạnh trêu:

- Nếu như ba mẹ em không sinh ra em, em sẽ không biết lái xe. Nếu không biết lái xe, em sẽ không thể tới được nơi này. Nếu thế giới này không có xe ô tô, không có ai phát minh ra xe ô tô thì em sẽ không lái xe đi du lịch 1 mình. Thế nhưng thế giới này lại không có nhiều "nếu" như thế. Tóm lại, tất cả không phải lỗi của em, đừng buồn nữa.

Lục Tử Minh lại đăm chiêu hồi lâu:

- Tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn. Chẳng lẽ phá lời nguyền lại đơn giản thế ư?

Kha Lương châm chọc:

- Anh còn muốn thế nào nữa, chẳng lẽ như thế vẫn chưa phù hợp với thân phận cảnh sát quốc tế của anh nữa à?

Tần Cẩm khuyên can:

- Được rồi, tới giờ mà các anh vẫn còn cãi nhau. Việc quan trọng là chúng ta phải nhanh chóng trả tấm vải này cho họ để cứu An Kỳ và con gái cô ấy khỏi lời nguyền. Nếu không làm được, chúng ta sẽ không ra nổi khu rừng này đâu.

Mọi người quay lại nhìn con đường lúc này giờ đã chìm trong đám cây cối rậm rạp. Giống như có ai đó cố tình xóa dấu vết. Họ đã lạc trong

rừng cây, lúc này đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Lúc mọi người đang mải mê tranh cãi thì Hắc Bảo nhẹ nhàng tiến vào con đường lúc đầu họ tới, nó chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã biến mất trong lùm cây.

Bốn người đang vừa đi vừa tranh cãi thì bỗng nghe Tần Cẩm hét toáng lên. 1 bóng người đang treo lủng lẳng trên cây.

Kha Lương nhìn kỹ lại rồi thở phào nói:

- Ông à, ông mau xuống đi!

Mọi người vẫn còn chưa hết sợ, đờ đẫn nhìn ông nội Kha Lương bay xuống.

Thi Thi không kìm nén nổi nữa, kêu lên:

- Ông à, ông không biết là lúc này bọn cháu đã sợ đến nước nào rồi mà còn dọa tụi cháu thế; ông biết không, thời này số lượng người mắc bệnh tim còn nhiều hơn lượng ma quỷ có trong thời của ông đấy. Ông cứ xuất hiện như vậy, sớm muộn cũng làm bọn cháu đau tim đấy.

Kha Lương xấu hổ nhắc ông:

- Ông à, lần trước cháu đã nhắc ông khi xuất hiện không quá bất ngờ mà.

Ông trẻ nghiêm túc căn dặn:

- Tốt nhất các cháu nên về cùng Hắc Bảo, tuy ông chưa điều tra ra nó là linh vật gì nhưng ông cứ có cảm giác lần này các cháu bị lừa rồi. Đã có người cố ý dẫn dụ các cháu vào ngôi làng này, đặc biệt hơn nữa, cây cối ở đây cũng bị thế lực bí ẩn đó điều khiển rồi.

Lục Tử Minh ngạc nhiên hỏi lại:

- Thế lực bí ẩn nào hả ông?

Ông trẻ giải thích:

- Thế giới của chúng ta chia làm 2 phần, như cách nói của Đạo gia là phần âm và phần dương. Nơi này thuộc âm giới, nó cũng không hẳn là âm phủ như các cháu biết mà đơn giản chỉ là nơi bị âm khí điều khiển.

Nếu lời nguyện ra đời ở đây thì nhất định nó sẽ tìm cách ngăn cản không cho các cháu về; bởi âm khí ở đây rất nặng; chính bản thân nó cũng bị giam ở đây nên nó cũng muốn các cháu bị như thế.

- Nếu đúng như thế thật thì may quá, bởi chúng cháu vào trả mảnh vải đó là có thể giam được con ma nữ kia rồi. Đó chẳng phải là điều chúng ta cần hay sao? - Tần Cẩm thắc mắc hỏi lại.

- Vấn đề ở chỗ các cháu vào rồi có ra được nữa không? Nơi này đã có lời nguyện 1 khi bước chân vào thì không thể trở lại, vậy các cháu còn ra được không?

Mọi người im lặng suy nghĩ.

- Ông nghĩ là tốt nhất các cháu về đi! Nếu nay các cháu trả lại mảnh vải cũng đồng nghĩa với việc bỏ mạng đấy. Con người ai cũng phải chết, nhưng nếu chết oanh liệt trên dương giới thì ông còn có thể chăm lo được cho linh hồn của các cháu, chứ chết ở đây thì ông cũng đành bó tay thôi, bởi chính ông cũng không ở đây lâu được. Chính vì thế các cháu không nên ở đây lâu; nếu cứ ở đây tới 12 giờ đêm thì mọi con đường tới đây sẽ bị phong tỏa, lúc ấy, dù cho các cháu định quay lại cũng không đơn giản chút nào.

Thi Thi suy sụp hoàn toàn:

- Ông à, theo cách nói của ông thì tiến vào thì sẽ chết, mà quay ra thì vẫn bị lời nguyện đeo bám, tóm lại tiến hay thoái cũng đều chết cả phải không ông?

- Điều này thì ông cũng không chắc nữa bởi lần trước cháu đã mang được mảnh vải ra, biết đâu lần này lại may mắn như lần trước thì sao?

Ông trẻ thờ dài nói với Kha Lương:

- Hay cháu về đi, cả nhà họ Kha chỉ có mình cháu hương hỏa. Xích hoàn sẽ bảo vệ cháu ra khỏi đây. 1 chút âm khí thế này không đủ để đấu lại với xích hoàn, nhưng nó lại chỉ có thể bảo vệ cho 1 mình cháu mà thôi.

Nói xong ông trẻ biến mất.

Nghe xong, tâm trạng ai cũng buồn tái tê, Tần Cẩm và Thi Thi ôm nhau òa khóc.

Thi Thi nói trong nước mắt:

- Bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Lẽ nào lại quay về?

Ai cũng mong muốn phá bỏ được lời nguyền tai quái này để cứu mình và người khác. Nhưng giờ đây sự thật lại quá phũ phàng, cho dù họ cố gắng cỡ nào thì cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Nhìn dáng vẻ đau khổ của Thi Thi và Tần Cẩm, Lục Tử Minh giật chiếc ba lô đựng mảnh vải đỏ rồi nói:

- Để tôi 1 mình đem trả mảnh vải này. Kha Lương à, anh cố bảo vệ cho họ bình an trở về nhé!

Thi Thi thực sự cảm động, đưa mắt nhìn Lục Tử Minh. Cô thấy anh thật dũng cảm. Dầu sao anh cũng chỉ là 1 cảnh sát bằng xương bằng thịt, 1 người không quá mê tín vào chuyện không đâu, thế mà trong lúc đầu sôi lửa bỏng này lại dũng cảm đứng lên gánh lấy trách nhiệm nặng nề chỉ với 2 bàn tay trắng, trong khi Tần Cẩm đã có Hắc Bảo, cô có vòng tay hồng ngọc tránh tà, Kha Lương có xích hoàn bảo vệ.

Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, Tử Minh cũng xông lên phía trước "để bảo vệ mọi người". Trong tâm tưởng anh, đây chẳng qua là nhiệm vụ đặc biệt bảo vệ người dân. Tuy anh có hơi cố chấp, bướng bỉnh nhưng cho dù thế nào anh vẫn đặt nhiệm vụ bảo vệ tính mạng mọi người lên hàng đầu.

Kha Lương cướp lại chiếc ba lô nói:

- Tôi là con cháu nhà họ Kha, nếu bây giờ chỉ vì 1 chút âm khí này mà sợ hãi thì sau này làm sao dám bắt ma kiếm tiền? Trước đây nhà tôi còn là đạo trưởng nổi tiếng cơ mà, thôi cứ để tôi trả lại mảnh vải, anh đưa 2 cô gái ra khỏi khu rừng này đi.

Tần Cẩm nhìn Kha Lương. Cô nhận thấy anh chàng này thật bướng bỉnh, ngốc nghếch, lại hay tỏ vẻ anh hùng rơm. Lúc trên xe anh chàng chốc chốc lại nhìn vào gương chiếu hậu ngắm nghía kiểu tóc của mình.

Thi Thi chẳng nói năng gì, giành lại chiếc ba lô rồi chạy như bay.

Mọi người đuổi theo sau, cô ghen ngào nói:

- Đứng lại, mọi người không được đuổi theo em.

Mọi người nhìn thấy cô khóc như mưa. Thi Thi nói tiếp:

- Mảnh vải này do em mang về, vậy thì chính em sẽ mang trả nó, em đã hại chết Lam Kỳ và rất nhiều người khác rồi. Nếu bây giờ lại tiếp tục hại mọi người nữa thì em sẽ ân hận cả đời mất. Mọi người đi đi!

- Thi Thi à, sao cậu ngốc thế? - Tần Cẩm bức xúc lên tiếng. - Dù gì thì bọn mình cũng là bạn tốt của nhau, hơn nữa lời nguyện không phải do cậu đặt ra, đây chỉ là việc bất đắc dĩ thôi mà; cũng có thể nó là việc đã được định sẵn trong đời bọn mình. Nếu giờ để 1 mình cậu vào làng trả vải còn bọn mình thì trốn chạy để sống hèn nhát như thế, thử hỏi bọn mình có thể vui được không?

Tần Cẩm quỳ sụp xuống nài nỉ:

- Thực sự mình không muốn trông thấy ai chết nữa; nếu sống tất cả cùng sống, ngược lại nếu phải chết thì tất cả cùng chết. Mọi người đừng cố tự hy sinh mình nữa.

Kha Lương và Tử Minh đứng sau Tần Cẩm gật đầu tán đồng.

Thi Thi bỏ chiếc ba lô xuống rồi chạy tới chỗ Tần Cẩm, 4 người họ nắm chặt tay nhau. Họ đã thống nhất thành 1 khối. Ai cũng hiểu rằng: Mình không thể sống nhờ sự hy sinh của người khác.

Đúng lúc mọi người đang nắm chặt tay nhau thì nghe thấy tiếng mèo kêu văng vẳng. Tần Cẩm vui mừng nhảy cẫng lên: "Hắc Bảo đấy, nó trở lại rồi."

1 bóng đen nhảy ra từ bụi cây, lao vút về phía Tần Cẩm.

Khi Tần Cẩm đang vui mừng ôm Hắc Bảo thơm lấy thơm để thì trong lùm cây bỗng vọng ra tiếng sột soạt. Hắc Bảo rướn người lên rồi kêu "meo, meo"

1 cái bóng đứng lên trong lùm cây; mọi người hết hoảng nhìn vào bóng đen ấy. Nín thở.

...Đột nhiên bóng người đó cất tiếng lạnh lót:

- Mèo con à, em đang ở đâu đấy?

Lục Tử Minh bật đèn pin, Thi Thi nhìn chăm chăm vào bóng người đó rồi kêu lên:

- Đây chính là đứa trẻ đã bán cho em tấm vải đó.

Mọi người chăm chú nhìn sau lưng thằng bé, nếu có bóng chứng tỏ nó là người còn ngược lại thì là ma. Tất cả thở phào nhẹ nhõm, thằng bé này có bóng. Nó là người chứ không phải ma.

Lúc này họ mới chú ý ngắm thằng bé. Nó rất xinh trai, nhưng mắt lại đang nhắm nghiền. Dưới ánh đèn pin lơ mơ họ thấy nó trắng bệch cứ như chưa bao giờ ra dưới ánh nắng mặt trời vậy.

Nó cứ sờ sẫm trong bụi cây rồi đi về phía phát ra tiếng kêu của Hắc Bảo, vừa lần tìm nó vừa gọi to: "Mèo con à, em đang ở đâu thế? Lại đây với anh, anh không làm hại em đâu."

Đứa bé này khoảng năm sáu tuổi, ăn mặc rất giản dị. Dường như tất cả vải vóc trên người nó đều được dệt thủ công. Hắc Bảo nháy ra khỏi lòng Tân Cẩm rồi chạy tới chỗ thằng bé; nó nhìn Tân Cẩm kêu "meo, meo".

Tân Cẩm nghĩ thầm, chính Hắc Bảo đã cố ý dẫn thằng bé này đến đây là bảo mình đi theo nó cũng nên.

Thằng bé ôm lấy Hắc Bảo rồi quay người về phía lùm cây đi tiếp.

Thi Thi đột nhiên cất tiếng:

- Em à, em còn nhớ chị không?

Bất ngờ với câu hỏi của Thi Thi, thằng bé run bắn lên, đánh rơi cả Hắc Bảo xuống đất.

Thi Thi xúc động chạy tới trước mặt nó rồi hỏi tiếp:

- Chị chính là người đã mua tấm vải ở nhà em cách đây không lâu, em còn nhớ chị không?

Thằng bé đã bình tĩnh hơn, nó gật đầu rồi trả lời:

- Chị à, chị tới đây làm gì thế?

Thằng bé đó nói rất chậm, từng từ, từng từ một, giọng của nó rất lạ, giống như bị tắc trong cổ vậy.

Thi Thi vội vàng đáp lại:

- Chị trả mảnh vải cho em.

Thằng bé ngạc nhiên hỏi lại:

- Chị không cần trả lại đâu, chị đã mặc nó lên người rồi phải không?

Thi Thi sợ hãi lùi về phía sau.

- Nếu bây giờ chị trả nó cho em cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, nó quá ồn ào, cứ kêu gào suốt ngày. Em đã tặng nó cho người khác rồi thì dù thế nào nó cũng không trở lại đâu.

Tần Cẩm hỏi thằng bé:

- Em tên gì vậy?

- Em tên Tiểu Ngư, anh chị có 4 người phải không?

Lục Tử Minh ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao em biết được?

- Mẹ em nói rằng mắt em không tốt nhưng tai em thính hơn người thường.

- Nhà em ở ngôi làng phía trước à?

- Vâng ạ, mà anh chị có muốn về nhà với em không?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau thăm dò ý kiến. Họ tự nhận thấy trừ phi họ vào làng đó mới biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chứ quay trở ra cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Tiểu Ngư ôm Hắc Bảo đi đằng trước, mọi người đi theo sau. Ánh đèn càng lúc càng sáng, nhưng Tần Cẩm đã phát hiện ra đó không phải là ánh đèn mà là đốm lân tinh.

Đốm lân tinh lập lòe khắp ngôi làng.

Kha Lương an ủi Tần Cẩm:

- Xét về góc độ khoa học thì cơ thể người ta khi chết đi vẫn còn rất nhiều

phốt pho, trong thời tiết mùa hạ nóng bức thì tự bốc cháy, tạo nên hiện tượng này.

Đang say mê giải thích thì 1 đốm lân tinh bay thẳng về phía Kha Lương làm anh vội vàng cúi đầu tránh.

Lục Tử Minh được thể chọc ngoáy:

- Bây giờ thì hết ti toe khoa học nhớ!

Tiểu Ngư quay người lại thắc mắc:

- Đốm lân tinh rất giống với ánh sao trên trời.

Thi Thi ngạc nhiên nói:

- Em đã thấy lân tinh rồi à? Mắt em vẫn nhìn được phải không?

- Không phải đâu chị, em bị mù bẩm sinh mà, do vậy chẳng nhìn thấy cái gì. Thỉnh thoảng, em nằm mơ thấy bố mẹ em, thấy ánh sao xanh, thấy cả mặt trăng tròn xoe. Mẹ em giải thích rằng do ban ngày em nghĩ nhiều đến những thứ đó nên ban đêm mơ thấy thôi.

Tần Cẩm thông cảm nhìn cậu bé:

- Không sao đâu, đợi bọn chị giải quyết xong việc sẽ khuyên bố mẹ em đưa em đi khám mắt. Một ngày không xa, em sẽ tận mắt nhìn thấy trăng và sao thật.

Tiểu Ngư vui vẻ cười to. Tuy cậu bé bị mù nhưng nó định vị phương hướng rất tốt. Lúc này nếu làm 1 phép so sánh, thì mấy người sáng mắt gộp lại cũng không bằng nó.

Cuối cùng họ đã tới nơi. Thi Thi háo hức chỉ vào ngôi nhà trước mặt kêu to:

- Mọi người nhìn đi, chính là ngôi nhà này. Em vẫn còn nhớ hôm đó mảnh vải treo trên cái cây này đẹp vô cùng.

- Trí nhớ của chị tốt thật đấy! - Tiểu Ngư khen Thi Thi, rồi đẩy cửa đi vào trong.

Sau cánh cổng là 1 cái sân rộng, 1 vài đốm lân tinh lập lòe trong đó.

Tân Cẩm hỏi:

- Bố mẹ em đâu?

- Họ ra ngoài đi làm rồi, lát nữa sẽ về thôi.

- Muộn như thế này rồi mà còn làm cái gì nữa không biết? - Lục Tử Minh tò mò hỏi.

- Bây giờ là buổi tối ư? Không thể nào là buổi tối được, bây giờ là ban ngày chứ! Bố mẹ thường nói với em họ đi làm lúc ban ngày mà.

Tân Cẩm lạnh toát cả người.

Cô nhẹ nhàng nói với Kha Lương:

- Anh có thấy ngôi làng này im lìm khác thường không?

Kha Lương run rẩy trả lời:

- Cũng có thể nơi này không có điện nên mọi người ngủ sớm chẳng?

Lục Tử Minh thắc mắc:

- Tôi vẫn thấy ngôi làng này lạ lẫm. Trước cửa rất nhiều ngôi nhà bị mạng nhện chằng dầy đặc, trông như chẳng có người ở vậy.

Thi Thi gọi Tiểu Ngư tới hỏi:

- Người trong làng đông không em?

- Đông lắm chị à, mỗi khi họ đi làm về là cả làng lại náo nhiệt hẳn lên. Mọi người đi sang nhà nhau nói chuyện, chơi đùa, lại còn ăn cơm nữa. Có điều bố mẹ em không cho phép em ăn cơm với người trong làng, bố em giải thích do em còn nhỏ chưa đi làm nên không được ăn chung với mọi người.

- Thế em ăn những gì?

- Em ăn lúa mạch, ngô và cả hoa quả nữa.

- Thế bố mẹ em ăn gì?

- Em cũng không rõ nữa. Họ để đồ ăn trên tủ quần áo cao cao kia. Họ không cho em ăn.

Lục Tử Minh kéo ghế trèo lên xem. Anh nhìn thấy 1 cái bao liền kéo ra xem, vừa nhìn vào trong, anh sợ hãi hét lên rồi ngã vật xuống, tay vẫn nắm chặt cái bao.

Mọi người chiếu đèn vào chiếc bao, trong bao chỉ có nến thơm và vàng mã.

Tiểu Ngư tò mò, quay mặt về hướng chiếc bao hỏi:

- Họ ăn gì thế hả anh chị?

Tân Cẩm bình tĩnh trả lời:

- Chẳng có gì đâu, chỉ là Lạp xưởng thôi mà. Chả trách họ không cho Tiểu Ngư ăn, bởi Tiểu Ngư chưa làm việc nên không được ăn thứ này.

Tiểu Ngư phấn khởi nói:

- Em sẽ cố gắng hết sức. Sau này lớn lên em sẽ cùng ăn với bố mẹ.

Kha Lương hét lên:

- Đừng ăn!

Tiểu Ngư nghiêm túc hỏi lại:

- Sao lại không được ăn?

Kha Lương lừa Tiểu Ngư:

- Em trắng như thế này, nếu cứ ăn Lạp xưởng sẽ bị đen đày; về sau khó lấy được vợ.

Bỗng nhiên Tiểu Ngư động tai lên nghe ngóng:

- Đúng rồi, bố mẹ em sắp về rồi. Em đã nghe thấy tiếng đào đất của họ, họ đã đào tới đầu làng rồi.

Thi Thi ngồi xuống nói với Tiểu Ngư:

- Tiểu Ngư ngoan, bây giờ bọn chị sẽ chơi trò trốn tìm với bố mẹ em nhé. Bọn chị trốn đây, em không được nói với họ là bọn chị đang ở đây. Cứ để cho họ tìm nghe chưa?

Tiểu Ngư hớn hờ vỗ tay khen hay.

4 người vội tắt đèn pin rồi leo lên mái nhà. Từ trên này, họ nhìn thấy mọi thứ trong làng.

Họ nhìn thấy 1 bày lân tinh đang bay vào làng. Họ tự nhận thấy mình đang bị nguy hiểm bởi mọi ngã đường đã bị chặn lại. Ngôi làng này tọa lạc chính giữa hẻm núi hẹp, 2 bên là núi, chỉ có 2 lối đi là đầu làng và cuối làng mà thôi. Không còn cơ hội thoát thân nữa rồi.

Tần Cẩm khẽ nói:

- Kha Lương à, sao chiếc khuyên tai của anh lại sáng lên thế?

Mọi người đều nhìn thấy khuyên tai của Kha Lương phát ra 1 vòng sáng màu tím nhạt.

Thi Thi hốt hoảng nói:

- Vòng tay của em cũng đỏ lên này.

Hắc Bảo đứng thủ thế trên cầu thang, mọi người bắt đầu hoang mang hốt hoảng.

Lục Tử Minh bình tĩnh khuyên nhủ:

- Bây giờ nếu chúng ta hồi hộp lo lắng cũng chẳng giải quyết được vấn đề; phải mau tìm cách thoát khỏi đây.

- Làm sao mà thoát được? Anh không nhìn thấy đầu làng cuối làng đều đã bị phong tỏa rồi ư? - Kha Lương giận dữ nói.

- Dù gì chúng ta cũng không nên qua đêm ở đây, bởi nếu ở lại chúng ta sẽ không có cơ hội trốn thoát. Hay là chúng ta tách nhau ra, làm thế để có thể tăng cơ hội sống sót. Bởi nếu chúng ta cứ túm tụm 1 chỗ, chẳng may xảy ra chuyện, không ai có thể thoát được. Điều cấp bách bây giờ là phải có người chạy được ra ngoài để xin cứu trợ.

- Trời ạ, cái chỗ khí ho cò gáy này thì làm gì có ai để cứu chứ? Chúng ta chẳng trông chờ vào ai được đâu. - Thi Thi thất vọng nói.

Lục Tử Minh kiên trì thuyết phục mọi người hãy tách nhau ra để trốn chạy. Đây là kinh nghiệm nhiều năm làm việc trong ngành cảnh sát của anh - không bao giờ để hết trứng trong 1 giỏ. Tình hình nguy cấp như

thế này, 1 người thoát ra được cũng là kỳ tích rồi, không thể chần chừ lâu hơn nữa.

Anh thò đầu ra khỏi giếng trời của ngôi nhà để quan sát xung quanh. Anh nhận thấy cảnh đêm ở đây đẹp tuyệt. Chỗ này giống như chốn đào nguyên tách biệt với thế giới bên ngoài. Bầu trời được điểm xuyết vô số vì sao sáng làm cảnh đêm càng lung linh huyền ảo; không ai có thể lường được sự nguy hiểm ẩn chứa bên trong chốn đào nguyên này. Kha Lương là người thứ 2 bắt đắ dĩ phải ngắm màn đêm huyền bí nơi đây. Rồi anh thốt lên: "Nếu người ta khai thác nơi này thành điểm du lịch thì 1/5 năm nay, chúng ta sẽ có thêm 1 địa điểm để xả hơi."

Tần Cẩm đánh nhẹ vào chân Kha Lương nhắc nhở:

- Lúc này mà anh vẫn còn tâm trạng xả hơi được à?

Kha Lương quay lại cười với cô; anh nhẹ nhàng tháo chiếc khuyên tai ra rồi đưa cho Tần Cẩm:

- Em đeo nó đi, nó sẽ bảo vệ cho em đấy. Ông anh nói là nó có thể bảo vệ cho 1 người mà.

- Thế còn anh?

- Anh là hậu duệ nhà họ Kha. Sao lại cần thứ này bảo vệ chứ?

Tần Cẩm cảm động nhìn anh không nói nên lời. Trong lúc mạng sống của mọi người có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào, nếu có linh vật bảo vệ, có lẽ sẽ không phải bỏ mạng nơi đây, vậy mà Kha Lương lại nhường cơ hội đó cho cô.

Cô khóc thầm.

Lục Tử Minh nhìn thấy cảnh này, vô cùng đau lòng. Anh nhận thấy những ngày này, do thường xuyên phải đối mặt với hiểm nguy, anh chẳng còn tâm trạng đâu để nghĩ tới tình yêu nam nữ nữa. Vậy mà vào lúc này đây, điều anh không mong chờ nhất đã xảy ra.

Thi Thi đau xót nhìn Tử Minh, cô cố kìm nén xúc động rồi thuyết phục Tần Cẩm:

- Mình sẽ ở cùng với Tử Minh thành 1 nhóm, bởi tách ra càng nguy hiểm hơn, cậu và Kha Lương nên chia nhau ra mà chạy.

Nhưng Tần Cẩm thúc Thi Thi 1 cái rồi nói:

- Cậu lên giếng trời trước đi.

Đúng lúc Thi Thi trèo lên giếng trời thì có tiếng lục đục ngoài sân. Tần Cẩm giục mọi người mau trốn đi; Ba người đã trốn ra sau ngôi nhà. Lúc này Tần Cẩm muốn trốn cũng khó bởi giếng trời cũng hướng về cổng nhà, chỉ cần cô ló đầu ra sẽ bị phát hiện ngay.

Tần Cẩm nhẹ nhàng ôm Hắc Bảo trốn vào góc khuất của gác xép. Qua cửa sổ gác xép, cô có thể nhìn rõ mọi thứ trong sân. Tuy ngôi làng này không có điện nhưng cô nhận thấy ở đây có thứ ánh sáng mờ mờ sáng sáng hơn ánh trăng 1 chút. Thứ ánh sáng đó phát ra từ đất, chiếu sáng cả ngôi làng.

Cô nghe thấy Tiểu Ngự reo vui: "Bố mẹ đã về rồi ạ?"

Vài đốm lân tinh vẩy quanh người Tiểu Ngự. Ngoài sân ồn ào hẳn lên, cuối cùng có người đẩy cửa bước vào.

Tần Cẩm sợ hãi, tò mò quan sát bố mẹ Tiểu Ngự. Cô muốn biết rốt cục đã có chuyện gì xảy ra với họ.

2 bóng người bước vào trong, giọng nói của họ giống hệt Tiểu Ngự - từng từ, từng từ một, rất chậm. Bây giờ cô biết, Tiểu Ngự đã học từ bố mẹ nó. Giọng nói đó không khó nghe nhưng lại khiến người nghe sồn gai ốc.

- Tiểu Ngự à, bố mẹ đã về. Con lấy nước cho bố mẹ rửa mặt đi.

Tiểu Ngự vui vẻ, nhanh chóng đi lấy nước, chẳng mấy chốc đã bung nước ra, nó thành thực đưa chiếc khăn mặt cho bố.

Tần Cẩm nhìn vào chậu nước đặt trong sân. Màu nước sáng lạnh trong đêm, cô thấy bố mẹ Tiểu Ngự chầm chậm ngồi xuống rửa mặt. Trái với suy luận của Tần Cẩm, cô tưởng sẽ nhìn thấy bộ mặt bị phân hủy, đằng này bộ mặt tuy không đẹp nhưng bình thường như bao người khác. Mái tóc lòa xòa xuống trước trán làm cô không nhìn rõ mắt của ông ta.

Họ ngồi xuống trên chiếc bàn trong sân, mẹ của Tiểu Ngự nhẹ nhàng ngâm nga hát, bà bắt đầu kể cho mọi người nghe những câu chuyện vui khi đi làm.

Tân Cẩm cảm thấy mình đa nghi quá. Cô thấy con người ở đây thật chất phác, thật thà bởi họ sống ở vùng sơn cước lạc hậu cách biệt hẳn với thế giới đầy biến động bên ngoài. Chỗ này thậm chí còn chưa có điện, do vậy người ta đi ngủ sớm rồi tranh thủ đi làm tối cũng nên. Thế giới này lẽ nào lại có nhiều ma quỷ đến thế.

Vừa nghĩ cô vừa cười nhạo sự nhút nhát của mình. Đúng lúc cô định đi ra chào hỏi bố mẹ Tiểu Ngư thì cô nhìn thấy gì đó trong mắt Hắc Bảo.

Trong giây lát, mắt Hắc Bảo sáng như gương, nhìn vào đó có thể thấy hết toàn cảnh trong sân. Bình thường không bao giờ xảy ra chuyện tương tự như vậy. Trong mắt Hắc Bảo, cô không chỉ nhìn thấy 3 người mà là 5 người. Cô lại quá quen với 2 bóng người kia, 1 đứa đang ngồi trên đầu bố Tiểu Ngư, đứa còn lại đang vắt vẻo sau lưng mẹ Tiểu Ngư. Cô đã nhìn thấy cảnh này lúc con ma nữ ám vào Thi Thi và Anh Kỳ. Hai con ma nữ đang nằm xoài trên người bố mẹ Tiểu Ngư, chúng thò tay khoét mắt họ rồi đưa vào miệng.

Gió thổi tung đám tóc trước mặt bố mẹ Tiểu Ngư, Tân Cẩm chỉ nhìn thấy 4 hốc mắt đen ngòm không còn chảy máu nữa. Dường như họ không còn cảm giác đau.

Họ đã chết rồi. Tân Cẩm đã rõ chân tướng sự việc.

Mồ hôi túa ra, cô suy đoán: "Có lẽ ngôi làng này đã vô tình có tấm vải ma quái đó, rồi tất cả mọi người ở đây bị lời nguyền tai ương bám vào, sau đó bị bọn ma nữ nhập hồn điều khiển. Cô thắc mắc tại sao Tiểu Ngư lại không bị chúng điều khiển. Tuy cả làng đã bị lời nguyền hại chết, tại sao ông trẻ lại nói rằng chính bản thân lời nguyền đó cũng sợ hãi khi trở về đây?"

Cô chợt nhận ra đã không còn nhiều thời gian để suy nghĩ vẩn vơ nữa. Trong mắt Hắc Bảo, cô nhận thấy bọn ma nữ bắt đầu hành động, dường như chúng đã đánh hơi thấy cô.

Bố mẹ Tiểu Ngư ngơ ngác đứng dậy hỏi:

- Có người lạ vào làng hả con?

Giọng nói của họ lúc này đã thay đổi, không còn nhিপ điệu chậm chạp như lúc nãy nữa, thay vào đó là giọng nữ danh thếp.

Tiểu Ngự nghịch ngợm trả lời:

- Đâu có, con không dẫn người lạ tới đây.

Bố mẹ Tiểu Ngự không tin, tự leo lên trên gác xếp tìm.

Tần Cẩm nhìn thấy rõ ràng hai con ma nữ đã ngừng móc mắt bố mẹ Tiểu Ngự, chúng bắt đầu chỉ tay lên gác xếp rồi không ngừng làm động tác khoét mắt bằng ngón trỏ.

Tần Cẩm sợ hãi nhìn xung quanh, may mà bên trên còn có giếng trời; cô định trèo lên trên nhưng Hắc Bảo lại đứng chặn phía trước.

Lẽ nào trên giếng trời lại nguy hiểm hơn chỗ này?

Nhưng nếu cứ đứng ở đây, sớm muộn gì cũng bị bố mẹ Tiểu Ngự phát hiện.

Lúc này, cô chẳng còn chỗ nào để trốn cả. Cô đành lúi sấu vào góc khuất của gác xếp; tay vẫn ôm chặt Hắc Bảo. Tự nhiên Hắc Bảo ngoan hơn hẳn, nó nằm im, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Tiếng bước chân càng ngày càng to, chiếc cầu thang gỗ cứ "cót két" không ngừng. Tiếng bước chân rất lạ, không giống với tiếng người đi lại, cứ "bồm bộp" như tiếng gỗ rơi từ trên cao xuống vậy.

Tần Cẩm trốn trong chiếc thùng gỗ trên gác xếp. Cô đã nhìn thấy bóng người lấp ló ngoài cửa.

Tim cô đập thình thịch. Ánh sáng mờ ảo rơi vào căn phòng, cô nhìn thấy bố mẹ Tiểu Ngự tiến gần về phía giếng trời. Họ ngẩng đầu nhìn lên trên. Đột nhiên 1 khuôn mặt lạ với hai hố mắt trống rỗng lộ ra; chả trách Hắc Bảo không cho cô trèo lên, hóa ra trên đó đã có người mai phục rồi.

Tần Cẩm lo lắng nghĩ thầm, lẽ nào Kha Lương, Thi Thi, Lục Tử Minh đã bị bọn ma này bắt rồi? Nếu không sao chúng lại biết ở đây có người mà mò tới?

Trời ạ! Không biết họ thế nào? Bây giờ cô mới thấy quyết định của Tử Minh là hoàn toàn chính xác. Nếu lúc này họ đang tùm tùm ở đây thì khả năng 1 người trốn thoát được cũng khó.

Tần Cẩm nghe thấy tiếng bước chân bố mẹ Tiểu Ngự ngay sát chỗ cô

trốn. Cô đã có thể nhìn rõ mặt họ, lớp da sẫm màu đầy vết nám, trên 2 hốc mắt chỉ còn lại những cục máu khô sẫm bầm lại. Động tác của 2 con ma nữ kia chậm hẳn lại, chúng đã phát hiện ra nơi ẩn náu của Tần Cẩm.

Trong lúc nguy cấp, cô nghĩ tới Kha Lương và chiếc khuyên tai anh đưa cho cô. Cô vội lấy chiếc khuyên tai ra, bây giờ nó chuyển màu tím sáng. Bọn ma dường như rất sợ màu này, chúng không dám tiến lại gần.

Đúng lúc này, một bóng người nhảy từ giếng trời xuống. Tần Cẩm và bố mẹ Tiểu Ngư đều ngoảnh lại nhìn, thì ra là Kha Lương. Anh đang cầm một chiếc gậy gỗ:

- Đừng sợ, anh đến cứu em đây.

Tần Cẩm đứng phắt dậy, cô chạy về phía anh trách móc:

- Anh còn trở lại đây làm gì?

- Anh không thể để em ở đây một mình được.

Bên giếng trời lại xuất hiện hai bóng người nữa; đó là Thi Thi và Tử Minh.

- Đúng vậy, bọn mình không để cậu ở đây một mình được.

Xích hoàn của Kha Lương và vòng ngọc của Thi Thi đều sáng bừng lên. Xem ra trước mắt có thể bảo vệ bốn người.

Hắc Bảo run rẩy trong lòng Tần Cẩm, mọi người đứng dựa vào cửa, đối mặt với bố mẹ Tiểu Ngư. Tử Minh rút súng chĩa vào bọn ma.

Thi Thi liếc mắt nhìn khẩu súng trên tay Tử Minh rồi nói:

- Cất đi, đừng lãng phí đạn nữa anh. Bọn này có bắn trúng cũng không chết đâu.

Tử Minh vẫn ngoan cố chĩa súng vào chúng.

Đột nhiên mẹ Tiểu Ngư đi về phía cửa để tránh ánh sáng rồi kêu to.

Bốn người nhận ra các đốm lân tinh trong làng bồng chốc bay về hướng ngôi nhà này.

- Chết thật, bọn chúng gọi đồng bọn tới trợ giúp đấy. Kha Lương uất ức

lên tiếng.

Tần Cẩm giục:

- Còn ở đây nói gì nữa, mau chạy đi thôi!

- Có chạy cũng không thoát được, bọn anh vừa quan sát xung quanh, nhận thấy có thể ra khỏi nơi này. Nhưng vì cứu em, bọn anh đã quay lại. Ai ngờ mấy người này cũng đuổi theo. – Lục Tử Minh lườm Kha Lương một cái.

- Hừm, ai bảo anh quay lại làm gì? Nếu biết anh cũng quay lại, tôi đã chẳng quay lại làm gì? – Kha Lương tức tối đốp lại.

- Ra khỏi làng là thoát thôi mà.

- Lúc này còn được chứ bây giờ thì khó rồi. Chúng đã vây chặt chúng ta, bây giờ có mọc cánh cũng khó mà thoát được. – Thi Thi tuyệt vọng nói.

Tần Cẩm an ủi cả bọn:

- Cũng có thể xích hoàn và vòng ngọc bảo vệ được chúng ta tới sáng? Trời sáng là bọn chúng sẽ phải quay về mộ của chúng ngay thôi. Tiểu Ngư đã từng nói với chúng ta bố mẹ nó ngủ rất lâu, không cho phép ai quấy rầy đúng không nào?

- Nhưng xích hoàn và vòng ngọc, mỗi cái chỉ có thể bảo vệ cho một người mà thôi. Anh chỉ sợ chúng ta không trụ được đến sáng. - Lục Tử Minh tỉnh táo phân tích vấn đề.

Trong lúc cả bọn chưa nghĩ ra cách gì để đối phó thì lũ nửa người nửa ma kia lại kéo đến đông nghịt.

Tần Cẩm thầm nói: “Không biết lời nguyên độc ác CA BĂNG này có tổng cộng bao nhiêu phân thân? Không biết nó còn tiếp tục hại bao nhiêu người nữa đây?”

Bọn chúng đã bao vây họ. Lúc này ánh sáng trên xích hoàn và vòng ngọc đã tối dần đi.

Bỗng họ nghe thấy tiếng trẻ con lạnh lót:

- Bố mẹ à, bây giờ bố mẹ đã tìm thấy anh chị ấy rồi, bố mẹ xuống đi.

Nghe tiếng của Tiểu Ngư, bố mẹ cậu bé liền đứng im tại chỗ, hai con ma nữ không bám chặt vào họ nữa, và cũng không làm động tác khoét mắt.

Mùi xác chết nồng nặc. Bọn chúng không tiến lên phía trước nữa. Bố mẹ Tiểu Ngư bỏ đi càng làm họ khó hiểu.

- Anh chị mau xuống đi, người trong thôn đến chơi với anh chị này. Anh chị xuống chơi cùng em đi.

Tân Cẩm thấy ba người còn lại đều gật đầu đồng ý. Bây giờ họ giống với hoàn cảnh 108 vị anh hùng bị bức lên Lương Sơn, muốn tháo lui cũng không được nữa rồi.

Lúc xuống cầu thang, họ bủn rủn cả chân tay, đi giữa một bầy xác chết. Họ băn khoăn không biết rốt cục Tiểu Ngư muốn giúp hay muốn hại họ đây. Người ta đã bày bàn ăn trong sân.

Tiểu Ngư kéo họ ngồi xuống ghế, tiếp theo nó mời tất cả mọi người cùng ngồi. Không hiểu sao các xác chết đó lại nhất nhất nghe theo lời Tiểu Ngư, lần lượt ngồi xuống. Bố mẹ Tiểu Ngư ngồi cùng bàn với họ.

Tân Cẩm nhìn vào mắt Hắc Bảo, cô muốn xem bọn ma nữ đang làm gì. Cô ngạc nhiên nhận thấy bọn chúng đều đang chìm trong giấc ngủ.

Tiểu Ngư mời bố mẹ nó xơi cơm.

Bốn người túm tụm lại một chỗ, họ đều cảm thấy chuyện này thật hoang đường, không thể tin nổi. Họ có chung một suy nghĩ không biết có phải họ đang nằm mơ hay không; dù thế nào chẳng nữa họ cũng mong mình sớm tỉnh lại.

Tiểu Ngư ăn thức ăn riêng của mình: ngô và quả dại. Nó không hề biết mình đang sống trong môi trường thế nào. May mà nó bị mù.

Tại sao CA BĂNG không làm hại Tiểu Ngư?

Mọi người đều thắc mắc nhưng không ai dám hỏi thẳng thẳng bé.

Họ phân vân không biết những xác chết này đang ăn gì. Một bà lão trông lành như đất đi ngang qua chỗ bọn họ, vừa đi vừa rút cây nến đỏ ra cho vào miệng.

Các xác chết đều bung chiếc bát trước mặt mình lên, trong bát đầy nến

thơm. Khắp nơi vang lên tiếng nhai nển khô khốc.

Ăn xong, bọn xác chết lại nhanh chóng giải tán theo yêu cầu của Tiểu Ngự.

Bốn người bọn họ được sắp xếp vào một phòng; Tiểu Ngự nói trong đó đã có giường. Đẩy cửa ra, họ thấy hai cỗ quan tài đặt ngay chính giữa.

Kha Lương kinh hãi tột độ, anh lén chạy sang phòng Tiểu Ngự để xem nó đang làm gì? Anh không tin nổi vào mắt mình nữa, thật đáng sợ. Tiểu Ngự đang bò vào chiếc quan tài màu đen, bố mẹ thằng bé giống hệt như bị điểm huyết, cứ đứng như tượng trước hai đầu quan tài.

Kha Lương vội vã chạy về thông báo cho mọi người phát hiện mới của mình.

Họ trần trọc hồi lâu rồi cũng chìm vào giấc ngủ mơ màng.

Lúc tỉnh dậy, ngôi làng vẫn im lìm như cũ. Họ chỉ nghe thấy tiếng mức nước của Tiểu Ngự. Tần Cẩm là người đầu tiên bước ra khỏi căn phòng, co khẽ hỏi Tiểu Ngự:

- Bố mẹ em đâu rồi Tiểu Ngự.

- Họ đi làm rồi, người làng đều đi làm hết; chỉ có mình em ở lại trông giữ làng thôi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Mặt trời đã ló ra, tuy không rực rỡ lắm nhưng ít nhiều mang lại chút hơi ấm cho họ. Họ đã cố thủ được một đêm.

Thi Thi thở dài nã nề. Tần Cẩm hiểu bạn nghĩ gì. Trước kia họ là những cô gái thời thượng, lúc nào cũng xuất hiện trước công chúng với một này một nọ. Những việc cần làm trong ngày của Thi Thi nếu không phải đi khách sạn bao giai thì là phóng xe đi du lịch hoặc xem phim; còn bản thân cô thì mãi viết tiểu thuyết kiếm tiền. Họ cảm thấy đây mới là cách hưởng thụ cuộc sống hiện đại thực thụ. Tuy sướng như vậy nhưng họ vẫn chưa hài lòng cho lắm, thế nhưng nếu so với hoàn cảnh bây giờ thì đúng là một trời một vực.

Đối với họ, điều quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để được tồn tại trên thế giới này. Giờ đây, họ đành phải giành giật từng giây từng phút

với ác ma để có được sự sống mong manh. Tần Cẩm thấy họ như đang sống trong cơn ác mộng chứ không phải trong cuộc sống hiện đại với kim cương, quần quần áo áo, nước hoa..

Lục Tử Minh đề nghị mọi người cùng đi quanh làng để tìm xem có manh mối nào không. Trải qua một đêm hãi hùng, không ai muốn tách riêng ra nữa.

Tạm biệt Tiểu Ngư xong, họ liền lên đường ngay. Họ nhận thấy đã từ lâu không có ai lai vãng tới gần ngôi làng này..

Qua kiến trúc xây dựng và bố cục của ngôi làng này, có thể nói đây là ngôi làng cổ. Họ đi vòng vòng hồi lâu rồi quyết định dừng chân tại ngôi nhà to – chắc là của người giàu có nhất làng. Tường của ngôi nhà được xây rất cao, trên cổng lớn còn treo vải đỏ nữa – tấm vải đã bạc phếch do mưa gió đập vùi. Bên trong sân còn bày rất nhiều bàn ghế giống như đang có tiệc hội vậy.

Bốn người tò mò bước vào xem.

Ngôi làng vắng lặng đến mức họ còn nghe thấy tiếng bước đi của mình vọng rất xa.

Bát đĩa được đặt ngay ngắn trên bàn. Từng trận gió lạnh thổi ra. Họ đoán chủ nhân phải rất giàu bởi ngôi nhà chiếm tới 1/3 diện tích của làng, bên trong không biết có bao nhiêu gian phòng nữa, đồ đạc bày biện đều rất quý giá.

Kha Lương cầm một chiếc bình hoa lên nói:

- Trời ạ, nếu chiếc bình này là đồ thật thì chúng ta giàu to rồi..
- Thôi đi ông, chúng ta không phải tới đây để khảo cổ, xin ông cất tính hiếu kỳ đi cho mọi người được nhờ.

Thi Thi tiến lại gần ngắm, cô hớn hờ reo lên:

- Chúng ta giàu rồi. Chiếc bình hoa này đúng là đồ cổ thời Nguyên đấy. Trời ạ! Nhà này thật giàu có!

Thi Thi vốn là “Thiên kim tiểu thư” nên cũng có kiến thức sơ đẳng về khảo cổ. Nghe thấy Thi Thi nói vậy, mọi người liền xúm lại chỉ chỉ, trò trò bình luận. Đúng lúc này, một trận gió lạnh thổi lên. Tần Cẩm ngẩng

đầu lên xem thì thấy bóng một người già đang đứng ở cuối hành lang.

Quá kinh sợ, Tần Cẩm đánh rơi chiếc bình xuống đất, chỉ nghe “choang” một tiếng, chiếc bình vỡ vụn. Lục Tử Minh cũng nhìn thấy bóng người áo đen đó, anh đã bắt đầu đuổi theo sau. Kha Lương và Thi Thi tiếc nuối nhìn những mảnh vụn của chiếc bình hoa, sau đó mới cùng nhau đuổi theo Tần Cẩm và Tử Minh.

Bốn người cố bám sát đằng sau, đến giờ họ vẫn chưa biết bóng đen đó là người hay ma, tuy nhiên phải có duyên có nợ thì bóng đen ấy mới xuất hiện chứ.

Bóng đen đó cứ thoát ẩn thoát hiện ở cuối các ngõ hẻm khiến họ không tài nào đuổi kịp.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, họ quyết định chia nhau ra tìm. Làm như thế có thể sẽ dồn được bóng đen vào một góc, bởi xét cho cùng ngôi làng này cũng không rộng lắm.

Họ cứ đuổi mãi, đuổi mãi tới cây hòe giữa làng, vẫn không thấy bóng dáng người đó đâu.

Đúng lúc này, ông trẻ bỗng bay xuống trước mặt họ rồi dặn dò.

- Ông đã điều tra ra chỗ này đúng là nơi nặng âm khí nhất. Các cháu nhất quyết phải rời khỏi đây trước lúc trời tối, bằng không sẽ không còn cơ hội thoát thân nữa đâu.

- Nhưng bọn cháu không tài nào tìm được đường về nữa. Khi đi lang thang trong làng, chúng cháu phát hiện đường về đã bị cỏ dại che phủ mất. - Kha Lương sốt ruột phân bua.

- Dù thế nào đi chăng nữa các cháu cũng phải về. Nếu không có đường thì cứ dẫm bừa lên cỏ ắt có đường ngay mà. Ông có cảm giác âm khí ở đây ngày càng nặng đấy, đến ông cũng sắp không chịu nổi rồi. – Ông trẻ nghiêm túc nói.

Đang lúc mọi người bối rối chưa tìm ra được phương án nào khả thi, ông trẻ lại nói tiếp:

- Sư muội à, hay muội thả Hắc Bảo xuống để nó thử tìm đường đưa mọi người ra khỏi chỗ này đi, càng ở đây lâu sẽ càng nguy hiểm đấy.

- Nhưng bọn cháu phải làm gì với tấm vải đây? Hay cứ bỏ nó ở đây là được hả ông?

- Lời nguyện này đã giết hết mọi người trong làng, do vậy ngôi làng này không thể giam nó được nữa, ông sợ có trả lại cũng chẳng được tích sự gì. Quan trọng nhất là làm sao để thoát khỏi nơi quỷ quái này.

- Mọi người trong làng này đã chết, chỉ có duy nhất một đứa bé đang sống. - Tần Cẩm vội nói

- Gì cơ? Vẫn còn người sống ở đây ư? Ngoài các cháu ra ông không nhận thấy sự tồn tại của bất cứ người nào khác nữa, các cháu cần phải cẩn thận đấy.

Vừa nói dứt câu, dường như ông trẻ nhìn thấy cái gì rất đáng sợ rồi vội vã biến mất...

CHƯƠNG 20: NGUỒN GỐC LỜI NGUYỄN

Bầu không khí ngột ngạt kết hợp với sự xuất hiện và biến mất của ông trẻ khiến mọi người chán nản vô cùng. Họ đều không thể tin nổi Tiểu Ngư đáng yêu kia lại không phải là người.

Lục Tử Minh buồn bã thốt lên:

- Cứ nhìn thấy ông nội Kha Lương là lại có chuyện chẳng lành.

Kha Lương uất ức định đốp lại Tử Minh cho bõ tức thì bất ngờ nghe tiếng "Xào xạc" vang lên từ cuối con hẻm. Mọi người ngẩng đầu lên xem, thì ra là người áo đen lúc này.

Lúc này, người đó không biến mất nữa mà chậm chậm tiến lại phía họ.

Mọi người chăm chú quan sát, hóa ra là một bà lão già nua, mặt mũi nhăn nheo đau khổ không đoán được tuổi, răng đã rụng hết.

Bà già tiến về phía họ, im lặng hồi lâu rồi nói: "Cuối cùng các cháu đã tới."

Nói rồi bà già ngồi trên phiến đá dưới gốc cây giữa làng, dỗi mắt ra xa, bà thở dài rồi nói tiếp:

- Trước đây, cứ vào lúc này, mọi người trong làng lại tụ tập ở đây hóng mát, bây giờ thì vắng lặng chẳng có ai cả.

Kha Lương hấp tấp hỏi:

- Bà là người làng này ạ?

- Đúng vậy, nhưng dân làng này không chấp nhận sự tồn tại của ta.

- Tại sao hả bà? - Thi Thi và ba người còn lại đều bị lôi cuốn vào câu chuyện.

Bà lão bắt đầu kể chuyện:

- Làng này có tên Thạch Đầu, tuy tọa lạc ở nơi hoang vắng nhưng do có nghề nhuộm vải truyền thống nên dân làng cũng có của ăn của để.

Lúc ta sinh ra đã bị mọi người coi là không bình thường. Dân tộc Mèo chúng ta quan niệm trẻ con khi đẻ ra mà cười thì không may mắn. Định mệnh sắp xếp đứa trẻ ấy phải làm đệ tử của thầy mo, phục vụ thầy mo.

Tần Cẩm thắc mắc:

- Bà ơi, thầy mo là người như thế nào ạ?

- Thầy mo chính là thần hộ mệnh cho chúng ta. Trong truyền thuyết, mẹ của bà ta là người còn bố của bà ta là rắn, do vậy bà ta là người rắn; điều này cũng có nghĩa bản tính của bà ta lúc là người lúc lại là yêu quái. Bà ta bảo vệ cho chúng ta, do vậy yêu cầu chúng ta phải cố hiến linh hồn cho bà ta sai khiến. Ta vừa mới ra đời đã bị thầy mo chọn làm tín đồ; nhưng bố mẹ ta lại không muốn ta trở thành đệ tử của thầy mo, cứ cương quyết nuôi ta trong làng, không đuổi lên núi. Sau đó, khi trưởng thành ta lập gia đình. Mãi tới khi ta có cháu nội Tiểu Ngư, lời nguyện của thầy mo mới linh nghiệm.

- Bà là bà nội của Tiểu Ngư sao?

- Đúng vậy, do không chịu để ta làm tín đồ nên bố mẹ ta đã mắc tội với thầy mo, vì vậy sau này thầy mo đã trút sự phẫn nộ lên cháu nội ta, Tiểu Ngư.

- Tiểu Ngư cũng là tín đồ của thầy mo sao? - Thi Thi tò mò hỏi.

- Nó không phải là tín đồ mà là yêu quái.

- Yêu quái ư? Không lẽ nào? Nó đáng yêu, lương thiện thế, sao lại có thể là yêu quái được? - Bốn người không tin vào tai mình nữa.

- Các cháu đoán xem Tiểu Ngư mấy tuổi rồi? - Bà nội Tiểu Ngư nhẹ nhàng hỏi.

- Khoảng năm, sáu tuổi gì đó, đúng không bà? - Kha Lương láu táu đáp lại.

- Nó đã qua lứa tuổi đó từ lâu rồi, chẳng qua nó không lớn nổi đấy thôi.

Nó cũng không bị mù đâu, ta không cho nó mở mắt ra đấy, bởi ta không muốn nó nhìn thấy cảnh tượng buồn thảm nơi đây.

- Cháu không biết làng này đã xảy ra chuyện gì mà lại tiêu điều, vắng lặng thế này? - Tân Cẩm tò mò hỏi bà lão.

- Tiểu Ngư vừa ra đời không lâu thì người giàu có nhất làng này cưới vợ. Tất cả người làng đều tới tham dự đám cưới của ông ta. Chính trong đêm đó, mọi người đã bị lời nguyên CA BĂNG giết chết.

- CA BĂNG? Bà cũng biết lời nguyên CA BĂNG sao?

- Bởi ta có chút hiểu biết về mo thuật nên sớm biết hôm ấy có chuyện chẳng lành, ta đã lén ôm Tiểu Ngư trốn được kiếp nạn. Tất cả dân làng đều bị CA BĂNG điều khiển. Ta biết đây là báo ứng của ta nên đã quyết định làm thầy mo cả đời để bảo vệ Tiểu Ngư. Do Tiểu Ngư lớn lên trong một không gian đầy âm khí nên nó mới không lớn nổi.

- Sao bà không bế Tiểu Ngư đi trốn?

- Ta không đủ sức vượt qua khu rừng này, hơn nữa Tiểu Ngư cũng không thể rời xa nơi này được. Nó vốn đã không phải là người, do vậy nếu rời bỏ ngôi làng này, nó sẽ chết. Vì vậy ta quyết định ở lại đây để bảo vệ nó.

- Tại sao bố mẹ Tiểu Ngư lại có thể xuất hiện vào mỗi buổi tối thế hả bà?

- Bố mẹ nó xuất hiện được là do Tiểu Ngư đã sử dụng sức mạnh tinh thần gọi chúng về đó. Tiểu Ngư có sức mạnh phi phàm, nó có thể điều khiển được bọn ma nữ quái ác đó. Bản thân nó đến giờ vẫn không biết bố mẹ nó đã chết. Sức mạnh tinh thần tiềm tàng trong người nó có thể kêu gọi được các xác chết về chơi cùng.

Bốn người lộ rõ vẻ ngạc nhiên liền hỏi lại:

- Toàn bộ xác chết trong làng đều do Tiểu Ngư gọi về ư?

- Đúng vậy. Nhưng nó không biết gì đâu, nó chẳng qua vẫn là một đứa trẻ tự cho rằng mình bị mù mà thôi.

- Tại sao bà biết chúng cháu tới đây?

- CA BĂNG xuất hiện ở làng ta, đã giết chết mọi người trong làng, tuy

thế sức mạnh của nó vẫn chưa dừng ở đây. Tiểu Ngư có thể điều khiển được nó, nhưng không biết vì lý do gì Tiểu Ngư lại tặng CA BĂNG cho người khác.

- Chính vì lẽ đó tấm vải ma quái đó đã lọt vào tay cháu. - Thi Thi nghiên răng nói. Lúc đầu cô cứ tưởng mọi bất hạnh là do cô mang tới, bây giờ cô đã biết, cô chỉ là một nạn nhân đen đui bị CA BĂNG chọn mà thôi.

Bà già thông cảm nhìn cô nói:

- Đến giờ ta cũng không hiểu tại sao CA BĂNG vẫn tiếp tục gieo rắc tai họa cho người khác. Giả sử mỗi thù có lớn cỡ nào thì cái chết của cả làng ta đã quá đủ để nó mãn nguyện rồi chứ? Hằng đêm ta vẫn tự hỏi tại sao CA BĂNG chưa sát hại ta và Tiểu Ngư? Lẽ nào nó vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ nào đó chăng? Có thể do nguyên nhân này, nó đã đau khổ, dằn vặt, kêu thét giữa đêm tối rồi ép Tiểu Ngư phải tặng nó cho các cháu cũng nên.

Tân Cẩm hét lên:

- Cháu vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào? Lẽ nào ai đó trong bọn cháu có liên quan tới lời nguyện chết tiệt này ư?

- Ta nghĩ khả năng này đúng đây; do vậy nó đã kêu gọi các cháu tới đây để bắt đầu cuộc thám sát mới cũng nên.

Kha Lương uất ức hỏi lại:

- Làm sao CA BĂNG lại có liên quan tới tụi cháu kia chứ? Lúc Ca Băng xuất hiện tụi cháu còn chưa có mặt trên cõi đời này kia mà.

Bà già nhẹ nhàng vỗ vào vai Kha Lương giải thích:

- Cháu à, CA BĂNG vốn mệnh danh là lời nguyện đáng sợ nhất trên đời mà. Nó không những có thể truy sát người bị nguyện rủa, cũng như thân bằng cố hữu của họ mà còn có thể truy sát kiếp sau của người đó nữa. Nếu người bị nguyện rủa còn có cháu chắt chút chút... gì gì đó thì nó vẫn tiếp tục công việc. Nếu linh hồn người bị nguyện rủa được siêu sinh đầu thai kiếp sau thì nhất định CA BĂNG sẽ tiếp tục tới quấy rối rồi tiêu diệt nhân vật tương lai đó.

Lục Tử Minh tức giận nói:

- Trên thế giới này tại sao lại có lời nguyên ác độc đến thế chứ? Hại người ta một đời còn chưa đủ hay sao mà phải theo người ta đến tận kiếp sau.

- Đúng vậy, có lẽ mỗi thâm thù đó không gì có thể xoa dịu được nên mới biến thành lời nguyên độc ác như vậy.

- Mỗi thâm thù này là rất lớn. - bà già chỉ tay vào ngôi nhà lớn trước mặt rồi nói. - Nguồn cơn của câu chuyện bắt nguồn từ ngôi nhà này, các cháu muốn nghe không?

Bốn người chỉ thấy từ tay bà già bay lên một vòng khói màu tím. Họ nghe thấy tiếng bà vọng lại từ xa không rõ lắm: "Đây là mộng ký ức bà đã lưu giữ lại, các cháu xem xong sẽ rõ cả thôi."

Bốn người đã có kinh nghiệm xem mộng ký ức, họ biết sắp có kịch hay để xem rồi. Họ như quên đi nỗi hiểm nguy trước mắt, tay trong tay cùng tiến tới trước tấm gương to...

Một giọng nói lạnh lót cất lên: "Cầu Tử, mày hái cho tao bông hoa kia đi."

Đó là giọng nói của một bé gái sắc sảo, yêu kiều, khoảng bảy, tám tuổi, trông rất đài các, quyền quý. Con bé đứng trên vách núi, chỉ tay vào bông hoa đang nở rộ kia rồi ra lệnh cho bọn trẻ ăn mặc rách rưới bên cạnh mình.

Thằng bé tên Cầu Tử vừa sợ lại vừa ghét con bé nhưng nó vẫn phải ngoan ngoãn bò xuống vách núi hái hoa bởi con bé dọa: "Cầu Tử à, nếu mày không hái hoa cho tao, tao sẽ bảo bố tao không lấy vải nhuộm nhà mày nữa."

Thằng bé lần mò trèo xuống dưới. Vách đã trơn tuột do vừa mưa xong làm nó tuột tay ngã.

Bọn trẻ sợ ngậy người ra, rồi không ai bảo ai, toán loạn chạy về nhà. Con bé cũng sợ hết hồn, nhưng nó nhanh chóng theo chân bọn kia chạy thực mạng về nhà.

Bọn trẻ không dám nói với người lớn. Thằng bé tuy bị rơi xuống vực nhưng nó may mắn thoát chết, chỉ bị gãy hai chân mà thôi. Nó rên rỉ đau đớn, tưởng không qua nổi. Một ông lang đi hái thuốc ngang qua đó

đã cứu nó. Tới khi hồi phục hoàn toàn, nó trở về quê thì biết tin bố mẹ đều đã qua đời. Lúc đi tìm con giữa đêm hôm khuya khoắt, bố nó không may rơi xuống vực chết tươi; mẹ nó không chịu nổi mất mát lớn lao, chẳng bao lâu cũng mắc trọng bệnh mà qua đời.

Từ đó không ai biết tin tức gì về Cầu Tử nữa.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, không ngờ mới đó mà đã mười năm trôi qua. Một hôm, có một nhà buôn thuốc bắc tới làng Thạch Đầu, anh ta không những tuần tú lại đa tài, đa nghệ. Sự có mặt của anh ở đây đã gây chấn động lớn với người dân. Công việc chính của người dân nơi đây là lên núi tìm những loại rễ cây có thể nhuộm vải được, sau đó đưa thành phẩm tới nhà trưởng làng họ Dư. Họ Dư từ lâu quen thói bóc lột dân lành, người làng ai cũng căm hận lão ta.

Sự có mặt của thương gia trẻ tuổi Trần Văn đã đem đến một cơ hội mưu sinh khác cho người dân nơi đây. Bây giờ họ không theo nghề nhuộm vải nữa mà chuyển sang việc tìm cây thuốc.

Khí hậu ở đây rất thích hợp với thảo dược phong phú quanh năm. Trần Văn quyết định ở lại làng trong một ngôi nhà cũ, rồi lập điểm thu mua thảo dược tại đây.

Việc anh định cư tại làng khiến ông Dư lo sợ. Ông nhận thấy nếu người dân cứ tiếp tục không mang vải tới cho ông thì dù cho sản nghiệp có lớn đến cỡ nào cũng khó giữ nổi.

Để gạt bỏ cái gai trong mắt, ông đã sai gia đình đột nhập vào nhà ám sát anh. Trần Văn không những giỏi võ lại là người mưu trí nên dễ dàng đánh đuổi bọn gia đình kia. Anh tức giận báo thù bằng cách bắt cóc đại tiểu thư nhà họ Dư – Dư Kim Sa.

Tiểu thư nhà họ Dư bị trói gô vào ghế; Trần Văn không hề sàm sỡ với cô, trái lại anh nhìn cô triu mến.

Tiểu thư nhà họ Dư vốn ngang ngược, quen được cưng chiều, nay gặp phải đối thủ mạnh hơn mình mà lại không hề để ý đến cô; điều này khiến cô vừa tức giận vừa bần khoản. Tâm trạng mâu thuẫn đó cứ giày vò cô. Tình yêu có lẽ đã nảy nở từ lúc đó.

Kể từ lúc Dư Kim Sa bị bắt, cả hai đều không nói năng gì. Trần Văn một mặt bắt mối làm quen với ông Dư. Mặt khác vẫn âm thầm toan tính việc

riêng của mình.

Rồi tới lúc cũng phải thả người. Trần Văn đưa cho Dư Kim Sa – cô gái hận anh tới xương tủy – một con dao; anh ghé sát vào tai cô thì thầm: “Một là cô giết tôi, hai là lấy tôi.”

Tiểu thư nhà họ Dư nghiêng răng đâm một nhát ngập nửa con dao vào ngực anh.

- Sao anh không tránh đi? – Dư Kim Sa đờ đẫn hỏi.

- Sao tôi lại phải tránh kia chứ? Nếu em không bằng lòng lấy tôi, tôi thà chết còn hơn.

Vẻ mặt Trần Văn vẫn như đùa như thật.

Lúc ngã xuống, trong mắt anh lóe lên sự đắc thắng.

Đúng như anh dự đoán, trái tim Dư Kim Sa đã hoàn toàn thuộc về anh. Cô chờ đợi ngày anh bình phục, bất chấp tất cả để thành thân với anh. Dư lão gia nghĩ thầm: “Trai tài gái sắc, chẳng phải chúng cũng rất đẹp đôi đó sao? Mình chỉ có duy nhất một cô con gái lại được gả cho một chàng trai tài giỏi xuất chúng, đúng là việc tốt. Lễ cưới mau chóng được tổ chức, Trần Văn và Dư Kim Sa đúng là một cặp uyên ương trời sinh.

Dù có sắt đá đến đâu thì khi đã bị Trần Văn chinh phục, trái tim của Dư Kim Sa đã hoàn toàn thuộc về anh. Sau lễ cưới, họ quyết định lên núi du ngoạn.

Lúc hai người đi ngang qua một vách núi, cô rùng mình nhớ lại chuyện ngày xưa. Chỉ vì một phút bồng bột trẻ con, cô đã khiến cho cả nhà người ta chết oan. Trên vách núi cheo leo đang nở một bông hoa giống như mười năm trước.

Dư Kim Sa chỉ muốn mau chóng rời xa cái nơi gợi lại kỷ niệm buồn trong cô nhưng Trần Văn lại muốn trèo xuống hái hoa cho cô. Dư Kim Sa hét toáng lên: “Đừng!”, anh từ từ quay lại nói.

- Cô đã từng nói nếu không hái hoa cho cô, cô sẽ bắt bố cô không nhận vải nhuộm nhà tôi đúng không?

Dư Kim Sa sợ hết hồn, đứng im tại chỗ.

- Cô tưởng rằng tôi yêu cô ư? Cô xấu như dạ xoa thế, ai mà thèm yêu kia chứ? Tính nết vừa buông thả vừa đáng ghét, chính cô đã hại chết bố mẹ tôi, tại sao người chết lại không phải là cô?

Thì ra Trần Văn chính là Cầu Tử ngày xưa.

- Tại sao anh lại đứng yên cho tôi đâm?

- Nếu không dùng khổ nhục kế, sao tôi có thể chinh phục được cô? Sao tôi có thể giày vò cô đau khổ như lúc này?

Cô run bắn lên:

- Tình cảm anh dành cho tôi đều là giả ư? Anh không yêu tôi chút nào sao?

- Ha, ha... Muốn biết thật hay giả thế nào, tốt nhất cô hãy hỏi Diêm Vương ấy.

Dư Kim Sa còn đang ngỡ ngàng thì đã bị Trần Văn đẩy xuống vực. Chỉ vì một bông hoa mà bao nhiêu người phải chết. Trong rừng vọng lên tiếng cười ngạo nghễ, đắc thắng đáng sợ của Trần Văn.

Trần Văn trở về nhà nói dối rằng Dư Kim Sa không may trượt chân ngã xuống vực. Dư lão gia tin lời con rể, ông phái người đi tìm xác cô nhưng không thấy.

Không lâu sau đó, Dư lão gia đau buồn, mắc bệnh rồi chết. Tàn sản nhà họ Dư bỗng chốc thuộc về con rể; anh trở thành người giàu có nhất làng. Anh thay Dư lão gia vừa nhập thuốc vừa thu mua vải nhuộm.

Gia quyến nhà họ Dư, nếu không bỏ đi biệt xứ một cách khó hiểu thì mắc bệnh lạ rồi qua đời. Chưa đầy mười năm, nhà họ Dư đã không còn ai nữa.

Trần Văn vẫn sống độc thân nhiều năm, người ta ca ngợi anh là người chung thủy, chọn cảnh sống một mình vì hãy còn lưu luyến đại tiểu thư nhà họ Dư. Chỉ anh là người rõ hơn cả, anh bị giày vò vì không thể quên được ánh mắt đau khổ tột cùng của Dư Kim Sa trước khi ngã xuống vực.

Thời gian trôi mau, ánh mắt đó cuối cùng cũng được hóa giải bởi một kỹ nữ lâu xanh.

Cô kỹ nữ đó nổi tiếng khắp thành. Mỗi lần vào thành bán thuốc, đi ngang qua lâu xanh đỏ, Trần Văn lại trông thấy cô ta chải đầu trong ánh chiều rực rỡ. Mái tóc đen, dài, óng ả tung bay trong ánh chiều tà đi cả vào giấc mơ của anh. Trần Văn năng lui tới lâu xanh đỏ hơn, anh chuộc thân cho cô rồi quyết định lấy cô ta làm vợ.

Cái tin Trần Văn sắp lấy vợ lan đi rất nhanh, chốc lát đã tới tai một phụ nữ hái thuốc.

Người phụ nữ đó, trông già nua, xấu xí vô cùng. Cô đứng trên đường nhìn thấy Trần Văn và cô kỹ nữ kia đang trêu đùa nhau, từng câu nói yêu thương của họ như cửa vào trái tim róm máu của cô. Cô nắm chặt chiếc xẻng trong tay.

Người phụ nữ đó chính là Dư Kim Sa năm xưa. Đúng là phúc to mạng lớn, tuy bị rơi xuống vực nhưng ý chí phải sống trong cô mãnh liệt đến mức thúc giục cô bằng mọi giá phải tiếp tục sống. Cô cố bám vào cây mây, cho nên đã không bị thương quá nặng. Xuống được đáy vực, cô không muốn tiếp tục đối mặt với tình yêu phũ phàng của mình nữa.

Mặc dù rất hận anh nhưng tận sâu thẳm đáy lòng cô vẫn rất yêu anh.

Cô hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian sau khi ngã xuống vực.

Cô chẳng biết phải đối mặt với sai lầm của mình năm xưa như thế nào nữa, cũng chẳng có cách nào đối mặt với sai lầm hiện tại của Trần Văn, mọi thứ đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cô biết, nếu bây giờ cô xuất hiện trong làng thì Trần Văn – người nắm giữ toàn bộ quyền hành trong làng – sẽ không ngần ngại thanh toán cô ngay.

Cô chạy mãi, may mà gặp được một gia đình người Mèo tốt bụng đã cho cô ăn ở trong nhà. Cô học được cách hái thuốc; cùng lúc đó cô phát hiện đang mang trong mình giọt máu của Trần Văn.

Tuy bị phụ bạc, nhưng tận đáy lòng cô vẫn rất yêu Trần Văn, do đó cô cắn răng chịu đựng để sinh đứa bé ra. Tình yêu mù quáng ấy giày vò cô cả ngày lẫn đêm khiến cô già trước tuổi; vì thế không ai có thể nhận ra Dư Kim Sa ngày xưa nữa.

Cô thường mang con gái đi hái thuốc cùng, đứa bé rất ngoan ngoãn,

đáng yêu. Con bé đang lớn lên từng ngày còn Trần Văn của cô vẫn sống độc thân. Kim Sa cũng biết cái chết của bố cô có liên quan đến Trần Văn nhưng cô không dám tìm hiểu sâu hơn nữa. Khi nhìn thấy Trần Văn của cô cuối cùng đã yêu người đàn bà khác thì nỗi hận dồn nén đã lâu trong lòng cô bùng phát.

Cô đắm chìm trong nỗi thù hận. Nguyên nhân khiến cô tồn tại trên cõi đời này là để kiểm nghiệm xem Trần Văn có lưu luyến, nhớ nhung mình không. Đáp án quá phũ phàng trái ngược đáng hoàng với những gì cô mong đợi. Trần Văn đã quên cô.

Cô chỉ muốn báo thù. Khi biết Trần Văn đã định ngày cưới, cô nghĩ ngay tới lời nguyện tai quái CA BĂNG.

Cô đưa mắt nhìn đứa con gái đang ngủ say.

Lúc này, cô không còn là mẹ của nó nữa mà đã biến thành ác quỷ.

Nỗi hận thù thật đáng sợ biết bao!

Trên đường hái thuốc về cô đã móc mắt con gái mình ra rồi trói nó lên cây hòe cổ; để cho cây hòe hút hết máu tươi của nó. Năm sau, cô tới đây đào rễ cây hòe, dùng thứ nước đỏ như máu chảy ra từ gốc hòe nhuộm vải, rồi tìm mọi cách để tặng tấm vải – quà cưới cho Trần Văn.

Tấm gương ký ức bỗng nhiên vỡ tan.

Bà già đó lại hiện ra; cả bốn người dụi mắt, họ đều đã tỉnh lại.

- Bây giờ các cháu đã biết nguồn gốc của lời nguyện CA BĂNG rồi đúng không? – Bà già hỏi.

Tần Cẩm vẫn thắc mắc mà hỏi lại.

- Tặng tấm vải xong thì xảy ra vụ thảm sát dân làng ở đây, sau đó cô Kim Sa đã đi đâu hả bà?

- Người tạo ra lời nguyện CA BĂNG về sau còn phải hiến linh hồn cho thầy mo nữa. Ta cũng không biết cô ta đã đi đâu, nhưng dù thế nào cô ta sống cũng như chết mà thôi.

- Đúng là hại người thì cũng thiệt thân. Không hiểu cái bà Kim Sa này có bị điên không mà lại dùng lời nguyện CA BĂNG này kia chứ? – Kha

Lương tức giận nói.

- Thôi, các cháu đừng để tâm đến việc này nữa. Trời sắp tối rồi, nếu các cháu không mau khởi hành thì không ra khỏi làng được đâu. Các cháu mau đi đi! – Bà già giục họ.

Tân Cẩm rất thương Tiểu Ngu liền đề nghị:

- Bà ơi, chúng cháu muốn đưa Tiểu Ngu đi cùng bởi bọn cháu không muốn nó tiếp tục sống với người chết nữa.

- Đừng mang nó theo. Tiểu Ngu là người côi âm nên nó phải sống ở nơi này, nếu rời khỏi đây nó sẽ chết. Các cháu cứ yên tâm đi đi, bà sẽ chăm sóc nó cẩn thận. Nếu nó không mở mắt thì vẫn được sống hạnh phúc.

- Bà ơi, thế bà định thế nào?

- Ta vốn là con người trông nom nơi này lại hiểu biết về mo thuật, ta không thể rời bỏ mảnh đất này được.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau rồi quyết định quay về nhà Tiểu Ngu lấy hành lý lên đường.

Về tới nơi, không thấy Tiểu Ngu đâu, họ đành lấy hành lý rồi đi ngay, không kịp tạm biệt thằng bé bởi thời gian không cho phép họ chậm trễ. Họ đặt Hắc Bảo xuống, nó chạy đằng trước dẫn đường. Lúc bốn người đi qua chỗ gặp bà già lúc nãy thì không thấy bà đâu nữa.

Họ cảm thấy như vừa trải qua một giấc mộng vậy.

Mọi người sai bước theo Hắc Bảo; nó đã tìm ra một con đường khác rất khúc khuỷu trong bụi cây. Càng đi càng thấy nhiều cây, họ đã không còn nhìn thấy mặt trời nữa. Lúc tới đây hình như không có nhiều cây đến vậy.

Hắc Bảo chạy nhanh đằng trước, mọi người cố bám theo sau. Thi Thi trượt ngã, Tử Minh vội đỡ cô dậy rồi cũng nhanh chóng đuổi theo sau bọn Tân Cẩm.

Bỗng Hắc Bảo đột ngột dừng lại rồi lùi về phía sau. Bốn người đoán đã gặp trở ngại phía trước, nhưng cụ thể thế nào thì họ không rõ.

Một bóng người từ từ đứng dậy ở lùm cỏ trước mặt.

Chính là Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư vẫn cười hì hì rất dễ thương.

Nhìn thấy Tiểu Ngư, Tần Cẩm vui sướng reo lên: “Tiểu Ngư”, rồi vội vàng chạy về phía thằng bé. Kha Lương nhanh tay kéo cô lại.

Mọi người đều nhận thấy thằng bé đang tròn mắt nhìn họ thân thiện.

Tiểu Ngư nhẹ nhàng hỏi:

- Sao anh chị lại đi thế? Chẳng lẽ anh chị không thể ở thêm mấy ngày chơi với em được sao?

Bốn người lạnh xương sống, còn Tiểu Ngư ngạc nhiên nhìn họ.

- Từ lâu em đã biết mình không bị mù. Mặt trăng và những vì sao em gặp trong mộng đều là thật, thế nhưng do bố mẹ em đều đã qua đời, người làng cũng chết cả rồi nên em không dám đối mặt với thực tế phũ phàng đấy, và em cứ nhắm nghiền mắt lại.

Thi Thi giải thích:

- Tiểu Ngư à, anh chị thực sự muốn đưa em đi cùng nhưng bà nội em nói em không thể rời xa nơi này được.

Tiểu Ngư tiến lên phía trước vài bước, bọn Tần Cẩm lại lùi về phía sau tránh. Kha Lương sốt ruột hỏi thẳng:

- Rốt cuộc em muốn gì đây?

Nhìn cảnh tượng mấy người lớn cao to lại run sợ trước một đứa trẻ chỉ năm, sáu tuổi, không ai có thể nhịn được cười.

Tiểu Ngư trả lời:

- Em đã nói rồi em muốn anh chị ở đây chơi với em.

- Mấy ngày có được không? – Chàng ngốc Kha Lương dờ chừng mặc cả.

- Ở luôn không quay về nữa.

Đúng lúc này họ nghe thấy một giọng nói vọng lại từ phía sau: “Các cháu mau trốn đi, Tiểu Ngư đã mở mắt rồi. Bây giờ nó không phải là

Tiểu Ngư lúc trước đâu. Các cháu mau chạy đi! Nó sẽ giết các cháu đấy.”

Là giọng của bà nội Tiểu Ngư.

Hắc Bảo lấy đà nhảy về phía Tiểu Ngư, thẳng bé tàn nhẫn giơ tay đập mạnh con mèo đang nhảy trên không xuống đất. Tần Cẩm bất chấp hiểm nguy xông lên phía trước ôm Hắc Bảo đang bị thương.

Họ chạy thực mạng về phía sau.

Tiểu Ngư không đuổi theo, nhưng họ đều cảm thấy có ai đó đang hà hơi sau cổ, cảm giác đó giống như Tiểu Ngư đang ngồi ngay sau họ vậy. Họ cảm đầu cảm cổ chạy thực mạng không dừng. Càng ngày con đường càng khó đi. Rừng rậm càng lúc càng âm u, rộng lớn. Họ nhanh chóng bị mất phương hướng. Lúc này, bọn họ giống như con ruồi không định vị được phương hướng, cứ bay loạn xạ trong rừng sâu. Màn đêm dần buông xuống. Họ mệt mỏi dừng lại nghỉ. Nếu cứ tiếp tục chạy không mục đích thế này, sớm muộn gì họ cũng chết vì mệt thôi.

Kha Lương dừng lại nói trong tiếng thở gấp:

- Đẳng nào thì cũng chết, sao bọn mình không chọn cái chết nào cho nhẹ nhàng một chút, chứ cứ cố sống khổ sống tội thế này cũng không ổn chút nào.

- Sao anh biết chúng tôi sẽ chết? À, tôi quên mất anh còn có vật báu gia truyền gì đó mà. – Tử Minh dè bỉu.

Nghe đến đây, Kha Lương mới sực nhớ ra vật báu gia truyền nhà mình. Anh nói với Tần Cẩm:

- Em mau lấy khuyên tai ra đi, biết đâu lại có thể cầm cự được một lúc thì sao?

Tần Cẩm lấy chiếc khuyên tai đang sáng bừng ra, mọi người nhìn nhau, không ai nói năng gì.

Bốn người đứng dựa lưng vào nhau, đột nhiên họ nghe thấy tiếng “lạo xạo” như âm thanh đào đất vọng tới.

Tần Cẩm hốt hoảng nói:

- Nguy rồi! Tiêu Ngự đã gọi người làng tới đó.
- Thằng nhóc này không đấu nổi chúng ta lại bày trò gọi mấy cái xác chết khô đến dọa đây. Mà ý tưởng tao sợ đấy à? – Kha Lương nổi quạu nói.
- Anh nói không sợ mà lại run bần bật lên thế? – Lục Tử Minh châm chọc.
- Run là run thế nào? Chẳng qua trúng gió nên cảm lạnh thôi.

Thi Thi can ngăn:

- Đã đến nước này mà các ông vẫn còn tâm trạng cãi nhau à?
- Em thì biết cái gì? Cãi nhau là để giảm stress đấy.

Khoảnh khắc hiểm hoai bọn họ có cùng quan điểm!

Tần Cẩm không để ý đến bọn họ, cô cẩn thận chăm sóc Hắc Bảo đang bị thương. Cô nghĩ thâm lần này là chết chắc rồi. Trước kia, mỗi khi bị dồn vào chân tường, Hắc Bảo thường xông ra giúp đỡ, bảo vệ cô; lần này Hắc Bảo bị thương rồi, còn có ai đến giúp cô đây?

Từ trong rừng rậm bỗng xuất hiện một đám xác chết khô đang ồ ạt tiến về phía họ. Họ bình tĩnh đứng yên tại chỗ.

Kha Lương luyến tiếc nói:

- Nếu sớm biết đội hình của chúng đông đảo thế này thì bọn mình không nên phí sức chạy thực mạng tới đây.

Lục Tử Minh đồng ý với quan điểm của Kha Lương.

- Tôi thấy bọn xác chết khô này cũng chẳng đáng sợ lắm.
- Em đã trải qua quá nhiều chuyện rừng rợn rồi, do đó chẳng chuyện gì có thể làm em sợ được nữa. – Thi Thi phụ họa theo.

Bọn họ tựa sát vào nhau nhìn lũ xác chết càng lúc càng tiến lại gần. Đường như xích hoàn và vòng ngọc vẫn còn phát huy tác dụng nên bọn chúng không dám tiến tới quá gần họ.

Họ bình tĩnh đón đợi sự sắp đặt của số phận.

- Mọi người nói xem chúng ta có bao nhiêu phần trăm có thể trốn thoát khỏi đây? – Kha Lương nghiêm túc hỏi.

Ba người còn lại nhìn nhau cười; họ thấy cơ hội trốn thoát của họ bằng không.

Một giọng nói danh thép cất lên: “Ta đảm bảo một trăm phần trăm các con có thể thoát khỏi nơi này.” ...

Họ ngạc nhiên vô cùng. Thực sự họ không nghĩ rằng thời điểm này lại có người ngoài nói chuyện với họ.

Đâu đó vọng lại tiếng tụng kinh, những xác chết kia vẻ rất đau khổ, từ từ ngã xuống đất. Tiếng tụng kinh càng ngày càng to khiến cho các xác chết lùi lại phía sau, chẳng mấy chốc đã biến mất trong rừng sâu.

Một bóng người đang nhảy lên nhảy xuống, một người nữa lại đang đứng trên cây rắc bột gì đó xuống đất. Đến thời điểm này, họ không biết có tổng cộng bao nhiêu người và những người đến cứu họ là ai nữa?

Mặt Kha Lương tái xanh. Lúc này, trông anh còn đáng sợ hơn lúc bị bày ma bao vây.

Bóng người lạ kia nhảy bổ tới, tát vào hai má Kha Lương. Kha Lương bị đánh mà không nói năng gì.

Tần Cẩm nhận ra đó chính là người đàn bà đã đánh Kha Lương trên đường quốc lộ trước kia – mẹ anh; Lục Tử Minh cũng biết, chỉ có Thi Thi ngạc nhiên nhìn.

Tần Cẩm nói nhỏ: “Không có gì đâu, mẹ của Kha Lương đấy.”

Thi Thi vẫn không tin nổi người đàn bà trẻ đẹp kia lại có con lớn đến thế.

- Sao bà ấy lại có thể giữ được thân hình trẻ đẹp đến thế nhỉ? – Thi Thi hỏi nhỏ Tần Cẩm.

Không ngờ bà Nạp Lan Tĩnh cũng nghe thấy, bà đi về phía cô, hỏi:

- Cháu thật có con mắt tinh đời! Cháu thấy ta giữ dáng tốt đấy chứ?

Không ai ngờ sự việc lại chuyển biến nhanh như thế, đến Lục Tử Minh cũng không hiểu đầu cua tai nheo thế nào?

Một bóng người nữa nhảy từ trên cây xuống. Ông ta béo phì, hói đầu, bụng phệ. Kha Lương trông càng đáng thương hơn, anh sợ xanh mặt.

Người đàn ông đó cũng tiến về phía Kha Lương rồi tát anh hai cái, Kha Lương uất ức nấp sau lưng Tần Cẩm. Hành động của ông ta không qua nổi mắt bà Nạp Lan Tĩnh đang bàn luận cùng Thi Thi về đồ mỹ phẩm. Bà hùng hổ tiến đến tát ông rồi vạ hỏi:

- Ông lấy cớ gì đánh con trai tôi?

- Nó cũng là con trai tôi, tại sao bà được quyền đánh con tôi thì không?

Hóa ra người đàn ông trung niên hói đầu kia là bố Kha Lương.

- Trừ tôi ra, không ai được phép đánh con trai tôi. – Bà ta quả thật rất hung dữ.

Người đàn ông có vẻ bị lép vế nhưng chẳng làm gì được, ông tức tối nhìn Kha Lương.

Được mẹ nâng đỡ, Kha Lương không sợ nữa, anh nói với bố mẹ:

- Bố mẹ à, nơi này đông người, muốn đánh bố mẹ cũng nên về nhà mà đánh con chứ. Bố mẹ cũng nên giữ thể diện cho con một chút.

Người đàn ông đã lấy lại phong độ thường ngày. Ông ngẩng đầu giới thiệu với mọi người.

- Xin chào! Tôi là Kha Gia Khoan – bố Kha Lương. Tuy có hơi xấu trai một chút nhưng tôi đúng là bố đẻ của Kha Lương; Kha Lương giống ông nội mà.

Mọi người cố nhịn cười, họ cảm thấy nhà họ Kha này thật kỳ quặc.

Thi Thi chợt nhớ ra.

- Kha Gia Khoan – bậc kỳ tài kinh doanh, Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Phi Hồng của thành phố chúng ta đúng không? Trời ơi! Kha Lương à, anh đúng là công tử nhà giàu đấy.

Nạp Lan Tĩnh hớn hở ra mặt, bà cứ vuốt ve bàn tay Thi Thi rồi tiếc rằng

mình không thể khen cô một triệu lần:

- Cháu thật có con mắt tinh đời đấy.

Kha Lương ngạc nhiên hỏi:

- Sao bố mẹ lại xuất hiện ở đây chứ?

Kha Gia Khoan cụt hứng trả lời:

- Mà ý tưởng bố mày thích đến đây lắm đấy à? Nếu không nể tình ông nội mày thì tao đã mặc kệ cho mày chết ở nơi khỉ ho cò gáy này rồi.

- Ông nội? – Cả bốn người đồng thanh hỏi.

- Đúng thế, tối qua ông báo mộng cho tao biết mày đang gặp nguy hiểm. Ông còn chỉ đường cho tao đến đây để cứu chúng mày đấy. Hừm, Kha lương ơi là Kha Lương, tao đã cố gắng tạo điều kiện để mày học hành, không cho mày tìm hiểu về trò bắt ma bắt quỷ này rồi. Tại sao mày không chịu nghe lời tao? – Kha Gia Khoan tức giận mắng con.

- Tại sao bố mẹ không cho con học làm phép chứ? – Kha Lương giận dỗi hỏi.

- Bố mẹ không cho con học làm phép là vì cái chết của chị con.

- Con còn có chị gái sao?

Kha Gia Khoan nóng lòng muốn kể mọi việc cho Kha Lương nghe: “Dòng họ Kha chúng ta coi việc bắt ma là một nhiệm vụ thiêng liêng. Thực ra bắt ma không dễ, nếu làm không đến nơi đến chốn sẽ bị chúng báo thù. Bọn ma đã giết chết bà nội con – một phụ nữ hiền lành, lương thiện ngay trước mắt ta. Ta đã cố gắng học giết ma là vì lý do đó.”

Ông thở dài rồi nói tiếp: “Ông nội con nghỉ hưu, ta tiếp tục kế nghiệp, một lòng một dạ bắt ma. Để tránh lặp lại bi kịch như mẹ ta đã gặp phải, ta chọn vợ là một nhân tài trừ ma – mẹ con bây giờ. Chúng ta yêu nhau ngay từ lần đầu gặp gỡ, cùng nhau bắt ma để trừ hại cho dân. Đó là những ngày tháng rất có ý nghĩa trong cuộc đời chúng ta.”

Nạp Lan Tĩnh bùi ngùi quệt nước mắt trên mặt, trông bà lúc này rất đau khổ. Hồi ức về những ngày tháng đó vẫn in sâu trong tâm trí bà.

“Sau đó, chúng ta sinh hạ chị gái con – Tiểu Như. Nó có thiên bẩm. Nếu không chết thì nó đã có thể trở thành anh tài giết ma trong dòng họ ta. Không ngờ nó đã bị bọn ma hại chết. Lần đó, chúng ta gặp phải một đối thủ đáng gờm; thiếu chút nữa nó đã giết chết cả nhà chúng ta. Chúng ta may mắn thoát chết do có sức đề kháng tốt, còn Tiểu Như lúc đó mới hai tuổi đầu đã bị con ma đó sát hại.”

Bầu không khí trở nên nặng nề.

“Mẹ con đau đớn chỉ muốn chết, ta cũng vậy. Nhưng chúng ta dồn cảm thù vào việc báo thù ác ma. Chúng ta chỉ ngừng việc truy sát ma khi mẹ con có thai con. Chúng ta đã từng mất một đứa con gái, do vậy không thể tiếp tục mất thêm con trai nữa. Sau khi sinh con ra, bố mẹ đã bỏ nghề này rồi theo đuổi nghề kinh doanh. Thực sự ta đã rất sợ con lại dẫm lên vết xe đổ của bố mẹ nên tìm mọi cách để ngăn cản không cho con học phép thuật. Không hiểu có phải do di truyền hay không mà con lại rất hứng thú với việc này. Nếu sớm biết con thích công việc này, ta đã tiếp tục kế thừa tổ nghiệp; nếu làm thế có lẽ ta đã không phải chịu báo ứng, bị sư tổ lấy đi về khôì ngô, tuấn tú.”

Kha Lương cảm động, sụt sùi nói với bố:

- Con xin lỗi bố. Con đã luôn làm bố phải lo lắng.

Thực sự Kha Lương không ngờ rằng, ông bố béo phì, suốt ngày đấu khẩu với mẹ anh đã vì sự an nguy của anh mà hy sinh bản thân, dũng cảm từ bỏ trách nhiệm lớn lao của dòng họ.

Nhưng Kha Lương vẫn không bỏ được tật lảm mồm cố hữu:

- Bố, bố đã từng đẹp trai à?

Ông gõ nhẹ vào đầu Kha Lương rồi nghiêm túc nói:

- May mà tối qua ông nội bảo chúng ta tới cứu các con, nếu không hôm nay các con đã nguy rồi.

- Bố à, chỉ có bố mẹ tới cứu bọn con à? Lúc nãy bố rắc thứ bột gì đó?

- Đó là dẫn hồn hương, dùng để gọi người chết trở về nơi của họ. Tuy nhiên, hai chúng ta chỉ có thể đối phó được với lũ xác chết kia chứ không có cách nào đối phó được với âm đồng. Chỉ một người duy nhất

có thể làm được việc đó, may mà chúng ta đã mời được bà ta cùng tới đây.

Từ con đường nhỏ trong rừng, xuất hiện hai bóng người - một bóng người đang ôm một đứa trẻ chậm chậm tiến tới chỗ họ. Lúc này, mọi người đã nhận ra đó là một ni cô, bà khoảng năm mươi tuổi. Khuôn mặt bình thản, bà luôn mồm niệm kinh. Tiếng niệm kinh lúc này là của bà ta. Đi sau bà là bà nội Tiểu Ngư đang chấp tay trước ngực, dáng vẻ rất thành khẩn. Ni cô đang bế Tiểu Ngư, lúc này nó đang thiêm thiếp ngủ.

Thi Thi nhìn thấy Tiểu Ngư, sốt sắng hỏi:

- Sư thái à, Tiểu Ngư chết rồi ư?

- Nó không sao cả, nó chỉ bị ta ru ngủ mà thôi.

Trong bóng tối lờ mờ, Tần Cẩm nghe thấy giọng nói này rất quen; chăm chú quan sát ni cô đó, cô không tin nổi vào mắt mình nữa.

Tần Cẩm sợ hãi lùi về phía sau. Hắc Bảo rơi xuống đất, nó chạy tới chỗ ni cô. Tần Cẩm dường như không chịu được chấn động này, cô ngã vật xuống đất...

Ni cô bình tĩnh nhìn Tần Cẩm rồi dịu dàng hỏi:

- Cẩm nhi, con vẫn khỏe đấy chứ?

- Không lẽ nào, không thể tin được! – Tần Cẩm hét to.

Kha Lương ôm Tần Cẩm rồi nhẹ nhàng hỏi han:

- Sao thế em?

Nạp Lan Tĩnh nói nhỏ:

- Vị ni cô này là mẹ của Tần Cẩm. Chúng ta đã quen biết nhau lâu rồi.

Bốn người trẻ tuổi sững sờ; họ không biết phụ huynh của họ còn giấu bao nhiêu bí mật nữa. Tất cả bọn họ đều cảm thấy mình như đã bị lừa vậy.

- Mẹ đã đi nước ngoài rồi kia mà, sau khi bố chết, chính mắt con đã nhìn thấy mẹ đã lên máy bay. – Tần Cẩm bức xúc hét to.

Vị ni cô kia đưa mắt nhìn ra xa rồi nhẹ nhàng trả lời Tần Cẩm:

- Con à, con vừa trở lại nơi chôn rau cắt rốn của mình đấy. Đây chính là nhà, là cội nguồn của con.

Nhà của Tần Cẩm ở trong làng này.

Ni cô nói tiếp: “Từ khi có mặt trên cõi đời này, ta đã là một khắc tinh. Ta đã khắc chết bố mẹ mình. Thầy mo từng nói ta sẽ mang đen đui tới cho người thân của ta, bởi ta sinh ra đã phải chịu lời nguyền. Về sau, cả làng bị lời nguyền CA BĂNG nhưng ta và Tiểu Ngư may mắn thoát chết. Ta có may mắn được một bà lão lạ mặt – chính là người sau này con gọi là bà ngoại ấy – giúp trốn ra ngoài. Ta đã gặp bố con; tuy đã tìm mọi cách né tránh không thừa nhận tình cảm thật trong tim nhưng có lẽ đó là kiếp nạn của ta, cũng là kiếp nạn của bố con nữa. Chúng ta đã không thoát được lưới tình, tự ý kết hôn, bất chấp sự phản đối của bà. Sau đó, chúng ta sinh ra con.”

Vị ni cô dường như rất xúc động, bà niệm vài câu kinh lấy lại bình tĩnh rồi tiếp tục kể: “Bố con không tránh được kiếp nạn, phải chết thảm, người tiếp theo sẽ là con. Bà ngoại vì giúp bảo toàn tính mạng cho con, đã bắt ta rời xa con. Ta không còn cách nào hơn đành phải xuất gia. Chỉ có làm như thế mới cứu được con bởi ta là khắc tinh mà. Ta chỉ còn biết ở nơi xa xôi cầu chúc mọi điều tốt lành đến với con. Khi Gia Khoan nói với ta là con gặp nạn, ta liền đến ngay bởi ta có cách đối phó với âm đồng. Khi Tiểu Ngư còn bé, ta thường hay dỗ nó ngủ. Lúc nó tỉnh dậy thường xảy ra những chuyện kỳ quái, chỉ riêng ta dỗ được nó ngủ. Sự việc xảy ra đã rất lâu rồi, vậy mà Tiểu Ngư chẳng lớn lên chút nào, nó vẫn như ngày xưa, chỉ cần nghe ta hát ru là lăn ra ngủ.”

- Âm đồng? – Kha Lương tò mò hỏi.

- Âm đồng chính là đứa trẻ nơi âm giới, nó không thuộc về thế giới chúng ta. Nó có quyền lực tối cao có thể điều khiển người chết; tuy nhiên, nó không thể sống xa nơi này. Tiểu Ngư chính là sự báo thù của thầy mo, do bà Tiểu Ngư không chịu làm đồ đệ của thầy mo.

- Thầy mo thật chẳng dân chủ chút nào. – Kha Lương bất mãn nói.

Tần Cẩm dường như mới tỉnh sau cơn chấn động.

- Mẹ chưa đi nước ngoài? Cứ trốn tại am? Tu hành? Bao nhiêu năm rồi

sao mẹ chưa từng đi thăm con lần nào?

- Mẹ không dám tới thăm con bởi mẹ sợ con sẽ bị liên lụy vì mẹ.

- Thế sao bây giờ mẹ lại tới?

- Bởi lúc này con đang bị lời nguyên CA BĂNG truy sát.

- Người bị CA BĂNG truy sát chính là con sao?

- Đúng vậy. Con là hậu duệ nhà họ Dư, là đối tượng truy sát của CA BĂNG.

Nghe tới đây, ai cũng ngạc nhiên.

- Cha ta – ông ngoại của con, là em trai ông Dư. Ta có mặt trên cõi đời này chưa lâu thì họ đều chết, tuy vậy, CA BĂNG quyết không bỏ qua ta bởi dù gì ta vẫn là hậu duệ nhà họ Dư. May mà ta đã được bà lão lạ mặt kia cứu, sau đó sinh hạ ra con. Vì ta sống một mình lại là người tu hành nên lời nguyên không hại được ta, con là người bình thường nên lời nguyên lại truy sát con. Ta nghĩ tấm vải đỏ đó đã được sắp xếp để tới tay con. Nếu lời nguyên muốn giết người, nó sẽ tìm mọi cách để hoàn thành nhiệm vụ.

Tần Cẩm không nói năng gì. Mọi việc quá bất ngờ. Đầu tiên cô phải tin bố mẹ Kha Lương là cao thủ bắt ma; kế đó là bà mẹ tưởng đã mất tích từ lâu đột nhiên xuất hiện trong hình dạng ni cô; điều cuối cùng khó tin nhất – cô là hậu duệ nhà họ Dư, sinh ra trong một ngôi làng hẻo lánh, xa xôi.

Thi Thi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô an ủi. Cô sợ Tần Cẩm bất tỉnh.

Tần Cẩm thần thò nói:

- Người ác ma muốn giết là mình. Tại sao nó giết Lam Kỳ rồi liên lụy tới cả Anh Kỳ kia chứ? Tại sao lại liên lụy tới nhiều người như thế? Tại sao nó không nhằm vào mình rồi giết chết mình đi cho xong chuyện đi?

- CA BĂNG sẽ không bỏ qua những người thân của bạn, nếu không nó đã không giết hết mọi người trong làng.

Tần Cẩm căm thù con ác ma, cô giận dữ hét lên:

- Mình phải giết nó, mình phải giết con đàn bà đó, nó là loại ma độc ác nhất trên đời này.

Đột nhiên Nạp Lan Tĩnh lên tiếng:

- Các con mau rời khỏi nơi này đi! Ta cảm thấy không nên ở lâu trong khu rừng đầy âm khí này.

Kha Gia khoan gật đầu đồng ý:

- Đúng vậy, tranh thủ chưa tới 12h đêm, chúng ta mau rời khỏi nơi đây đi.

Vị ni cô đặt Tiểu Ngư xuống, bà chấp tay rời hướng về phía bà nội Tiểu Ngư, nói:

- Bà tự bảo trọng nhé!

Bà nội Tiểu Ngư bế nó lên rồi dần biến mất trong rừng sâu.

Kha Gia Khoan đi trước dẫn đường; mọi người cất bước theo sau, chẳng mấy chốc đã ra khỏi khu rừng. Khu rừng này không rộng chút nào, vậy mà lúc trước không hiểu sao bọn họ cứ loanh quanh mãi vẫn không thoát ra ngoài được.

Vừa ra khỏi rừng, họ nhìn thấy chiếc xe địa hình của mình đậu bên đường. Nhìn thấy chiếc xe bóng nhoáng thời trang, nhóm trẻ cảm thấy được an ủi rất nhiều, bởi cuối cùng họ cũng đã nhìn thấy sản phẩm của thời hiện đại rồi. Mấy ngày lưu lạc tại ngôi làng ma quái đó đã khiến họ không biết mình đang sống ở thời đại nào nữa. Nhìn thấy chiếc xe hiện đại khiến họ xúc động vô cùng.

Vừa lên xe Kha Lương vừa nói với bố mẹ mình.

- Về nhà rồi bố mẹ mua cho con chiếc xe thể này nhé! Con thấy loại xe này hay đấy!

Mọi người ổn định chỗ ngồi xong, Lục Tử Minh lại được giao nhiệm vụ lái xe. Xe vừa khởi động xong liền phóng như bay. Tuy mọi người đều rõ họ vẫn chưa phá bỏ được lời nguyền CA BẮNG, nhưng không ai thất vọng, chán nản bởi họ vẫn còn sống là may mắn lắm rồi.

CHƯƠNG 21: THAY ĐỔI

Chiếc xe lướt nhanh trên đường, không ai biết phải đi đâu nữa, họ không còn tâm trí để nghĩ nhiều chuyện đến thế; người nào cũng nghiêng nghiêng ngả ngả trên xe; vấn đề cần quan tâm bây giờ là làm sao nhanh rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt.

- Sư thái à, Tiểu Ngư làm sao rồi? – Thi Thi hỏi.

Ni cô nhẹ nhàng vuốt ve Hắc Bảo; nằm trong lòng bà ta, Hắc Bảo tỏ ra rất mãn nguyện, cứ kêu “meo, meo”.

- Đừng gọi ta là sư thái, pháp hiệu của ta là Viên Không, cháu gọi Viên Không là được rồi. Tiểu Ngư vốn là âm đồng, nên nó là người canh giữ nơi đó. Lời nguyện bao năm nay chưa truy sát Tần Cẩm chính là do Tiểu Ngư chưa thả nó ra, hơn nữa sức mạnh của lời nguyện vẫn chưa đủ mạnh để trốn khỏi nơi âm giới đó. Chính vì thế, nó mượn cháu để trốn ra ngoài báo thù, nguồn cơn của sự việc là như vậy.

Kha Lương thắc mắc:

- Viên Không sư thái, sao sư thái lại quen với bố mẹ cháu thế?

- Chuyện này nói ra thì dài lắm. Năm đó, bởi ta vốn là khắc tinh nên mẹ con tưởng lầm là yêu quái định trừ khử ta, may mà bố con – Kha đại ca phát hiện ra thân phận thực sự của ta nên đã cứu ta thoát chết. Đúng như các cụ thường nói “đánh nhau vỡ đầu mới nhận họ”, từ đó ta trở thành bạn của bố mẹ con.

Nạp Lan Tĩnh cười ngượng. Thời trẻ, bà nổi tiếng nóng tính, chỉ cần một lời nói khó nghe là bà đã rút ngay chiếc gậy trừ ma ra. Khi đó, bà phát hiện ra mẹ Tần Cẩm có một luồng khí không bình thường liền cho rằng mẹ Tần Cẩm là yêu: may mà chồng bà ta kịp thời ngăn chặn nếu không đã giết nhầm người tốt.

Tần Cẩm vẫn đang ngậy người ra, Lục Tử Minh thương cảm; vừa lái xe vừa nắm chặt tay cô an ủi.

Trời đã tang tảng sáng. Lục Tử Minh lái xe về hướng thành phố. Thực ra anh cũng không biết phải làm gì lúc này nữa, nhưng trực giác mách bảo anh chỗ đông người sẽ an toàn nhất.

Viên Không sư thái cũng không phản đối. Máy người lớn dường như đang quyết định việc gì đó, họ nhíu mày suy nghĩ.

Kha Lương cảm thấy kỳ lạ liền hỏi:

- Bố mẹ quyết định thế nào? Bố mẹ đang nghĩ gì thế?

Không ai trả lời Kha Lương. Khi đi qua một ngôi chùa, Viên Không sư thái yêu cầu dừng xe. Sư thái quay lại hỏi bố mẹ Kha Lương:

- Ông bà quyết định làm thế à?

Họ gật đầu, vị sư thái thở dài rồi nói tiếp:

- Thế cũng được, tôi cũng đi.

Trong một lúc, sự xuất hiện của toàn những người lạ mặt đã làm chú tiểu đang quét sân chùa sợ hãi, đánh rơi cả chổi.

Kha Gia Khoan lên tiếng:

- Giá lúc này đưa được ông nội Kha Lương tới đây thì tốt; hai ông bạn già lâu ngày gặp lại chắc có nhiều chuyện để nói lắm đấy.

Nhóm người trẻ tuổi không còn kiên nhẫn lâu hơn được nữa, họ tranh nhau hỏi người lớn rốt cuộc có việc gì mà lại tới đây.

Kha Gia Khoan đành phải trả lời bọn trẻ:

- Bây giờ chúng ta đi thăm một người bạn già. Ông ấy là trụ trì chùa này. Các cháu phải nhớ rằng cho dù có nhìn thấy gì đi chăng nữa cũng phải bình tĩnh đấy, tuyệt đối không được phép hét toáng, không được ngăn tò te, không được trốn, không được làm mất mặt bọn ta biết không?

Nạp Lan Tĩnh dường như không yên tâm lắm về chồng mình, bà lên tiếng:

- Ông thì cứ mạnh mẽ, lẽ nào chính ông lại không bỏ trốn?

- Cũng chẳng có cách nào hơn, đúng là trái đất tròn, xem ra nhóm ta lại tề tựu đông đủ rồi.

Viên Không sư thái thở dài nói:

- Âu cũng là duyên phận; Phật từng dạy duyên đến rồi duyên đi, hoa nở hoa lại tàn mà. Thôi chúng ta mau vào đi.

Mấy người trẻ tuổi đi đằng sau, vừa đi họ vừa ngắm ngôi chùa. Đó là một ngôi chùa cũ kỹ, bụi bặm khắp nơi, xem ra việc hương hỏa ở đây không được tốt cho lắm.

Đi sâu vào trong, Kha Gia Khoan liền bảo bọn trẻ dừng lại, chỉ có vợ chồng ông và sư thái bước vào. Tần Cẩm nhìn theo bóng mẹ; lúc này cô đã bình tĩnh trở lại và đã chấp nhận mẹ đẻ của mình, nhưng cô nhận ra mẹ cô đã khác hẳn năm xưa – lạnh lùng, quyết đoán và sống lý trí hơn, bà như không còn vương bận bụi trần nữa. Điều này thực sự khiến cô đau lòng, chỉ muốn khóc cho vui bớt nỗi buồn.

Ngôi chùa tuy cũ kỹ nhưng vẫn có vẻ tĩnh lặng vốn có của chốn chùa chiền. Phía sân sau của chùa có mấy cây hoa mai đang nở rộ.

Kha Lương chạy ra ngoài xem rồi quay lại ngay, anh thắc mắc tại sao mùa hè lại có hoa mai. Anh ngạc nhiên không hiểu tại sao các bông hoa lại nở ở đầu cành mới lạ chứ. Không nén được tò mò, anh quyết trèo lên xem mấy bông hoa lạ đó.

Thi Thi, Lục Tử Minh, Tần Cẩm nhìn theo anh ta, mọi người đều tin rằng trong chùa ắt hẳn có cao nhân, nếu không làm sao có thể khiến cho hoa mai nở vào mùa hè.

Vừa chạm vào mấy bông hoa, Kha Lương nhận ra đó là hoa giả. Tiếc công mình khó nhọc mới trèo lên được, anh tức tối hét toáng lên: “không hiểu đưa nào vô công rồi nghề lại gắn hoa giả lừa ông mày đấy?”. Vừa dứt lời, anh nhìn thấy một mảnh giấy gắn trên cây, trên đó viết: “Đứng im, trên đầu bạn có một tổ ong vò vẽ, động đây là chết đó.”

Kha Lương hỏi to:

- Tần Cẩm, Tử Minh, mau nhìn phía trên đầu tôi có phải có tổ ong vò vẽ không? – Anh ta sợ hãi không nhúc nhích.

Mọi người quan sát hồi lâu rồi nói:

- Chẳng có gì cả, anh bị lừa rồi.

Bị lừa hai cú đau, Kha Lương tức tối đứng bật dậy rồi chửi: “bà nó chứ, đứa nào hại ông, ông quyết tính sổ.”

Đúng lúc này anh nhìn thấy một dòng chữ trên vỏ cây rơi xuống dưới.

Dòng chữ đó là: “yên tâm đi, ở dưới không có dao nhọn, chỉ có gai nhọn thôi.”

Kha Lương sợ hãi rơi xuống đất, anh nghĩ mình chết chắc rồi. Mọi người hốt hoảng chạy tới xem tình hình Kha Lương thế nào. Một lát sau anh mở to mắt; bên dưới đã được phủ một lớp cam thảo dày, chả trách không làm anh bị thương.

Nhìn thấy Kha Lương bình an vô sự, mọi người đều an tâm. Lúc này trông anh thật lếch thếch, không ai nhin cười được.

Kha Lương đứng bật dậy, tức tối hỏi: “Đứa nào đã bày trò thế?”

Đúng lúc này, nhóm người lớn bước ra, bên cạnh họ là một người đàn ông trung niên, trọc đầu, ăn mặc sành điệu, áo jacket, một chiếc vòng tay rất to, và mang kính râm. Già rồi mà còn đua đòi; đã vậy ông ta lại còn đục khuyên trên miệng nữa chứ.

Ông ta cười sảng sặc, cười ra cả nước mắt.

Kha Lương khó chịu hỏi:

- Ông thấy có gì đáng cười lắm hả?

- Đương nhiên đáng cười rồi, cháu là người thứ 27 đã bị lừa, trò này hay thật đấy!

Kha Lương nghe thấy ông ta đã hại tổng cộng 27 người thì tức tối đánh một chưởng vào bộ mặt nhăn nhó kia, nhưng anh bị ông ta đánh bay vào đồng cam thảo.

- Cháu đã lên đai gì rồi? Cháu giỏi loại quyền gì? Bây giờ ta đang luyện thái cực quyền, nào, cùng đi vài đường nhé!

Đến lúc này, Kha Gia Khoan trách con trai:

- Kha Lương, không được vô lễ, mau tới chào bác đi con.

Bốn người trẻ tuổi ngơ ngác không hiểu. Thi Thi chạy về phía trước, chỉ vào người đàn ông có khuôn mặt rồi lắp bắp hỏi:

- Ý của bác là ông ấy chính là vị trụ trì chúng ta cần tìm phải không?

Kha Lương quên cả đau ngồi bật dậy, anh nói đúng một câu:

- Bác à, dù gì bác cũng là hòa thượng, phải chú ý đến phong thái của mình chứ?

Vị hòa thượng cười hì hì rồi nói:

- Ta tên Tiểu Thiên, cứ gọi anh Tiểu Thiên được rồi.

- Anh Tiểu Thiên? – bốn người đồng thanh hét to.

Mọi người ngồi trong thiền phòng, trong đó đã bày sẵn một vài món ăn. Đúng như người xưa nói: “Thượng bất chính thì hạ tắc loạn”, chú tiểu làm rau không sạch, xào xong rồi mà vẫn còn sâu trong đó, thế nhưng vị trụ trì chẳng thèm quan tâm.

Thi Thi không nhịn nổi nữa, liền nhắc ông ta:

- Đại sư, đại sư, ngài sát sinh rồi.

Anh Tiểu Thiên tiếp tục nhai nhồm nhoàm rồi nuốt chửng con sâu vào miệng, nhai xong ông nói: “Bằng chứng đâu? Bằng chứng đâu? Em lấy ra đi! Nếu không có chứng cứ thì đừng nói mò, ta sẽ kiện em tội phi báng đấy. Nể tình cô em trẻ đẹp, chúng ta sẽ nói chuyện riêng nhé!”

Mấy người trẻ tuổi bây giờ mới thực sự thấm thía tại sao Kha Gia Khoan lại dặn họ không được hét to, chạy trốn, ngẩn tò te...

Viên Không sư thái cười nói:

- Đã bao nhiêu năm rồi mà sư huynh vẫn không sửa được tính của mình. Các cháu đừng bận tâm nhé! Tiểu Thiên sư huynh vừa sinh ra đã ở trong chùa, vì sư huynh có duyên với cửa Phật. Sư huynh đã từng học ở Đại học Harvard, nhưng học xong sư huynh vẫn quay về đây làm trụ trì. Trước đây, cả hội bọn ta hay chơi với nhau, bốn mạng sư huynh là Phật tinh, ta là Cô tinh, cùng với đạo sĩ bắt ma Kha Gia Khoan và Nạp

Lan Tĩnh - người đuổi ma họp thành nhóm Tứ tướng. Nói ra chỉ sợ các con chê cười, bốn người bọn ta lần lượt đại diện cho bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc để trấn áp tà khí. Nếu không phải vì lời nguyện Ca Bãng xuất hiện làm loạn thì chúng ta rất ít có cơ hội tập họp để phá lời nguyện. Sức mạnh của Ca Bãng đã rất lớn mạnh rồi, nhưng ta tin tưởng chỉ cần Tứ tướng liên thủ thì các con sẽ bình an vô sự.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, nhưng nếu nghiên ngẫm một chút lời nói kỳ quái của các vị tiên bối này thì nhóm trẻ chỉ có 2 lựa chọn; một là, đưa hết bốn người lên xe rồi chở tới bệnh viện tâm thần; hai là, tin họ và để mặc họ sắp đặt.

Vào lúc này thì lựa chọn thứ hai vẫn sáng suốt hơn. Anh Tiểu Thiên vừa ăn vừa nghe Kha Gia Khoan thuật lại những chuyện đã xảy ra với họ.

Lúc này Kha Gia Khoan mới phát huy khả năng ăn nói của mình, ông lần lượt kể lại từng việc, cứ như thể ông đã tận mắt nhìn thấy vậy. Người như thế này làm kinh doanh mà không giàu thì đúng là ông trời ghen ghét kẻ có tài.

Khi Kha Gia Khoan tường thuật, mọi người đều chú ý lắng nghe, không nói năng gì, âm thanh duy nhất ồn ào, chính là tiếng nuốt cơm của Tiểu Thiên.

Chỉ trong 1 bữa cơm mà Kha Gia Khoan đã rành mạch kể hết mọi chuyện, đúng là bậc kỳ tài! Trụ trì nghe xong, trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Mọi người muốn xuất hồn để bọn trẻ vào giết Ca Bãng sao?

Viên Không sư thái thờ dài đáp:

- Chỉ còn cách này thôi, bởi chúng ta đều biết tới giờ vẫn chưa có cách phá lời nguyện Ca Bãng mà chỉ có thể ngăn chặn nó xuất hiện. Mọi thực sự không biết phải làm gì để tiêu diệt nó nữa

Kha Gia Khoan trầm ngâm nói thêm:

- Đệ biết cách này rất nguy hiểm, nhưng không mạo hiểm làm sao không chế được Ca Bãng. Đệ cảm thấy lần này Ca Bãng xuất hiện không giống với trong truyền thuyết. Truyền thuyết nói rằng Ca Bãng chỉ giết người bị nguyện rửa, gia quyến của họ, kiếp sau của họ chứ chưa nghe nói Ca Bãng lại lạm sát; lẽ nào lời nguyện này đã được nâng cấp hay

sao?

- Đúng vậy! Đúng vậy! Lời nguyện này cũng được nâng cấp giống như trong phần mềm máy tính được nâng cấp từ 2.0 lên 3.0 đó, biến thành cấp cao hơn - Kha Lương luôn thích nói leo.

Trụ trì nghiêm mặt lại nói:

- Nếu chúng ta hợp sức xuất hồn đưa bọn trẻ vào quá khứ, chúng lại không biết làm gì rất có thể sẽ vĩnh viễn không ra được nữa.

- Lần này bọn trẻ không đi một mình, chúng ta cũng đi cùng. Một mình bọn nó thì giải quyết được việc gì.

- Chúng ta cũng đi, vậy lấy ai bảo vệ thân xác chúng ta?

Viên Không sư thái nhìn lên trời rồi nói

- Sư huynh yên tâm đi, muội đã mời người tới trông xác chúng ta rồi. Muội vẫn lo làm như vậy liệu có thay đổi được số mệnh không? Nếu có thể thì sẽ tránh được nhiều bi kịch đau lòng.

Lục Tử Minh nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Các Bác nói có thể thay đổi được số mệnh nghĩa là thế nào?

- Bọn ta dùng thuật thôi miên để kéo linh hồn các cháu ra khỏi xác, đưa vào thế giới phi vật chất. Chúng ta sẽ tìm đường dẫn tới thời gian năm xưa; sau đó đi vào thời điểm cần tới; và thay đổi những gì cháu muốn thay đổi.

Bàn luận một hồi, mọi người rút về thiền phòng nghỉ ngơi. Một đêm yên lành, không ma quỷ quấy nhiễu; đó là nhờ sự trấn áp của Tứ tướng. Họ chỉ thấy tiếng côn trùng kêu rả rích. Nhưng đã quá mệt mỏi rồi nên những âm thanh đó chẳng gây được phiền phức gì cho họ.

Họ dậy rất muộn, lúc tỉnh dậy, mặt trời đã chói chang. Từ lâu lắm rồi, tối qua họ mới có được giấc ngủ yên lành như thế!

Viên Không sư thái không biết tự lúc nào đã đứng ở ngoài ngấm hoa mai. Kha Lương đi ngang qua liền nói với bà:

- Hoa giả đấy bác ạ! Anh Tiểu Thiên gắn lên lừa người ta đấy!

- Bác không quan tâm nó là thật hay giả; miễn đẹp là được.

Kha Lương thấy sư thái thật thâm thúy; anh vội cầm chậu rửa mặt rồi đi ngay.

Lúc Tần Cẩm đi ngang qua sư thái, bà nhẹ nhàng nói với cô:

- Tuy ta có thể nhìn rõ mọi sự hỗn loạn trong thế giới này nhưng con mãi là nỗi bận tâm của ta.

- Lúc con cần mẹ nhất thì mẹ đang ở đâu? - Tần Cẩm nức nở hỏi sư thái rồi đi ngay. Vẻ đau khổ hiện rõ trên khuôn mặt vốn lạnh lùng của sư thái.

Đúng lúc này, Tiểu Thiên đi tới, ông vỗ vào vai sư thái an ủi, Không ai ngờ ông lại buông lời trêu sư thái ngay: "Sư muội à, nói thật nhé, em vẫn còn trẻ lắm, em nên tiếp tục mặc áo con, nếu không sê xuống thì hỏng đấy!"

Trong khi Viên Không sư thái đang còn kinh ngạc thì vợ chồng Kha Gia Khoan và Nạp Lan Tĩnh đã cười phá lên sau cửa sổ.

Một lát sau, mọi người ăn sáng. Một ni cô bước vào; đó là một bé gái khoảng bảy, tám tuổi. Vừa nhìn thấy Viên Không, nó sà vào lòng ngồi.

Viên Không sư thái hỏi:

- Con tới rồi à?

Đứa bé đó có đôi mắt to và sáng, bộ quần áo nhà chùa rất đẹp. Nó liền hỏi lại:

- Cô cô, cô gọi con tới làm gì?

- Cô đang muốn cùng mấy người bạn đi xa một chuyến, con có thể giúp ta trông chùa không?

- Có phải mọi người muốn đi giết Ca Bằng không?

- Sao em biết điều đó? - Tần Cẩm ngỡ ngàng hỏi lại.

Viên Không sư thái giải thích:

- Đứa bé này khi sinh ra đã có một khả năng đặc biệt. Bố mẹ nó chết do

tai nạn giao thông lúc mới lên bốn tuổi. Ba ngày sau, có người nhìn thấy nó đang chơi đùa với hồn ma của bố mẹ nó trong nhà trẻ. Sau đó, người ta sợ hãi đưa nó vào am của ta; nó gọi ta là cô cô từ lúc đó. Ta biết sức mạnh tinh thần của nó rất mạnh, tương đương với âm đồng; do đó mới nhờ nó giữ xác hộ, chúng ta có thể yên tâm lên đường rồi.

Thi Thi hỏi:

- Chúng ta phải đi bao lâu ạ?

- Khoảng một tuần hương - Kha Gia Khoan đáp.

- Nhanh thế có thể làm được gì hả Bác? - Tần Cẩm thắc mắc.

- Ngốc quá! Chúng ta đi vào một không gian khác thì thời gian ở đó cũng giống ở đây hay sao? Khoảng thời gian một tuần hương ở đây tương đương với một ngày ở đó.

Trong một ngày chúng ta có thể giải quyết được mọi chuyện đấy. - Kha Gia Khoan trả lời.

- Lần này, ngoài nhóm Tứ tướng bọn ta và người nhà họ Dư nhất định phải đi, Thi Thi và Lục Tử Minh không nên đi bởi sẽ rất nguy hiểm. Bọn ta phải đi do bị số mệnh lựa chọn, còn nếu các cháu đi rất có thể sẽ chết oan đấy. Chuyến đi này rất nguy hiểm, chỉ cần một sơ xuất nhỏ. Linh hồn của chúng ta sẽ không quay về được nữa – Kha Gia Khoan nghiêm mặt nói tiếp – Đây không phải lúc nghĩ đến lòng tự trọng; tính mạng mới là cái quý giá nhất.

Lục Tử Minh kiên quyết:

- Tuy không phải là người trong thế giới huyền bí của các bác, nhưng là một cảnh sát, cháu có trách nhiệm bắt hung thủ, do vậy trong lúc này cháu không thể trốn chạy.

Thi Thi hờn dỗi nói:

- Bác à, có phải bác nghĩ cháu là người sợ chết phải không? Bốn người bọn cháu đã trải qua không biết bao nhiêu gian truân, vất vả, lẽ nào bây giờ lại có thể tách rời?

Nhóm Tứ tướng nhìn thấy sự đoàn kết và thái độ dũng cảm, không chịu khuất phục trước cái chết của lũ trẻ, chỉ còn biết đưa mắt nhìn nhau,

như thầm nói: “Chúng nó thật giống với tội mình hồi trẻ”.

Bé gái nắm tay sư thái rồi nói:

- Cô lên đường đi! Con sẽ bảo vệ cô an toàn trở về.

Mọi người nắm chặt tay nhau xếp thành vòng tròn. Họ cảm thấy mất dần ý thức, thân thể nhẹ bồng, giống như đang bay lên vậy.

Kha Lương rất sợ hãi, bỗng anh nghe thấy tiếng mẹ vắng bên tai: “Đừng sợ, con hãy thả lỏng người ra”.

Xuất hồn là như thế này ư, xem ra cũng chẳng khó khăn, nặng nhọc mấy.

Hồn mọi người nhanh chóng thoát khỏi xác, họ nhìn thấy xác của mình vẫn đang ngồi ở dưới. Không gian bắt đầu tối, nhưng lại đang mở rộng, thiên phòng trở nên rất cao, không nhìn thấu suốt được nữa. Họ nắm chặt tay nhau bởi lo sợ chỉ cần lỏng tay 1 chút, 1 cơn gió thổi tới có thể thổi bay tất cả.

Họ đã thắp thoáng nhìn thấy các ngôi nhà. Những ngọn cây đã trở nên nhọn hoắt. Tiểu Thiên lên tiếng: “Chúng ta đã tới thế giới phi vật chất, bây giờ chỉ cần tìm thấy đường dẫn thời gian là chúng ta có thể quay về được rồi”.

Nhưng đường dẫn thời gian ở đâu?

Đột nhiên Tứ tướng nắm tay nhau, từ đó phát ra một vầng sáng, ở giữa vầng sáng là 1 cột sáng rất dài.

Thì ra cánh cửa thời gian được giấu trong nhóm Tứ tướng.

Sau khi mở cánh cửa thời gian, Tiểu Thiên đưa mắt bảo lũ trẻ bước vào.

Bước vào đó giống như đang chen chúc trong một hang núi hẹp. Nhóm bốn người trẻ đã bước vào trong, ánh sáng dần dần thu hẹp rồi tắt hẳn.

Kha Gia Khoan dặn dò lũ trẻ: “Các con phải nhớ rằng, tuy lúc này trông chúng ta giống như người thường, nhưng thực ra đó chỉ là linh hồn của chúng ta mà thôi; các con tuyệt đối không được gây chuyện. Phía trước chính là làng Thạch Đầu, Viên Không sư thái dẫn đường.”

Viên Không sư thái đi trước dẫn đường, bà đã đi vào rừng. Cảnh vật ở đây vẫn như trước nên Thi Thi và Kha Lương không tin mình đang ở trong quá khứ.

Kha Lương tò mò hỏi:

- Tại sao nơi này không giống với thời cổ đại nhỉ?

- Sao tôi lại sinh ra đứa con ngốc thế này kia chứ! Lúc này là thời mẹ Tần Cẩm còn bé. Con định tới thời cổ đại làm gì? Thời này cũng đã hiện đại lắm rồi. - Nạp Lan Tĩnh mắng con trai.

Kha Lương chỉ vào tấm bìa tạp chí điện ảnh trên tường rồi nói:

- Mẹ thấy nơi này hiện đại lắm à?

Đó là hình một người phụ nữ đẹp đang đứng trước cửa như nhớ thương người xưa, trông rất hạnh phúc.

Tần Cẩm vừa cười vừa ngẩng đầu lên nhìn bức tranh, cô cảm thấy người phụ nữ này rất quen, nhưng không biết đã gặp ở đâu.

Mọi người không chú ý đến bức tranh nữa, họ tiếp tục đi. Đột nhiên, khóe miệng của người phụ nữ trong tranh từ từ nứt ra, bà ta đang nhòe cười, máu bắt đầu chảy từ mắt bà ta xuống.

Kha Lương nhìn người làng Thạch Đầu; anh nhận xét: "Hóa ra người làng này, lúc sống cũng như lúc chết, cứ lười chảy thây ra."

Thi Thi và Tử Minh không kìm được, cười phá lên. Người làng đi lại rất chậm chạp, họ cũng chẳng thèm để ý đến nhóm người lạ mặt này nữa. Họ chỉ quan tâm đến công việc nhà nông của mình. Làng này đúng là cách biệt với thế giới bên ngoài. Tần Cẩm học về lịch sử; cô biết thời điểm này đã xảy ra một sự kiện long trời lở đất, thế mà ngôi làng này như chẳng bị tác động gì. Xem ra sống ở nơi xa xôi hẻo lánh cũng có cái hay của nó.

Viên Không sư thái đi tới một căn nhà nhỏ ở đầu làng, trụ trì Tiểu Thiên nói với mọi người, đó là ngôi nhà sư thái đã từng sinh sống khi còn bé.

Tần Cẩm biết sẽ được đi tới căn nhà mẹ mình đã từng ở, trong lòng vô cùng xúc động. Tuy bà ngoại của cô đã mất, nhưng được nhìn thấy người làng và những việc ở đây là tốt lắm rồi.

Đoàn người bước vào căn phòng thấp bé, tuy ông nội Tần Cẩm là em trai của ông Dư nhưng mọi tài sản trong nhà đều bị ông ta chiếm giữ, do vậy mẹ cô đã phải sống một cuộc sống chật vật, không hạnh phúc.

Sư thái vừa bước vào thì thấy một bé gái đang ngồi uống nước, bà liền gọi tên hồi bé của mình: “Kim Hoa”; đứa bé không để ý đến bà. Bà nhìn đứa bé rồi tiếp tục gọi: “Kim Hoa”. Đứa bé đứng dậy, nhìn thẳng vào bà rồi nói: “Cháu không phải là Kim Hoa.”

Đúng lúc này, có một đôi vợ chồng bế một bé gái vào, vừa đi họ vừa nói:

- Bố mẹ nhặt được đứa bé này, chúng ta cùng trốn thôi! Cái làng này kỳ lạ lắm. Anh trai của anh lại sắp lấy vợ, nhưng anh cứ cảm thấy ngày anh ấy lấy vợ sẽ có chuyện chẳng lành. Đẳng nào thì chúng ta cũng chẳng có đất ở làng này, chi bằng hôm nay trốn đi!

- Chúng ta mau thu dọn hành lý thôi.

Đôi vợ chồng vừa bế con vừa xách hành lý đi.

Viên Không sư thái toát mồ hôi hột, bởi bây giờ bà mới biết mình chính là đứa bé được nhặt về, nhưng nếu bà là con nuôi thì Tân Cẩm cũng không phải hậu duệ nhà họ Dư, sao CA BĂNG còn truy sát cô làm gì?

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

- Vậy cháu là ai?

- Cháu là CA BĂNG.

Nói xong, đứa bé móc mắt của mình rồi đưa cho Viên Không, máu tươi vẫn ồ ộc trào ra từ hai hốc mắt. Nó khẽ nói: “Bọn mày bị lừa rồi.” Nó nhoẻn cười đắc ý rồi quay đầu bước về phía cây hòe trước cửa. Đột nhiên xuất hiện rất nhiều cánh tay thò ra từ cây hòe rồi kéo con bé vào trong đó. Kha Gia Khoan làm phép để ngăn lại nhưng ông chợt nhận ra mình đã mất hết phép thuật.

Ông sợ hãi kêu lên: “Mau rời khỏi đây! Đó là một cái bẫy, chúng ta bị lừa rồi.”

Tứ tướng nhận ra việc không hay liền kéo lũ trẻ ra ngoài làng; nhưng đã

quá muộn, dân làng đã kéo tới chặn đường ra.

Kha Lương mắng thăm: “Chúng mày chỉ biết mỗi trò cản trở giao thông này thôi à?”

Mọi người hốt hoảng liều chạy vào một căn nhà to. Cổng lớn của căn nhà đã bị đóng chặt. Nhìn vào trong nhà, họ nhận ra đó là nhà của ông Dư,

Viên Không thắc mắc:

- Chắc chắn không phải CA BĂNG; đối thủ của chúng ta không phải là CA BĂNG. Không biết kẻ nào đùa đùa thật thật thả CA BĂNG ra để như chúng ta tới đây. Thật không thể tin nổi nó lại mạnh tới mức có thể thay đổi được quá khứ.

Tiểu Thiên lên tiếng:

- CA BĂNG chẳng qua chỉ là lời nguyền độc ác, nó không thể có phép thuật như thế. Vậy ai là kẻ quyết lấy mạng chúng ta?

Nạp Lan Tĩnh cười to:

- Thật không ngờ, để giết chúng ta, kẻ giấu mặt đã phải mai phục mấy chục năm, bởi ngôi làng này chắc chắn không phải chỉ đổi sau khi CA BĂNG xuất hiện. Không ai có thể có sức mạnh thay đổi quá khứ. Kẻ giấu mặt đó đã khống chế ngôi làng này nhiều năm về trước, từ khi chúng ta còn chưa ra đời kia.

Đối mặt với sự thay đổi bất ngờ này, không ai nghĩ đến việc có lúc phép thuật không sử dụng được. Ngôi làng này lại là nơi nặng âm khí nhất, hơn nữa dân làng không phải là hồn ma mà là người bị nhập hồn, bị bọ ma điều khiển, nhất định sẽ tới giết bọn họ.

Mọi người nhìn nhau cười gượng gạo, cái bẫy này đã được chuẩn bị công phu, đã đánh lừa được tất cả mọi người. Lúc đầu bị CA BĂNG dẫn dụ, mọi người đều tưởng rằng chỉ cần phá được lời nguyền ác độc là xong; vì thế đã kéo theo rất nhiều người và việc có liên quan. Đến tận bây giờ họ mới vỡ lẽ sự việc không phải như thế, rõ ràng có kẻ nào đó chỉ muốn lấy tính mạng của Tứ tướng. Năng lượng của Tứ tướng lại quá mạnh, do đó kẻ giấu mặt đó đã nghĩ cách lừa Tứ tướng đi vào nơi chí âm – nơi chuyển dịch không gian, thời gian để hóa giải phép thuật

của họ, hơn nữa lúc này Tứ tướng chỉ còn linh hồn chứ không có thân xác nên yếu hơn rất nhiều.

Chỉ có Tứ tướng mới có thể mở cánh cửa không gian; nếu trừ bỏ được Tứ tướng, đồng nghĩa với việc trừ bỏ được mọi nguồn trấn áp ma quỷ, thì lúc đó ma quỷ có thể xuất hiện giết người mà không phải sợ gì cả.

Viên Không sư thái hồi hận đập vào đầu mình nói:

- Mọii sớm đã nghĩ ra CA BĂNG không phải là địch thủ của chúng ta. Mọii đã từng nói rằng CA BĂNG không bao giờ lạm sát, vậy mà cuối cùng vẫn mắc bẫy.

Kha Gia Khoan vỗ vai bà an ủi:

- Mọii đừng suy nghĩ lung tung nữa, không có chuyện gì đâu.

Tần Cẩm lúc này mới nhận ra mẹ nghĩ cho mình sâu sắc thế nào.

Mọi người bị vây chặt trong sân, họ cùng trầm nghĩ: "Làm thế nào để quay về đây? Làm thế nào để tiếp tục tồn tại đây?"

Nạp Lan Tĩnh thắc mắc với chồng:

- Anh Khoan à, anh thử nghĩ ai có thể chỉ huy Ca Băng giết người? Rốt cuộc là ai vậy?

Bốn khuôn mặt đều lộ vẻ sợ hãi tột cùng; trong thời khắc ngắn ngủi đó, mọi người đã quyết định xong một việc.

Tứ tướng tiến tới trước mặt bọn trẻ rồi điểm huyết chúng, sau đó tập trung tinh thần, lúc sau trên tay họ xuất hiện một quả cầu pha lê, quả cầu dần bay tới tim bọn trẻ. Một giọng nói chậm rãi cất lên: "Bây giờ các con đã là người kế thừa của bọn ta, Đường Thi Thi tiếp quản đuôi ma, Lục Tử Minh tiếp quản Phật Tinh, Tần Cẩm tiếp quản Cô Tinh, Kha Lương tiếp quản đạo pháp nhà họ Kha. Bây giờ các con có nhiệm vụ trấn áp ma quỷ."

Quả cầu pha lê đã truyền xong, Tứ tướng ngã vật ra đất; họ đã kiệt sức. Kha Lương dìu bố đứng dậy. Kha Gia Khoan liền nói với con:

- Đối thủ của các con phải đối mặt bây giờ không phải là lời nguyện Ca Băng, uy lực của nó không đáng sợ lắm; đối thủ của các con lúc này

chính là bà mo mà chúng ta đã truy sát mười mấy năm trước đây. Bà ta hận chúng ta đến tận xương tủy nên đã lợi dụng Ca Bãng để hại các con, bởi các con là con cái của chúng ta. Do thương con, chúng ta đã vội vàng ra tay cứu giúp không suy tính, vì vậy mà trúng kế chuyển dịch thời gian của bà ta. Chuyển dịch thời gian ở nơi chí âm thế này, việc tiêu diệt chúng ta trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết.

Dân làng đang phá cửa, Nạp Lan Tĩnh vội nói:

- Dù gì các con cũng là con của chúng ta nên chúng ta không thể bỏ mặc không quan tâm.

Tân Cẩm diu Viên Không sư thái, bà vuốt ve khuôn mặt cô rồi dặn dò:

- Mẹ thực sự không muốn giao nhiệm vụ nặng nề này cho con, bởi bà mo có sức mạnh đáng sợ, nhưng nếu các con không nhận nhiệm vụ này thì chỉ có con đường chết mà thôi. Mẹ sẽ đưa các con trở lại thời của con, nhưng con sẽ quên hết mọi việc, kể cả mẹ nữa. Các con phải nhớ nhóm Tứ tướng bọn con phải luôn ở cùng nhau. Nhóm Tứ tướng già chúng ta không làm được gì nữa rồi. Xin lỗi con, mọi nỗi khổ các con phải chịu đều do bọn ta gây ra, mong muốn giết bọn ta đã được bà mo già nhen nhóm từ mười mấy năm trước sắp thành hiện thực rồi.

- Không! Mẹ ơi, mẹ không được chết! Chúng ta cùng quay về đi! Tránh được kiếp nạn này, mẹ hoàn tục, con có một ngôi nhà riêng trong thành phố, trong phòng còn có chuông gió và những con búp bê vải mẹ làm cho con lúc con còn bé. Mẹ con mình cùng về nhà đi! Mẹ đừng chết nhé!

Viên Không sư thái đau khổ đáp lại:

- Mẹ xin lỗi con, thực sự mẹ rời xa con cũng vì bất đắc dĩ mà thôi. Mẹ đã nhiều lần lén về thăm con, nhìn thấy con ngã mà không có ai nâng dậy, mẹ tự trách mình là một người mẹ xấu xa, đã hại chết bố con, hại con không được hưởng tình yêu thương. Mẹ thật chẳng ra làm sao cả! Bây giờ, con quay về đi! Ít ra con cũng không phải nghĩ tới người mẹ xấu xa này, rồi con sẽ ngôi ngoai, sẽ không còn nhớ tới mẹ nữa. Con sẽ có 1 gia đình hạnh phúc, cho dù có hạnh phúc thế nào thì con cũng phải tỉnh táo biết không?

- Mẹ à, mẹ đừng bỏ con một mình, đừng rời xa con nữa. Con chưa từng hận, chưa từng trách mẹ bao giờ. Con không cần một người mẹ hoàn

hảo, con chỉ cần mẹ thôi! Trước đây, con cứ tưởng tại con không ngoan mẹ mới bỏ đi. Mẹ à, cho dù thế nào con cũng phải cứu mẹ.

Tân Cẩm ôm chầm lấy mẹ, nước mắt tuôn như mưa, cô không ngờ duyên phận giữa 2 mẹ con lại ngắn ngủi vậy; vừa mới gặp đã phải vĩnh viễn rời xa.

Kha Gia Khoan đau đớn thốt lên:

- Bây giờ nhóm Tứ tướng chúng ta chỉ còn làm được mỗi việc cuối cùng, đó là cùng hợp sức để mở cánh cửa thời gian đưa các con về. Chúng ta sẽ vĩnh viễn biến khỏi thế giới này; việc này cũng ít nhiều thay đổi số mệnh của các con. Có thể các con sẽ quên đi sự việc ngày hôm nay, nhưng các con phải cố gắng nhớ lại đấy.

Kha Lương ôm lấy bố mẹ rồi nói, vui vẻ như thường:

- Cho dù thế nào con cũng cứu bố mẹ.

- Ngốc ạ, lát nữa con đi vào cánh cửa thời gian, con lại quên chúng ta ngay thôi mà, con sẽ không phải đau khổ như thế này nữa đâu. Đừng khóc nữa con yêu. – Trông Nạp Lan Tĩnh lúc này ngập tràn tình thương con.

Bà vuốt ve khuôn mặt Kha Lương rồi dần vật nói:

- Ngày nào cũng đánh vào mặt con, con có đau không?

- Không đau, mẹ đánh chẳng đau tí nào.

Nước mắt Kha Lương rơi lã chã.

Thi Thi nhìn mẹ Kha Lương:

- Cô à, cô đừng chết nhé!

- Xin lỗi Thi Thi, quả thật cô cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, do vậy đã bắt cháu phải kế thừa giáo phái đui ma của cô, cháu đừng trách cô nhé!

Cổng chính ngôi nhà đã được mở tung dân làng ùn ùn bước vào.

- Được rồi, đã đến lúc các con phải lên đường. Các con phải nhớ trách nhiệm của mình đấy.

Bọn trẻ cứ nắm chặt tay người thân không muốn rời. Cánh cửa thời gian đã hé mở, một sức hút mạnh đẩy bọn trẻ vào trong.

Tân Cẩm kêu thất thanh:

- Mẹ ơi, mẹ con mình cùng đi đi!

- Giờ bọn ta không đi nổi nữa rồi; phép thuật của bọn ta chỉ có thể đưa các con vào cánh cửa thời gian này mà thôi, các con mau đi đi! Cho dù thế nào các con cũng phải cố mà sống đấy! Đừng bao giờ nản chí. Các con nên nhớ bọn ta rất yêu các con.

Nhóm trẻ bị một sức hút mạnh đẩy họ vào vùng tối; trong bóng tối mọi người cố gắng tìm nhau nhưng không thể. Sức mạnh vô hình đó đẩy bọn họ lùi về phía trên, sức ép quá lớn khiến họ không thể khóc nổi nữa.

CHƯƠNG 22: TRỞ VỀ THÀNH PHỐ

Tần Cẩm nặng nề rơi xuống đất. Vừa mở mắt ra, cô thấy bé gái đang chấp tay, trên tay cô bé là sợi dây đỏ được buộc thành vòng tròn để giữ cánh cửa thời gian.

Từ cánh cửa thời gian lại rơi xuống một người nữa, đó là Kha Lương. Vừa đứng dậy, anh liền hướng về phía cánh cổng gọi to: “Bố mẹ ơi, mau ra đi!”

Tần Cẩm đứng bật dậy, định nhảy vào cánh cổng thời gian kia nhưng đệ tử của trụ trì Tiểu Thiên đã giữ cô lại. Kha Lương ôm lấy cô, hai người nhìn nhau, mãi không nói nên lời. Đột nhiên họ nhớ ra Thi Thi và Tử Minh vẫn còn ở trong cánh cổng thời gian, họ đau đớn không thể giúp gì cho Thi Thi và Tử Minh lúc này.

Bé gái mở to mắt rồi nói:

- Em không chống đỡ được lâu nữa, nếu anh chị ấy còn chưa ra được thì cánh cổng thời gian sẽ đóng đấy.

Tần Cẩm và Kha Lương đứng bên cửa, lòng như lửa đốt, họ nhìn thấy cánh cổng thời gian chỉ còn một chút nữa là đóng lại rồi. Họ đau đớn nghĩ thầm, chả lẽ sự hy sinh của nhóm Tứ tướng lại vô ích hay sao?

Cánh cổng thời gian giống như một vầng sáng, vầng sáng ấy đang dần thu hẹp lại, mồ hôi chảy đầm đìa trên khuôn mặt bé gái.

Kha Lương ôm lấy Tần Cẩm rồi khuyên nhủ:

- Em đừng đi vào nữa, nếu bị hút trở lại sẽ phiền lắm đấy!

Vầng sáng chuẩn bị khép lại thì xuất hiện một cánh tay đặt trên người bé gái. Một luồng sức mạnh mới làm cánh cổng thời gian hé ra một chút. Đó chính là đồ đệ của trụ trì Tiểu Thiên.

Hai đứa trẻ cố gắng giữ cánh cổng thời gian, lúc này cánh cổng chỉ còn phát ra một tia sáng cuối cùng.

Cuối cùng thì từ cánh cổng thời gian cũng rơi ra hai người, đó là Thi Thi và Lục Tử Minh.

Bốn người ôm nhau khóc. Họ chạy tới bên xác của Tứ tướng. Tứ tướng đã chết thật rồi.

Bỗng họ nghe thấy một tiếng kêu thất thanh ở đằng sau, bé gái ngã xuống đất. Cánh cổng thời gian đã hoàn toàn khép lại. Vòng tròn màu đỏ đứt thành từng đoạn nhỏ. Tiểu hòa thượng ngồi xếp bằng trên đất để hồi phục nguyên khí. Kha Lương bế bé gái lên an ủi.

- Không sao rồi, em mệt lắm hả? Nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.

Bé gái mở mắt rồi nói:

- Viên Không sư thái chết rồi hả anh? Sư thái không trở về nữa?

Tần Cẩm xúc động khóc nức lên, cô nhớ lại ánh mắt mẹ nhìn mình lần cuối.

Tiểu hòa thượng không nói năng gì, đưa mắt nhìn cả bốn người rồi chậm rãi lên tiếng:

- Mọi thứ đều do trời định. Bốn vị thí chủ có dự định gì không?

- Chúng tôi về thành phố trước rồi tính sau. – Lục Tử Minh đáp.

- Thế cũng tốt. Ta và tiểu muội vì giúp các thí chủ kéo dài thời gian mở cửa nên đã dùng hết pháp lực của mình, bây giờ cũng không giúp được gì nữa. Bọn ta phải tu ở chùa này, hồi phục nguyên khí xong còn phải giúp sư phụ siêu độ.

- Hai vị ở đây liệu có an toàn không? – Tần Cẩm lo lắng hỏi.

- Xin các thí chủ yên tâm. Tuy ta và sư huynh đã mất hết pháp lực nhưng việc đó cũng không ảnh hưởng lắm tới chúng ta. Chúng ta sẽ chuyên tâm tu hành. – Bé gái dong dạc trả lời.

Bốn người lưu luyến không muốn rời ngôi chùa; họ đau đớn nhìn di thể của Tứ tướng. Không từ ngữ nào có thể nói hết nỗi đau lòng của họ.

Gánh nặng trên vai thật nặng nề. Hiện tại họ vẫn không hiểu gì về CA BĂNG và bà mo kỳ bí kia.

Xem ra lúc này chỉ còn mỗi cách cầu cứu ông nội Kha Lương mà thôi.

Mọi người lên xe. Khi đi nhiều người như thế, vậy mà khi về, chỉ còn lại bốn người. Tần Cẩm ôm chặt Hắc Bảo, cô và Thi Thi dựa vào nhau khóc.

Lục Tử Minh và Kha Lương cứng rắn hơn. Họ bình tĩnh nhìn về phía trước để tìm đường ra.

Dự định đầu tiên khi đến thành phố là tới hầm mộ nhà Thi Thi đón Đinh Đông. Họ không muốn để đứa bé ở trong hầm mộ quá lâu.

Họ lái xe tới hầm mộ. Hầm mộ có vẻ âm u, không giống lúc trước.

Không hiểu đã xảy ra chuyện gì? Mọi người vội vàng chạy lại xem, chỉ thấy bác Lý đang ngồi trong ngôi nhà nhỏ. Vừa nhìn thấy họ, ông Lý thở dài rồi nói:

- Nếu các cháu không đến thì e rằng ta cũng chẳng chờ được nữa; Anh Kỳ đã bế đứa bé đi rồi.

- Sao Anh Kỳ có thể ra ngoài được?

Ông Lý thở dài rồi nói tiếp:

- Ta bị trúng tà khí mạnh nên bị thương; tà khí có sức mạnh đáng sợ, ta cũng không biết tại sao nó lại có sức mạnh như thế?

Thi Thi chạy về phía trước hét to:

- Bác Lý à, bác đừng đi!

- Bác già rồi, đã đến lúc phải đi rồi. Các cháu nhớ phải đón được Đinh Đông về đây nhé! Đinh Đông và mẹ nó đang ở trong bệnh viện tâm thần.

- Bác à, bọn cháu phải làm gì đây? – Lục Tử Minh bắn khoăn.

- Các cháu vẫn còn sống, nhất định sẽ tìm ra cách đối phó. Bây giờ bác không thể trả lời các cháu được. Nguyên khí của bác đã cạn, chỉ cố chờ các cháu về để nói cho các cháu biết tung tích của con bé.

Nói xong, ông hiền từ đưa mắt nhìn bọn trẻ. Ông dặn dò Thi Thi:

- Bác đã trông nom cho dòng họ nhà cháu bao năm rồi, giờ thì không thể gắng gượng được nữa, cháu tự bảo trọng nhé!

Họ chỉ nhìn thấy thân xác ông lão biến thành một làn khói xanh, rồi biến mất dần.

Thi Thi và Tần Cẩm chạy về phía ông Lý đã ngồi. Tần Cẩm xúc động nhớ lại lúc ông Lý cứu mình trong thư viện.

Thế thì cô y tá trẻ trong bệnh viện chắc cũng gặp chuyện chẳng lành rồi!

Bốn người đau đớn nghĩ thầm; không dám chậm trễ một phút, họ phóng như bay tới bệnh viện tâm thần.

Mọi thứ vẫn bình thường, chỉ có điều không thấy cô y tá đâu.

Mọi người chạy vội vào phòng Anh Kỳ; họ thở phào khi thấy hai mẹ con đang ngồi chơi vớ tay với nhau.

Anh Kỳ không nhận ra bốn người, nhưng lại tỏ ra rất thân thiết với Đinh Đông. Họ không muốn làm phiền phút giây vui vẻ hiếm hoi của hai mẹ con, do vậy cứ đứng im tại chỗ ngắm hai người.

Không thể ở lâu trong bệnh viện tâm thần được nữa; họ đã ở đây gần một ngày rồi. Màn đêm vừa buông xuống, chỗ này sẽ trở nên rất đáng sợ.

Lục Tử Minh tiến về phía trước ôm Đinh Đông đi, Anh Kỳ thần thờ đứng dậy rồi nhìn theo, không biết những người này định làm gì con mình. Tiếng Đinh Đông khóc thét lên: “Mẹ, mẹ ơi, con muốn mẹ bế con cơ!”

Mọi người ngạc nhiên dừng lại, họ thắc mắc không hiểu tại sao Đinh Đông lại biết Anh Kỳ là mẹ của nó? Lục Tử Minh thả đứa bé xuống, nó liền chạy lại về phía Anh Kỳ, lắc tay cô rồi nói: “Mẹ, mẹ ơi!”

Lúc này Anh Kỳ lại giống như một khúc gỗ, chẳng có phản ứng gì nữa. Đinh Đông gọi mết quá liền hét toáng lên: “Mẹ không cần con, con chết đây.”

Phòng bệnh bỗng tối om, mất điện rồi.

Trong bóng tối, Tần Cẩm thấy Hắc Bảo cong người lên như muốn đối phó với sự tấn công của kẻ địch. Lục Tử Minh bật đèn khẩn cấp, Anh Kỳ và Đinh Đông không biết đã chạy đi đâu mất.

Bốn người sợ toát mồ hôi. Lục Tử Minh là người đầu tiên trấn tĩnh lại; anh sợ chạy bổ vào nhà vệ sinh nhưng không thấy gì ngoài bồn cầu trắng sáng. Anh thắc mắc cửa sổ cao như thế, cũng khó có thể thoát ra từ chỗ này, mà nếu đi qua bốn người thì tại sao lại không nghe thấy tiếng động gì?

Đột nhiên từ bên ngoài vọng lại một giọng nói trầm lạnh:

- Các vị định làm gì thế?

Quay lại nhìn, thì ra là cô y tá mặc áo trắng đang đứng ở cửa. Cô ta cúi thấp đầu, mái tóc dài che cả mắt.

Kha Lương định đáp lại: “Bệnh nhân mất tích rồi”, bỗng anh khựng lại không nói nên lời, bởi từ chỗ anh đứng có thể nhìn thấy một người đang nằm bò trên cô y tá, giống như một tờ giấy dán trên lưng cô ta. Nếu nhìn từ đằng trước thì chẳng trông thấy gì, thế nhưng đứng ở góc của anh lại thấy rất rõ.

Thi Thi không biết, cứ tiến về phía trước, cô muốn ra ngoài tìm Anh Kỳ và Đinh Đông. Kha Lương sợ quá không thốt nên lời; điện lại mất; bốn bề lạnh như tờ khiến người ta sợ run bần bật.

Lục Tử Minh cứ sờ soạng trên tường để tìm công tắc, trong đêm tối tiếng tim đập sao mà to thế! Anh cảm thấy tường ướt át, không hiểu sao tường trong bệnh viện lại ẩm thế?

Anh cứ lần mãi, cảm thấy bức tường rộng vô cùng. Cuối cùng anh cũng lần được công tắc, vội vã nhấn nút thì nhận ra mình đang đứng trước thang máy. Thang máy trống rỗng không có ai. Anh thắc mắc sao mình lại có thể đi xa đến vậy.

Không kịp suy nghĩ nữa, anh nghe thấy một tiếng trẻ con kêu thảm thiết. Có lẽ nào là tiếng của Đinh Đông?

Anh vội vã rút súng rồi bước vào thang máy. Thang máy từ từ đóng lại. Từ ngoài nhìn vào, trong thang máy chỉ có mỗi mình Lục Tử Minh, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy một phụ nữ đi giày hoa đang treo mình

bên trên. Chiếc giày thêu hoa đó chỉ cách đầu Tử Minh mấy phân. Đầu của mũ ta thông xuống dưới, khuôn mặt đầm đìa máu và lại không có mắt.

Lúc Thi Thi chạy ra ngoài, Kha Lương nhìn thấy bóng ma dính trên người cô y tá hướng về phía Thi Thi làm động tác bóp cổ. Thi Thi bị bóng tối che phủ. Kha Lương đuổi theo cô, bởi anh nhìn thấy rõ con ma trên người cô y tá đã móc mắt cô ấy rồi; nếu giờ anh không mau đi cứu Thi Thi, có lẽ cô ấy cũng có kết cục giống cô y tá mất.

Tân Cẩm vẫn ở phía cuối của căn phòng; cô nghe thấy tiếng kêu của Thi Thi và tiếng bước chân xa dần của Kha Lương. Không dám mò mẫm khắp nơi giống Tử Minh, cô chỉ còn biết ôm chặt Hắc Bảo rồi áp mặt vào người nó; chỉ có bộ lông ấm áp của nó mới mang lại cho cô một chút hơi ấm sau khi sợ lạnh người. Cô thầm gọi: "Kha Lương, Kha Lương ơi, Tử Minh ơi, Thi Thi ơi, mọi người đang ở đâu thế?" Vừa gọi cô vừa bước về phía có ánh sáng le lói ở đằng xa.

Nơi có ánh sáng là nhà vệ sinh. Trong đó có chiếc đèn khẩn cấp, ánh sáng le lói như người bệnh đang hấp hối bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở vậy. Cô chậm rãi tiến về phía có ánh sáng, cẩn thận ghé đầu vào trong xem, chỉ thấy một người phụ nữ đang thần thờ ngồi trên bồn cầu. Cô chột vui vì phát hiện ra người đang ngồi đó là Anh Kỳ.

Cô muốn tới kéo Anh Kỳ đi nhưng Hắc Bảo lại kêu to; chắc có gì không ổn. Kinh nghiệm buộc cô phải quan sát kỹ người đàn bà kia, đúng là giống hệt Anh Kỳ; cô thấy lạ là lúc chưa mất điện họ đã kiểm tra kỹ nhà vệ sinh nhưng không thấy ai trong đó mà.

Tân Cẩm chậm chậm bước về phía Anh Kỳ; vừa quan sát cô vừa hỏi:

- Sao cậu lại chạy tới đây? Chúng mình cùng ra nhé!

Anh Kỳ dường như không nghe thấy cô hỏi, cứ ngây ngô đùa với ngón tay của mình.

Tân Cẩm tiến tới chỗ Anh Kỳ kéo tay cô ta, tay Anh Kỳ lạnh ngắt, nhìn thấy mười ngón tay búp măng của Anh Kỳ, cô thương vô cùng. Bàn tay trắng nõn nà, trông thật đẹp.

Anh Kỳ không nhúc nhích. Tân Cẩm ngồi xuống nắm lấy tay Anh Kỳ, mỉm cười rồi nói:

- Cậu đừng sợ! chúng mình đi ra đi!

Đúng lúc đó, Tần Cẩm sợ rúm người lại; ánh mắt cô tập trung vào tay Anh Kỳ. Cô sợ hãi lùi về phía sau, vừa lùi cô vừa hỏi:

- Ai đã giúp cậu sửa móng đấy?

Cô chợt nhận ra chỉ có thể là Lam Kỳ mới có kiểu sửa móng vừa kỳ quái khác người lại vừa đẹp như thế.

Anh Kỳ từ từ ngẩng đầu, cô ta cười rất lạ rồi trả lời Tần Cẩm, rõ ràng từng chữ một.

- Mình tự sửa đấy.

Tần Cẩm sợ hãi hét lên, cô định chạy ra ngoài nhưng cửa nhà vệ sinh đã bị ai khóa; trong lúc đó "Anh Kỳ" lại đang đứng dậy tiến về phía cô. Tần Cẩm vớ vội chiếc bình tắm ném vào đầu Anh Kỳ, cô ta chưa kịp kêu lên thì đã ngã vật xuống đất giống như một xác chết nằm giữa thẳng đơ trên nền nhà tắm.

Tần Cẩm điên cuồng đập cửa gọi: "Kha Lương ơi, mở cửa, mau mở cửa cho em!" Ánh đèn chớp chớp rồi hình người giống xác chết kia bỗng thay đổi, da của Anh Kỳ từ từ nứt ra, Lam Kỳ giống như từ trong chăn bước ra, hiện trước mặt Tần Cẩm.

Tần Cẩm chỉ thấy hai hố mắt đen sì, khuôn mặt đẫm máu và chiếc áo yếm đang dần hiện ra trên người Lam Kỳ. Tần Cẩm sợ đến quên cả đập cửa.

Lam Kỳ đã thay đổi gần giống với cái xác Tần Cẩm nhìn thấy trong nhà xác. Đầu của xác chết động đậy, hai hố mắt đen ngòm hướng về phía cô như muốn hỏi: "Sao cậu chưa tới tầng 13?"

Kha Lương đuổi theo Thi Thi; anh chạy theo tiếng bước chân trong hành lang tối om. Chạy mãi vẫn chưa ra khỏi hành lang, anh hết hoảng nhớ ra: "Chết thật! Tần Cẩm vẫn ở trong phòng." Anh bối rối không biết phải làm sao, tiếp tục đuổi theo Thi Thi hay quay lại cứu Tần Cẩm. Đột nhiên anh không nghe thấy tiếng bước chân nữa, anh cố lắng nghe, bốn bề im lặng như tờ.

Anh không để ý chiếc khayên tai đã sáng đỏ, báo hiệu có nguy hiểm

xung quanh anh.

Dưới ánh sáng mờ mờ, bộ mặt đang kê trên vai Kha Lương; bộ mặt đó giống hệt bộ mặt dính trên người cô y tá. Tiếng bước chân đã ở rất xa nhưng anh vẫn không nhìn thấy, cũng không cảm nhận được; nếu không có xích hoàn bảo vệ chắc anh đã gặp nạn rồi.

Anh tiếp tục đi trên hành lang dài hun hút đó.

Anh nhớ lại lúc bị giam trong chính bệnh viện này lần trước, có phải tất cả chỉ là ảo giác? Điều do Đinh Đông tạo ra? Sao cô bé lại có sức mạnh như vậy? Điều đó là do CA BĂNG tạo nên hay bản thân cô bé có năng lực siêu nhiên? Anh tĩnh tâm trở lại, hành lang đã có ánh sáng, màu đỏ trên khayên tai cũng dịu đi, nhìn lại hành lang, vẫn không có gì thay đổi; không thể tìm được đường lúc này.

Đúng lúc anh tuyệt vọng nhất thì nghe thấy tiếng mèo kêu.

Kha Lương vui mừng ra mặt, thì ra là Hắc Bảo. Hắc Bảo càng kêu càng vang, càng gấp gáp, Kha Lương chạy về hướng mèo kêu; anh nhìn thấy bóng mèo đen thấp thoáng giống như đang dẫn đường.

Kha Lương không suy nghĩ nhiều, anh cứ chạy theo Hắc Bảo. Anh nhủ thầm: “Tần Cẩm à, không được xảy ra chuyện gì đâu nhé!”

Tần Cẩm nhìn thấy Lam Kỳ đang nhoài dần về phía mình, cô run rẩy nắm chắc vòi hoa sen trong tay.

Lam Kỳ giơ mu bàn tay ra, chỉ thấy mười ngón tay nhọn hoắt, cô lên tiếng: “Móng tay của mình rất đẹp phải không?”

Sau đó cô ta lật lòng bàn tay ra, trên đó dính một con mắt còn máu – nó cứ nhìn xoáy vào Tần Cẩm.

Lam Kỳ lại nói tiếp: “Con mắt này rất đẹp phải không?”

Trong lúc sợ hãi tột độ, Tần Cẩm chỉ còn biết trả lời: “Đúng là rất đẹp.”

Lam Kỳ ghé sát mặt vào Tần Cẩm dụ dỗ: “Cậu thử móc mắt ra xem thế nào?”

“Ừ!” Tần Cẩm đang dần mất hết ý thức, từ từ đưa tay lên định móc mắt mình ra.

Đúng lúc này, cửa mở đánh “sầm” một cái, Kha Lương xông vào trong; Tân Cẩm tỉnh táo trở lại. Cô không thấy ai trên sàn nữa, Kha Lương vội chạy tới bên cô hốt hoảng hỏi:

- Sao rồi? Em đã nhìn thấy ai mà sợ hãi đến mức này?

Tân Cẩm mím chặt môi, không trả lời. Hắc Bảo chạy vào nhà vệ sinh, không nhảy vào lòng cô mà xoay người nhảy vào lòng Kha Lương.

Đã nhiều ngày sống chung cùng Hắc Bảo nên Kha Lương cũng không quá sợ mèo nữa. Nhưng nếu đột ngột có tiếp xúc thân mật với mèo thì anh vẫn hốt hoảng hét tướng lên.

Tân Cẩm vội nói:

- Chúng mình mau đi cứu Thi Thi và Tử Minh đi!

Lúc này bệnh viện đã có điện trở lại. Trên lối đi trắng toát chẳng có ai, chỉ có một vài khuôn mặt ngây ngô của các bệnh nhân tâm thần đang đứng sát vào cửa sổ tò mò nhìn hai người bọn họ.

Kha Lương ngửi thấy mùi máu rất tanh, anh liền kéo Tân Cẩm chạy như bay.

Họ rẽ ngoặt nhưng không thấy một cái xác nào liền thở phào nhẹ nhõm. Khi nhìn lên tường họ thất kinh, bởi bức tường đã bị vấy máu khắp nơi. Họ lần theo vết máu. Thấy máu tập trung nhiều nhất ở thang máy, hơn nữa thang máy lại đang chỉ ở tầng 13.

Tân Cẩm và Kha Lương đưa mắt nhìn nhau, họ chuyển sang đi cầu thang bộ nhằm hướng tầng 13 thẳng tiến.

Lục Tử Minh nhìn thấy thang máy cứ tiếp tục đi lên, đi mãi mà không thấy động tĩnh gì, lúc đến tầng 13 thì thang máy đột nhiên dừng lại.

Anh nghĩ có gì không ổn liền liên tục ấn vào nút dừng, nhưng thang máy dường như đã mất điều khiển. Anh nghe thấy tiếng thở dài trên đầu, ngẩng đầu lên thì thấy có ai đó đang treo bên trên. Anh lùi về phía sau, bỗng thang máy tối sầm, đèn chập chờn 1 lúc rồi sáng hẳn. Anh lại ngẩng đầu lên xem thì chẳng thấy gì nữa.

Anh nắm chặt súng, rồi ấn nút khẩn cấp, anh sợ hãi, người lạnh toát.

Đúng lúc này thì cửa thang máy mở ra, 1 phụ nữ mặc váy dạ hội thời trang nghiêng người bước vào. Lục Tử Minh thở phào nhẹ nhõm. Bà ta nhấn nút. Thang máy hoạt động trở lại. Anh cất súng, bởi sợ người phụ nữ kia nhìn thấy cho rằng anh bị thần kinh hoặc là cướp.

Nhưng người phụ nữ kia không nhìn anh mà cứ chăm chú nhìn lỗ thông gió trong thang máy; Lục Tử Minh không nén nổi tò mò liền hỏi cô ta: "Cô à, cô nhìn gì thế"

Cô ta không nhìn lên trên nữa mà nhìn thẳng vào anh rồi trả lời: "Tôi đang tìm dây thắt cổ."

Đúng lúc này Tử Minh nhìn thấy bóng mình và cô ta trong gương thang máy. Đúng là bóng của 2 người, nhưng bóng của anh vẫn thế còn bóng người phụ nữ kia lại là người phụ nữ tóc dài, mặc áo thêu màu đỏ. Mụ ta đang cúi đầu; đôi giày thêu hoa rất bắt mắt của mụ ta soi rõ trong gương.

Lục Tử Minh rút súng ra, chĩa vào mụ ta rồi đe dọa: "Đừng lại gần, nếu không tôi bắn đấy!"

Mụ ta cười rồi lùi về phía sau. Mụ ta bị hút vào chiếc gương. Chiếc gương trong thang máy bỗng trở nên sống động khác thường, nó nuốt chửng người phụ nữ kia. Mụ ta biến mất.

Lục Tử Minh không tin nổi vào mọi thứ diễn ra trước mắt mình, nhưng không còn đủ thời gian để ngạc nhiên nữa. Anh thấy bóng của mụ ta không biến mất trong gương mà bây giờ đã hiện hình là người phụ nữ mặc áo đỏ, cứ di chuyển về phía anh, càng lúc càng gần.

Lục Tử buộc phải nổ súng.

Kha Lương và Tân Cẩm chạy tới giữa cầu thang thì nghe thấy tiếng súng, Tân Cẩm liền đứng lại rồi nói với Kha Lương: "Anh à, bệnh viện này làm gì có tầng 13."

Kha Lương vỗ đầu thừa nhận, bệnh viện này chỉ có bốn tầng, lấy đâu ra tầng 13 kia chứ! Hai người đã chạy rất lâu rồi. Chẳng lẽ lại bị ảo giác ư?

Kha Lương đã có kinh nghiệm từ buổi sáng, anh bình tĩnh nhìn bốn phía, phát hiện tầng dưới có bóng người. Anh liền kéo Tân Cẩm chạy xuống, vừa chạy vừa nói: "Anh hiểu rồi, thang máy vẫn ở tầng 1, nó vẫn

đứng yên ở đó, nhưng nó lại chạy vào 1 không gian tầng 13 khác. Chúng mình mau chạy xuống tầng 1 đi."

Lục Tử Minh đã không còn để ý tới cái gì nữa, anh nhắm mắt bịt bừa, lúc mở mắt ra chỉ thấy vô đạn tung tóe khắp nơi.

Anh vừa định thở thào nhẹ nhõm thì lại cảm thấy có gì đó đang lắc lư trên đầu. Ngẩng đầu lên, anh thấy người phụ nữ mặc áo đỏ đó đang treo lơ lửng trên cửa trời của thang máy. Bà ta thông mặt xuống, đối mặt với anh, 2 con mắt đã bị móc, máu chảy tràn khắp nơi, rỏ cả vào mặt anh.

Đáng sợ nhất là người đàn bà với khuôn mặt vô hồn lại bắt đầu nhếch mép cười.

Kha Lương đã tới cửa thang máy, anh đập mạnh vào nó nhưng chẳng có tác dụng gì.

Tần Cẩm sốt ruột, nhấn nút liên hồi.

Hắc Bảo đang nằm trong lòng Kha Lương bỗng nhảy vọt lên cào vào môi anh, Kha Lương lấy tay sờ thì phát hiện mình đã bị chảy máu, anh cũng chẳng có thời gian để trách Hắc Bảo nữa, cứ tiếp tục đập cửa.

Đúng lúc này thì xuất hiện kỳ tích – bàn tay dính máu của Kha Lương vừa đập vào cửa, tất cả các vết máu đầm đìa trên thang máy đều biến mất.

Kha Lương ngạc nhiên nhìn tay mình rồi hét to:

- Đúng rồi! Sao anh lại không nhớ đến chiêu này trong Phương pháp tránh tà của ông anh – dùng máu của mình để đuổi ma. Dòng họ Kha của anh truyền đời làm pháp sư, nên trên người ai cũng có máu tránh ma.

Anh vẫn đang hoan hỉ thì thấy mũi mình đau nhói, máu chảy ộc ra. Anh định mắng Tần Cẩm thì thấy cô đã nhanh chóng lấy tay quyết máu trên mũi anh rồi bơi vào nút nhấn thang máy. Vừa nhấn mạnh vào, thang máy bật mở.

Một người đang bị treo lủng lẳng trong thang máy; đó chính là Lục Tử Minh. Kha Lương chạy vào trong ôm chân Tử Minh kéo xuống, đáng

thương cho anh chàng Lục Tử Minh đã bị treo cổ trợn cả mắt; đã thế lại còn tiếp tục bị kéo xuống đau điếng người, nên chỉ còn biết giãy đạp lung tung. Tần Cẩm nhìn thấy thế vội nói với Kha Lương: “Đừng cố kéo anh ấy xuống, bế anh ấy lên đi”

Kha Lương và Tần Cẩm luống cuống đặt Tử Minh xuống; may mà anh ấy không bị treo lâu, hơn nữa thể lực sung mãn nên chỉ nghỉ 1 lúc lại bình thường như không có việc gì.

Vừa ngồi dậy, Tử Minh đã lớn tiếng mắng Kha Lương:

- Lúc nãy anh cứ cố kéo tôi xuống, anh có còn nhân tính không đấy? Hay là anh muốn giết tôi?

Kha Lương xoa mũi hỏi lại:

- Đừng có già mồm! nếu anh không treo cổ tự tử thì tôi đã không mất nhiều máu đến thế! Tôi vốn đã gầy yếu, suy dinh dưỡng, thiếu máu, đâu có được béo tốt như anh.

Tần Cẩm phải hét to can 2 người:

- Đến lúc này mà 2 anh còn tâm trạng cãi nhau à? Không mau đi cứu Thi Thi!

Họ liền đứng dậy chạy ra ngoài. Nhìn thấy Thi Thi đang chậm chậm bước tới, ba người thở phào nhẹ nhõm; đang định chạy đến chỗ Thi Thi thì họ đứng sững lại.

Có một bóng người bay sau Thi Thi.

Tần Cẩm giơ nắm đấm định đánh Kha Lương. Kha Lương vội chạy tới núp sau lưng Tử Minh.

Thi Thi đang dần tiến tới phía họ; cái bóng kia cũng rõ hơn. Ba người nhận ra đó là ông nội Kha Lương liền ngồi bệt xuống đất, thở phào rồi nói:

- Ông à, lần này ông xuất hiện quá bất ngờ đấy! Bọn cháu sợ đến thót tim rồi đây này.

Ông nội Kha Lương – Kha Đạo cuối cùng cũng xuất hiện, Kha Lương vui mừng chạy về phía ông, nhưng thấy ông hững hờ, chán nản nhìn

mình.

Ông cụ trách móc:

- Lẽ nào cháu đã sử dụng chiêu thuật máu tránh tà đê tiện nhất, nhục nhã nhất, hèn hạ nhất của dòng họ Kha chúng ta?

Kha Lương buồn bã đáp lại:

- Nhục nhã hèn hạ cái gì chứ! nếu không có chút máu của cháu thì Tử Minh sớm đã bị chết treo trong thang máy rồi.

Tân Cẩm chạy tới đỡ Thi Thi thì nhận thấy Thi Thi đang như người mộng du.

Ông trẻ giải thích:

- Thi Thi bị ông thôi miên rồi, ban nãy nó đã kinh hãi tột độ; ông thôi miên để nó ngủ, như thế sẽ bảo vệ được nguyên khí tốt hơn.

Ông trẻ quay ra nói với Kha Lương:

- Sao cháu không chịu học phép thuật trong sách của ông? Bao nhiêu phương pháp hay không dùng lại đi dùng cái phép nhục nhã thế hả cháu? Làm thế mà gọi là bắt ma ư? Thà cháu hiến máu cho bệnh viện để cứu người còn hơn là vung vãi lung tung., thật chẳng biết xấu hổ gì cả.

Kha Lương xấu hổ liền cãi lại ông:

- Thế ai bảo tập hợp các mảnh vải lại rồi đốt đi là có thể phá được lời nguyền CA BĂNG? Trong lúc thu thập vải, bọn cháu xem chút nữa đã mất mạng rồi, vậy mà bây giờ ông lại tới trách cháu nữa à?

Ông trẻ chau mày rồi nói:

- Các cháu đã xem bản thảo của ông?

- Bản thảo nào cơ? Quyển sách đó là bản thảo của ông ư? - Bốn người ngạc nhiên nhìn ông.

- Đó đúng là bản thảo của ông. Lẽ nào trong bản thảo ông lại không có quyền giả thiết một chút? Việc phá lời nguyền CA BĂNG là một trong những câu hỏi khó trả lời nhất của dòng họ Kha chúng ta, ông đã đề cập rất nhiều giả thiết để phá lời nguyền, chẳng nhẽ các cháu cứ lần lượt thử

từng phương pháp hay sao?

Ba người đều kinh sợ toát mồ hôi.

- Các cháu thu thập mảnh vải đỏ, đem sức mạnh CA BĂNG vốn đã được tách ra tập hợp lại, rồi lại mang mảnh vải đỏ tới nơi chí âm. Các cháu hãy mở to mắt ra mà nhìn, nơi này mấy chục năm trước vốn là nghĩa địa chôn xác hàng vạn người. Các cháu cho rằng những khuôn mặt sau tấm kính kia là mặt người đúng không, kỳ thực đó đều là những oan hồn trước kia, họ đang ngày đêm làm bạn với những bệnh nhân tâm thần.

Ông trẻ lại đồng dục nói tiếp:

- Các cháu còn đứng đờ ở đây làm gì? Không mau lên sân thượng tìm Anh Kỳ và Đinh Đông đi! Đinh Đông hiện giờ đang bị một lực lượng đáng sợ thao túng; nếu các cháu đến muộn sẽ không kịp đâu!

Ông trẻ vừa vỗ vào người Thi Thi, cô liền tỉnh lại. Bốn người không kịp nói gì vội bước vào thang máy, ông trẻ không đi cùng họ, bởi thời gian hiện hình ba phút một ngày đã hết. Ông chỉ kịp nói với Kha Lương: “Nếu thực sự không có cách nào khác, cháu hãy tự cắt ngón tay để máu chảy ra nhé!”. Lời dặn của ông trẻ khiến Kha Lương lạnh hết cả người, anh đứng trong thang máy ôm miệng không nói năng gì.

Lúc này bốn người lại đi cùng với nhau, không ai nói năng gì. Hắc Bảo nắm uòn trên vai Kha Lương không chịu xuống. Bọn họ vừa trải qua cơn chấn động, ai cũng biết đối thủ của mình rất mạnh nhưng họ vẫn không từ bỏ ý định cứu Anh Kỳ và Đinh Đông.

Mọi người đổ dồn chú ý vào Kha Lương, anh chẳng biết làm sao chỉ biết ngậm ngùi kêu ca sao số mình khổ thế! Tại sao bao nhiêu pháp thuật không học lại chỉ học được mỗi một chiêu này. Mọi người nhìn anh tiếc nuối nghĩ, giá máu anh nhiều như nước sông thì tốt biết bao.

Chẳng mấy chốc thang máy đã lên tới sân thượng, nếu như ông nội Kha Lương không nói cho bọn họ biết nơi này trước kia là nơi chôn xác vạn người thì trong mắt của họ, nơi này quả là rất đẹp - một nơi non xanh nước biếc, cây mây xanh xanh mọc ở khắp nơi, trên sân thượng dây mây đan chéo vào nhau giống như một tấm vải xanh dày dặn vậy.

Kha Lương vừa nhìn vừa nghĩ, trong sách của ông viết những nơi có cây

xanh mọc um tùm thường rất nặng âm khí. Loại cây này hấp thu âm khí để tồn tại, hơn nữa nó lại che lấp ánh mặt trời, là nơi trú ẩn tốt của oan hồn.

Bốn người bước đi rất cẩn thận, chỉ sợ một sơ suất nhỏ cũng có thể khiến họ hụt bước. Điều kỳ lạ là họ đều cảm thấy đi trên cây mây vừa dẻo vừa trơn này giống như đi trên đồng xác chết vậy! Tuy đều nghĩ vậy nhưng không ai dám nói ra, họ nhìn sân thượng rộng lớn, băn khoăn không biết đứa bé đang ở đâu?

Cuối cùng họ cũng nhìn thấy hai mẹ con Anh Kỳ, nhưng cảnh tượng trước mắt họ thật đáng sợ! Anh Kỳ đang thả đứa bé ở ngoài sân thượng, chỉ cần thả tay thì nó chết chắc rồi.

Đứa bé không động đậy, giống như người chết vậy!

Thi Thi hét hoảng hét lên:

- Dừng! Anh Kỳ! Dừng thả tay ra. Dừng giết hại con bé!

Tuy nhiên, giữa không gian ma quái lại văng vẳng một giọng nói: “Hãy thả con ra. Con muốn được xuống dưới chơi. Dừng nắm tay con!” Đó chính là tiếng của Đinh Đông.

Tần Cẩm vừa định chạy lên thì thấy Anh Kỳ bỏ một tay ra, cô vội đứng lại không dám tiến thêm nữa. Đứa bé bị treo lơ lửng ngoài sân thượng, gió thổi tới, sắc mùi máu tươi tanh ngòm, nhìn kỹ dãy núi đen sì phía xa trông giống như một bầy quái vật đang nhe nanh múa vuốt, chỉ trực có gì rơi xuống là nuốt chửng không tha.

Kha Lương nhẹ nhàng đặt Hắc Bảo xuống, hy vọng nó có cách gì cứu hai mẹ con Anh Kỳ. Lúc này anh đã coi Hắc Bảo là bùa hộ mệnh của mình. Hắc Bảo liếc nhìn anh một cái, ánh mắt tỏ vẻ coi thường.

Lúc này anh mới thực sự hối hận bởi mình đã không chịu học phép thuật đến nơi đến chốn, để đến giờ, ngay một con mèo cũng có quyền khinh bỉ anh. Kha Lương tức chí rút con dao nhỏ ra chuẩn bị cắt tay mình bất cứ lúc nào để đuổi ma. Nói gì thì nói, lúc này anh vẫn rất quan trọng.

Lúc Kha Lương đấu tranh tư tưởng thì Tần Cẩm và Thi Thi đang sợ hãi lo lắng cho Đinh Đông; tận mắt nhìn thấy đứa bé cứ lắc lư trong gió, họ

thấp thỏm không yên.

Thi Thi nói trong nước mắt:

- Anh Kỳ, dù sao Đinh Đông cũng là đứa con do em dứt ruột đẻ ra; cho dù trước đây em không muốn nhận đứa trẻ này, cho dù em muốn trốn tránh sự thật năm xưa, nhưng nó vẫn là con của em, là cốt nhục của em. Em không thể tiếp tục phạm sai lầm. Em không được giết con bé!

Đột nhiên trong gió vọng lại giọng trẻ con lạnh lót: “Mẹ thả con ra, con muốn xuống chơi, mẹ đừng giữ con thế!”

Đúng là giọng Đinh Đông.

Ánh đèn trên sân thượng đủ sáng để họ nhìn rõ móng tay Đinh Đông đã cắm sâu vào tận xương mu bàn tay Anh Kỳ, nhưng Anh Kỳ vẫn nhất quyết không thả tay ra.

Không phải Anh Kỳ đang hại Đinh Đông mà là đang cứu con bé.

Kha Lương định chạy tới giúp Anh Kỳ.

Đột nhiên Đinh Đông đổi giọng, nói: “Mày dám tới đây, tao sẽ móc ngay mắt nó ra để nó chết tại đây.”

Tần Cẩm đang ôm Hắc Bảo; trong bóng tối, nhìn vào con mắt màu hồng phấn của Hắc Bảo, cô nhận thấy một đứa bé đang nằm trong lòng Đinh Đông.

Đứa bé từ từ ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy nó, Tần Cẩm hét lên: “Đúng là thằng bé đó!” – thằng bé trước đây cô nhìn thấy trước máy vi tính, thằng bé đã đòi lấy mắt của cô.

Thằng bé đó đã nhập hồn vào Đinh Đông. Bây giờ nó đang muốn dắt Đinh Đông xuống dưới chơi.

Kha Lương không dám động đậy, mọi việc trở nên bế tắc.

Đột nhiên Anh Kỳ lên tiếng:

- Để cô xuống chơi với cháu, cháu tha con gái cho cô!

Thi Thi kinh hãi nhận ra một cô gái vốn yếu đuối như Anh Kỳ lúc này bỗng trở nên kiên cường, tinh táo và dũng cảm lạ thường.

Anh Kỳ lại nói tiếp:

- Cô xuống chơi với cháu nhé! Cô làm mẹ cháu được không?

Thằng bé không nói năng gì nhưng Đinh Đông lại cất tiếng: “Từ lúc nhỏ mẹ đã không cần con, mẹ không yêu con, mẹ căm hận sự tồn tại của con, con không cần người mẹ tồi như mẹ chơi với con.”

Anh Kỳ chậm rãi đáp lại:

- Con không biết được mẹ yêu con đến mức nào đâu, mẹ thực sự rất yêu con, do mẹ sợ không thể cho con một cuộc sống hoàn hảo nên mới gửi con ở nhà bác. Mẹ đành phải làm thế để con có được môi trường phát triển lành mạnh, bởi sẽ không có ai hỏi bố con là ai, không có ai mắng con là đồ con hoang. Mẹ đành lòng làm như thế, bởi mẹ yêu con hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Nước mắt Anh Kỳ đã chảy rơi trên mặt Đinh Đông, hồi lâu Đinh Đông hét lên: “Mẹ ơi, mắt con đau lắm, con đang chảy máu, con không nhìn thấy gì nữa rồi, mẹ mau cứu con đi!”

Nhìn thấy cảnh con mình đau đớn giãy giụa, Anh Kỳ đau lòng nói:

- Đừng làm con cô đau! Trả con lại cho cô! Cô sẽ xuống với cháu!

Đinh Đông không giãy giụa nữa, cô bé lại rên rỉ: “Con cần có mắt, con cần có mắt, con không nhìn thấy gì nữa rồi.”

Anh Kỳ quay lại nhìn Thi Thi và các bạn cười, một nụ cười vô hồn, cô cười như muốn nhờ mọi người trông giữ Đinh Đông hộ mình; khi nụ cười chưa kịp tắt trên môi, cô đã thò tay móc một con mắt ra.

Tuy rất đau đớn nhưng cô không quy ngã; cô hướng mặt về phía con rồi thả con mắt xuống dưới.

Đinh Đông hơi động đậy. Trong mắt Hắc Bảo, họ trông thấy con ma nhỏ nháy ra khỏi người Đinh Đông để tóm con mắt đắm máu kia. Tần Cẩm hét lên: “Mau cứu đứa bé đi!” ba người vội chạy lại kéo đứa bé lên.

Đinh Đông vẫn chưa tỉnh, nó cứ ngủ thiếp đi nhưng vẫn réo gọi: “Mẹ ơi, mẹ xuống chơi với con đi!”

Anh Kỳ giơ bàn tay đẫm máu vuốt ve khuôn mặt nhỏ xinh của con gái, trong con mắt còn lại của cô tràn ngập tình yêu thương; cô lại đưa mắt nhìn bốn người bạn rồi nói: “Em phải đi ngăn cản thằng bé lại, bởi sớm muộn nó sẽ tới làm hại con em, nhờ mọi người trông nom Đình Đông hộ em.”

Mọi người còn chưa kịp định thần lại thì đã thấy Anh Kỳ nhảy xuống dưới; chẳng mấy chốc, không ai nhìn thấy gì nữa. Một tiếng “rầm” khô khốc. Đình Đông không nói lung tung nữa; nó đã thiếp đi.

Mọi người ôm Đình Đông ra ngoài. Trên cổng sân thượng có hai bóng người – một lớn, một bé đang đứng dõi theo họ. Đó là bóng của Anh Kỳ và thằng bé. Cả hai nắm tay nhau hồi lâu rồi quay người đi mất.

Thi Thi xúc động quy ngã trên sân thượng, cô than thở: ‘Mình cứ tưởng nó ghét đứa trẻ này, mình đã thực sự không hiểu nó. Vì đứa trẻ này, nó có thể làm được bất cứ việc gì, có thể chiến thắng mọi thế lực. Mình đã không biết tình yêu của người mẹ lại bao la đến thế!’

Tần Cẩm chạy về phía Thi Thi, hai người òa khóc nức nở. Bốn người không dám xuống dưới; họ lặng lẽ chờ bình minh trên sân thượng...

Tần Cẩm nhẹ nhàng tiến về phía Kha Lương nói:

- Em xin lỗi, vừa rồi em đã quá mạnh tay với anh.

Kha Lương quay lại cười trả lời:

- Không sao, chẳng nào anh cũng béo, đang cần giảm béo mà.

Tần Cẩm nhìn Kha Lương càng ngày càng rõ trong ánh bình minh; cô nhớ lại lần đầu tiên 2 người gặp nhau. Cứ như có bàn tay của ông trời sắp đặt trước vậy, người đàn ông này hết lần này đến lần khác xuất hiện trong cuộc đời cô cùng cô chia sẻ mọi khó khăn.

Lục Tử Minh thần thờ nhìn Tần Cẩm và Kha Lương. Những ngày vừa qua, anh không có thời gian quan tâm tới tình cảm của mình, nhưng anh biết rõ, người đàn ông trước mắt anh có rất nhiều cách để tranh thủ tình cảm của người anh yêu dấu. Chưa bao giờ, Tần Cẩm đối xử đặc biệt với anh, nhưng lại hết lần này đến lần khác thể hiện sự quan tâm đặc biệt tới Kha Lương. Lòng anh quặn đau, anh tự hỏi chẳng lẽ mình lại không bằng cái gã lưu manh kia sao?

Mọi người đều không phát hiện ra ánh mắt khác lạ của Đường Thi Thi.

Chính Thi Thi cũng không hiểu cô bắt đầu có cảm tình với Tử Minh từ lúc nào; những ngày vừa qua, cô đã có thể khẳng định rằng mình yêu Tử Minh. Cô nhớ rất rõ hôm nay, trong lúc sợ hãi, người đầu tiên cô nghĩ tới là Tử Minh.

Lục Tử Minh và Tần Cẩm là một đôi kia mà? Tại sao Tần Cẩm lại bắt cả 2 tay, lại còn đối tốt với Kha Lương để Tử Minh đau lòng? Thực ra cô ấy đâu có xinh đẹp bằng mình? vậy mà trong lúc nguy nan nhất lại có được tấm chân tình của cả 2 chàng trai.

Thi Thi là cô gái có nhiều lợi thế nhất trong nhóm bạn; gia đình giàu có; lại thông minh xinh đẹp. Tần Cẩm chẳng qua chỉ là bạn học từ thửa nhỏ, cô ấy dựa vào đâu mà có được nhiều thứ đến thế cơ chứ?

Thi Thi hần học nhìn vào bóng Tử Minh; cô thề nhất định phải chiếm được anh để chứng minh cô không hề thua kém Tần Cẩm.

Đúng lúc này Hắc Bảo đang nằm trong lòng Kha Lương bỗng nhảy phắt sang lòng Tần Cẩm, nó cong lưng về phía Thi Thi, như thể đã nhìn thấu được ý nghĩ của cô vậy.

Mặt trời rồi cũng lấp ló ở đằng đông.; dưới muôn vàn tia nắng vàng, bốn người bọn họ vẫn đứng yên tại chỗ; nhưng thay vào sự đoàn kết, đồng tâm hợp lực trước kia, 1 vết rạn nứt đã xuất hiện giữa họ.

Sau khi lo liệu hậu sự cho Anh Kỳ xong, họ gửi Đình Đông cho chị gái Anh Kỳ nuôi dưỡng. May mà Đình Đông còn nhỏ nên không nhớ chuyện gì; mọi người thở phào nhẹ nhõm. Họ quyết định không kể chuyện về Anh Kỳ cho Đình Đông nghe, mặc dù Anh Kỳ đã lựa chọn cái chết để Đình Đông được sống hạnh phúc. Những việc đó tốt nhất nên giữ kín, hy vọng Anh Kỳ sẽ phù hộ để Đình Đông được sống vui vẻ, hạnh phúc.

CHƯƠNG 23: NHẬP HỒN

Về tới thành phố, người nào lại làm việc người đó. Mọi người yêu cầu Tân Cẩm chuyển sang ở với Thi Thi để cùng chăm sóc cho nhau tốt hơn.

Ai cũng tin rằng sắp tới sẽ có một trận quyết đấu, nhưng ngày lại ngày trôi qua, không thấy xảy ra bất cứ chuyện gì kỳ bí nữa. Điều này làm Kha Lương cảm thấy cuộc sống quá đổi thanh bình, vô vị.

Tất cả chỉ là sự bình lặng giả tạo, không ác mộng, không truy sát. Giả sử Lam Kỳ và Anh Kỳ không chết thì Tân Cẩm cũng chỉ nghĩ rằng đó là 1 giấc mơ.

Một hôm, Thi Thi đang lướt net thì thấy 1 trang web xuất hiện, tò mò mở ra xem, thì ra là 1 đoạn quảng cáo. Họ tuyên bố tổ chức một dạ hội tiệc đứng tại tầng thượng toà nhà cao nhất thành phố. Cô đang định tắt đi thì chợt nhớ đã lâu lắm rồi mình không tham gia buổi dạ hội nào. Cô cũng nghĩ đến lúc phải ra ngoài chơi thôi, không lẽ cứ ngồi nhà mà chờ cho đến hết thế kỷ? Nếu vậy thì dù không chết bởi ma, cô cũng sẽ chết vì buồn mất. Cứ mãi sống một cách nhàm chán thế này ư? Không, không thể như thế được.

Thi Thi đứng dậy, cô bắt đầu ngắm nghía những bộ quần áo dạ hội của mình. Cô định sẽ chuồn ra ngoài để tham gia buổi dạ hội đó.

Tấn Cẩm đứng ngoài cửa gọi:

- Thi Thi à, tối nay bọn mình sang nhà Kha Lương ăn tối đi!
- Mình không đi đâu. Mình hơi mệt, cậu đi 1 mình đi!

Ngoài cửa vọng lại tiếng Tân Cẩm lẩm bẩm: “Lạ thật! Gần đây không hiểu sao suốt ngày kêu mệt, ngày trước đi chơi suốt có sao đâu”.

Nhìn bóng Tân Cẩm đã lên xe cô mới hớn hờ chạy ra. Cô mặt trang phục dạ hội rồi trốn ra ngoài bằng cửa sau, bởi cô sợ lái xe và người hầu trông thấy.

Cô vội bắt taxi tới toà nhà cao nhất thành phố.

Vừa đến nơi, cô thấy rất lạ bởi không trông thấy thông báo về dạ hội. Cô thầm nghĩ có lẽ là dạ hội do tư nhân tổ chức nên không có người phục vụ dẫn đường.

Cô bước vào thang máy trong khách sạn tráng lệ rồi nhấn nút lên tầng thượng.

Cửa thang máy vừa mở; cô nhìn thấy hội trường rực rỡ trong màn đêm; những ánh đèn nhấp nháy càng làm tôn lên vẻ đẹp của sàn nhảy.

Thi Thi cứ lang thang trên sân thượng, cô có cảm giác nơi đây có gì đó không bình thường. Hôm nay, sân thượng trông rất hào hoa, tráng lệ nhưng vẫn lạnh lẽo khó hiểu. Thi Thi cảm thấy mệt liền kéo ghế ngồi nghỉ.

Những cơn gió mát liên tục thổi tới, Thi Thi cảm thấy dễ chịu vô cùng rồi thiếp đi lúc nào không hay nữa.

Đang ngủ say, Thi Thi bị đánh thức bởi tiếng nhạc du dương; vừa mở mắt ra, cô thấy rất nhiều người xung quanh mình. Lúc đầu cô rất ngạc nhiên, trấn tĩnh lại, cô cho rằng bên dưới tổ chức dạ hội, chắc bọn họ lên sân thượng chơi.

Những người đó đều mặc quần áo dạ hội rất sang trọng, có lẽ đây là 1 dạ hội lớn. Họ đi qua đi lại, có người cười, có người lấy đồ bên cạnh Thi Thi, nhưng không ai để ý tới cô. Cảm thấy mất hứng, cô liền vâng vâng chiếc hoa tai của mình để tiêu khiển. Lỡ tay đánh rơi hoa tai xuống đất, cô lo lắng không dám kêu sợ ảnh hưởng tới buổi dạ hội của người ta; cô đành tự cúi xuống tìm.

Thi Thi chui vào gầm bàn ăn tự chọn để xem hoa tai có rơi ở đó không. Cô từ từ cúi xuống và những gì nhìn thấy khiến cô hồn bay phách lạc.

Người phụ nữ mặc váy đen rất đẹp đang đứng cạnh bàn ăn với bờ vai trần lộ ra dưới ánh đèn trông thật quyến rũ; bà ta đang cầm một ly rượu vang và đang tán chuyện với một quý ông.

Lúc Thi Thi vén khăn trải bàn lên để tìm hoa tai, cô phải cúi sát xuống mặt đất; đột nhiên, cô phát hiện ra trên mặt đất không có gì cả. Thực sự không có gì.

Cô không nhìn thấy chân của những người này; tất cả bọn họ đều đang lơ lửng trên không.

Họ không phải là người.

Thi Thi không dám lên tiếng, lặng lẽ lùi về hướng cửa. Thật không may cô đụng phải bình rượu, một tiếng “choang” vang lên khiến mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Thi Thi. Trên những bộ dạ hội màu trắng của họ bắt đầu rỉ máu; những khuôn mặt vô hồn, đôi mắt thì thật đáng sợ.

Không phải là mắt thật. Chỉ có mắt thủy tinh mới có kiểu sáng lạ lùng như thế - không có sinh khí và lấp lánh ánh đèn.

Đám người này đều không có mắt; Thi Thi lùi về phía sau, bọn họ cũng bay theo cô.

Thang máy cứ dừng ở tầng một; cô bấm mãi nhưng không thấy lên.

Thi Thi hốt hải chạy tới phòng cứu hỏa; cô nhanh chóng kéo tay nắm cửa định chạy vào trong trốn. Cầu thang bộ tối om, chạy qua rất nhiều tầng, quay lại sau nhìn, cô không thấy ai đuổi theo. Thi Thi chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì va vào một người; người đó từ từ đứng dậy, khuôn mặt cô ta hiện rõ dưới ánh đèn. Không thể tin nổi, đó chính là Lam Kỳ. Lam Kỳ cứ chậm chậm tiến tới chỗ Thi Thi, còn Thi Thi, trong nỗi sợ hãi tột cùng đã mất cả ý thức...

Trong phòng ăn sang trọng nhà Kha Lương, Tần Cẩm gọi điện cho Thi Thi: “Tại sao hôm nay lại không có người nghe điện thế nhỉ?”

Đang lo lắng không biết có chuyện gì không thì cô nghe thấy tiếng Thi Thi trả lời:

- Ai vậy?

- Thi Thi à, Tần Cẩm đây. Mình gọi điện tới nhà cậu, người giúp việc nói cậu không ở nhà, cậu đã đi đâu đấy?

- Mình ra ngoài một chút; bây giờ mình về nhà rồi. Nói xong, Thi Thi gác máy.

Tần Cẩm nhìn Kha Lương thắc mắc:

- Lạ lắm anh ạ, hôm nay Thi Thi nói chuyện cứ uế oải thế nào ấy; hình

như cậu ấy bệnh rồi. Không biết đã xảy ra chuyện gì? Em phải về xem thế nào.

Kha Lương giận dỗi đáp:

- Anh đâu có giữ em ở đây qua đêm đâu mà vội vàng về thế! Dù gì thì cũng ăn xong đã. Em thật là!

Tần Cẩm tức giận ném quả dâu tây:

- Được thôi, cả ngày hôm nay Thi Thi cứ thế nào ấy; có lẽ cậu ấy giận em tới nhà anh ăn cơm một mình cũng nên. Nếu sớm biết cơm nước nhà anh dở thế này, em đã chẳng thèm tới; lại còn bốc phét có một đầu bếp đặc biệt trong nhà nữa chứ!

- Anh chẳng phải là đầu bếp đặc biệt hay sao? Các món ăn anh làm không ngon à? – Kha Lương bất mãn lẩm bẩm một mình.

- Thì cũng không khó ăn lắm; nhưng nói thực em không thể ăn nổi. Thịt thì dai; cá thì đắng; mì thì mặn; chỉ mỗi hoa quả ăn được nhưng lại không phải là thứ anh làm.

Chỉ nghĩ tới bữa tối xui xẻo này cô lại tức nghẹn cổ.

- Được rồi, được rồi! Em đúng là bà mẹ chồng khó tính, sau này ngoài Hắc Bảo ra, chẳng có ai ở được với em đâu.

Hắc Bảo đang ăn đồ ăn cao cấp cho mèo ở đằng xa, nghe thấy vậy liền kêu lên sung sướng.

Tần Cẩm ôm Hắc Bảo rồi đi; cô không muốn tiếp tục cãi nhau với tay phá gia chi tử này nữa. Cô cứ thấp thỏm trong lòng; chưa nhìn thấy Thi Thi, chưa thể an tâm được.

Kha Lương nhanh chóng đưa Tần Cẩm về nhà Thi Thi. Vừa vào nhà, Tần Cẩm đã hỏi người giúp việc thì biết giờ Thi Thi đang ở phòng ngủ tầng trên. Tần Cẩm liền bỏ Hắc Bảo vào trong lồng mèo, nhưng nó cứ như bị trúng gió cứ đòi nhảy lên người cô. Tần Cẩm vừa cãi nhau với Kha Lương xong cũng chẳng còn tâm trạng nào đùa với Hắc Bảo nữa; cô dứt khoát bỏ nó vào lồng mèo.

Nhà Thi Thi rất rộng, Tần Cẩm leo lên tầng 2; hành lang tối om.

Cô ấn vào công tắc đèn nhưng không được; hóa ra đèn đã hỏng. Cô gọi bà Hồ giúp việc ở tầng một: “Bà Hồ ơi, đèn hỏng rồi, mau lên thay đi!”

Không ai trả lời, có lẽ bà Hồ đã ngủ rồi.

Tần Cẩm đành mò mẫm tới phòng Thi Thi. Cô gõ cửa mấy lần nhưng Thi Thi không trả lời. Cô nghĩ thầm: “Có lẽ cô nàng đang ngủ, hay là sáng mai hãy lên hỏi.” Đúng lúc cô định về phòng mình thì chợt phát hiện Thi Thi vẫn chưa khoá cửa phòng.

Cô đẩy cửa bước vào, thấy trong phòng ngủ như phòng công chúa của Thi Thi chỉ thấp một ngọn đèn dầu trước bàn trang điểm; khuôn mặt Thi Thi đang lay động trong gương.

Thi Thi chậm chậm xoay người lại hỏi:

- Tần Cẩm, đã lâu không gặp cậu rồi.

- Lâu không gặp cái nỗi gì? Mình chỉ mới không gặp cậu buổi tối nay thôi mà. Cậu giận mình hả? – Tần Cẩm tiến về phía Thi Thi hỏi.

- Đâu có, mình đang trang điểm.

- Muộn thế này rồi còn trang điểm đi đâu nữa?

Thi Thi thở dài đau khổ:

- Mình chẳng đi đâu cả. Mình đang ghen tị với những người phụ nữ có nhiều đồ trang điểm; họ có thể trang điểm suốt đời cho bản thân. Thật hạnh phúc biết bao!

- Trong thế giới này, cậu còn ghen tị với ai kia chứ? Cậu đã có mọi thứ. Thi Thi à, sao hôm nay cậu ăn nói lạ lùng thế?

- Nhưng mình thiếu tình yêu. – Thi Thi đột nhiên hét to lên.

Cả hai người không nói gì nữa.

Thi Thi dường như đã bình tĩnh trở lại, cô nói tiếp:

- Tần Cẩm, mình rất ghen với cậu đấy; cậu có tới hai người đàn ông tử tế yêu thương; Lục Tử Minh hoàn toàn không để ý tới mình, mình đang ghen tị đấy.

Nói xong Thi Thi cười to. Tần Cẩm cảm thấy Thi Thi lúc thì tỉnh táo, lúc lại điên khùng. Có lẽ dạo này Thi Thi quá buồn chán, hơn nữa hôm nay Tần Cẩm lại bỏ rơi cô nên nghĩ quẩn cũng nên.

Tần Cẩm áy náy đáp lại:

- Thi Thi à, cậu là một cô gái tốt; không ai nữ làm hại cậu đâu. Cậu đừng suy nghĩ nhiều thế được không?

Thi Thi cười nhạt rồi cầm chiếc nhíp sửa lông mày lên nói với Tần Cẩm:

- Cậu xem lại chính mình đi! Lông mày mọc cả lên trán rồi, không mau tĩa đi.

Tần Cẩm nhớ rằng đã lâu mình không sửa lông mày. Thi Thi sấn lại gio chiếc nhíp lên trước mắt cô rồi nhẹ nhàng khuyên nhủ.

- Làm phụ nữ không nên lười; nếu cậu không trang điểm, đàn ông sẽ bỏ rơi cậu đấy.

Tần Cẩm cười gượng; cô quay mặt vào gương rồi ngẩng cao đầu; Thi Thi đang đứng khom lưng quan sát lông mày Tần Cẩm rồi từ từ gio cao chiếc nhíp.

Trong gương lúc này không phải là khuôn mặt của Thi Thi nữa mà là một người phụ nữ không có mắt, khuôn mặt đầm đìa máu. Bà ta đang khom lưng, mái tóc dài xõa xuống.

Bà ta đang hướng khuôn mặt không có mắt về phía Tần Cẩm; động tác nhổ lông mày lúc này đã được thay bằng động tác móc mắt.

Đúng lúc này, Tần Cẩm nghe thấy tiếng mèo ré lên, cô vội đứng dậy đẩy Thi Thi rồi kéo cửa chạy ra ngoài. Cô nhìn thấy một bóng đen loang loáng trong bóng tối; hóa ra Hắc Bảo đã chạy lên gác rồi. Cô nhìn thấy Hắc Bảo đang ngồi ở cầu thang; nó nhìn cô như thể muốn cô đi xuống. Nhìn thấy con mèo đáng yêu lạnh lặn không việc gì, cô nhẹ cả người.

Tần Cẩm quay lại thấy Thi Thi sa sầm nét mặt:

- Được thôi, tối thế này còn tĩa lông mày làm gì nữa, ngày mai tĩa đi nhé!

Thi Thi không nói năng gì nữa, nằm xuống ngủ. Tần Cẩm vừa định đi thì lại nghe thấy tiếng Thi Thi:

- Tần Cẩm à, hôm nay cậu ngủ với mình được không?

Tần Cẩm nghĩ;

- Lúc này có lẽ cô bị tiếng kêu của Hắc Bảo làm cho giật mình đó thôi.

Cô và Thi Thi là bạn thân mười mấy năm nay, lên cấp hai họ đã ngủ chung với nhau rồi, thế là Tần Cẩm giật đầu đồng ý. Thay bộ áo ngủ mới của Thi Thi, cô ngủ thiếp đi.

Đang mơ màng, cô chợt thấy bên mình rất lạnh, không bình thường chút nào.

Cô vừa muốn biết có phải Thi Thi đã kéo hết chăn về phía mình hay không lại vừa muốn đứng dậy tìm một cái chăn khác.

Tần Cẩm từ từ mở mắt; dưới ánh trăng mờ ảo, cô cố quan sát xung quanh. Cô cảm thấy không bình thường chút nào. Sao Thi Thi lại yên lặng thế? Cô ta thường không hay ngủ im như vậy.

Tần Cẩm ghé sát mặt vào xem Thi Thi thế nào. Cô nhận thấy mặt Thi Thi trắng dã sợ mà rất lạ; cô giơ tay chạm vào mặt Thi Thi thì giật thót mình. Đó không phải là Thi Thi mà là hình nhân thường được đốt cho người chết; khuôn mặt trắng toát, cặp môi đỏ rực, mái tóc đen huyền; đúng là người giấy Ngọc Nữ trong tích Kim Đồng – Ngọc Nữ.

Người giấy đó nằm bên cạnh cô. Dưới ánh trăng lạnh lạnh, nó nằm im, đắp chăn, thò đầu ra ngoài.

Tần Cẩm hét toáng lên, cô dường như đã mất hết ý thức. Người giấy kia từ từ ngồi dậy, tay nó giơ ra như đang tìm cổ Tần Cẩm vậy.

Một bóng đen nhảy vào lòng cô; cô lạng người một lúc rồi nhận ra đó là Hắc Bảo.

Chính trong lúc cô lạng người đó thì người giấy kia lại biến thành Thi Thi bằng xương bằng thịt. Cô ta nhìn Tần Cẩm thắc mắc:

- Quá nửa đêm rồi cậu còn kêu cái gì đấy?

Tần Cẩm vẫn chưa hoàn hồn, cô chỉ vào Thi Thi lắp bắp:

- Giấy... giấy....

- Giấy gì? Giấy vệ sinh ở trong toilet. Mình đang ngủ rất ngon; cậu mà cứ hét toáng lên thế có ngày có người mất mạng đó. – Thi Thi khó chịu nhìn Tân Cẩm.

Tân Cẩm vội đứng dậy, cô nghĩ thầm lẽ nào mình gặp ác mộng, liền xin lỗi Thi Thi. Xin lỗi xong cô ôm Hắc Bảo chạy về phòng mình; bật tất cả đèn trong phòng lên, cô trốn vào chăn run cầm cập, không dám ngủ tiếp nữa.

Cô nhìn chằm chằm ra cửa sổ chờ trời sáng. Tại sao Thi Thi bỗng chốc biến thành hình dạng đó? Là mình hoa mắt hay sự thật đúng như vậy? Bất luận thế nào ngày mai cũng phải kể cho Kha Lương và Lục Tử Minh nghe.

Cô đã quyết định như thế, cứ ôm khư khư Hắc Bảo trong tay; một người, một mèo cứ nương tựa vào nhau; giá mà đời này kiếp này mãi được như thế thì tốt biết bao.

CHƯƠNG 24: TIẾC THƯƠNG NGƯỜI ĐÃ KHUẤT

Vừa sáng tinh mơ, mới mở mắt Tần Cẩm đã thấy một bóng trắng đứng ở đầu giường.

Cô kinh hãi, định thần nhìn lại thì ra là Thi Thi. Tần Cẩm gượng cười, một tay sờ vào chân tìm Hắc Bảo. Bàn tay đầm mồ hôi, cô không biết phải làm gì lúc này.

Thi Thi lạnh nhạt nói:

- Sáng thế này rồi, cậu còn định ngủ tới lúc nào nữa? Mau dậy đi! Lát nữa tớ sẽ giúp cậu kẹp lông mi.

Tần Cẩm nhớ lại chuyện tối qua, lạnh hết sống lưng, cô liền nhảy vào góc giường nhìn Thi Thi trong bộ áo ngủ trắng toát.

- Cậu mau thay váy ngủ đi, lát nữa Kha Lương và Tử Minh tới đấy - Tần Cẩm nhắc khéo Thi Thi.

- Họ sắp tới sao mình không biết nhỉ? Thi Thi lạnh lùng hỏi lại.

- Sao cậu biết được chứ? Bọn mình đã hẹn nhau bởi hôm nay là sinh nhật cậu mà. Mấy tuần trước bọn mình đã lên kế hoạch cho ngày hôm nay rồi.

Thi Thi hờ hững đáp "thế à" rồi quay người đi ra.

Tần Cẩm ôm Hắc Bảo chạy như bay vào buồng tắm, mở vòi nước hy vọng có thể tỉnh táo đôi chút.

Cô nhìn vào hình mình trong gương. Hai mắt thâm quầng, da xanh ngắt. Mấy ngày này việc thường xuyên xuyên kinh sợ khiến cô già đi rất nhiều: thêm vào đó là sự thay đổi bất ngờ của Thi Thi khiến cô lo lắng.

Không lẽ nào! Thi Thi sao lại có thể biến thành người giấy kia chứ? Cô

cảm thấy mình không còn tỉnh táo. Tần Cẩm không muốn chấp nhận sự thực này, cô lo lắng nghĩ tới hiện tượng ma nhập đã được chứng kiến trước đây.

Nếu đúng như vậy thì người bạn gái cuối cùng của cô cũng khó bảo vệ được rồi. Ông trời ơi, cô ngẩng đầu nhìn Hắc Bảo rồi thầm nói "Tại sao vậy? Nếu bọn họ đúng là do trời định làm Tứ Tướng thì tại sao không thể tự bảo vệ cho mình và những người xung quanh? Nếu đây chỉ là thử thách của ông trời thì cuộc thử thách này còn kéo dài tới lúc nào đây?"

Hắc Bảo nhìn cô, ngoài đôi mắt sáng ra, với trí óc của một con mèo, nó chẳng thể giúp gì cho cô cả.

Cô gọi điện cho Kha Lương, Kha Lương vẫn còn đang ngủ nướng. Tần Cẩm âm ức kể mọi việc tối qua cho Kha Lương nghe. Kha Lương tỉnh ngủ hẳn, anh trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Em khẳng định cô ấy bị ma nhập đúng không?

- Đúng vậy, cảm giác và biểu hiện của cô ấy hoàn toàn khác. Em và cô ấy sống với nhau từ nhỏ, cô ấy vừa là bạn thân lại vừa là đối thủ của em. Có thể nói trên thế giới này, người em hiểu nhất là cô ấy. Tuy lúc này cô ấy vẫn bình thường nhưng em có cảm giác cô ấy đã biến thành một con người khác.

Kha Lương sốt sắng:

- Anh sẽ tới ngay, anh sẽ chuẩn bị một chút máu chó: đợi có dịp anh sẽ vấy lên người cô ấy. Nếu cô ấy thực sự bị ma nhập chắc chắn sẽ có phản ứng đấy.

Tần Cẩm suy tư:

- Liệu làm như thế có được không? Nếu Thi Thi không bị ma nhập cô ấy sẽ đau lòng lắm bởi mình đã quá nghi ngờ cô ấy.

Thì cứ phải thử mới biết chứ, quá lắm thì anh nói đây là quà sinh nhật dành cho cô ấy, còn nếu cô ấy thực sự bị ma nhập thì phải tìm cách cứu ngay, nếu không đến tính mạng cũng khó mà giữ được ấy chứ.

Tần Cẩm gác máy, cô lại gọi điện cho Lục Tử Minh: anh chàng một mực phủ nhận:

- Thi Thi là loại đàn bà ghê gớm thế, sao lại có thể bị ma nhập được. Cô ấy không nhập vào ma là may lắm rồi. Có lẽ tối qua cô ấy đi chơi khuya rồi bị kích động mà thôi.

- Nhưng...

- Đừng nhưng nhị gì nữa, lát nữa anh sẽ qua, lúc đó nói chuyện sau nhé.

Tần Cẩm rón rén mở cửa quan sát xem Thi Thi có đứng nghe trộm hay không, vừa mở cửa, đập vào mắt cô là Thi Thi đang gườm gườm nhìn mình.

Tần Cẩm chống chế:

- Có việc gì không?

- Không có, mau xuống đi.

Họ, một người trước, một người sau, cùng đi xuống cầu thang. Tần Cẩm nhận thấy Thi Thi đang cố gắng gồng mình lên, trông rất khó nhọc. Cô lo lắng nhớ tới lần trước Thi Thi bị ma nhập; con ma đánh trên lưng cô ấy, lẽ nào lần này cũng thế sao?

Vừa quan sát Thi Thi, cô vừa bế Hắc Bảo lên định để nhìn vào mắt Hắc Bảo xem có chuyện gì không. Khi cô vừa ôm Hắc Bảo để xem Thi Thi thì cô ta quay ngoắt lại nói:

- Con mèo này thật đáng ghét, nó rụng lông lên bộ đồ hàng hiệu mình đang mặc.

Tần Cẩm giật mình, cô không dám bế Hắc Bảo nữa. Hai người yên lặng ngồi đối mặt nhau trên sofa.

Thi Thi đang uể oải sơn móng tay, dáng vẻ rất đa tình. Tần Cẩm cảm thấy Thi Thi lúc này thật gần gũi, quen thuộc.

Tần Cẩm đang hoang mang thì nghe tiếng chuông cửa, cô nhẹ cả người, cảm giác giống như nghe thấy tiếng nhạc tiên vậy.

Lục Tử Minh xuất hiện ngoài cửa, vừa vào tới nơi anh đã cười to rồi bỏ bô:

- Nào cô gái bị ma nhập, hãy tới đây cho tôi xem, cô có gì không bình

thường mà dọa Tần Cẩm sợ vỡ mật thế.

Mắt Thi Thi lúc này sắc như dao, cô liếc Tần Cẩm một cái

- Ma nhập cái gì? Anh có mang gì ngon tới không đấy? - Thi Thi đáp lại.
- Em còn thiếu gì để bọn anh mang đến? - Kha Lương bước vào liền sau đó; mồ hôi đầm đìa, xem ra anh chàng đã rất vội vàng tới đây.

Anh đang cầm một gói nhỏ. Tần Cẩm lườm anh, nhưng anh chàng không nhìn thấy.

Thi Thi vẫn đang đứng ở chỗ cũ; cô định quay lại đối đáp với Kha Lương. Chính trong khoảnh khắc đó, cái bao nước tanh tươi đã được Kha Lương rưới lên đầu cô: Thi Thi bất ngờ đứng im tại chỗ.

Thi Thi cười nhạt rồi chùi sạch vết máu chó trên mặt. Tử Minh đánh Kha Lương ngã vật xuống đất rồi khinh bỉ nói: “khốn kiếp”. Lúc này quan hệ giữa bọn họ giống như chiếc bình bị vỡ vụn vụn. Tần Cẩm tan nát cõi lòng. Thực ra cô không nghi ngờ Thi Thi; cô chỉ nhận thấy bạn mình đã thay đổi hoàn toàn, cô chỉ muốn cứu Thi Thi mà thôi. Cô không muốn bạn mình bị lợi dụng, nhưng cô không ngờ hành động này đã làm tổn thương tới Thi Thi.

Lục Tử Minh ôm lấy Thi Thi rồi quất vào mặt Kha Lương và Tần Cẩm:

- Trong mắt 2 người ngoài nhìn thấy ma thì còn nhìn thấy cái gì nữa? Nhóm mình bây giờ chỉ còn 4 người, vậy mà cứ nghi ngờ, tự tàn sát lẫn nhau. Hai người làm thế mà được đấy hả?

Thi Thi nhìn Tử Minh như muốn nói mình bị oan rồi ầm ục chạy ra ngoài.

Ba người đuổi theo sau, chỉ thấy chiếc xe con màu đỏ phóng như bay. Lục Tử Minh liền lên xe đuổi theo, Kha Lương và Tần Cẩm cũng định lên xe đuổi theo nhưng cửa xe đã bị khoá.

- Em nghĩ Thi Thi không muốn nhìn thấy chúng mình đâu.

Họ đứng yên tại chỗ nhìn 2 chiếc xe dần biến mất trong tầm mắt.

- Anh thật... - Tần Cẩm tức quá không nói nên lời nữa.

Kha Lương ân hận cúi đầu đáp:

- Anh làm thế bởi sợ Thi Thi bị ma nhập, nếu thế em cũng có thể bị nguy hiểm.
- Nhưng bọn mình làm thế cũng hơi quá đáng, Thi Thi là bạn của chúng mình, hơn nữa lúc này chẳng xảy ra chuyện gì.
- Đúng vậy, chẳng có hiện tượng gì cả. - Kha Lương đáp lại, buồn buồn.

Hai người quay lại thì thấy 1 cái chân treo trong không khí.

- Ông à, ông mau hiện ra đi!

Ông nội Kha Lương hiện ra, ông cũng đang dõi theo 2 chiếc xe ở đằng xa.

- Lạ thật đấy, tuy đã vảy máu chó lên mà không việc gì, nhưng ta vẫn cảm thấy có cái gì đó không bình thường. - Ông trẻ đưa tay sờ khuôn mặt điển trai của mình.

Ngôi nhà của Đường Thi Thi bị âm khí bao phủ, không giống nơi ở của người bình thường nữa.

Tần Cẩm thần thờ dõi về phía xa; cô tưởng rằng Thi Thi đã bị ma nhập và Lam Kỳ đã nhập vào người Thi Thi. Nhưng nếu không phải ma nhập thì là cái gì chứ?

Nghĩ đến đây, Tần Cẩm liền hỏi ông trẻ:

- Ông à, hay là cô ấy đã thay đổi chứ không phải bị ma nhập, hoàn toàn không có ai sai khiến cô ấy.

Cũng không phải không có khả năng đó; như thế có nghĩa cô ấy đã biến thành ma. Có nghĩa ma tính trong người cô ấy đã phát tán hết; cô ta không phải là cô ta trước kia. Hiện tượng này không liên quan tới việc ma nhập, tuy nhiên nó còn đáng sợ hơn cả ma nhập.

Ông trẻ vẫn đang thao thao bất tuyệt thì bọn họ đã nhảy vào xe đuổi theo Thi Thi và Lục Tử Minh đang mất tích

o O o

Lục Tử Minh cứ nhấn ga phóng về phía trước. Anh một lòng muốn tìm

Thi Thi. Anh nhận thấy giữa anh và Thi Thi có một ràng buộc nào đó. Anh biết Thi Thi có cảm tình với anh, nhưng anh lại không thể quên được sự rung động ban đầu đối với Tần Cẩm.

Anh không thích vẻ ngang ngược của Thi Thi, hơn nữa tính cách của cô cũng không thuộc loại phụ nữ anh ưa thích, nói tóm lại Thi Thi không phải là người anh yêu. Nhưng tại sao lúc này anh lại vội vàng đi tìm cô? Chẳng lẽ giữa anh và cô chỉ là tình bạn thông thường hay sao? Chẳng lẽ chỉ là tình cảm giữa những người đã từng đồng cam cộng khổ? Lục Tử Minh không dám nghĩ tiếp nữa, anh không dám đối diện với tình cảm của mình, anh luôn coi mình và những người còn lại chỉ là ngọn nến trong gió mà thôi; bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt.

Do vậy anh hoàn toàn không dám nghĩ tới tình yêu cũng như sự ngọt ngào của nó.

Cuộc đời với quá nhiều nguy hiểm rình rập xung quanh khiến anh dễ dàng kìm nén được lòng mình. Anh nhận thấy mình không phải là người đàn ông tốt; anh không thể đưa đến cho người phụ nữ một cuộc sống hạnh phúc, ổn định. Nếu anh yêu 1 người nhưng lúc nào cũng bắt họ phải lo sợ thì người đàn ông đó còn được coi là người đàn ông tốt hay sao?

Anh đau khổ nghĩ liệu mình có đủ tư cách để yêu ai đó không? Bản thân anh là 1 cảnh sát – 1 cảnh sát bị ma ám; anh lại không phải là hậu duệ của dòng họ bắt ma như Kha Lương, cũng không phải là người có tiền, có thể lực như Kha Lương; lại càng không giống với Kha Lương - người có tiền duyên với Tần Cẩm từ kiếp trước; nếu như Kha Lương đúng là Giang Ngạn Hoa kiếp trước – như ông nội Kha Lương đã từng nói vậy; vậy thì tình yêu của họ khó mà lay chuyển được. Anh chỉ là 1 cảnh sát cứng nhắc, nghèo túng; liệu có thể mang lại hạnh phúc cho Tần Cẩm hoặc Thi Thi?

Từ lúc bắt đầu có tình ý với Tần Cẩm rồi bây giờ có thiện cảm với Thi Thi, anh chưa từng tranh thủ tình cảm của bất cứ cô gái nào. Thất bại của anh ở chỗ, anh quá lý trí, quá tỉnh táo và có thể là do anh quá đứng đắn cũng nên.

Anh đi loang quanh trong thành phố nhằm tìm kiếm bóng dáng quen thuộc. Cảnh vật cũng giống với cuộc đời vậy, mọi thứ trôi qua trước mắt tựa phù vân; con người cũng cần phải có người để nhớ thương thì

cuộc sống mới có ý nghĩa.

Trời chập choạng tối, Tử Minh dẫn nguôi đi con giận với Kha Lương và Tân Cẩm. Anh phát hiện mình tức giận là do cảm xúc bị dồn nén đã từ lâu mà thôi. Hai người bọn họ lúc nào cũng quấn quýt bên nhau khiến người ta không thể không sinh lòng đố kỵ.

Sự ghen ghét nảy sinh không phải vì anh có cảm tình với Tân Cẩm mà do anh cảm thấy số anh chẳng có cái gì, còn người ta lại có thể có được tình yêu đẹp đến vậy.

Trong lúc đang lái xe vô định tìm Thi Thi thì anh trông thấy 1 chiếc xe đi qua, người phụ nữ ngồi trong xe trông rất quen, lẽ nào là Thi Thi? Phút chốc anh lại có tinh thần, nhấn mạnh ga đuổi theo; nhưng chiếc xe đó cứ lái vào nơi vắng người. Lục Tử Minh chắc chắn đó là Thi Thi, anh nghĩ cô đang chán đời nên mới làm như vậy; tìm một nơi để tĩnh tâm suy nghĩ.

Ở đầu đường xuất hiện 1 phụ nữ dắt 1 đứa bé vẫy tay với anh, anh cứ tiếp tục lái tiếp không để ý tới họ. Tiếp tục lái xe tới ngã tư, anh lại thấy 2 bóng người đó vẫy vẫy mình. Từ đoạn đường đó đến ngã tư này xa như thế; tại sao người đi bộ lại nhanh hơn ô tô được nhỉ?

Anh sợ nổi da gà, biết rằng có việc chẳng lành. Anh tiếp tục lái xe về phía trước; quả nhiên lại thấy bóng người dắt đứa trẻ con đó vẫy tay.

Anh nhìn kỹ lại 2 bóng người đó, chính là Anh Kỳ và thằng bé hôm nào; Anh Kỳ đang dắt thằng bé. Cô ta đang sốt sắng hét lên điều gì đó, nhưng do cửa xe đóng kín nên anh không nghe thấy gì. Dưới ánh đèn đường mờ mờ, anh nhìn thấy Anh Kỳ rất lo lắng rồi giơ tay chỉ về hướng ngược lại; dường như cô muốn anh quay về.

Lúc này anh chẳng có tâm trạng để ý tới việc gì khác nữa; Thi Thi đã rẽ hướng khác; không thấy đâu nữa. Anh vẫn tiếp tục nhấn ga tiến về phía trước.

Thi Thi dừng xe trước một cao ốc rồi đi vào trong.

Lục Tử Minh vội tìm chỗ dừng xe rồi mau chóng đuổi theo Thi Thi. Vừa vào trong, anh nghe thấy tiếng gió thổi ù ù, rồi một tiếng “bộp” giáng mạnh vào đầu, anh lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Lúc tỉnh lại, anh thấy đầu đau như búa bổ rồi nhận thấy mình bị trói rất chặt. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, anh thấy rất nhiều ánh đèn trong các ngôi nhà. Hoá ra anh đã bị đưa lên sân thượng của cao ốc. Anh đang bị trói vào 1 cây cột ở quán bar ngoài trời.

Anh bỗng nhớ tới Thi Thi, không biết lúc này cô thế nào.

Anh ghen ngào gọi: “Thi Thi, Thi Thi ơi”; lòng anh nóng như lửa đốt.

Đột nhiên anh nghe thấy tiếng Thi Thi chậm rãi vọng đến: “Em vẫn khoẻ, anh không phải lo đâu”.

Thi Thi bước ra từ trong bóng tối, toàn thân bốc mùi lạ lùng; anh kinh hãi nghĩ lẽ nào Tần Cẩm nói đúng.

- Anh ngạc nhiên lắm phải không? Thực ra không có gì đâu, hôm nay Tần Cẩm đã làm đúng, nhưng cách cô ấy làm lại ngốc nghếch quá mà thôi. – Thi Thi lạnh lùng nói, cô đang cầm 1 chiếc đĩa rồi rê cái đĩa lên trên cốc rượu.

- Em bị ma nhập thật à? Ma nào nhập vào người cô ấy, xin đừng làm hại cô ấy! - Lục Tử Minh hét lên.

- Em đâu có bị ma nhập; ai cũng biết nếu đang bị ma nhập mà bị máu chó tưới lên người thì sẽ bị tiêu hao nguyên khí dẫn tới hồn bay phách lạc, nhưng em có bị làm sao đâu; điều đó chứng tỏ em vẫn là em thôi. – Thi Thi cười rất quyến rũ.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Thực ra em chỉ muốn hỏi anh 1 điều: Anh có yêu em không?

Thi Thi áp sát vào ngực Tử Minh, cô cứ khua khua cái đĩa trước mặt anh.

- Nếu anh yêu em thì hãy tặng em đôi mắt để em ăn đêm nhé! Nếu làm được thế, anh đã chứng tỏ được sự trung thành của anh với em; không hiểu sao em thấy đói khủng khiếp.

Lục Tử Minh nhìn cô trả lời:

- Nếu tôi không yêu cô thì sao?

- Nếu thế tôi sẽ cắn chết anh khiến anh không thể siêu sinh được, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết. Nếu Đường Thi Thi tôi không có thứ mà mình muốn, tôi sẽ ăn sống nuốt tươi anh.

Lời nói của Thi Thi nhẹ nhàng như thế nhưng từng câu từng chữ lại thâm độc vô cùng.

Lục Tử Minh bức xúc:

- Tại sao? Tại sao cô lại biến ra thế này kia chứ?

- Bởi vì tôi ghen tị - Thi Thi lồng lộn, tức tối.

- Tôi ghen với Tần Cẩm, với Kha Lương, với cả anh nữa; tóm lại tôi ghen tị với tất cả mọi người. – Thi Thi hét toáng lên.

- Tại sao cô ghen tị?

- Xét cho cùng tôi có cái gì nào? Ngoài gia sản kếch sù, tôi có gì nào? Tôi không có người thân, không có bạn bè, tình yêu, sự ấm áp cũng không...

- Em vẫn còn có chúng tôi. Chẳng nhẽ em quên chúng ta đã từng vào sinh ra tử để vượt qua mọi cửa ải gian nan, khó khăn ư? Em không nhớ gì nữa ư?

Ánh mắt Thi Thi nhòa đi trong chốc lát rồi lại lạnh lùng như ban đầu.

- Mọi người đều không thích tôi. Anh cũng không thích tôi bởi anh yêu Tần Cẩm. Tần Cẩm luôn được mọi người yêu thương. Kha Lương thì có mọi thứ. Tôi chỉ là 1 người thừa mà thôi.

- Thi Thi, em điên rồi hay sao? Sao em lại là người thừa chứ? Chẳng lẽ em đã quên trước kia bọn anh quan tâm đến em thế nào rồi sao? Cho dù thế nào, anh vẫn quan tâm, bảo vệ em như trước đây. Anh đã tìm em cả 1 ngày trời rồi đó.

Ánh mắt Thi Thi lại hoang mang; 1 giọng nói vọng lên từ phía sau: “Đừng tin nó, hãy giết nó đi!”.

Từ bóng tối xuất hiện 1 bóng người nữa, đó là Lam Kỳ. Không thể nhầm được.

Lục Tử Minh bị cuốn vào những chuyện ly kỳ này là do anh nhận điều

tra vụ án Lam Kỳ. Anh đã xem rất nhiều bức ảnh về cô gái kiều diễm này.

Lục Tử Minh cười nhạt rồi nói với Lam Kỳ:

- Sao cô cứ luôn tìm cách hại Tần Cẩm và Thi Thi thế? Tại sao cô không buông tha cho bạn thân của mình?

- Tại vì tôi quá cô đơn. Tại sao người phải chết là tôi mà không phải là bọn họ chứ? Tại sao họ không chết cùng tôi? Tại sao họ có được cuộc sống tốt đẹp còn tôi thì mãi mãi không có?

Lục Tử Minh thở dài, hoá ra lại là ghen tị. Sự ghen tị của đàn bà thật đáng sợ! Người có tiền ghen tị với người có tình; người chết ghen tị với người sống; người không có ghen tị với người có. Sao họ không biết rằng chẳng có thứ gì là vĩnh hằng trên đời nhỉ?

Lam Kỳ nói với Thi Thi bằng giọng rất lạ: “Giết anh ta đi thì cậu sẽ mãi có anh ta”.

Thi Thi bắt đầu dờ dẫm trở lại; cô ta chậm rãi giơ chiếc đĩa lên giống như muốn chọc cái gì vậy.

Lục Tử Minh thần thờ nhìn Thi Thi. Lúc này có nói gì cũng vô dụng mà thôi. Bỗng anh cười to.

- Dáng vẻ bị thôi miên của em xấu tệ Thi Thi à.

Chiếc đĩa đã dừng lại; dường như Thi Thi đã nhớ lại những chuyện trước kia. Trong đầu cô hiện ra cảnh Tần Cẩm 1 mình cứu cô trong hầm mộ, cảnh mọi người chạy thực mạng trong ngôi làng nhỏ; rồi cảnh tượng mọi người trong chuyển dịch không gian, có tiếng cười vui sướng, có nước mắt tuôn rơi, có sự đau lòng, có bất bình, phẫn nộ... Nếu chiếc đĩa này tiếp tục chọc xuống thì mọi sai lầm sẽ không cứu vãn nổi nữa. Nhưng cô lại không có cách gì chống lại được giọng nói uy lực kia. Cô nhận thấy chính nội tâm yếu đuối và nỗi ghen tị mù quáng đã hại cô; vì thế Lam Kỳ đã lợi dụng điểm yếu của cô để điều khiển cô.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt mình, cô nhớ lại lần đầu tiên vừa gặp mặt họ đã đấu khẩu, rồi nhớ lại lúc họ gặp nguy hiểm trong đồn cảnh sát, nhớ ra anh chàng này không hay để ý tới cô, nhưng những lúc quan trọng nhất lại tuyệt đối tin tưởng cô.

Trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ: “Không được làm hại người đàn ông này! Tuyệt đối không được làm hại Tần Cẩm!”.

Hai ý nghĩ đang đấu tranh gay gắt trong đầu Thi Thi khiến đầu cô đau đớn tưởng như có thể nổ tung ra. Lục Tử Minh lo lắng nhìn Thi Thi; anh không nhin nổi nữa lớn tiếng quát Lam Kỳ:

- Cẩm mồm! Cô đừng ép Thi Thi nữa! Sao không tự tay giết tôi đi?

- Không, tôi muốn xem nét mặt cô ta khi giết người mình yêu quý nhất sẽ như thế nào? Cô ta vẫn luôn coi mình là nữ hoàng, luôn cao ngạo cơ mà; cô ta luôn muốn bọn thường dân chúng tôi nhất nhất nghe theo mà. Bây giờ, tôi có thể điều khiển cô ta giết các người thật dễ dàng, giống như đâm chết 1 con kiến vậy.

Lúc này, Thi Thi như bị khuất phục, cô tiếp tục giơ chiếc đĩa lên. Lục Tử Minh nhắm mắt lại, anh không muốn nói thêm gì nữa sợ gọi cho nhớ lại những chuyện trước đây sẽ khiến Thi Thi đau lòng. Nhưng anh chờ mãi vẫn không thấy chuyện gì xảy ra. Anh mở mắt, không ngờ Thi Thi đã tự đâm chiếc đĩa vào mắt mình. Sự đau đớn làm Thi Thi tỉnh hẳn; cô quay lại ôm chặt Lam Kỳ. Lam Kỳ không ngờ tới tình huống này, cứ đứng giãy dụa trong vòng tay Thi Thi. Lam Kỳ muốn xé nát Thi Thi nhưng cô ta không làm được. Thi Thi nhận ra chỉ có giết chết Lam Kỳ thì Lục Tử Minh mới có cơ hội sống sót.

Tử Minh thét lên sợ hãi:

- Thi Thi đừng làm thế!

Anh kêu lên:

- Thi Thi! Mau giết anh đi! Đừng làm gì ngốc nghếch nữa. Hãy giết anh đi! Không sao đâu. lát nữa Kha Lương và Tần Cẩm sẽ tới, em sẽ bình thường thôi. Thi Thi à, mau giết anh đi!

Thi Thi gắng sức kéo Lam Kỳ tới gần mép sân thượng, dường như cô muốn đẩy Lam Kỳ xuống dưới. Một vết đĩa rạch trên mặt cô; nhưng chưa lúc nào trông cô hấp dẫn, rung động lòng người như lúc này.

Cô hướng về Tử Minh, khẽ nói:

- Anh nói với Tần Cẩm cho em xin lỗi cô ấy, em không thể tiếp tục sống

cùng cô ấy được nữa. Anh đừng cãi nhau với Kha Lương nữa nhé, em thấy anh ta rất quan tâm tới anh đấy.

Hai người họ đã đứng sát mép sân thượng. Phía dưới, con người trông bé xíu như những con kiến.

Thi Thi ôm chặt Lam Kỳ. Cô ngoảnh về phía người đàn ông cô yêu nhất đời rồi hỏi:

- Tử Minh à, hãy nói cho em biết: Anh có thích em không? Thực ra cũng không cần anh phải trả lời đâu. Em chỉ muốn nói với anh rằng, em rất yêu anh. Thế là em đã mãn nguyện lắm rồi.

Nói xong, bóng Thi Thi biến mất, giống như con chim bay vào bầu trời đêm vậy. Thực ra, Thi Thi không phải là người hoàn hảo – tính cách của cô không dịu dàng lại hơi nhỏ nhen, thế nhưng vào lúc quan trọng nhất trong cuộc đời; để cứu người đàn ông cô thầm yêu và bạn bè, cô đã lựa chọn hy sinh bản thân.

Lục Tử Minh im lặng hồi lâu, anh không kêu, cũng chẳng nhúc nhích.

Anh nhắm chặt mắt cho rằng tất cả chỉ là ảo giác. Cho dù lúc anh mở mắt, Thi Thi xuất hiện để giết anh thì anh cũng cam lòng.

Anh nghe thấy lòng mình đang gào thét: “Thi Thi à, anh yêu em! Anh đã yêu em rồi, không biết yêu từ lúc nào, nhưng đến tận hôm nay anh mới hiểu anh yêu em nhường nào. Em có nghe thấy không? Sao chưa nghe anh trả lời thì em đã vội đi rồi? Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu; cho dù em ở nơi đâu, thiên đường hay địa ngục anh cũng sẽ tìm được em để nói cho em nghe rằng anh yêu em. Về đi em! Mau về với anh đi em! ”.

CHƯƠNG 25: CHỜ ĐỢI

Trong đám tang Thi Thi, ba người đều không khóc bởi họ đã quá đau đớn rồi. Lục Tử Minh cứ thân thờ như người mất hồn ngồi bên bình tro. Kha Lương bước tới đặt tay lên vai anh an ủi.

- Nếu tôi nghe lời anh thì Thi Thi đã không chết. Nếu tôi không đi tìm cô ấy thì cô ấy đã không chết để cứu tôi. – Giọng Lục Tử Minh khản đặc.

- Cái chết của Thi Thi không liên quan tới anh, cô ấy chết là do bà mo làm đấy. Đầu tiên, bà mo đã lợi dụng tấm lụa đỏ để Thi Thi mắc lừa, sau đó bà ta dùng lời nguyền CA BẮNG có trong tấm vải để làm hại mọi người; cuối cùng bà ta ép Tứ tướng phải xuất hiện vào thời điểm năm xưa để ra tay sát hại. Giết được nhóm Tứ tướng, bà ta có thể làm mưa làm gió được rồi.

- Chúng ta chẳng qua chỉ là mồi nhử mà thôi. – Lục Tử Minh cười nhạt nhận xét.

- Chúng ta đã trở thành nhóm Tứ tướng mới rồi mà? Sao Thi Thi lại chết chứ? Chắc đó chỉ là ảo giác, Thi Thi sẽ sống lại đúng không? – Lục Tử Minh lẩm bẩm một mình.

Tân Cẩm đứng cạnh Tử Minh, cô thầm nghĩ nếu mình sớm phát hiện ra chân tướng sự việc thì Thi Thi đã không chết sớm như vậy. Đau khổ tột cùng, cả ba đều mong người chết là mình chứ không phải ai khác.

Ông trẻ xuất hiện trong đám tang Thi Thi với bộ mặt đờ đẫn; ông nói:

- Ông đã biết cách trừ khử bà mo rồi.

Nếu ánh mắt ba người có thể giết ma thì có lẽ ông trẻ đã hồn bay phách tán rồi.

- Các cháu đừng nhìn ông như thế! Từ lâu ông đã biết được bí mật này nhưng chưa tới bước đường cùng, ông chưa nói, bởi nếu thế sẽ phải hy sinh tính mạng của cháu nội ta – Kha Lương.

Ba người giết mình.

- Đây là chiêu cực độc cuối cùng đã được luyện ra để trừ ma của dòng họ Kha chúng ta. Chiêu này có tên NGỌC THẠCH CẦU PHẦN. Cách thức chiêu này là biến cơ thể mình thành túi bắt ma, nhốt ma vào trong đó, nhưng nếu không có đá tam sinh làm sạch thì người đó sẽ bị ma điều khiển. Tuy nhiên, khi mới bị nhốt vào trong cơ thể người đó, hồn ma rất yếu đuối; do đó có thể nhân cơ hội này giết người đó và như thế hồn ma kia cũng chết.

Tân Cẩm tức giận, đứng phất dậy:

- Phương pháp quái quỷ!

Lục Tử Minh cũng lắc đầu quày quật:

- Cháu không để cho Kha Lương làm việc đại dột này đâu, chẳng lẽ bọn cháu đã mất đi nhiều bạn thế vẫn chưa đủ hay sao?

Kha Lương chậm rãi lên tiếng:

- Thì cũng nên thử một lần xem sao. Ông chẳng bảo có cách giải cứu mà.

- Có cách... nhưng từ trước tới giờ chưa có trường hợp nào được giải cứu thành công.

- Ông có đá Tam sinh không?

- Có, đá Tam sinh không khó tìm lắm, nhưng nó là viên đá linh thiêng; chỉ những người có duyên với nó mới nhìn thấy ba đời của mình.

Kha Lương hớn hỏ reo lên:

- Vậy ông đưa cho cháu đá Tam sinh đi! Tới lúc đó cháu sẽ nhốt bà mo vào trong cơ thể, mọi người có nhiệm vụ làm sạch nó. Nếu bà mo bị diệt trừ thì cháu có thể bình an vô sự rồi đúng không?

- Cháu là người nhà họ Kha, dòng họ ta có nhiệm vụ bắt ma. Nhiệm vụ lần này của cháu rất đặc biệt, nếu không ta đã không sử dụng chiêu thức này để dòng họ ta tuyệt tự. Ta sẽ đưa cho cháu đá Tam sinh; nhưng hiện tại vẫn chưa có ai biết cách diệt trừ; hay cho ta thêm chút thời gian để nghiên cứu nhé!

Kha Lương chìa tay ra:

- Ông à, không còn nhiều thời gian nữa. Nếu cứ tiếp tục kéo dài, chúng cháu sẽ bị bà mo giết hết mất. Nếu còn phải hy sinh nữa, một mình cháu là đủ rồi.

Ông trẻ cười khà khà:

- Thế mới đúng là cháu đích tôn của ông chứ!

Ông trẻ biến mất vào không trung, một hòn đá rơi xuống.

Ba người xúm lại xem, chẳng có gì đặc biệt.

- Lần này liệu ông có lừa chúng ta không? – Tần Cẩm nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy, hòn đá này thực sự không giống với đá Tam sinh chút nào.

- Sao nó lại bình thường thế nhỉ? – Lục Tử Minh nói.

- Mọi người không biết rồi, càng là vật bình thường thì càng hữu dụng đấy!

- Được rồi, được rồi, chúng ta đi bắt bà mo! Bắt xong, giết quách đi là xong thôi mà.

Kha Lương sốt sắng muốn hành động ngay.

Tần Cẩm cướp hòn đá trên tay Kha Lương:

- Đi đâu? Quá nguy hiểm! Đó không phải là bắt ma mà là đi tìm cái chết.

- Anh lại có thể dễ dàng chết như thế ư?

- Không đi, nhất quyết không được đi; nếu anh còn muốn đi, để em chết trước cho anh xem. – Tần Cẩm bỗng nhiên bướng bỉnh khác thường.

Kha Lương thấy vậy liền nói:

- Không đi nữa. Hơn nữa anh cũng có biết phải đi đâu để bắt bà mo đây?

Đang tranh luận thì họ nghe thấy một tiếng mèo kêu ré lên, Tần Cẩm chú ý nghe:

- Là Hắc Bảo, chắc lại có chuyện rồi.

Hắc Bảo giờ đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời cô. Các bạn của cô đã chết rồi, chỉ còn lại Hắc Bảo vừa là bùa hộ mệnh vừa là chỗ dựa tinh thần duy nhất của cô.

Chạy tới hành lang, Tần Cẩm nhìn thấy Hắc Bảo bị một bàn tay giữ chặt. Cô không để ý tới xung quanh, cứ xông lên phía trước. Đột nhiên, cô trông thấy một bàn tay nữa thò ra hướng về phía mắt cô, những cái móng sắc nhọn như những lưỡi dao.

Nếu cứ cố cứu Hắc Bảo thì mắt cô sẽ bị thương, còn nếu do dự một chút, Hắc Bảo sẽ biến mất. Tần Cẩm thà chết chứ không để mất Hắc Bảo. Con mèo này không những là con vật cưng mà còn là ân nhân cứu mạng của cô.

Ma thường không thể làm hại Hắc Bảo; không biết cái gì khiến Hắc Bảo sợ đến mức đó? Chỉ thiếu chút nữa Hắc Bảo đã bị bàn tay đó giết chết; bàn tay đó không to, trên mu bàn tay còn rớm máu, chắc là vết Hắc Bảo cào.

Chỉ với ý nghĩ lóe lên như vậy, Tần Cẩm tiến thẳng về phía trước; cô không tránh bàn tay kia; mắt cô đau nhói. Nhưng cô đã tóm được Hắc Bảo mềm mại của mình. Cô quay đầu lại. Hai người đàn ông chạy từ phía sau nhìn thấy hai dòng máu chảy từ mắt cô; cô vẫn ôm chặt Hắc Bảo.

Mắt của Tần Cẩm đã hỏng. Để cứu một con mèo, cô sẵn sàng hy sinh đôi mắt của mình.

Hai người đàn ông ngỡ ngàng; họ nhìn thấy hai dòng máu chảy ra từ mắt Tần Cẩm, cô đang lăn mò tìm đường đi. Kha Lương chạy lại hỏi:

- Em thực sự không nhìn thấy gì nữa à?

Lục Tử Minh móc điện thoại gọi cho trung tâm cấp cứu; ba người đứng tại hành lang không nói năng gì.

Mắt của Tần Cẩm bị cào rách. Điều kỳ lạ là vết thương này chỉ ảnh hưởng tới thần kinh, con ngươi không bị tổn thương nhiều lắm nhưng cô lại không thể nhìn như trước được.

Kha Lương làm ấm lên trong phòng khám, anh yêu cầu các bác sĩ bằng bất cứ giá nào cũng phải chữa khỏi mắt cho Tần Cẩm. Lục Tử Minh lại đi vào phòng bệnh. Trong đó không có ai, nhìn qua tấm kính trong, anh thấy một người đang ngồi trên ghế đá trong vườn hoa bệnh viện. Người đó chính là Tần Cẩm, mái tóc dài xõa xuống, Hắc Bảo ngoan ngoãn nằm trong lòng cô; cô úp mặt vào con mèo, dáng vẻ rất cô đơn.

Tần Cẩm cho rằng chỉ cần cố gắng là có thể chiến thắng mọi thứ; chỉ cần mọi người không bỏ cuộc thì sẽ có hy vọng. Nhưng hết lần này tới lần khác họ bị đánh bại, đầu tiên là sự ra đi của Lam Kỳ, kế đến là Anh Kỳ, sau đó là mẹ, Thi Thi và cuối cùng, đôi mắt của Tần Cẩm cũng không còn nữa. Cô không còn cách nào lấy lại được sự kiên cường như trước đây.

Ôm chặt Hắc Bảo trong tay, cô cảm thấy sự ấm áp của nó có thể khiến cho trái tim cô không quá buồn giá. Con mèo đáng yêu cứ liếm tay cô như thể an ủi cô vậy.

Cô đã mù hẳn rồi. Kha Lương cãi nhau mãi với bác sĩ không được việc gì liền đứng tựa vào cửa sổ trong hành lang, anh đau khổ nhìn Tần Cẩm.

Tần Cẩm khó nhọc đứng dậy, vớ lấy chiếc gậy rồi đi lang thang trên thảm cỏ; do không biết phương hướng, cô đụng phải thùng rác.

Kha Lương không nén nổi thương tâm, lại xông vào phòng làm việc gặp bác sĩ.

- Tôi sẽ cho cô ấy võng mạc để cấy ghép có được không? Tôi chỉ muốn cô ấy khỏi bệnh, cô ấy thật đáng thương! Tôi không thể cứ đứng đó nhìn cô ấy như thế được.

Bác sĩ lạnh lùng lắc đầu:

- Tình hình của cô ấy không bình thường, cho dù có cấy ghép võng mạc cũng không thể nhìn được.

- Ít ra thì cũng có cơ hội?

- Nhưng cơ hội thì quá mong manh mà cái giá phải trả thì quá đắt.

- Chỉ cần cô ấy bình phục, cho dù có phải trả giá thế nào tôi cũng cam

lòng.

Bác sĩ thông cảm nhìn Kha Lương rồi đứng dậy đi ra.

Kha Lương đuổi theo sau, Tử Minh liền chặn lại.

- Được rồi, đừng quá xúc động nữa, bọn mình đi thăm Tần Cẩm đi!

Hai người vội chạy xuống. nhìn thấy Tần Cẩm bị ngã trên thảm cỏ. Họ chạy tới đỡ, nhưng cô từ chối.

- Đừng dìu em! Bây giờ đến cả việc tự đi lại em cũng không làm được nữa rồi. Thế giới đối với em lúc này chỉ là một màu đen, em không biết phải chạy tới đâu để tránh không bị thương.

Kha Lương đau xót nhìn Tần Cẩm; cô dường như không thể đứng dậy được nữa.

Kha Lương bước đến ôm chặt Tần Cẩm nói:

- Em đừng đi đâu cả, em cứ ở nguyên trong lòng anh sẽ tuyệt đối an toàn. Anh hứa sẽ bảo vệ em suốt đời.

Tần Cẩm bật khóc, cô nghẹn ngào, không che giấu tuyệt vọng.

- Lần lượt từng người một trong chúng ta sẽ chết phải không anh? Không ai có thể trốn thoát được anh nhỉ!

Lục Tử Minh nghiêm giọng:

- Có chết thì chúng ta cùng chết, anh quyết không để cho từng người chúng ta chết đơn lẻ đâu.

- Bây giờ em đã như thế này rồi, trở thành gánh nặng cho hai anh. Mất em mù thật rồi, em sẽ chỉ mang tới phiền phức cho hai anh mà thôi.

Kha Lương tức giận:

- Sao em lại có thể nói như vậy? Em không mang tới phiền phức, em là động lực của bọn anh. Nếu ban đầu em không quyết tâm, kiên cường, cố gắng thì chúng ta đã không thể chống đỡ được lâu đến thế! Em và Hắc Bảo là sức mạnh của bọn anh.

Ba người nắm chặt tay nhau, Tần Cẩm nói:

- Không hiểu sao chúng ta lại ít ghé thăm ngôi chùa có tiểu hòa thượng – đồ đệ của Tiểu Thiên trụ trì và bé gái có linh cảm kia nhỉ! Các anh còn nhớ không? Em muốn đi lễ Phật quá!

Kha Lương gật đầu tán thành:

- Chúng ta cũng nên đi thăm tụi nó.

Lục Tử Minh nói:

- Được thôi, bây giờ tôi đi lấy xe, hai người ra đằng trước đợi đi!

Kha Lương cẩn thận dìu Tần Cẩm lên xe. Tử Minh lái xe, Hắc Bảo nằm cuộn tròn trong lòng Tần Cẩm. Bọn họ lại đi tới ngôi chùa đó, một mặt, họ muốn có được sự yên tĩnh trong lòng bởi đã quá mệt mỏi; mặt khác, họ muốn hỏi tiểu hòa thượng xem có cách nào khác để tìm được tung tích của bà mo.

Cái chết của Thi Thi và sự mù lòa của Tần Cẩm càng làm tăng lên nỗi căm hận của họ đối với bà mo. Họ quyết tâm cho dù có chết hết, thì cũng phải trừ khử được bà mo.

Xe đi rất êm, lại quen đường nên trời chưa tối họ đã tới được ngôi chùa.

Ngôi chùa nhỏ tối om, không có đèn đóm gì cả. Tiến vào trong chỉ thấy một ngọn đèn đang đung đưa trước tượng Phật.

Trong chùa không có ai. Dường như đã lâu lắm không có người quét sân, lá rụng khắp nơi. Ngôi chùa bây giờ trông còn cũ kỹ hơn cả lúc trụ trì Tiểu Thiên còn sống.

Ba người đứng trong chùa, nhìn xung quanh không thấy bóng người.

Đang định tiến vào trong chùa thì bé gái có linh tính chạy ra, họ vui mừng khôn xiết.

Nhìn thấy ba người, bé gái vui mừng hỏi:

- Anh chị tới lúc nào thế?

Ba người không trả lời chỉ hỏi lại:

- Tiểu hòa thượng đâu hả em?

- Tiểu hòa thượng đang ở sân sau luyện công, để em dẫn anh chị đi.
- Ừ, chúng ta cùng đi nào Tân Cẩm.

Tân Cẩm đứng trong bóng tối, cô cảm thấy có một luồng khí lạnh phả vào mặt; không hiểu tại sao tự nhiên cô thấy buồn, những chuyện trong quá khứ phút chốc giống như nước lũ ùa về trong tâm trí cô.

Cô rất muốn được yên tĩnh một mình. Cô nói với Kha Lương cảm giác ấy; anh không nỡ để cô ở lại, anh muốn ngồi cùng cô trong đại điện nhưng cô không đồng ý.

Bé gái mau miệng:

- Để em chăm sóc chị ấy cho! Không ai có thể làm hại chị ấy được đâu.

Mặc dù biết cô bé có khả năng siêu phàm nhưng anh vẫn không yên tâm lắm. Tuy nhiên, anh vẫn cùng Tử Minh vào sân sau tìm tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng đang ngồi thiền, mọi người gặp nhau tay bắt mặt mừng. Họ kể cho tiểu hòa thượng nghe cái chết của Thi Thi, tiểu hòa thượng cũng rất đau lòng.

Bé gái dắt Tân Cẩm quỳ trước tượng phật, cô thành tâm cầu Phật. Đứa bé gái ngoan ngoãn đứng bên cạnh, Hắc Bảo cũng ở cạnh cô.

Tân Cẩm giơ tay tìm bé gái, vừa tìm cô vừa nói:

- Thật làm phiền em quá! Hôm nay vội vàng tới đây không mang quà gì cho em, đáng nhẽ chị phải mang thứ gì ngon cho em mới phải.

Giơ tay tìm lại không thấy ai bên cạnh, Tân Cẩm cảm thấy vô cùng lo lắng. Cô đứng dậy, sờ sẫm khắp nơi trong đại điện. Thế giới tối tăm, thật đáng sợ! Cô không biết trước mặt cô có gì, không biết gì cả; mọi nỗi sợ hãi đều không biết trước.

Không hiểu có chuyện gì xảy ra với đứa bé? Cô bắt đầu thấp thỏm không yên.

Tiếp tục giơ tay ra tìm, cô chạm vào Hắc Bảo, cảm thấy yên tâm đôi chút. Con mèo vẫn còn đó khiến cô được an ủi phần nào; cô không dám gọi to, chỉ ôm Hắc Bảo trốn vào một góc.

Kha Lương và Tử Minh sắp sửa quay lại rồi, cô không ngừng tự trấn an

để khỏi phải suy nghĩ lung tung về thế giới bóng tối.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng bé gái gọi:

- Chị ơi, chị đang ở đâu thế?

Tần Cẩm vui sướng đáp lại:

- Em à, chị đang ở đây.

Cô nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình không những nhanh mà còn rất nhẹ nữa, cô bé vừa chạy vừa nói:

- Em đi lấy nước cho chị, lúc quay lại không thấy chị đâu, sao chị lại chạy tới đây? Để em tới dìu chị đi nhé!

Tần Cẩm giơ tay ra thì chạm vào bàn tay lạnh ngắt. Cô nhận thấy Hắc Bảo run bắn trong lòng cô, chưa bao giờ cô thấy Hắc Bảo sợ như thế này cả.

Cô chợt cảm thấy bàn tay đó rất quen thuộc như thể đã chạm ở đâu rồi thì phải nhưng cô không nhớ. Sao cô lại có cảm giác quen thuộc đến thế nhỉ?

Hắc Bảo kêu ré lên, từng tiếng, từng tiếng một giống như đang cầu cứu lại vừa giống như đang cố sức dọa vật gì đó.

Bàn tay đứa bé rất cứng, cuối cùng cô cũng nắm được, cô chạm vào vết sẹo trên tay nó.

Tần Cẩm rụt ngay tay lại, cô không tin nổi những gì đang diễn ra nữa.

- Mà chính là người hôm đó đã cướp Hắc Bảo. Tao đã từng nắm tay mày. Vết sẹo trên tay mày tao cũng nhìn thấy rồi.

Tần Cẩm nhận thấy giọng mình run rẩy, cô không ngờ kết cục lại khó tin đến thế!

- Nếu mày đã nhận ra, tao cũng không cần giấu nữa. Tao đúng là người bọn mày đang cần tìm đấy! – Đứa bé vẫn nói bằng chất giọng dễ nghe như lúc trước, có điều lúc này giọng nói đó trở nên đáng sợ vô cùng.

- Mày để đứa bé ở đâu rồi?

- Ở đâu á? Đứa bé đó không tồn tại, tao chính là đứa bé đó. Nó là hình người tao hóa ra đó. 10 năm trước, tao bị Tứ tướng truy sát, lúc đó bọn Tứ tướng đã đánh tao tơi bời, bầy vĩa chỉ còn có một. Nếu tao không trốn kịp thì đã hồn bay phách lạc từ lâu rồi.

- Mà chính là mụ mo ư?

- Chính xác. Tứ tướng luôn truy sát tao, khiến tao phải chui lủi trong miếu không ra ngoài được. Tao chỉ sống sót được ở vùng đất chí âm, ở đó tao may mắn gặp được lời nguyện CA BĂNG; nó đã giúp tao. – Mụ mo ngiên rằng nói. - Tao đã lợi dụng sức mạnh của CA BĂNG để tìm kiếm hậu duệ của Tứ tướng. Nếu tao tìm được chúng, Tứ tướng mới chịu chuyển dịch không gian; Tứ tướng mạnh thế, không làm như vậy sao tao báo thù được.

Tần Cẩm đã bình tĩnh trở lại; cô nhận thấy dù gì thì cũng chết nhưng phải chết rõ ràng mới được.

- Mà làm tất cả mọi chuyện chẳng lẽ chỉ để báo thù hay sao?

- Đương nhiên không chỉ có báo thù bởi nếu Tứ tướng không chết, tao vĩnh viễn phải ở vùng đất chí âm đó, sẽ không có cơ hội vùng dậy.

- Tại sao CA BĂNG lại nghe lời mà?

- Nó chẳng qua chỉ là một lời nguyện vô tri vô giác mà thôi, nó là công cụ giết người nhưng ai có được nó đồng nghĩa có được báu vật giết người.

- Nói như vậy, giết được mà cũng đồng nghĩa tiêu diệt CA BĂNG?

Mụ mo cười khẽ:

- Trên lý thuyết là như thế, nhưng liệu chúng mà có đủ bản lĩnh để giết tao không?

- Chính mà đã dẫn dụ Tứ tướng, chính mà đã giết không biết bao nhiêu người! – Tần Cẩm phẫn nộ hét lên.

- Nhiều người ư? Tao còn chưa có ý định dẫn dụ nhiều pháp sư đuổi ma tới đây, tao vẫn chưa dùng hết sức đâu.

- Mà mau quên thế, tuy nhóm Tứ tướng cũ đã chết nhưng nhóm Tứ

tướng mới đã hình thành. Chúng tao quyết không để mày hoành hành lâu hơn nữa.

Mụ mo cười ré lên rồi nói:

- Mày tưởng mày giỏi lắm hay sao? Tại sao mày lại mù thế?

Chúng mày không có sức mạnh của Tứ tướng. Gần đây, tao đã sai CA BẮNG đi theo chúng mày; nó phát hiện chúng mày chẳng có sức mạnh nào cả. Lần trước, tao đã cố đóng cánh cửa thời gian, không ngờ lại bị thằng hòa thượng trọc đầu kia phá đám.

Tân Cẩm hỏi tiếp:

- Mày là mo, tại sao mày lại ở bên cạnh mẹ tao? Sao mẹ tao không nhận ra mày chứ?

- Tao đã tận dụng nhược điểm của mẹ mày, tao đã hóa thành một đứa trẻ mồ côi, mẹ mày do quá thương yêu mày nên đã bị tình mẹ con làm cho mù quáng; do vậy bà ấy không nhận ra tao. Do có sức mạnh của bà ấy bảo vệ, nên dù rời xa mảnh đất chí âm, tao vẫn có thể sống được.

- Mày thật vô sỉ! Mày đã lợi dụng tất cả nhược điểm của mọi người. Mày lợi dụng sự đố kỵ của Thi Thi, lợi dụng sự yêu mến của tao với Hắc Bảo, lợi dụng tình mẫu tử của mẹ tao và Anh Kỳ. Mày đã lợi dụng mọi người, tại sao mày muốn trừ khử bọn tao?

- Tao muốn có viên đá Tam sinh.

Tân Cẩm sững người:

- Đá Tam sinh chỉ là một viên đá bình thường mà thôi, sao mày lại phải bỏ bao công sức để có được nó vậy?

- Ai nói với mày đó chỉ là viên đá bình thường? Viên đá đó tiềm ẩn sức mạnh lớn lao, mày không tưởng tượng nổi đâu. Nếu tao không có được sức mạnh tiềm tàng của nó thì tao phải phá hủy nó, bởi trên đời này chỉ nó có thể giết được tao. Tao vốn bất tử nhưng không hủy được nó, tao sẽ không được yên ổn, bởi sẽ có ngày một pháp sư nào đó sẽ biết cách mở đá Tam sinh, và ngày tận thế của tao cũng tới. Mày thử nói xem, với nhiều lý do như thế, tao có nên giết chúng mày không?

- Đá tam sinh đâu phải chỉ có một viên mà mày cứ bám riết lấy bọn tao?

Mày lợi dụng Lam Kỳ giết Thi Thi; ép ông nội Kha Lương phải đưa viên đá ra; lại còn làm hỏng mắt tao nữa; mày còn dẫn dụ bọn tao tới ngôi miếu này để cướp viên đá. Sao mày lại chịu nhiều vất vả để lấy viên đá thế?

- Ngoài tổ sư nhà họ Kha ra không ai trên đời này có được đá Tam sinh. Không phải người nhà họ Kha làm sao có được đá Tam sinh chứ? Nếu việc lấy đá Tam sinh dễ dàng thế thì tao đã lấy được nó từ lâu rồi. Trên đời chỉ có duy nhất một viên; bất kể mày nhìn thấy một viên đá to trong ảo giác ở chuyển dịch không gian hoặc viên đá nhỏ trên người mày lúc này, đều chỉ có một nguyên khí; hủy được nguyên khí này là xong.

Tân Cẩm đã bị khuất phục hoàn toàn bởi kế hoạch vẹn toàn này; ví đổi thành một người khác chắc cũng sẽ có cảm giác giống như cô thôi. Mọi người luôn nghĩ rằng CA BĂNG là kẻ thù, không biết mục tiêu là ai, không biết tại sao mục tiêu giết Tứ tướng xong lại còn truy sát bọn họ, thì ra là như thế.

Lúc này, chân tướng sự việc đã quá rõ ràng. Từ lúc Thi Thi tới làng của người Mèo tới khi CA BĂNG giết người khắp nơi, từ ép Tứ tướng chuyển dịch không gian, rồi tới việc giết Thi Thi, ép ông trẻ phải đưa đá Tam sinh, cuối cùng làm mù mắt Tân Cẩm, dẫn dụ mọi người vào chùa, tất cả đều đã được lên kế hoạch cẩn thận.

Ai có thể thoát khỏi kế hoạch này chứ? Ít ra thì lúc này cũng có thể nhắm mắt mà chết được rồi, bởi ít nhất họ cũng đã biết được tại sao mình chết.

- Chẳng lẽ mày không sợ Kha Lương giết mày ư? Anh ấy cũng là người nhà họ Kha mà.

- Thằng ấy mà cũng đòi giết được tao ư? Một thằng pháp sư chẳng biết cái gì, nếu nó muốn giết tao thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Thằng ấy thì biết cái gì chứ?

Từ trong bóng tối xuất hiện một người.

- Tao biết chiêu NGỌC THẠCH CÂU PHẦN.

Hóa ra là Kha Lương, anh đang ôm Hắc Bảo. Hắc Bảo đã chạy ra ngoài xin trợ giúp, tiểu hòa thượng ngửi thấy mùi của Hắc Bảo, biết có chuyện không hay nên cũng vào theo.

Mụ mo giơ tay lên cao, Kha Lương liền bị treo lơ lửng trên không, một cánh tay vô hình bóp chặt cổ anh.

- Mà mày biết chiêu NGỌC THẠCH CẦU PHẦN thì có tác dụng gì? Mày tưởng mày có sức mạnh để trói tao, rồi nhốt tao vào trong người mày ư? Trừ phi Tứ tướng sống lại, bọn chúng muốn trói được tao cũng phải mượn sức mạnh của mặt trăng đấy. Mày đừng mộng tưởng rằng có thể dùng chiêu NGỌC THẠCH CẦU PHẦN. – Giọng của mụ mo đều đều, tràn ngập niềm tin chiến thắng.

Tân Cẩm định chạy lại với Kha Lương nhưng cô không trông thấy gì, cô ngã xuống đất. Lục Tử Minh rút súng bắn liên tiếp vào người mụ mo, nhưng cứ như bắn vào không khí vậy.

Chỉ có tiểu hòa thượng đứng im, không khí toàn mùi chết chóc, Kha Lương đang giãy giụa trên không.

- Mày cho rằng Tứ tướng đã chết thật rồi ư?

Một giọng nói vang đến.

Một đứa bé bước vào, mọi người sững sờ nhận ra đó là Đinh Đông.

Con bé vừa vung tay; Kha Lương liền rơi xuống.

- Khắc tinh? Sao mày có sức mạnh của Khắc tinh? – Mụ mo hơi mất bình tĩnh hỏi.

- Tao chính là Khắc tinh trong nhóm Tứ tướng mới. Mày cho rằng chỉ có mày thông minh tự sắp xếp mọi chuyện hả? Nhóm Tứ tướng cũ mất 10 năm để tìm mày, mày lại cứ chui lủi ở nơi chí âm, cuối cùng cũng đã ra mặt. Mày đã sai khiến CA BĂNG, lợi dụng tình thân của nhóm Tứ tướng. Để tìm ra thân xác ảo của mày, nhóm Tứ tướng đã chuyển dịch không gian, hy sinh bản thân. Bây giờ, bọn tao mới biết năm xưa rất nhiều pháp sư giết ma truy sát mày nhưng chỉ tiêu diệt được một phần cơ thể mày thôi bởi mày có thân xác ảo, do vậy mày không chết, mày bất tử.

Đinh Đông bình tĩnh phân tích khiến nhóm Tân Cẩm ngỡ ngàng.

- Coi như mày đã tìm thấy thân xác ảo của tao thì đã sao nào? Một mình mày có thể chọi được với tao không? – Mụ mo tự tin đáp lại.

- Chúng tao đã tìm ra mày, đương nhiên không chỉ có một người, đã có một người trong nhóm Tứ tướng xuất hiện thì cả nhóm sẽ xuất hiện theo. Chẳng lẽ mày lại quên nhiệm vụ đòi đòi kiếp kiếp của bọn tao là bắt ma rồi ư? Tứ tướng chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là tìm bắt ma, trấn giữ tà khí của mày, sống hay chết đối với bọn tao chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Hai người nữa từ ngoài miếu đi vào, Kha Lương kinh ngạc kêu lên: “Anh Kỳ! Bác Lý!”, đi cùng với họ còn có tiểu hòa thượng đang chấp tay theo sau. Bốn người bọn họ ngồi thành hàng, một làn khí màu tím bay lên, hiện ra một con rồng vàng đang bay lượn trong làn khói tím. Tần Cẩm không nhìn thấy gì, Kha Lương và Tử Minh dìu cô.

- Quả nhiên là nhóm Tứ tướng, nhưng tiếc rằng Rồng vàng của bọn bay quá nhỏ, sức còn yếu thế làm sao giết nổi ta. Ha ha...

Kha Lương thắc mắc:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Nhóm Tứ tướng mới không phải là các cháu, là chúng ta. Chúng ta đại diện cho 4 chính khí Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, 4 luồng khí này tập hợp sẽ xuất hiện rồng vàng và diệt ma. Không ai quy định Tứ tướng phải là người; có thể là bất cứ một thể của nhân đạo, quý đạo, yêu đạo hoặc linh đạo, chỉ cần có đức tính phù hợp là có thể tạo thành Tứ tướng.

Tiểu hòa thượng chính là Phật tinh, Đinh Đông là Khắc tinh, Anh Kỳ đại diện trừ ma, bác Ký do rất linh thiêng nên tiếp quản linh khí hậu duệ họ Kha.

Con rồng vàng này do mới hình thành nên chưa được thành thực lắm, nhưng lúc này không thể đòi hỏi cao được, việc quan trọng trước mắt là tiêu diệt được mục mo.

Bầu không khí trên không đã đông cứng lại, mọi người đều hiểu lần này sẽ là lần quyết đấu cuối cùng. Rồng vàng thì mới hình thành, sức mạnh của mục mo lại lớn mạnh như vậy, họ băn khoăn không biết có cách nào để tiêu diệt mục mo?

Cuộc chiến sắp bắt đầu, mọi người bình tĩnh trở lại. Mọi thứ sắp kết thúc, có thể ngày mai sẽ tốt đẹp hơn.

Ánh đèn trong đại điện cứ phập phều, giống như đang ẩn giấu rất nhiều bí mật.

Mụ mo ngồi giữa vòng vây của mọi người. Mụ ta bình tĩnh lạ lùng như đang đứng trên đài sen vậy. Rồng vàng đang uốn lượn, Tứ tướng trấn giữ 4 phía, Kha Lương và Tử Minh bảo vệ Tần Cẩm, Hắc Bảo ngồi trong lòng Tần Cẩm.

Tiếng rồng vàng cuộn tròn kêu vù vù xé rách màn đêm, càng quay vòng càng nhanh. Ánh mắt mụ mo càng lúc càng lộ rõ vẻ kinh hãi, mụ mo không dám khinh thường nhóm Tứ tướng mới.

Mọi người đều hiểu, dù cho lần này có tiêu diệt được thân xác mụ mo thì cũng không có tác dụng gì mấy bởi không có đá Tam sinh, sẽ không thể trừ khử được mụ mo hoàn toàn. Nhưng chí ít cũng có thể ép được nó trốn ở nơi nào đó mấy chục năm để đổi lấy thái bình ngắn ngủi.

Đáng tiếc là hiện giờ vẫn chưa có cách nào mở được đá Tam Sinh, nếu không lần này sẽ là cơ hội tốt để tiêu diệt mụ mo.

Tứ tướng có, đá Tam sinh có, thân xác mụ mo cũng đã ở đây, nếu biết cách sử dụng đá Tam sinh thì có thể tiêu diệt được mụ.

Cái gọi là yên bình đã phải đổi rất nhiều tâm huyết của nhóm Tứ Tướng cũ, những thứ yêu, hận, ân ân, oán oán tồn tại đời đời kiếp kiếp, đã mấy đời, mấy kiếp đấu với mụ mo rồi, không biết lúc nào mới kết thúc đây?

Đúng lúc này, một giọng nói vừa buồn bã, vừa phẫn uất, tuyệt vọng vang lên "Tứ tướng đấu với mụ mo sao lại cứ phải lợi dụng chúng tôi - những con người vô năng làm quân cờ thế! Chúng tôi là gì? Bao nhiêu người thân, bạn bè thân thiết của chúng tôi đã chết, chúng tôi biến thành công cụ để các người đấu đi, đấu lại là sao?"

Giọng nói đó là của Tần Cẩm, lúc này trông cô rất đáng sợ.

Tứ tướng nhận thấy có chuyện không hay rồi, mụ mo đã thôi miên Tần Cẩm để làm tổn thương bất cứ người nào trong nhóm Tứ Tướng. Kiểu thôi miên này không giống với bình thường, nó kích động nỗi uất ức ở nơi sâu thẳm nội tâm của con người ta. Cứ tiếp tục thế này, Tần Cẩm sẽ giống Thi Thi. Cô sẽ mất đi lý trí, sẽ bất chấp tất cả để làm giảm sức mạnh của Rồng vàng, kể cả việc làm tổn hại người khác cũng như bản

thân, Rồng vàng có khả năng bị nổi uất ức này làm tổn thương.

Một lợi thế giúp mù mo có thể giành thắng lợi là mù biết rõ nhược điểm của mọi người, mù lại biết cách tận dụng những nhược điểm này để đạt được mục đích.

Kha Lương sốt ruột tát mạnh vào má Tần Cẩm rồi hét lên:

- Em nói vớ vẩn gì đấy, mau tỉnh lại đi em.

Khuôn mặt Tần Cẩm lộ rõ vẻ đáng sợ "Chúng ta là gì chứ? Sự sống chết của chúng ta có được coi ra gì đâu! Chúng ta cứ gắng sức, cứ đấu tranh để làm gì? Chúng ta chẳng qua chỉ là những quân cờ trong trò đùa số phận nghiệt ngã. Bây giờ chúng ta không phải làm gì nữa rồi, mau lấy đá Tam sinh để dụ mù mo, rồi kích hoạt Tứ Tượng, thế là chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đúng không? Bây giờ các người muốn đấu thế nào cũng chẳng liên quan đến tôi nữa đúng không nào?"

Tần Cẩm nhìn xung quanh bằng con mắt oán hận: "nhưng các vị hãy nhìn tôi đây này: mù rồi, các vị xem Thi Thi rơi từ tầng 19 xuống, thịt nát xương tan, xem Anh Kỳ phải móc mắt mình để cứu con cô ấy, rồi Lam Kỳ thì máu me đầm đìa. Các vị tiếp tục nhìn mặt ba người chúng tôi xem có ai trong số chúng tôi lại không tuyệt vọng không? Chúng tôi đã phải chịu đựng nỗi đau mất đi những người bạn. Hằng đêm khi đi ngủ chúng tôi phải đối mặt với nỗi sợ hãi không biết mình có thể sống tới ngày mai không?"

Mắt Tần Cẩm bắt đầu hằn máu: "Chúng tôi đã không dám yêu nhau bởi sợ rằng nếu mình có hứa gì với đối phương lại không có thời gian thực hiện thì chẳng ra sao. Chúng tôi không dám rời xa nhau bởi sợ rằng đó sẽ là lần cuối. Chúng tôi không dám đi vào nơi tối tăm bởi sợ rằng nơi đó không an toàn?"

Giọng Tần Cẩm đã nghẹn lại: "Chúng tôi thậm chí không kịp nói lời yêu với người mình yêu thì đã mất họ. Tôi không tiếc hy sinh đôi mắt mình vì không nỡ mất con mèo này. Chúng tôi đã kiên cường đến thế vì không muốn nghe theo sự an bài của số mệnh. Chúng tôi tin mình sẽ chiến thắng nhưng kết cục thật đáng buồn. Chúng tôi có được sự dũng cảm vậy vì chúng tôi khao khát sống, nhưng bây giờ kết thúc rồi đúng không? Bất luận ai thắng, ai thua thì chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Nếu chúng tôi biết mình chỉ là quân cờ trên ván cờ phân định cuộc

chiến giữa hai thế lực chính tà thì chúng tôi đã không liều mạng đến thế! Tại sao chúng tôi khiếp sợ thế này, tại sao chúng tôi phải sợ thế này? Tại sao chúng tôi phải mệt thế này? Tại sao không dám yêu thương? Tại sao?"

Nỗi uất ức của cô đã bộc phát ra hết, cô giơ tay khua về hướng rồng vàng, Kha Lương định ngăn tới nhưng không kịp nữa. Từ dưới đất lóe lên tia chớp màu đen, tia chớp lóe trên tay Tần Cẩm. Năng lực của cô phát ra hết. Một tiếng mèo rên lên, con mèo đen rơi xuống.

Hắc Bảo nhảy lên, chấp nhận đòn uất ức của Tần Cẩm.

Tần Cẩm nghe tiếng Hắc Bảo kêu, oan khí đã phát hết rồi, bỗng chốc tỉnh táo trở lại. Hắc Bảo rơi xuống đất, chỉ còn thoi thóp thở. Kha Lương và Tử Minh không dám lên tiếng, sợ rằng không kìm nổi nước mắt.

Tần Cẩm đổ vật xuống đất, cô giơ tay sờ rầm trên mặt đất tìm Hắc Bảo.

Hắc Bảo nằm bẹp trên mặt đất rên rỉ, dường như nó muốn chủ nhân ôm ấp lần cuối. Nếu lúc này Hắc Bảo không nhảy lên chịu đòn oan khí thì rồng vàng đã bị thương rồi; nếu vậy mục đích của cô sẽ không còn gặp trở ngại nào nữa, tính mạng của mọi người chắc nguy mất.

Tần Cẩm không nhìn thấy gì, cô quỳ trên đất tìm Hắc Bảo; cô nghe thấy tiếng kêu khẽ của Hắc Bảo giống như đang khuyên cô đừng đau lòng, đừng quá xót xa, đừng oán hận nữa.

Tần Cẩm đứng trong bóng tối nghĩ tới sự bất thường lúc này của mình rồi nghĩ tới đòn chí tử đánh vào Hắc Bảo; cô không thể tha thứ cho bản thân, nỗi đau lên đến cực điểm. Cô cứ điên cuồng sờ sẫm trên mặt đất tìm Hắc Bảo, ngón tay cô bật máu do chạm mạnh vào mặt đất thô ráp. Cô đang tìm Hắc Bảo bằng cả trái tim.

Hắc Bảo dùng cái chết của mình để nói với cô rằng bất kể số mệnh an bài thế nào, có bất công đến đâu đi nữa, nhưng vẫn có người yêu mến cô, vẫn có một con mèo sẵn sàng chết vì cô, vẫn còn tình yêu và sự ấm áp của những người bạn dành cho cô; do vậy cô phải tiếp tục kiên cường, không thể dễ dàng bỏ cuộc.

Tiếng kêu của Hắc Bảo càng ngày càng yếu, chứng tỏ đòn lúc này thật mạnh. Hắc Bảo chỉ muốn chủ nhân ôm ấp một lần cuối nữa thôi; tiếng kêu của nó không oán, không hận, giống như lần đầu Tần Cẩm nhặt

được nó vậy. Nó mở to đôi mắt tội nghiệp, thoi thóp nhìn Tần Cẩm.

Hắc Bảo đã ngừng thở; Tần Cẩm thôi không tìm kiếm nữa. Cô lắng tai nghe một lúc, không còn thấy tiếng Hắc Bảo. Hắc Bảo chết thật rồi.

Lúc này Tần Cẩm lại điên cuồng tìm kiếm, cô nằm bò ra đất, tuyệt vọng như người đang chết đuối vậy.

Hắc Bảo đã ở thế giới bên kia. Nó không còn mở mắt được nữa, không tiếp tục bầu bạn với cô nữa rồi.

Tần Cẩm đau đớn quỳ trên đất, cô không ngừng quay đầu, vỗ tay rồi gọi: "Hắc Bảo à, tới giờ ăn cơm rồi, lại đây đi! Hôm nay sẽ có món em thích ăn nhất đấy, được không? Chị đã chuẩn bị sữa bò ngon cho em uống rồi, lại đây! Đừng trốn nữa! Chị đang ở đây, sau này chị sẽ không đánh em nữa, sẽ không đưa em tới những nơi nguy hiểm nữa, chúng mình lại sống vui vẻ như xưa nhé! Hắc Bảo à, ra đi! Chốc nữa nếu chị tìm thấy em, chị không cho ăn đâu, em mau ra đi!"

Giọng của Tần Cẩm càng lúc càng khàn đi: "Hắc Bảo à, Hắc Bảo ơi, mau ra đi! Đừng rời xa chị! Chị sẽ mãi cho em những gì tốt nhất, chị cầu xin em đấy! Mọi người giúp tôi tìm nó với. Nó là con mèo thiêng, nó không chết được đâu, vĩnh viễn không chết được. Mọi người giúp tôi tìm nó đi!"

Giọng nói của Tần Cẩm vọng lại trong đại điện trống không khiến Tứ tướng cảm động rơi nước mắt.

Đột nhiên, Tần Cẩm gào thét xé lòng xé ruột, từng tiếng, từng tiếng giống như con thú bị thương. Lúc này tim cô đau đớn tột cùng như bị ai đó móc ra ngoài vậy. Lục Tử Minh vội chạy tới ôm lấy cô an ủi, cô cứ run bần trong người anh, luôn mồm gào thét: "Hắc Bảo, Hắc Bảo, chị đã giết em, chính chị đã giết em".

Lục Tử Minh an ủi:

- Không phải vậy đâu, cái chết của Hắc Bảo không liên quan tới em, đừng tự trách mình nữa!

Kha Lương tức giận đùng đùng, căm hận nhìn mù mịt; nhưng mù cứ lạnh lùng như không nhìn thấy cảnh tượng thương tâm này.

Tứ tướng phần nộ, rồng vàng đột nhiên xông thẳng vào người mù mo, nhưng gặp phải vòng tròn bảo vệ của mù - nhân lúc mọi người đang hỗn loạn, mù đã tranh thủ tạo ra vòng tròn bảo vệ. Sức mạnh của mù quá lớn khiến rồng vàng không làm gì được, đành hoá thành chiếc lồng vàng nhốt mù mo ở trong. Trong khi mọi người đang đấu sức, giằng co với mù mo thì trong không trung xuất hiện một người. Đó là ông nội Kha Lương – Kha Đạo. Ông chỉ kịp nói với Kha Lương: "Ngọc thạch câu phần" rồi biến thành làn khói xanh, chui vào trong rồng vàng. Làn khói xanh lại biến thành một sợi dây trói chặt mù mo. Mù không lường trước tình huống này; mù không ngờ lại bị trói bởi một pháp sư đã quá cố nhà họ Kha.

Kha Lương không nói gì, xông thẳng vào trong lồng vàng, anh dùng cơ thể mình làm túi bắt ma.

Tần Cẩm và Tử Minh cùng hét lên:

- Đừng, không được làm thế!

Kha Lương quay lại, nhìn Tần Cẩm và Tử Minh rồi vội vã dặn dò:

- Tử Minh à, cô ấy bị mù rồi, sau này nhờ anh chăm sóc cô ấy nhé! Đừng để cô ấy bị tổn thương nữa, tôi có thể yên lòng rồi.

Lục Tử Minh vội bỏ Tần Cẩm ra, anh chạy tới kéo Kha Lương; nhưng Kha Lương đã chui vào lồng vàng, Tử Minh chỉ kịp nắm được một góc áo của anh mà thôi. Tử Minh lớn tiếng mắng:

- Kha Lương khốn kiếp! Anh dựa vào cái gì mà tự đi tìm cái chết thế? Tại sao anh lại làm thế chứ? Anh ra đây đi! Đừng! Đừng bỏ chúng tôi nữa!

Lục Tử Minh cũng vội chui vào lồng vàng, nhưng một sức mạnh vô hình đẩy anh ra. Kha Lương vừa vào, liền chạy bổ tới bên cạnh mù mo đã bị ông nội trói chặt. Anh lặng lẽ đọc khẩu quyết. Mù mo nhìn thấy người mà mình khinh thường nhất bây giờ đã có được sức mạnh như vậy nên cũng run sợ. Nhưng mù nhanh chóng trấn tĩnh lại; bắt thì bắt, bắt được vào người rồi, nếu không giết Kha Lương, mù lại có thể điều khiển được anh, thế càng hay.

Mọi người nhìn thấy Kha Lương và mù hoà vào làm một, mù đã bị Kha Lương bắt vào trong cơ thể mình. Lúc này là thời cơ tốt nhất để giết mù,

bởi sức mạnh của mụ chưa kịp hồi phục khi sang cơ thể mới, chỉ cần giết chết Kha Lương là xong chuyện.

Tứ tướng chạy tới, Tứ tướng cũng muốn chui vào lồng để giết mụ mo, nhưng do họ đã mất quá nhiều nguyên khí để điều khiển rồng vàng nên không thể làm được việc đó.

Lục Tử Minh cũng tiến tới nhưng không vào được. Bồng Tần Cẩm từ từ đứng dậy, lúc này trông cô rất bình tĩnh, bình tĩnh như thể chưa xảy ra chuyện gì đau buồn vậy. Trong đầu cô lúc này không tồn tại bất cứ ý nghĩ nào, đầu óc trở nên trống rỗng; cô chỉ còn nghĩ được đúng một điều, nhất định phải cứu Kha Lương.

Tuy không nhìn thấy gì, nhưng cô lại định hướng rất chính xác chỗ Kha Lương rồi đi tới. Mọi người ngạc nhiên nhìn theo cô rồi giãn ra nhường đường.

Cô giơ tay ra dò đường, vừa đi vừa hét lên: "Nhịp 2/2, em không cho anh chết đâu."

Cô nhẹ nhàng xé rách một chỗ trên vòng tròn bảo vệ của mụ mo, vòng tròn bảo vệ của mụ mo không có tác dụng với cô.

Tứ tướng nhìn cô rồi nhìn Kha Lương đang đấu tranh với mụ mo trong cơ thể mình. Cuối cùng bác Lý biến thành một thanh bảo kiếm rơi vào tay Tần Cẩm. Tuy bác không nói gì, nhưng hành động của bác ra lệnh cho Tần Cẩm: "Hãy giết Kha Lương đi!"

Tần Cẩm lặng lẽ cầm kiếm bước vào vòng tròn bảo vệ của mụ mo. Kha Lương nhìn thấy cô vào liền nói:

- Mau giết anh đi! Anh sắp không cầm cự nổi nữa.

Tần Cẩm nghe thấy tiếng Kha Lương liền khua kiếm, thanh kiếm khẽ phát ra tiếng động. Không hổ danh là thanh bảo kiếm ma nghìn năm, nó tự hướng về phía Kha Lương như có mắt vậy.

Chỉ cần Tần Cẩm khẽ đâm vào tim Kha Lương thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Tay của Tần Cẩm run bắn lên, Tứ Minh cố gắng mở vòng tròn bảo vệ nhưng không được, anh hét lên: "Đừng, đừng làm thế!". Nhưng ở trong không nghe thấy gì.

Kha Lương van nài:

- Em đang làm gì thế, mau đâm anh đi! Mụ mo sắp tỉnh rồi, mụ sắp sửa hồi phục rồi đó.

Tay Tần Cẩm càng run hơn.

- Tần mèo con, em đúng là bà nhặt rác, sao em lại vô dụng thế nhỉ? Bây giờ không phải lúc em mềm yếu. Nếu giờ anh không chết, lát nữa người bị chết sẽ là em, là Lục Tử Minh, là những người đang ở ngoài kia, em biết không? Đây không đơn thuần là mạng sống của anh mà còn là trách nhiệm của anh, bởi anh là người nhà họ Kha mà. Em hãy giúp anh làm tròn tâm nguyện đi!

Tần Cẩm lắc đầu nguầy nguậy, cô bật khóc nức nở.

- Tần mèo con à, em thật ngốc! – Kha Lương cũng rơm rớm nước mắt.

- Anh là người vô dụng, học hành không tới nơi tới chốn, chẳng làm được việc gì ra hồn, lại không biết dỗ dành em, không biết cách theo đuổi phụ nữ; Lục Tử Minh chí ít cũng là một cảnh sát ưu tú còn anh chẳng là gì cả. Anh chỉ là một pháp sư giả, các phép thuật cơ bản nhà họ Kha anh cũng không học được, chỉ biết sử dụng mỗi một chiêu Khử ma huyết. – Kha Lương ngẩng đầu, ngắm nhìn người con gái mình yêu; anh nói với cô những điều cất giấu tận đáy lòng. - Chính vì thế anh mới là con người lêu lổng, bởi anh tự ti. Anh chẳng làm được việc gì đến nơi đến chốn. Ngoài gia sản kếch xù ra, anh chẳng có gì. Anh thoát được mọi sự nguy hiểm bởi anh có vật báu gia truyền, anh làm được việc gì thì toàn dựa vào gia đình hoặc cụ tổ.

Kha Lương tiếp tục thuyết phục:

- Nhưng lần này thì khác, anh cảm thấy mình rất xứng đáng là người nhà họ Kha, chí ít anh cũng không làm mất mặt nhà họ Kha. Anh đã bắt được con ma khó bắt nhất, anh đã dùng cơ thể mình để bắt nó. Nếu em cứ lưỡng lự không ra tay, anh sẽ bị nó điều khiển, anh sẽ phải chết nhục nhã đúng với danh hiệu pháp sư róm nhà họ Kha. Do vậy anh cầu xin em, hãy giết anh đi!

Kha Lương quỳ trên đất, cúi đầu về phía Tần Cẩm.

Tần Cẩm nghiêng răng đâm Kha Lương; mũi kiếm đã đâm vào tim Kha

Lương. Máu đã chảy. Nhưng vào lúc quyết định, cô lại mềm lòng không đâm nhát cuối cùng được. Cô đánh rơi bảo kiếm rồi chạy về phía Kha Lương nói với anh:

- Em không quan tâm tới việc anh là người giỏi giang hay không, em cũng không quan tâm anh là pháp sư thật hay ròm, không quan tâm anh có phải là người xuất chúng hay không; em chỉ biết rằng em yêu anh, em yêu con người anh hiện tại, em không thể giúp anh hoàn thành tâm nguyện được.

Tân Cẩm khóc toáng lên:

- Em giúp anh hoàn thành tâm nguyện, vậy ai sẽ giúp em đây? Em đã bức tử người bạn thân nhất của mình, chính em cũng đã giết chết con mèo cưng, giờ đây anh lại ép em giết chết người em yêu quý hơn tất thảy mọi thứ trên đời. Em không làm được. Em không thể. Em vô dụng. Em không thể xuống tay được. Nhưng em thà mềm lòng như thế chứ không thể để mất anh, em không sợ người ta chê cười. Em cũng chẳng mong mình trở thành anh hùng, em chỉ muốn được sống cùng anh thôi. Em không quan tâm kết cục kiếp trước của chúng ta thế nào, nhưng kiếp này, cho dù thế nào em cũng không thể nhẫn tâm giết anh được.

Kha Lương ngẩng đầu lên khuyên nhủ cô:

- Em ngốc thật đấy! Anh chết rồi hãy còn Lục Tử Minh chăm sóc em; nếu em cũng chết, anh không chấp nhận được đâu. Em tưởng anh muốn chết lắm sao? Anh đã hứa sẽ bảo vệ em suốt đời, đời này, kiếp này sẽ làm đôi mắt cho em; em ngốc thật đấy! Nhưng lúc này, anh không giữ được lời hứa nữa rồi. Em nhìn tay anh đã biến thành ma rồi, nó sẽ nhanh chóng giết anh.

Kha Lương giơ tay lên, lúc này tay anh đã đỏ lù, máu tươi chảy khắp cánh tay.

- Nếu em không giết anh, anh thực sự đã thua mù mịt rồi; những nỗi khổ của chúng ta đã trải qua, sự hy sinh của mọi người đều vô ích ư?

Tân Cẩm vẫn không nhặt kiếm lên:

- Cho dù kiếp này chúng ta thua thì em cũng không thể giết anh được. Em không quan tâm tới việc thắng, thua, em cũng chẳng để ý tới những nỗi khổ trước đây; em chỉ day dứt một điều, nếu em giết anh thì chúng

ta sẽ thắng ư? Nếu thắng như thế thì có ý nghĩa gì chứ? Em không thể làm thế được. Anh đừng tàn nhẫn ép em như thế.

Kha Lương đau khổ đáp lại:

- Giết anh đi! Anh không đấu nổi nó nữa rồi.

Mọi người đều nhận thấy anh đang cố gắng kiềm chế, Tần Cẩm ôm Kha Lương; họ nhìn thấy Kha Lương cứ lảo lộn trong lồng, nhưng anh vẫn không tìm được đường ra. Đầu anh rớm máu do va đập vào lồng, lúc này mắt anh đã biến thành màu đỏ máu.

- Mau trốn ra ngoài đi! – Kha Lương nhấn mạnh từng từ với Tần Cẩm.

Nhưng đã không còn kịp nữa, hai cánh tay đầm máu đã vươn tới cổ Tần Cẩm, cô nhìn anh không oán hận. Nội tâm Kha Lương đang tranh đấu ác liệt với mục mo.

Bỗng giọng của mục mo cất lên: "Lũ chúng mày còn quá non nớt để đấu với tao."

Tuy bị bóp nghẹt cổ nhưng Tần Cẩm vẫn động viên Kha Lương:

- Kha Lương à, đừng bỏ cuộc nhé!

- Tần Cẩm, Tần Cẩm! - Tử Minh ở bên ngoài sốt sắng gọi.

- Tần Cẩm à, mau giết anh đi! – Kha Lương lại lên tiếng. Nói xong anh ngã vật xuống.

Tần Cẩm vẫn không chịu buông bỏ, cô không để ý lúc này bảo kiếm đã phát ra âm thanh rất to. Cô chỉ một lòng hướng tới Kha Lương.

Tình yêu của họ không còn cách nào tiếp tục được nữa, cho dù chỉ cần nhìn được nhau thêm lần nữa cũng tốt. Ai biết được cô và anh còn có kiếp sau nữa hay không? Đáng tiếc trong kiếp này, họ chưa từng nói với nhau những lời yêu thương, đến cả chữ yêu cũng chưa một lần thổ lộ.

Bây giờ có nói hay không nói yêu cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Chẳng lẽ thế này gọi là nguyện sống chết cùng nhau ư?

Tần Cẩm quỳ xuống ôm Kha Lương đang vật vã, cô tự nói với mình:

- Tại sao chúng ta lại không thể là một đôi nam nữ bình thường chứ?

Chúng ta gặp nhau trong trường tiểu học, tính khí của anh chẳng ra sao, em thì lại rất bướng bỉnh. Chúng ta không thể yêu nhau tới đâu bạc rãng long, nhưng nếu cứ được cãi nhau với anh cả ngày để được sống vô ưu vô lo thì cũng may mắn lắm rồi. Tại sao chúng ta lại bị số phận lựa chọn, thực sự em còn rất nhiều chuyện muốn nói với anh, em chỉ cần được nói với anh mỗi ngày. Em chỉ lo một ngày kia chúng mình không nói được nữa, không thể nói với nhau được nữa.

Tân Cẩm ngẩng đầu hỏi tượng Phật.

Màu đỏ trên tay Kha Lương cứ lan dần lên cánh tay; chỉ cần màu đỏ đó lan đến tim thì Kha Lương sẽ không thể điều khiển được mục mo nữa rồi.

Tử Minh đau đón nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Kha Lương à, anh có tin vào đá Tam sinh không? Nếu chúng ta cùng chết thì chúng ta sẽ gặp được nhau trước đá Tam sinh đấy. Cho dù thế nào chúng ta cũng sẽ gặp được nhau. Chỉ cần anh vững tin, kiếp này ta không thể gặp nhau, kiếp sau chúng ta nhất định tái ngộ.

Tân Cẩm rần rỏi nói tiếp:

- Nhóm chúng ta sẽ gặp được nhau trước đá Tam sinh; em, Thi Thi, Hắc Bảo, anh, Tử Minh, Anh Kỳ, Lam Kỳ, mẹ em, trụ trì Tiểu Thiên, bố mẹ anh; chúng ta sẽ gặp nhau.

Cô lấy viên đá Tam sinh, - viên đá chẳng khác gì đá thường ra:

- Chỉ cần chúng ta còn yêu nhau, chúng ta sẽ gặp lại nhau. Tuy sức chúng ta không mạnh nhưng chúng ta cũng đã bắt được mục mo, cho dù chúng ta có thất bại đi chăng nữa cũng chẳng có vấn đề gì; kiếp sau chúng ta tiếp tục chiến đấu với mục.

- Đừng có nằm mơ, tao sẽ đánh cho mày hồn bay phách lạc để mày không có cơ hội đầu thai, để chúng mày không còn kiếp sau nữa. - Giọng mục mo lại vang lên.

Lúc này Kha Lương đã hoàn toàn bị mục mo khống chế.

Tân Cẩm không để ý tới mục, cô tiến tới chỗ Kha Lương rồi nhẹ nhàng ôm Kha Lương. Đột nhiên lưng cô đau nhói. Hoá ra mục đã điều khiển

Kha Lương nhặt thanh kiếm dưới đất lên, tranh thủ lúc Tần Cẩm đang ôm anh để đâm lên từ phía sau.

Mũi kiếm xuyên qua người cô khiến cô cảm thấy càng ngày càng lạnh, càng đau đớn; Tần Cẩm cố gắng nâng cánh tay đâm máu lên vuốt ve khuôn mặt Kha Lương lần cuối.

Nhưng lúc này Kha Lương đang ở rất xa, cô lùi về phía sau, máu cô vọt ra khỏi vòng tròn bảo vệ của mộ mo. Cô hướng mặt lên trời, tay chỉ lên trên, sau đó hỏi Kha Lương:

- Trên trời có rất nhiều sao phải không anh, em thực sự rất muốn ngắm chúng.

Những ngón tay chỉ lên trên đột ngột buông thõng xuống; một giọt nước mắt đang chậm chậm lăn xuống từ khoé mắt cô. Trong giọt nước mắt đó ẩn chứa sự căm phẫn khi lần đầu gặp Kha Lương và sự ngọt ngào của tình yêu sau đó, vừa có nỗi buồn, vừa có niềm vui, không nuối tiếc, không oán hận. Mặc dù bị Kha Lương giết nhưng Tần Cẩm không hề hối hận. Cô chưa bao giờ hối hận việc đã gặp lại rồi yêu anh. Giọt nước mắt đó lăn trên khuôn mặt trắng bệch của Tần Cẩm rồi rơi xuống viên đá Tam sinh ở dưới đất. Viên đá từ từ phát ra một ánh sáng kỳ lạ. Mộ mo biến sắc. Từ viên đá rơi ra ánh sáng cầu vồng, thứ ánh sáng đó đẹp vô cùng! Mọi người ở bên ngoài cũng bị thu hút bởi luồng ánh sáng lạ lùng đó. Ánh sáng đó chiếu sáng đại diện, càng lúc càng mạnh, nó xuyên qua người Kha Lương.

Lúc này mọi người có thể nhìn thấy thân xác ảo của mộ mo chui ra khỏi người Kha Lương tìm đường chạy trốn, nhưng vẫn bị nhốt trong lồng vàng.

Với người bình thường ánh sáng đó rất đẹp nhưng đối với mộ mo thì ngược lại, nó giống như một con dao sắc, sẽ cắt mộ ra từng miếng nhỏ. Tuy mộ đã thoát ra khỏi người Kha Lương nhưng ánh sáng đó có thể xuyên qua mọi chướng ngại vật để tìm ra được mục tiêu của mình là mộ mo.

Mộ tuyệt vọng hét lên, nhưng đá Tam sinh đã mở ra rồi, cho dù mộ chạy nhanh thế nào cũng không thoát ra khỏi vòng vây của rồng vàng; cuối cùng thân xác ảo của mộ mo bị cắt vụn thành từng mảnh rồi biến mất trong không trung.

Ánh sáng của đá Tam sinh yếu dần giống như đã hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng thu thành một chấm nhỏ rồi biến mất cùng đá Tam sinh.

Rồng vàng cũng bay về phía Tứ tượng. Mọi người không ai nói với ai câu gì. Trên mặt đất có hai người ngã vật ra, đó là Tần Cẩm và Kha Lương. Tử Minh chạy tới bên họ, Anh Kỳ và bác Lý biến mất, chỉ còn lại Đinh Đông và tiểu hoà thượng.

Lục Tử Minh dìu Kha Lương rồi tát túi bụi vào mặt anh, một lát sau Kha Lương mở mắt tỉnh dậy. Anh không phải người tà ác nên không bị hại, trái lại còn được cứu sống.

Câu đầu tiên Kha Lương hỏi sau khi tỉnh lại:

- Tần Cẩm đâu?

Tiểu hoà thượng không nỡ làm anh đau lòng liền đứng chặn trước xác Tần Cẩm để anh không trông thấy.

Mọi người biết Tần Cẩm đã chết thật rồi. Kha Lương dường như cũng linh cảm được, anh nhắc lại:

- Tần Cẩm đâu?

Anh chạy lại chỗ Tần Cẩm. Người còn ấm nhưng cô đã ngừng mãi mãi, nụ cười vẫn tươi bên khoé miệng, mắt cô vẫn nhìn lên trời; có lẽ linh hồn cô có thể ngắm sao được rồi.

Kha Lương lặng lẽ ôm lấy Tần Cẩm, anh không nói năng gì.

- Tần Cẩm đã chết rồi, cháu có muốn dùng sinh mạng của mình đổi cho cô ấy không? – Trên không trung vọng xuống giọng nói của ông trẻ, nguyên khí của ông cũng bị hư tổn nhiều nhưng may mà vẫn chưa bị hồn bay phách tán.

- Ông à, ông hãy cứu cô ấy đi!

- Cháu có muốn lập đàn tế mời tổ sư đến cứu cô ấy giống như năm xưa cô ấy đã từng cứu Giang Ngạn Hoa không? – Ông nội đã nói đúng tâm trạng của Kha Lương.

- Ông à, làm sao để mở đá Tam sinh đây?

- Ông cũng không biết nữa nhưng có lẽ cách để mở đá Tam sinh là dùng nước mắt không oán, không hận của người đang yêu. Trước khi chết, giọt nước mắt không oán không hận của Tần Cẩm đã mang cả mối thâm tình mở đá Tam sinh, khiến sức mạnh của nó được phát ra mới kết liễu được mục mo và cứu sống cháu đấy.

- Ông à, cháu nhất định sẽ cứu cô ấy.

- Thật không? Cháu sẽ dùng tính mạng của mình để cứu cô ấy, sau đó lại rời xa cô ấy mãi mãi để cô ấy phải chịu nỗi nhớ nhung và đau khổ dần vật hay sao?

Ông nói tiếp:

- Nói thật với cháu, chết không phải là nỗi đau lớn nhất mà sự nhớ nhung của người đang sống phải chịu ơn mới là đau khổ thực sự.

- Ông à, Hắc Bảo và Tần Cẩm có mối ràng buộc nào không vậy? Tại sao Hắc Bảo có thể hy sinh bản thân để cứu chủ như vậy? - Lục Tử Minh đưa mắt nhìn Hắc Bảo rồi hỏi ông trẻ.

- Không ai nói rõ được điều này nhưng nếu Hắc Bảo có linh thiêng, nếu nhìn thấy chủ vì cứu nó đã sẵn sàng hy sinh bản thân, bất kể có ân hay không, chỉ cần động vật linh thiêng sẽ trung thành với chủ nhân. Động vật thường trung thành hơn con người.

Tử Minh nhìn Kha Lương. Kha Lương dường như bị chấn động bởi câu nói này, anh im lặng hồi lâu.

Lục Tử Minh lắc vai anh an ủi, Kha Lương vội nói:

- Không cứu nữa, Tần Cẩm muốn tôi tin rằng chúng ta sẽ gặp nhau trước đá Tam sinh, chính vì thế tôi cũng không muốn cô ấy sống lại để chịu đựng nhiều nỗi khổ. Cô ấy đã mù rồi, nếu bắt cô ấy phải đối mặt với nhiều gian nan như vậy, tôi cũng không đành lòng. Thôi thì những khổ đau ấy hãy để tôi gánh một mình.

- Kha Lương! - Lục Tử Minh không nói gì thêm nữa. Anh đã từng có cảm giác giống Kha Lương bây giờ - nếu để Thi Thi sống lại rồi chịu nỗi khổ tan nát cõi lòng như anh bây giờ thì quá ích kỷ.

Chết cũng không phải là đáng sợ, điều đáng sợ là cảm giác nhớ nhung

một người. Cảm giác đó đúng là sống không bằng chết.

Ánh nắng đầu tiên đã xuyên qua màn đêm để chiếu rọi mọi thứ trên mặt đất.

Tần Cẩm đã từng nói, họ sẽ gặp lại nhau trước đá Tam sinh. Dù ở kiếp nào họ cũng sẽ gặp được nhau, chỉ cần trong tim hãy còn tình yêu thì sẽ có ngày hội ngộ.

Chờ đợi có lẽ cũng rất đau lòng, nhưng dẫu sao vẫn còn có một niềm tin. Kha Lương bế Tần Cẩm lên. Lục Tử Minh dắt Đinh Đông. Tiểu hoà thượng ôm Hắc Bảo. Mọi người cùng nhau bước ra khỏi đại điện nồng nặc mùi máu tanh, không khí hôi tanh bị mùi thơm của không khí trong lành vẫn còn mang ít sương mù của buổi bình minh thổi bay; dường như mọi thứ đều tràn đầy hy vọng.

Kha Lương không đau buồn nữa, anh tin chắc một điều: Chỉ cần tìm được đá Tam sinh, anh sẽ gặp lại Tần Cẩm. Lục Tử Minh dõi mắt ra xa, nhớ lại những con người và sự việc đã gặp, bất giác anh quay lại nói với Kha Lương:

- Tôi cũng không hối hận, không hối hận đã quen biết mọi người, không hối hận đã trải qua mọi chuyện, cũng không hối hận đã quen được người anh em tốt như anh.

Kha Lương mỉm cười đáp lại:

- Từ trước đến giờ tôi không biết cảnh sát cũng bị kích động đến thế.

Tiểu hoà thượng chấp tay rồi nói:

- Gieo hạt giống nhân, về sau nhất định sẽ có quả tốt.

Mọi người đều ngẩng nhìn mặt trời buổi sáng sớm, hàng vạn tia nắng vàng làm nổi bật xóm núi yên tĩnh. Một vài đứa trẻ vừa đuổi nhau vừa cười vang trên cánh đồng.

Kha Lương đặt Tần Cẩm xuống. Anh vái tiểu hoà thượng một cái rồi nói:

- Nhờ sự phụ lo liệu việc hậu sự cho cô ấy.

Tiểu hoà thượng mỉm cười trả lời:

- Cuối cùng thí chủ đã nhận ra được chân lý, hay thật!

Kha Lương sai những bước dài trên đường, Lục Tử Minh hỏi:

- Đi đâu đấy?

- Tôi đi tìm đá Tam sinh, chúng ta sẽ gặp lại nhau. – Nói rồi Kha Lương sai bước đi luôn. Lục Tử Minh đuổi theo, vừa chạy vừa nói:

- Chờ tôi với, tôi với anh cùng đi nhé! - Bước chân đuổi theo tràn ngập niềm tin.

Chỉ cần trong tim còn tình yêu, chúng ta nhất định sẽ tái ngộ trước đá Tam sinh.

Bạn có tin vào tình yêu không?